РЕЙМЪНД ФИЙСТ
КРАЯТ НА МАГЬОСНИКА

Част 3 от „Войната на хаоса“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2014

chitanka.info

1.
ОПУСТОШЕНИЕ

Изригна хаос.

Светлина толкова ярка, че чак болеше, окъпа Пъг, докато той инстинктивно вливаше цялата си магия в предпазната черупка, която Магнус бе издигнал около тях само преди миг. Единствено фактът, че Магнус очакваше капана, попречи всички да бъдат мигновено изпарени. В момента невъобразимо мощна енергия унищожаваше всичко наоколо, рушеше дори най-твърдия гранит на основните му частици и ги разпиляваше в огнения вихър около тях.

Светлината прониза здраво стиснатите клепачи на Пъг и обагри зрението му в гневно червено-оранжево, което остави след себе си зелено-сини петна. Инстинктът го подтикваше да закрие лицето си, но той знаеше, че това ще е безполезно. Насили се да продължи да движи ръце във фигурите, нужни, за да подкрепят усилията на Магнус. Единствено магията ги предпазваше от условия, които никой смъртен не би могъл да понесе дори за миг. Самата тъкан на вселената се кривеше навсякъде около тях.

Намираха се в нещо, което изглеждаше като вътрешността на слънце. От проучванията си Пъг знаеше, че това е петото състояние на материята, освен земята, въздуха, водата и огъня, което различните магьосници наричаха по различни начини: сред тях „енергиен поток“, „плазма“ и „бушуващ огън“. Енергия толкова мощна, че разкъсваше самата същност на материята на атоми и ги преподреждаше, и този процес продължаваше, докато плазмата не падне под прага на унищожение и съзидание и яростта й най-после не секне.

Годините, през които бе усъвършенствал своето изкуство, му бяха дали безброй умения и някои от тях той използваше инстинктивно, без съзнателно усилие. Сега магическите му средства за анализ и оценка бяха претоварени от усещания, каквито не бе изпитвал никога през целия си дълъг-дълъг живот. Явно онзи, който бе

подготвил капана, се бе надявал, че няма да му е по силите да издържи. Пъг подозираше, че е дело на няколко изкусни магьосници.

В ума си чу Миранда да пита:

„Добре ли сте всички?“

Накор заговори на глас:

— Има въздух. Можем да говорим. Магнус, Пъг, не гледайте. Ще ослепеете. Миранда, ние можем да погледнем.

— Опишете какво виждате — поиска Магнус от двата демона в човешка форма.

Отговори му Миранда:

— Това е ад, по-горещ от всичко в света на демоните. Унищожил е сто стъпки скала и пръст под нас и в момента се реем в мехур от енергия. Малко по-надалеч от мястото, на което стоим, пясъкът се превръща в стъкло. Вълна от свръхнагрят въздух се разширява навън с невероятна скорост и всичко, което докосне, бива изпепелено за миг. Доколкото могат да различат очите ми, всичко е огън, дим и пепел.

Само преди минута четиримата бяха изучавали магическа матрица, която явно представляваше ключалка, но се бе оказала капан.

Древните енергийни създания свен-га’ри бяха живели защитени на една спокойна ливада на върха на огромно здание, построено от мирно племе пантатийци — раса хора змии, създадена от древната Драконова господарка Алма-Лодака. За разлика от по-войнствените си събратя, тези същества бяха кротки, ученолюбиви и много приличаха на хора.

Сега тази мирна раса бе заличена. За Пъг нямаше значение, че са били създадени от безумната суета на отдавна мъртва Драконова господарка като питомци и слуги: те бяха еволюирали в нещо много по-изтънчено и той знаеше, че ще скърби за загубата им.

— Гасне — каза Накор. — Не гледайте.

Пъг продължи да стиска очи, съсредоточен върху защитната магия на сина си.

— Ти очакваше…

— … капана — довърши Магнус вместо него. — Това бе просто един от онези моменти, татко. Внезапно настръхнах и докато се усетя, вече бях хвърлил защитното заклинание. Бях си подготвил словесен спусък, дума на силата. Просто нямах представа, че капанът ще е

толкова мащабен. Без твоята помощ и тази на ма… на Миранда… — Той остави мисълта недовършена.

И Пъг, и Миранда предпочетоха да не обърнат внимание на това, което му се бе изплъзнало от езика. Тя не беше майка му. Беше демон на име Детето, който освен външността на Миранда притежаваше и всичките й спомени. Беше лесно да забравиш, че това не е Миранда; преживяването бе смущаващо за всички.

Само демонът Белог, сега в облика на Накор, изглеждаше необезпокоен от положението си, и това напълно съответстваше на характера на Накор приживе: той бе човек с безгранично любопитство, който се наслаждаваше на всякакви загадки. Дори сега в гласа му се долавяше нотка на възхита:

— Неописуемо гениален капан, Пъг.

Стиснал здраво очи, Пъг отвърна:

— Склонен съм да се съглася. За какво си мислиш?

— Който и да го е измислил, е знаел, че може да бъде изследван само от съвсем ограничен брой хора — рече Накор. — Те е трябвало първо да минат през пантатийците — или като спечелят доверието им, или с груба сила. А стигнат ли до матрицата, малцина използващи магия демони, по-дребни чародеи или дори добре подготвени жреци биха могли да проумеят дори частица от сложността на тази ключалка, капан или както там мислиш за нея.

— Само Пъг — обади се Миранда.

Пъг помълча малко, после каза:

— Не. Магнус го направи. Аз опипах ключалката, но само предположих, че може да има капан. Докато се върна от Академията, той вече с лекота бе преодолял прегради, които на мен биха ми се опрели.

— Не съм сигурен… — започна Магнус.

Миранда го прекъсна.

— Това не беше пустословна похвала. Аз притежавам всички спомени и умения на майка ти, Магнус, но ти… ти си по-добър и от двама ни, имам предвид от майка ти и от баща ти.

Накор се изкиска.

— Отричаш го от доста време, момче, но в крайна сметка ти ни превъзхождаш. Нужни са ти само още малко опит и годинки.

— Струва ми се неуместно да се смеем сред целия този хаос — заяви Магнус.

Внезапно се разнесе грохот, сякаш ги бе връхлетял ураганен вятър.

— Не гледайте — напомни им Накор.

— Какво беше това? — попита Пъг.

— Мисля, че е от връщането на въздуха — рече Накор, а след миг добави: — Експлозията… Не знам дали мога да опиша това, което виждам, Пъг. Миранда?

След известна пауза тя каза:

— Това бе нещо повече от светлина и топлина. Почувствах… движение, промяна… изместване. Никога не съм се сблъсквала с нещо подобно. Не съм сигурна даже дали можем да го наречем „магия“.

— Не е номер — каза Накор, — или поне не такъв, какъвто мога да си представя. Всичко се промени.

— Как? — попита Пъг.

— Вече можете да си отворите очите, ама бавно.

Пъг го направи. Очите му се насълзиха и зрението му се замъгли. Усещаше през подметките на сандалите си странна вибрация, пронизителна и бърза, почти жужене. Премигна, за да махне сълзите, и откри, че стои приклекнал в енергийния мехур, създаден от сина му миг преди експлозията.

Извън преградата всичко бе толкова бяло, че не можеше да се различи никакъв хоризонт — нито небе горе, нито земя долу, нито пък море зад някакъв бряг. Докато очите му привикваха към яркостта, той успя да долови в нея дребни вариации, а след още миг и слаби промени в белотата, сякаш отвъд границата на мехура имаше цветове.

Рееха се на трийсет-четирийсет стъпки над дъното на кратер. Единствените остатъци земя се намираха под краката им, държани от сферата на Магнус.

— Ти ли ни държиш нависоко, синко?

— Магията. И по-добре да сме готови за грубичко приземяване, когато ни пусне. Не мога едновременно да поддържам целостта на сферата и да я местя.

— Може би аз ще успея да помогна — обади се Миранда. Затвори очи и сферата бавно се спусна и кацна на дъното на кратера.

Всичко бе ужасно объркващо за сетивата: около тях продължаваха да се леят енергии, целият видим спектър играеше бясно извън мехура. Пъг приложи лек натиск върху предпазната сфера на Магнус и тя се разшири достатъчно, за да могат всички да се изправят в цял ръст. След още няколко минути започнаха да различават подробности отвън. Ослепителната светлина бавно помръкваше и се появиха различни оттенъци на слонова кост, бледо златисто и намеци за синьо. Накрая яркото сияние угасна.

Всички примигваха, докато очите им се нагаждаха към естествената дневна светлина, която бе тъмна в сравнение с изпитаното току-що.

Пъг се огледа. Намираха се на петдесетина стъпки дълбочина, заобиколени от нещо, което приличаше на стъкло.

— Какво стана? — попита Миранда.

— Някой се опита да ни убие — отвърна Накор, този път без обичайно бодрия си тон. — Трябва да се измъкнем от тази дупка и да поогледаме.

— Безопасно ли е вече? — попита Магнус.

— Бъдете готови да се защитите и ще разберем — каза Накор. — Мисля, че за вас двамата ще е много горещо.

Магнус се взря за миг в дребничкия мъж, кимна и погледна баща си. Пъг наклони лекичко глава в знак, че е разбрал предупреждението, и двамата се обвиха в защитни заклинания, без да разменят нито дума.

Магнус затвори очи за миг и сферата около тях изчезна. Пъг клекна и докосна стъклото под нозете си.

— Странно…

— Кое? — попита Миранда.

— Енергията. Очаквах да е по-… Не съм сигурен. — Премести поглед от сина си към Миранда. — Вие и двамата сте по-умели в долавянето на естеството на магията. Това чувствате ли го като обикновена експлозия?

Миранда клекна до него.

— Дали го чувстваме като експлозия? Та ние я преживяхме! При това ужасно мощна и оглушителна! — Докосна стъклото под тях. — А, разбирам какво имаш предвид.

Магнус направи същото.

— Това не… Експлозията е била страничен ефект.

Накор изгледа тримата клекнали магьосници.

— Моля?

— Освободената енергия е била резултат от заклинание, което не е просто някакво си заклинание за мащабно унищожение — каза Магнус и се изправи. — Трябва да вървим.

Пъг махна безмълвно с ръка. Четиримата се издигнаха във въздуха и полетяха към ръба на кратера.

Магнус обясни на Накор:

— Доколкото мога да определя, заклинанието е направило две неща. Освен че унищожи всичко в доста голям радиус, ни пренесе в… не съм сигурен къде сме, но не сме на същото място, където то бе задействано.

Стигнаха до ръба на кратера и Пъг каза:

— Прав си, Магнус. Не сме там, където бяхме допреди минута.

— Къде е морето? — попита Миранда.

Погледнаха на юг. Там, където само преди минути вълните се плискаха в брега, имаше просторна полегата равнина. Зад гърба им се издигаше стръмна урва, а хълмовете по-нататък наподобяваха онова, което биха видели на Острова на змийските хора, само дето тези хълмове бяха напълно лишени от растителност — не се виждаха нито дървета, нито храсти, нито дори стръкче трева.

Опустошението бе пълно: нищичко не помръдваше, освен брулещия вятър. Навсякъде имаше пясък — тази земя бе станала пустиня още преди години. Намираха се на ръба на огромен дълбок кратер и също като кратера, земята наоколо бе разтопена от взрива и повърхността й представляваше стъкло, по което играеха цветни отблясъци: димът, пепелта и прахът вече се разнасяха, пропускайки тънки снопове слънчева светлина. Вятърът отнасяше дима на север и го разсейваше бързо. На този свят нищо не гореше, защото просто нямаше какво да гори, а разтопените скали и пясък вече се охлаждаха.

— Мисля, че още сме на същото място — каза Накор. — Тоест, на аналогично място, както когато пътувахме за Косидри. — Пъг, Магнус и Накор бяха открили, че в другите плоскости на реалността световете са идентични, или поне доколкото го позволяват различните условия на въпросната реалност. Така че където и да се намираха, този свят бе географски подобен на Мидкемия. — Но мисля, че състоянието на енергията тук скоро ще ни създаде проблеми.

Пъг кимна.

— Чувствам се малко странно — отбеляза Миранда.

— Помня как се приспособихме, когато пътувахме за света на дасатите, татко — каза Магнус.

— Но този път усещането е… различно, забелязваш ли? — попита Пъг.

— Тук нивото й е по-високо и от света на демоните, и от Мидкемия — съгласи се Миранда. — Сякаш има прекалено много въздух, нали?

Накор направи гримаса.

— Може да ни надвие, ако не внимаваме.

Всеки от тях спретна предпазно заклинание, което ги обви отново в малък мехур защитна енергия, и това намали притока на помощните енергии на този свят до количество, с което телата им можеха да се справят.

— Щом нивото на енергията е по-високо — каза Магнус, — значи не сме се прехвърлили в по-долен свят. А в по-горен. Което означава…

— Че сме в първото небесно царство? — предположи Миранда.

— Явно го надценяват — пошегува се Накор, докато оглеждаше пустия пейзаж. — Дори светът на демоните предлага повече.

За миг настъпи тишина — всички оглеждаха голия свят около себе си.

Пъг погледна сина си и каза тихичко:

— Пропуснах да ти благодаря. Ако не се беше върнал…

Магнус го прегърна.

— Ти си ми баща. Колкото и да съм несъгласен с… онова, за което си говорихме… никога няма да те изоставя, когато имаш нужда от мен.

Баща и син останаха прегърнати още за миг, а после се пуснаха и пак насочиха вниманието си към настоящето. Хвърлиха поглед към Миранда и забелязаха сълзи по бузите й. Тя вдигна ръка и ги избърса, а после каза с гневен тон, който и двамата познаваха много добре:

— Проклети да са тези спомени! Знам, че не са мои! Знам го! — Скръсти ръце на гърдите си. Изкиска се горчиво и отбеляза: — Част от мен помни време, когато с удоволствие бих ви откъснала главите и бих изяла още туптящите ви сърца. — Вдигна очи и добави по-меко: — А

част от мен има чувството, че никога не съм обичала някого повече от вас двамата. Само Калеб ви беше равен. — Последните думи излязоха като дрезгав шепот.

Магнус познаваше баща си достатъчно добре, за да разбере, че Пъг се бори с желанието да грабне в обятията си фигурата на бившата си жена, да утеши една личност, която всъщност не беше тук. Каза тихо:

— Не мога да те наричам „майко“. — Погледна я в очите. — Но досега не разбирах колко трудно трябва да е това за теб. — Поддавайки се на импулса, обикновено сдържаният магьосник пристъпи напред, обви ръце около демона в човешка форма и го прегърна силно за един кратък миг.

Когато се отдръпна, видя нови сълзи да се стичат по лицето на първия човек, когото бе зърнал през живота си. Разкъсваха го силни емоции и той потисна порива си да каже още нещо. Колкото и да му се искаше майка му да се върне, да е отново жива и пред него, това сигурно изобщо не можеше да се сравни с чувствата, изпитвани от баща му. Той сложи ръка на рамото на Пъг и каза:

— Трябва да се възползваме по най-добрия начин от една ужасно смущаваща и неловка ситуация. Ако се съсредоточим върху това, което е пред нас, може би онова зад нас ще се отдалечи достатъчно, за да успеем да намерим нови начини да гледаме един на друг.

Накор се ухили.

— Много мило, но забелязахте ли, че някой идва към нас?

Всички погледнаха, накъдето сочеше той и видяха, че пейзажът е започнал да се изяснява.

Към тях се приближаваше позната фигура, облечена в черна роба и сандали, вързани с конопена връв към прасците. Подпираше се на тояга. Косата на мъжа бе черна, позата му — младежка, а крачката — енергична, също както в разцвета на силите му.

За миг и четиримата бяха зашеметени. Накрая Пъг изрази неверието им на глас.

— Макрос!?

Фигурата вдигна ръка.

— Не, макар че без съмнение приличам на него.

Миранда и Накор се спогледаха и дребният комарджия попита:

— Имаш спомените на Макрос?

— Не — отвърна мъжът.

— Кой си ти? — попита Магнус.

— Нямам име. Можете да мислите за мен като за водач.

— Защо приличаш на баща ми? — попита Миранда.

Мъжът сви рамене в съвършена имитация на Макрос.

— Това е загадка, тъй като по природа съм безформен в света на смъртните. Мога само да гадая, но заключението ми е, че изглеждам като онзи, който очаквате да бъда. Праща ме Единствения, чиято Воля е Действие, само че се налага да съм във форма, с която можете да общувате.

Четиримата се спогледаха бързо, после Накор се засмя.

— Вярно е, че през по-голямата част от последните сто или повече години очаквам да видя ръката на този негодник зад всяка криволица и обрат на съдбите ни.

Другите кимнаха.

— Добре тогава, Водачо — каза Пъг. — Как да те наричаме?

— Водач ме устройва — отвърна онзи.

— Къде точно се намираме? — попита Магнус.

— В света Колген. — Водача посочи на юг. — Някога величествен океан се плискаше по тези брегове, а сега всичко тук е пораза и пустош.

— Не разбирам — рече Пъг.

— Да вървим, защото ни предстои дълъг път, ако искате някога да се върнете у дома — каза подобието на Макрос.

— Преди да тръгнем — намеси се Миранда, — можеш ли да обясниш как така приличаш на баща ми до най-малката подробност?

Водача се поколеба, после се усмихна досущ както го бе правил приживе отдавна мъртвият Черен чародей.

— Разбира се — отвърна той и направи още една пауза, също както би я направил Макрос. — Ние, които служим на Единствения, съществуваме в свят от енергия. Намираме се вечно в Блаженството, част от Единствения, докато не възникне нужда от нас, и тогава получаваме форма и плътност, както и самоличност, подходяща за целта ни; като гаранция за нашата ефективност всички спомени за предишната служба в тази роля се връщат. Така че в момента мисля за себе си като за „аз“, отделна единица, но това ще изчезне, щом се върна при Единствения в Блаженството. Аз съм енергийна абстракция,

създание от светлина и топлина, ако щете, което се състои само от съзнание. Затова Единствения ми дава способността да… внуша на смъртните ви умове всяка форма и свойство, подходящи за поддържане на общуването.

— Но ние не сме смъртни — каза Накор и посочи Миранда и себе си.

— По-смъртни сте, отколкото предполагате — отвърна Водача, — тъй като аз говоря за умовете, а макар че основната ви същност е демонска, умовете ви са човешки и стават все по-човешки с всеки ден. Нещо повече, демонските ви тела се състоят от енергийни потоци, несъвършена имитация на съществата от по-горната плоскост на битието.

— И вие се превръщате в онова, което наподобявате — в известни граници, разбира се. Никога няма да се съешавате с хора и да дадете потомство, нито ще бъдете засегнати от техните болести и рани, а онези, що се борят с демонския род, още могат да ви унищожат и да върнат същността ви в Петия кръг. — Той понижи глас, като че ли се опитваше да прояви любезност. — Нито пък имате смъртна душа. Съществата, чиито спомени притежавате, са отпътували до мястото, където са били съдени, и сега или са на път към следващия стадий на съществуването, или са върнати в Колелото на живота за още едно завъртане. Накратко, вие никога няма да сте наистина Миранда и Накор. Но сте толкова близки до тях, колкото е възможно за някое същество.

След тези думи Водача се обърна, закрачи напред и добави през рамо:

— Моля ви, трябва да извървим дълъг път и макар че времето тук не се измерва като в света на смъртните, все пак тече и колкото по-дълго оставате далеч от Мидкемия, толкова по-голяма полза извлича Противника на Единствения.

Пъг и останалите последваха Водача и Пъг каза:

— Подозирам, че ще ни кажеш каквото трябва да знаем. Но все пак би ли започнал с това защо сме тук?

— Това е лесната част — рече Водача. — Паднахте в капан. Противника отдавна чака възможност да отърве Мидкемия от вас четиримата. А да го направи наведнъж граничи с гениалност.

— Този Противник, за когото говориш — каза Накор. — Кой или какво е той?

Водачът помълча малко.

— По-лесно ще е, ако изчакаме с въпросите, докато не ви обясня какво ви е сполетяло. Вие сте от ключово значение за случващото се, но все пак сте малка частица от цялото. Ако ви дам цялата картина направо, може да ви объркам. В момента сте заседнали в реалност, която не е вашата, и не разполагате с лесен начин за връщане. С две думи, вие сте нещо като заточеници.

Четиримата се спогледаха и забързаха, за да не изостават от пъргавия му ход. След малко Пъг попита:

— Щом сме заточеници, къде отиваме?

— Да намерим някой, който може да ви помогне да се измъкнете оттук.

— Но нали каза, че този свят е само пораза и пустош?

Със съвършена имитация на усмивката на Макрос Водача отвърна:

— Вярно. Но това не значи, че е необитаем.

Пъг се замисли за миг върху тези думи, но реши, че сред хилядите въпроси, които се нуждаят от отговори, смисълът на тази гатанка може да почака.

Вървяха по дъното на отдавна изчезнало море. По едно време Миранда попита:

— Защо вървим пеш?

— Имаш ли по-добро предложение? — каза Водача.

С твърде позната самодоволна усмивка тя хвърли поглед на Пъг и изчезна.

Чуха писъка й на стотина крачки по-нататък.

Забързаха с всички сили по неравния, спечен от слънцето пясък на сухото морско дъно и бързо стигнаха до нея. Намериха я да седи с объркана физиономия, притиснала длани към слепоочията си.

— Онова, което наричате магия — каза Водача, — тук не действа по същия начин като във вашия свят.

— Ами защитните заклинания, които направихме? — попита Магнус.

— Не ви ли хрумна, че сътворихте с изненадваща лекота тези защити срещу енергийните нива на тукашния свят?

— Всъщност да, наистина беше лесно — каза Магнус.

Докато двамата с Пъг помагаха на Миранда да се изправи, Накор се изкиска.

— Различни енергийни нива, приятели — заяви кривокракият дребосък. — Ако запалите малка съдинка с масло, ще получите пламък, на който да четете. Ако рафинирате и дестилирате същото това масло и го запалите, ще получите наистина голям и горещ пламък.

— С времето би трябвало да се научите да пригаждате уменията си, така че да се прехвърляте от място на място — каза Водача. — Само че не разполагаме с това време. Или по-точно вие не разполагате. Затова ще вървим.

И тръгна отново.

— Добре ли си? — попита Пъг Миранда.

— Ако изключим, че се чувствам ужасно глупаво, да. — Тя го погледна и видя загрижеността в очите му. — Извинявай.

Пъг изпита противоречащи си желания да каже различни неща едновременно, поколеба се, после кимна.

Времето течеше, а те продължаваха да вървят. Водача им осигуряваше светлина, създаваше мостове, за да минат над огромни пропасти, и очевидно ги поддържаше живи с някаква магия, която премахваше нуждата им от храна и вода.

Но все пак имаха нужда от почивки, макар и кратки, защото в тази високоенергийна вселена силите им се възстановяваха бързо.

По време на една такава почивка Пъг попита:

— Може ли да узнаем защо си тук?

Водача отвърна:

— Тук съм, защото Единствения пожела тъй.

Пъг не можа да сдържи смеха си.

— Когато бях цурански Велик на Келеуан, на всяка моя заповед отговаряха с: „Както пожелаете, велики“… и по някаква причина това ми се струва забавно.

Щом си спомни за Келеуан, го заля тъга. Откакто действията му бяха унищожили този свят, той бе заключил дълбоко в себе си силната

скръб и чувство за вина, свързани с онова ужасно решение. И все пак от време на време, обикновено когато останеше сам, те се връщаха да го измъчват.

— Как успяваш да потиснеш глада и жаждата ни? — попита Накор. — Това е много добър номер.

Водача сви рамене.

— Вселената е съзнаваща, на много нива. Моите възприятия и познание силно се различават от вашите. Каквото трябва да знам, го знам. Каквото не знам, не знам. — Пак сви рамене. — Вие сте смъртни и се нуждаете от храна и вода, затова ви осигурявам… — Махна с ръка, като че ли идеята му бе чужда и се затрудняваше да я обясни. — Просто правя така, че да сте нахранени и да сте пили… каквото е нужно. — Очите му се разшириха лекичко и той рече: — Аха, любопитство!

— Ти никога ли не си любопитен? — попита Магнус.

— Аз съм създаден с определена цел — отвърна Водача.

Накор се засмя.

— Както и всички ние.

— Само че моята цел е уникална и краткосрочна. Щом ви упътя към дома, ще съм изпълнил задачата си и ще престана да съществувам в тази форма — обясни Водача. — Ще се върна при Единствения, за да се слея отново с Блаженството.

— Кой те прати да ни намериш? — попита Магнус.

— Единствения — отвърна Водача с тон, който говореше, че би трябвало да е очевидно.

— Защо тук? — попита Накор, като се втренчи с присвити очи във Водача. — Защо не в Мидкемия, преди да унищожим един град и по-голямата част от една раса?

За секунда Водача килна глава настрани, сякаш обмисляше въпроса.

— Не знам. — Затвори очи за момент, после ги отвори пак и каза: — Ездач.

— Какъв ездач? — попита Миранда.

— Ездач. Тя беше пратена от Единствения, за да ви предупреди. — Посочи Пъг. — Но… й попречиха. — На лицето му се изписа объркване. Той стана. — Хайде. Трябва да побързаме. Времето изтича.

— Още колко път ни остава? — попита Магнус.

— Защо се разбързахме така изведнъж? — попита Миранда.

— Мога да знам само каквото трябва да знам. — Водача изглеждаше съвсем объркан. — На въпросите ви… ще бъде отговорено… когато Единствения… — Разстроен, той почти изкрещя: — Не знам защо тези неща са така! Аз съм само средство за… — Продължи с почти чужд глас: — Аз съм само средство за изразяване, преводач, ако щете, на един по-висш разум, който трябва внимателно да подбира как да ви докосне, за да не ви навреди. Липсата ви на вяра към формата, избрана от вашите умове… ме угнетява. Хайде, ще ви отведа при някого, който може би ще е по-подходящ да отговори на тези и други въпроси.

Закрачиха пак и Пъг каза:

— Помня, че когато издърпахме обратно Макрос при опита му да се възнесе в божество, той описа преживяването като „да гледаш на цялото огромно съзидание през дупка в ограда“, и докато сме го дърпали обратно, виждал все по-малко и по-малко.

— Е, и? — попита Миранда.

— По-късно обясни, че другата страна на преживяването била, че колкото повече се приближавал до оградата, толкова по-малко оставало от неговото „аз“: докато се възнасял към божественото, самоличността му гаснела, а съзнанието му растяло.

— Да — каза Водача. — Единствения би могъл просто да вложи знание в умовете ви, но това би ги съкрушило. Ако знаете, но клечите на склона на някой хълм, неспособни да помръднете, защото умът ви е увреден, това няма да е от полза за никого.

— Трудно е да се отрече! — промърмори Накор.

Продължиха с цялата възможна бързина по пресечения терен.

От време на време се изправяха пред наглед непреодолими препятствия, защото се спускаха по дълъг цели километри склон, минаващ между някога подводните планини. И все пак Водача сякаш винаги успяваше да намери път, макар и коварен.

Накрая стигнаха до един хребет и той посочи.

— Там!

В далечината се виждаше голямо плато, оградено от дълбоки пропасти. Пъг каза:

— Тези пукнатини са гигантски. Можеш ли да сътвориш толкова дълъг мост?

Преди Водача да успее да отговори, Магнус каза:

— Мисля, че аз мога да ни пренеса дотам.

Миранда го погледна.

— Сигурен ли си? Малката екскурзия, която опитах, се оказа доста болезнена.

— През цялото време се опитвах да се настроя колкото може по-добре към енергийните нива тук… — Магнус за миг млъкна и двамата разбраха, че едва не я е нарекъл „майко“. Размениха си усмивки. — Съмнявам се, че ще е безболезнено, но мисля, че бих могъл да се справя, без да пострадам сериозно. Щом виждам целта ни, рискът значително намалява.

Пък и Миранда се спогледаха, а после се взряха в Накор. Дребосъкът кимна.

— Отдавна не съм се опитвал да ти забраня да поемеш някой риск — каза Пъг и хвана ръката на Магнус. Миранда и Накор също се уловиха за ръце, а Накор се хвана и за Магнус. Пъг посегна да сграбчи ръката на Водача и откри, че е неочаквано студена.

Изведнъж се озоваха на платото, на километри от предишното си място. Пъг погледна сина си и видя, че на лицето му е изписана болка, а челото му е оросено от пот. И малкото цвят в бледата му кожа се беше отцедил. Магнус поклати лекичко глава и каза:

— Ей сега ще ми мине. Ако се наложи да го правим пак, мога да се нагодя. Не е най-лесното нагаждане, което съм правил, но не е и най-трудното.

— Ще ти повярвам на думата — рече Накор, а после посочи покрай Водача. — Кой е онзи?

Водача дори не се обърна да погледне, но отговори:

— Това е Пепан Трижди проклетия. — И без нито дума повече изчезна.

Създанието пред тях бе по-чуждо от всяко, което бяха виждали, а в демоничната си форма Накор и Миранда бяха виждали много. Той, ако полът му можеше да бъде определен, бе най-окаяната твар, която е срещал нечий взор. Главата му бе три пъти по-голяма от тази на нормален човек, но тялото му бе крехко и изглеждаше, че едва я крепи. Шкембето му се издуваше толкова напред, че както бе седнал, се виждаха само най-долните части на кльощавите му крака, а ръцете му бяха почти съсухрени.

Лицето му бе издължено, от почти плешиво теме до дълга широка челюст, а по средата му имаше нос, покрит с брадавици и струпеи. От влажните бледосини очи, заобиколени с болезнена жълтевина, се лееше непрестанен поток от сълзи, а от дебелите му устни се стичаха пенести лиги.

— Виждала съм и по-тежки случаи — тихо каза Миранда.

— Не, не си. Аз съм по-стар от теб — каза Накор.

Създанието сякаш не ги забелязваше, докато Пъг не се приближи до него.

— Ти ли си Пепан?

— Водача тъй каза — сопна се ядосано съществото. — Виждаш ли някой друг тук?

Накор пристъпи напред. Неутолимото му любопитство бе изтласкало всякакви опасения.

— Защо те наричат Трижди проклетия?

— Слушай и трупай мъдрост, смъртни! — извика създанието. — В този свят някога аз бях мъж сред мъжете, крал сред кралете, могъщ и богат, мъдър и красив. Седях ли на тронове и тръпнеха ли поданиците пред красотата ми? Да! Притежавах ли всичко, що човек би могъл да желае? Да!

Пъг видя, че Миранда се кани да го прекъсне, и поклати глава, за да покаже, че иска да чуе тази история: може би от нея щеше да извлече някакво знание.

— В своето високомерие почнах да заговорнича, с цел да се издигна над богатството и могъществото, които имах, да се възнеса в небесата и да потърся място сред боговете.

Накор се ухили и кимна.

— Продължавай.

— В суетата си създадох машини за унищожение, надминаващи всичко в историята на моя народ. Покорявах нации, за да събера могъщи армии. Победените ми служеха или умираха. А после, в десетата година от царуването си, дойдох тук, до Небесната палатка, и поведох ордите си по Пътя на боговете, към върха на най-високата планина на този свят!

Накор се огледа, защото се намираха върху нещо, което навремето е било подводно плато.

— Не виждам никаква планина, Пепан.

— Океанът я отми, понеже в мига щом доближих Небесните двери, за да си поискам дължимото като най-нов сред боговете, те вдигнаха цялата планина и хиляди от моите войници паднаха с писъци към смъртта си. А после заради суетата ми боговете ме проклеха, като заличиха всяко знание за мен, пометоха хората ми в морето, докато аз бях прикован към същата тази планина. Слушах писъците им и молбите им за милост, докато накрая не настъпи тишина.

— Тогава разбрах цената на суетата, може би най-тежкия от всички грехове, тъй като останах да чакам сам в продължение на еони, докато водата отмиваше самите скали, към които бях прикован. Морето се превърна в мой дом и аз заживях в него. — Той замълча за момент. — А горе времето течеше — аз го съзнавах само смътно, чрез намеци, донасяни до мен от изменчивите приливи. Странно парче тъкан, кост, не приличаше на нищо, което бях виждал, доплува и аз го грабнах. Зачудих се кой ли го е изтъкал и що за създания крачат сега по света над мен. Пазех това парче плат, докато не избеля от морската сол и не се разпадна… Веднъж един кораб мина точно над мен и затъмни бледата слънчева светлина. Зачудих се кой ли пътува на него, отде ли иде и накъде ли отива… А водите отмиваха планината, части от нея се отцепваха и аз пропадах все по-надолу в дълбините, докато до мен престана да достига дневна светлина.

— Това е нещо много повече от три проклятия — каза Миранда. — Това са вечни мъки.

— Точно тук грешиш, смъртна! — извика Пепан. — Защото след време аз намерих покой, приех своята участ. Бях доволен да оставя ума си да се изпразни, просто да съществувам в хармония с ритмите на морето.

— Но ето че най-сетне гневните богове забелязаха моя покой и избраха този момент да ми наложат второто проклятие. След ден, след месец — не знам колко време мина, тъй като времето губи смисъл за някой, що живее сляп в морските дълбини, — водите изведнъж се отдръпнаха и се озовах отново на светлина и въздух! Огън се сипеше отгоре и величествени облаци от пламък и пепел раздираха небесата, докато по земята бушуваше война с мащаб, невъобразим за смъртните. Машини за унищожение далеч отвъд всякакви мои представи, пред които гордата ми флота изглеждаше като жалки играчки, се носеха в небето и сееха гибел сред всичко долу. Смъртни в брони, каквито

никога не бях виждал, бързаха по пресечения терен с копия от червена светлина и бълващи огън машини на вериги и унищожаваха всичко пред себе си… После се появиха орди демони, които покосиха смъртните както сърп коси житото, и им отговори ангелско войнство, с пламтящи мечове и рогове, ехтящи с тъй чисти звуци, че още при първата нотка заридах. — Той поклати глава. — Да, този свят бе разкъсан и океаните изчезнаха, докато енергии, по-горещи от звезди, обгаряха земята. И все пак аз оцелях.

Той млъкна за момент и за четиримата пътници не бе ясно дали просто си подрежда мислите, или изпитва някакви емоции при спомена за тази невероятна история.

— И тъй, накратко казано, второто ми проклятие бе да гледам как всяка частица от нещата, които бих могъл да обичам, бива погубена във война между богове и хора. — Гласът му стана по-тих. — Война, която аз започнах.

И добави още по-тихо:

— Минаха векове и стана ясно и третото ми проклятие.

— Какво е то? — попита Накор.

— По този свят имаше пръснати останки от живелите тук народи и аз ги събрах. — Посочи отпадъците, които бе струпал, за да си направи заслон. Парче от нещо служеше за стол, имаше и древна на вид маса. Късчета плат бяха съшити в юрган. Самият Пепан носеше простички бричове, които се видяха, когато най-после се изправи.

— Неизброими дни скитах и събирах каквото намеря, а накрая се връщах пак тук.

— Защо тук? — попита Магнус. — На този свят сигурно има и по-гостоприемни местенца.

— Не бих казал — отвърна Пепан. — А и боговете ме оставиха тук. Тук трябва да живея. Вече не се бунтувам, но задавам въпроси. — Вдигна очи към небето и изкрещя: — Аз бях грешник, Отче на всичко! Признавам простъпките си, Майко на всичко! Грешал съм през по-голямата част от дните си! — Гласът му се прекърши. — Но не всеки ден. Живях само няколко десетки години, а плащам за греховете си цяла вечност. — Изхлипа и прошепна: — Стига, моля ви.

Точно когато Пъг и останалите щяха да изпитат някаква симпатия към окаяната твар, Пепан нададе вой на ярост.

— А третото ми проклятие, най-омразното от всички, бе да ме направят вратар!

— Вратар ли? — попита Накор.

— Виждаш ли, смъртни, най-голямата обида, нанесена ми от боговете, е, че когато онези, що бродят по този погубен свят или са паднали на него от някакво друго селение, най-сетне намерят пътя си дотук, аз съм длъжен да им помогна да продължат нататък. Не мога дори от чиста злоба да ги задържа при себе си, за да уталожват безкрайната ми печал с приятни беседи, нито мога да обменям с тях разкази за живот, прекаран в други селения, а трябва да търпя самотата.

— Защото още щом пристигнахте започнах да усещам болка и с всяка изминала минута тази болка расте. Няма да секне, докато не ви проводя по пътя ви и не се върна към своето уединение. Не мога да туря край на страданията си нито със собствената си ръка, нито с чужда — изхленчи той. — Аз съм самичък на този свят, безсмъртен и неунищожим.

— Защо търпиш тази болка? — попита Магнус. — Защо ни разказваш историята си? Защо просто не ни отпратиш набързо?

— Болката е цена, която си струва да платя, за да прекъсна самотата си — каза Пепан, който вече открито плачеше. — А сега тя трябва да свърши.

Размаха ръце в прецизни движения и във въздуха се появи вихър. Явно представляваше някакъв отвор, но докато те се приготвяха да скочат през него, Пепан вдигна ръка.

— Чакайте!

— Какво? — попита Пъг.

Пепан затвори очи, по бузите му се стичаха сълзи.

— Всеки от вас трябва да поеме по различен път.

— Трябва да се разделим ли? — попита Миранда. Идеята явно не й допадаше.

— Очевидно — рече Пъг. — Ако някой е заложил капан за нас четиримата, то той е настроен буквално за нас четиримата.

— Тоест очаква всички ни — каза Накор. — Точно така! — На лицето му се изписа веселие. — Не задействаш капан за войници, когато в него е само разузнавачът: чакаш да се съберат всички.

Лицето на Пепан вече бе разкривено от остра болка. Той махна с ръка и размерите и цветът на вихъра се промениха, той се смали и се обагри в оранжева енергия.

— Ти! — каза създанието и посочи Накор.

Без да каже нито дума, Накор скочи във вихъра.

Пепан махна отново с ръка и цветът на вихъра се промени в бледо трептящо синьо.

— Ти. — Той посочи Миранда.

Тя хвърли поглед към Пъг и Магнус, поколеба се за един кратък миг, после кимна, скочи в завихрения въздух и изчезна.

Цветът пак се промени, този път в ярко бяло, и Пепан посочи Магнус. Без колебание синът на Пъг скочи в магическия портал.

Още едно махване и Пепан рече:

— Трябва да ти кажа нещо, магьоснико.

— Какво? — попита Пъг. Видя как вихърът потъмнява, докато не се превърна в черна паст.

— Това е началото на края. Ще се срещнеш отново със спътниците си, но чак в най-съдбовния момент, когато трябва да сте готови да пожертвате всичко, за да спасите всичко.

— Не съм сигурен…

— Върви! — заповяда окаяната твар и Пъг се подчини.

Затича се, скочи и се сви, докато потъваше във фунията от мрак.

2.
ПРОТИВОСТОЯНИЕ

Кораби осейваха като точици хоризонта.

Хай стоеше на бойниците на кралския дворец в Риланон — по същността си той все още бе замък, но такъв, който не е виждал битки от векове. Тази част от древния крепостен вал, голям плосък покрив от дебел камък, някога бе помещавала бойни машини за защита на външните стени — днес вече отдавна съборени, за да се разширят кралските имения. Едно укрепление, където някога бе стояла огромна балиста, сега бе превърнато в градина, пълна с цветя в отминаващото лято. През изтеклите векове каменните зъбци бяха заменени с балюстрада, хитроумно издялана така, че да е хем здрава, хем изящна. И все пак Хал усещаше якостта на камъка под ботушите си, солиден като палисадите на замъка Крудий. Като гледаше събиращите се долу сили, му се искаше тези отдавна изчезнали външни стени на Риланон отново да са на мястото си, с балисти и требушети вместо вехнещи цветя.

Издиша бавно. Трудно му беше да намери покой. Тежките изпитания от последните няколко седмици вече избледняваха в паметта му, но тревогите, свързани с бягството им от Ролдем с принцеса Стефани, бяха заменени с тревоги от далеч по-голям мащаб. Личното му нещастие, че никога няма да има жената, която обича, изглеждаше дребна грижа в сравнение със заплахите, пред които бе изправен народът му.

И все пак споменът за нея го преследваше неотлъчно, заедно със спомена как с неговия приятел Тай Хокинс я бяха измъкнали от дома й и я бяха довели благополучно в Кралството. На моменти всичко това му се струваше нереално, но пък в други бе ярко и живо. Всеки детайл, свързан със Стефани, бе запечатан в паметта му: грацията, с която се движеше, смехът й, когато откриваше удоволствие в дребните неща, тревогите й за хората, които обичаше. Помъчи се да се отърси от спомените, защото знаеше, че така само удължава болката.

Огледа се и видя, че брат му Мартин е вперил очи в него. Мартин наклони глава: безмълвен жест, с който го питаше добре ли е. Хал кимна лекичко. Брат им Брендан, застанал до Мартин, се бе съсредоточил изцяло върху корабите в пристанището. Хал също насочи вниманието си натам. Наблизо стояха херцогът на Риланон лорд Джеймс и неговият внук Джим Дашър.

Пристанището на Риланон се намираше южно от двореца, в подножието на хълма. От дни насам платна изникваха от всички краища на хоризонта: стотици кораби от всеки пристан на Кралско море. Древната островна нация бе виждала флоти като тези, но не и в паметта на живите. Войната не бе докосвала тази земя, отколешния дом на рода на Хал, от векове. Основният мотив на неговите предшественици да завладеят околните острови и близкото крайбрежие били непрестанните сблъсъци с разни дребни военачалници и кланове, извършващи набези из тукашните води. Постоянната нужда да защитават родния си остров бе превърнала относително мирната общност от рибари и фермери в най-ефикасната армия на север от империята и бе създала втората по големина нация на този свят.

За Островното кралство беше истински триумф, че градът и кралският дворец могат да минат без масивни укрепления, тъй като от векове кралският флот се бе превърнал в „стената около Риланон“. Сега обаче този флот беше разединен. Никой не можеше да погледне към това море и множеството платна по него и да прецени кого защитават те: Едуард, Оливър или някаква друга фракция. Хал съзираше ироническата в това.

Не можеше да намери покой, защото надушваше идещата война в следобедния бриз. И за разлика от борбата срещу Кеш, това бе най-страшният вид война за всеки благородник в Кралството: гражданска война.

Хал познаваше добре историята на Кралството. Един решителен владетел на име Данис обединил всички племена на острова, а неговият наследник Делонг бил първият Кондуин, установил владение на континента. След оплячкосването на Бас-Тира — друго селище, набрало достатъчно мощ, за да си съперничи с Риланон, — той не се върнал в островната си твърдина, а накарал владетеля на споменатия град държава да му се закълне във вярност, в замяна на своя живот и

живота на поданиците си, и така създал първото херцогство на сушата и издигнал Бас-Тира до положението на втори най-важен град след столицата. Тази първа победа довела до много други — обединената мощ на Риланон и Бас-Тира завладяла Саладор и южното крайбрежие. Само Източните кралства, с помощта на Ролдем, успели да спрат тази ранна експанзия на Кралството. Колкото до Бас-Тира, тя отдавна вече се казваше Батира.

Сега владетелят на града стоеше от дясната страна на Хал и попита:

— Какви ги мисли Оливър?

Херцог Джеймс Риланонски погледна към Хал и стоящия вляво от него мъж — внука на Джеймс, Джим Дашър Джеймисън, началник на кралската Разузнавателна служба.

— Той не мисли — каза горчиво Джим. — Или пък мисли, че някой тук може да възрази срещу крал чужденец, затова е довел и няколко приятели.

Хал хвърли поглед към братята си и видя как Мартин кимна. Хал знаеше, че той също го разбира: по един или друг начин трима та братя Кондуин щяха да са част от всичко това, но каква ще е тази част, още не бе ясно.

„Приятелите“ представляваха болшинството от армията на Маладон и Симрик, подсилена със значителен брой нередовни войници и наемнически отряди, които в момента, както и през целия последен месец, лагеруваха пред градските стени. Старият плац лежеше на изток от пристанището; там навремето се бяха събирали нашественическите армии на Риланон в очакване да се качат по корабите. Но поне от поколение насам плацът не се използваше по предназначение, а бе превърнат в градче от бараки и импровизиран пазар. Оливър го бе разчистил, прогонвайки много от бедняците, и сега армията му лагеруваше там.

Между хората зад и пред стените бяха разменени множество учтиви съобщения и в момента течеше най-дългият период на междуцарствие в историята на Кралството. По традиция Събранието на лордовете се свикваше да избере нов крал три дни след като покойният крал бъде положен в гробницата на предците си.

Но за първи път в историята бе изтекъл повече от месец след смъртта на краля, без Събранието на лордовете да бъде официално

свикано. Предлагаха се различни извинения и всяка фракция заговорничеше ожесточено зад затворени врати, на скришни вечери или в тъмни задни улички, но всички знаеха какво всъщност се случва: всеки претендент за трона отчаяно търсеше решение на проблема с наследяването, но такова, че да не загуби положението си и да не хвърли нацията в гражданска война, която тя не може да си позволи. А засега изглеждаше, че тези две цели се изключват взаимно.

Старшите жреци от Храма на Ишап в Риланон, най-почитания орден на света, щяха да проведат официалната церемония, но едва когато Събранието ги призове да го сторят. От възкачването на трона на Луам Първи не бе имало спорове по наследяването: властта бе преминала от Луам към неговия племенник Боррик, а по-късно към Патрик и към Грегъри.

Сега обаче нямаше обявен наследник, нито ясни кръвни връзки. Политическите машинации бяха стиснали нацията за гушата. Бяха се образували три фракции, всички с що-годе еднакво основателни претенции, но никоя от тях не изглеждаше привлекателна за хората, събрали се на балкона тази сутрин.

Разположената пред града армия официално се водеше „почетна стража“, дадена на принц Оливър от Великите херцогства Маладон и Симрик. По кръвно родство с покойния крал той може би имаше най-големи права върху трона, тъй като майка му бе сестра на краля, само че се бе омъжила за принца на Симрик и Оливър бе отгледан в двете херцогства. За повечето хора на Островите това го правеше чужденец.

Другите две фракции подкрепяха Чадуик, херцог на Ран, и Монтгомъри, граф на Риланон и първи съветник на лорд Джеймс, а също така далечен братовчед на Хал. Никой от тях не можеше да възрази срещу претенциите на Оливър, но заедно можеха да се противопоставят на опита на принца на Симрик да вземе трона.

Лорд Джеймс въздъхна. Всичките над осемдесет години личаха ясно върху лицето му.

— Ако кешийците решат да нарушат мира и да нахлуят в някое пристанище на Кралството, освен тукашното, няма да има кой да им се противопостави, освен няколко рибарски ладии и гребни лодки.

Хал бе принуден да се съгласи със забележката на стария херцог. Всеки боен кораб в кралската флота, който се намираше в Кралско море, бе в пристанището. Повечето тежки кораби, въоръжени с

балисти и малки катапулти, ги бяха насочили към армията на Оливър, а зад тях бяха строени херцогските ескадри на всички градове и други кораби, на които се вееха знамената на различни благороднически домове. Голяма част от тези кораби бяха на договор, тоест капери, само малко повече от пирати, на които благородниците по крайбрежието плащаха, за да създадат малки контролирани зони в крайбрежните им води и да изнудват за такси минаващите търговци. През годините тази практика бе довела до нуждата от дълбоководни кораби, каквито използваха в момента флотите на Кралството и Ролдем, както и големите търговски къщи на двете нации. Колкото и често Короната да предупреждаваше местните благородници, че не одобрява споменатата практика, те упорстваха.

Хал каза:

— Надявам се, че Оливър е донесъл много злато, защото ще трябва да плати солидна сумичка на тези главорези, дето е наел, за да си тръгнат, без да оплячкосат града.

Лорд Джеймс изсумтя в знак на съгласие.

— Ако Едуард беше тук с хората си… — Остави мисълта недовършена. Оливър щеше или да подвие опашка, или да се види принуден да атакува Риланон, докато принцът на Крондор е отседнал в него. Ако Едуард се намираше в града, шансът да бъде избран за крал като компромисен вариант ставаше прекалено голям, за да може Оливър да чака. Едуард нямаше собствени деца, нито пък бе вероятно някога да има, но можеше да посочи наследника си и след като нещата се поуспокоят, да абдикира; а Оливър знаеше, че няма да има шанс за короната, ако Едуард избере за наследник някой друг.

Едуард и западните лордове бяха потеглили на коне от Крондор за Събранието, но след като до тях бе стигнала вестта, че Оливър е слязъл на остров Риланон, бяха спрели и сега лагеруваха между Малаков брод и Саладор. Мартин и Брендан бяха избрали да напуснат армията на принц Едуард и да продължат към столицата, за да узнаят какво е станало с Хал. Хал бе благодарен, че са му подръка.

Мартин и Брендан бяха отседнали в един хан недалеч от двореца, така че пристигнаха навреме, когато лорд Джеймс привика внука си и братята в тази градина. Възцари се тишина, докато старият херцог оглеждаше пристигащите бойни кораби, потънал в мисли, а Хал си припомняше срещата с братята си.

След като за първи път поскърбиха заедно за кончината на баща си, разговорът между братята се бе насочил към различните им приключения: как Мартин бе отбранявал Крудий и Илит, а Хал бе ескортирал принцесата до безопасно място. Събирането им бе кратко и горчиво-сладко, защото колкото и облекчен да се почувства Хал, щом разбра, че майка им е жива и здрава и се намира под грижите на елфите в Елвандар, разказът за смъртта на баща им му се отрази тежко и въпреки усилията си той откри, че по бузите му се стичат сълзи, когато Брендан свърши. Мартин вече бе чувал историята, но неговите очи също блестяха от сълзи, докато гледаше как брат му приема разказа. Хал прегърна братята си, а после им обеща, че когато могат, ще се съберат на тиха вечеря в памет на баща си в семейния замък в Крудий, ако съдбата го позволи.

След това Хал преживя няколко неловки момента, докато Мартин стоеше пред него и признаваше любовта си към лейди Бетани от Карс, която отвръщала на чувствата му, а после заяви, че е готов да пожертва всичко за доброто на херцогството, ако Хал настоява да се ожени за Бетани. Накрая Хал позволи любовта към по-малкия му брат да надвие над изкушението да продължи да го измъчва и каза, че той самият няма нищо против Мартин да се ожени за Бетани, стига баща й, граф Робърт от Карс, да не възразява. Облекчението на Мартин бе почти комично.

Хал не му каза, че сърцето му така или иначе принадлежи на друга — жена, за която не би могъл дори да мечтае, че някога ще се ожени. Просто отбеляза иронично, че Мартин и Бетани са идеална двойка, тъй като тя се справя чудесно с нещата, които той не умее, като стрелбата с лък, лова и ездата. Мартин разбра шегата и преизпълнен с облекчение и благодарност от реакцията на брат си, си тръгна, мърмореше как щял да поиска ръката на Бет от баща й. Граф Робърт страшно му се бе ядосал, когато откри, че Бетани не е потеглила към Елвандар с другите жени, а е останала в Крудий да се бие. Изглежда, пренебрегваше ролята на дъщеря си във всичко това и съсредоточаваше гнева си върху Мартин.

Сега Хал и братята му стояха на покрива на двореца и обмисляха следващия ход в тази игра за трона.

— Всички се подготвят за веселбата — каза Джим. — Агентите ми в Саладор съобщават, че сума ти западни гарнизони са се събрали в

Полята на Албалин. — Тези поля лежаха между Малаков брод и Саладор и в исторически план се бяха оказвали ключови за всеки военен конфликт в региона. Простираха се напряко на Кралския път и нямаше друг открит достъп до града, който бележеше границата между Източното и Западното владение.

— Защо западните лордове ще водят гарнизоните си? — попита Хал.

Лорд Джеймс се втренчи в младия херцог на Крудий с изражение, в което се смесваха веселие и жалост. После кимна на Джим и той обясни:

— За в случай, че започне война. Едуард заповяда на гарнизоните да го придружат, вместо да се върнат у дома след примирието с Кеш. — Въздъхна: напрежението явно надделяваше над обичайното му спокойствие. — Едуард може да е всякакъв, но не е глупав в политиката. Може би трябва да си избираме крале, които нямат желание да управляват, защото Едуард би бил почти идеалният монарх, който да изкове наново това наше разпукано кралство.

Хал се подпря на балюстрадата и кокалчетата му постепенно побеляха, докато стискаше ръба все по-силно.

— Последната война не ви ли стигаше? — рече той бавно.

Джим погледна дядо си, който кимна, а после даде знак на другите да оставят Джим и Хал насаме. Когато двамата останаха сами, Джим каза:

— Ти наистина не разбираш, нали?

Хал се чувстваше уморен до смърт. Без Стефани в него цареше пустота. Сега тя се намираше на сигурно място в двореца на баща си в Ролдем, след като редът там бе възстановен, а тримата заговорници, стоящи зад войната, бяха разкрити и отстранени. Той каза тихо:

— Знам, че съм херцог без херцогство, че тази титла премина към мен много години преди да му дойде времето, а майка ми е толкова далеч, че може и да не доживея да я видя повече. Знам, че прекарах по-голямата част от войната в криене и бягство, вместо да предвождам хората си в битки, и се чувствам по-малко мъж заради това. — Джим сякаш се канеше да възрази, но Хал поклати глава. — Знам, че служих, и бих дал живота си за принцесата и Кралството, както съм отнемал човешки живот в тяхно име. — Замълча за момент. — И все пак всичко това ми се струва безцелно… сега. — Щеше да

каже „без Стефани“, но знаеше, че ще прозвучи като мрънкане. Пък и освен това, ако имаше човек, който да е наясно с чувствата му към нея, това бе Джим. — Та значи, имаш да ми кажеш нещо, което трябва да чуя — продължи Хал, — защото амбициозните мъже искат да управляват, а мъжете с характер, изглежда, ги няма никакви. Подозирам, че освен това ще ми кажеш и какво трябва да направя.

Джим също помълча, после рече:

— Ти не си глупав, Хал. Ти си от кралската кръв… — Вдигна ръка, за да прекъсне младия благородник. — Спести ми често повтаряната история за клетвата на твоя предтеча да изключи потомците си от наследствената линия. Било е красива реч; чел съм запис на цялата церемония, поставила Луам на трона, и тогава е била от съществено значение, за да предотврати точно такава каша, каквато имаме сега, но няма законно основание за нея. Питах както придворните историци, така и жреците на Ишап, и няма никакъв прецедент, който да позволява отричането от тази кръвна връзка. Мартин е бил свободен да се откаже от претенции към короната на братовчед си Родрик, но не е можел да обвърже още неродените си наследници с такова задължение. Ти си от кралската кръв.

— Ако твоят предтеча Мартин бе отхвърлил титлата владетел на Крудий, дадена му от брат му, и баща ти, неговият баща и така нататък до времето на самия лорд Мартин спадаха към простолюдието, тогава може би. Това би създало прецедент. Но той е приел титлата, запазил я е и я е предал на потомците си. — Джим сви рамене.

— Да не казваш, че трябва да предявя претенции към кралския трон?

— Не точно. Просто се опитвам да подчертая, че не си просто някакъв провинциален благородник без земи, които да управлява, а по-скоро значим играч.

— Затова ли на принц Едуард му отнема толкова дълго време да стигне дотук? Не просто защото Оливър е стоварил армията си на брега?

— Едуард има по-малко желание да бъде крал от всеки принц в историята на Кралството, но е подложен на сериозен натиск от западните благородници да претендира за короната.

— Защо? — попита Хал.

— Нещата са точно както каза дядо ми. Това би укрепило властта на Западното владение и би отнело поддръжници от каузите на Чадуик и Монтгомъри, като може би ще ги принуди да сключат сделка. — Джим прокара длан по лицето си и Хал видя, че силното изтощение се е отразило на внука на херцога. — В най-лошия случай ще отложи войната още малко; в най-добрия ни дава основателна надежда да избегнем кръвопролитието, ако Чадуик и Монтгомъри застанат зад Едуард. Ако те трима се обединят, дори Оливър не е толкова амбициозен, че да рискува да погуби двете си херцогства в напразен опит да се добере до короната без чужда подкрепа. Но тук има твърде много „ако“. И всичко зависи от това дали Едуард може да бъде убеден да вземе короната. — Джим се усмихна и част от живеца му, който Хал бе приемал за нещо неизменно още от първата им среща, се върна. — Едуард няма синове, но пък има три дъщери, женени за източни благородници, и мъжете им никога няма да бъдат допуснати в брачните си ложета, ако не подкрепят бащата на съпругите си. Да избере източен благородник да управлява Крондор след предишните катастрофи бе един от по-мъдрите ходове на Грегъри. Тези трима благородници имат васали и съюзници, които ще ги последват. Щом всички започнат да се стичат към Едуард, никой със сериозна власт не би подкрепил Оливър. Така че като кандидат Едуард е идеалният компромис.

— Какво общо има това с мен? Аз съм херцог без херцогство, след като Крудий вече е окупиран от Велики Кеш.

— Все още си херцог — каза Джим — и си свързан кръвно с короната. Подкрепата ти за Едуард е от съдбоносно значение. А и това ще ти попречи да бъдеш фалшив пряпорец, зад който да се събират други, за да договорят по-добри условия за себе си. Не всички, които се опитваха да те намерят, бяха агенти на онези луди демонски слуги, които ни тласкаха към война. Има неколцина източни благородници, които с удоволствие биха те настанили като гост в замъка си, докато решиш да подкрепиш Оливър, Чадуик или Монтгомъри. Ако Крудий подкрепи техния кандидат, другите на запад може да решат, че е разумно да последват примера му.

— Татко ме предупреждаваше, че източната политика е не по-малко страшна от войната — промърмори Хал.

— Умен човек беше баща ти.

Хал не каза нищо. Още чувстваше болка всеки път, щом се запиташе как би постъпил баща му на негово място.

— Трябва да стигнем до Саладор, и то по-добре рано, отколкото късно — рече Джим.

— Защо? Не може ли просто да обявя подкрепата си за Едуард и да си вървя по пътя? Искам да ида до Елвандар и да намеря майка си.

— В момента тя е в безопасност и за нея се грижат добре. Нищо по-малко от глобална катастрофа не би могло да я застраши в двора на Агларана и Томас. Не, това ще трябва да почака, докато ситуацията тук се разплете. А за да подкрепиш Едуард, трябва да отидеш при него.

— Защо чака той? — попита Хал.

— Разположил е силите си в Полята на Албалин и подготвя терена за битка. Надява се на най-доброто, но се готви за най-лошото. Едуард не е нито воин, нито тактик, но се е заобиколил с най-добрите в Запада. Вандерал от Ябон е най-добрият командир в Западното владение след кончината на баща ти. Фредрик от Тир-Сог е кавалерийски командир, по-талантлив от всички, които ще видиш някога. Ако Оливър реши да потърси отговора на този въпрос с оръжие, Едуард предпочита сам да избере бойното поле. Оливър знае, че не може да седи на този остров, ако Едуард не желае да дойде при него. — Джим се усмихна. — Ако той превземе столицата, но Събранието не го обяви за крал, това го прави прост узурпатор. Едуард ще властва на континента, а Оливър ще кисне тук, докато изгние или му свърши храната. Няколкото ферми на острова и местните рибари не биха могли да изхранват дълго тази войска. Пък и ще му свърши златото: той има армия само докато може да й плаща.

— А щом Едуард не желае да дойде при Оливър — продължи Джим, — Оливър ще трябва да иде при Едуард и това ще стане на Полята на Албалин. Едуард има войници; нуждае се от офицери. Ти и братята ти трябва да потеглите на запад веднага щом сложим в ред някои неща тук.

— Значи отиваме да помогнем на Едуард? — попита Хал. — А прав ли съм да предполагам, че някои хора може да не искат да го сторя?

— Разумно предположение — каза Джим. — Ще ви дам ескорт, освен това бих искал да вземете с вас и Тай Хокинс. Той е умно хлапе

и може да ви е от полза. Говорих с Тай и Тал и те проявиха желание да участват.

— В кое?

— Да предотвратим войната, ако е възможно, а ако не е — да се погрижим да свърши колкото може по-бързо.

Хал скръсти ръце.

— Тай е добър приятел и най-добрият майстор на меча, който съм виждал. Няма да ни е в тежест.

— Хубаво. Документът му за благороднически сан е фалшификат.

Хал се ококори.

— Но пък е много добър фалшификат, изработен от най-добрия фалшификатор, който моят предтеча е успял да купи.

— Твоят предтеча?

Джим посочи натам, накъдето бе тръгнал дядо му.

— Херцогът?

— Малцина знаят истината за моето семейство и че връзките ни се простират отвъд сан, класа и дори националност — каза Джим.

— Струва ми се, че е едно от онези неща, дето се предават през поколение. Първият лорд Джеймс… — В очите му се появи отнесено изражение и той се обърна да се взре в събиращата се флота. — Знаеше ли, че е бил крадец — все още момче, но завършен крадец според всякакви критерии, — който бил възпитан от принц Арута, за да стане първо негов оръженосец, но в крайна сметка станал херцог на Крондор, а по-късно бил пратен със сина на принца, крал Боррик, да управлява тази страна като херцог на Риланон?

— Не — отвърна Хал. — Познавам историята предимно от книгите в библиотеката на баща си. — Засмя се горчиво. — Предполагам, че сега от нея е останала само пепел. — Погледна Джим. — През поколение ли?

— Моят прадядо, кръстен на принц Арута, според всички сведения е бил почтен човек, решителен и безстрашен, но по природа по-скоро администратор, отколкото някакъв негодник. Наистина е нужно да си падаш малко мошеник, за да вършиш онова, с което се занимаваме ние, семейство Джеймисън.

Джим въздъхна дълбоко и Хал разбра, че е наистина страшно уморен.

— Малко почивка ще ти дойде добре.

— Бих могъл да прекарам целия остатък от живота си в почивка — отвърна Джим. — Но може и да не се стигне дотам, ако Оливър и дружките му долу вземат нещата в свои ръце. Моят прадядо е имал брат, година по-млад от него, който се казвал Дашел Джеймисън. Той отхвърлил сана и службата си: някои казват, че защото по природа си бил гадно копеле, но ние в семейството знаем, че го е направил, за да спази обет към жената, която обичал. — Изражението на Джим се поколеба между нежен спомен и съжаление. Лека усмивка трепна върху устните му за миг, после той рече: — Хората вършат големи глупости от любов, нали?

Хал си помисли за Стефани и сърцето му се наля с олово.

— Да — съгласи се той. — Така е.

— Даш, както е бил известен този мой прадядо, станал бизнесмен със значително положение и богатство в Крондор, но малцина знаят, че бил също така водач на голяма банда крадци, известни като Шегаджиите. Носел титлата Праведника.

— Познавам тези имена — каза Хал. — Легендата за Праведника и Шегаджиите е стигнала чак до Далечния бряг.

— Неговият син Дашър, чието име нося аз, също бил от прескочените поколения, що се отнася до кървави дела. Той почти загуби контрол над Шегаджиите. И тъй като нямаше синове, на мен като негов племенник се падна да се намеся и да действам от името на семейството.

— Значи ти си Праведника на Крондор?

— Бях доскоро. Сложих на този пост друг човек, който да поеме задълженията ми. Оказва се, че онова, което е било по времето на прапрадядо ми, важи и днес: една банда крадци може да е много полезна в света на шпионажа.

— Защо ми разказваш всичко това? — попита Хал.

Джим сви рамене.

— Не съм сигурен дали и аз самият знам. — Продължи да се взира в морето. — Прекарал съм половината си живот тук, половината — в Крондор, и половината — по целия свят.

Хал се изкиска.

— Това са три половини.

Джим не се усмихна.

— Знам. Точно така го чувствам. — Помълча малко, после каза: — Защо ти разказвам каквото и да било? Ти си важен, Хал. Може и да не е очевидно, но в момента са задвижени някои неща, начинания на амбициозни и могъщи мъже, и най-доброто, за което мога да се моля, е някак си да възкачим Едуард на трона. Ако това стане, от този миг насетне животът му ще бъде изложен на риск всеки ден и всяка минута.

— Измяна?

Джим кимна.

— Пусни нещо във виното на Едуард или направи така, че да падне от коня си, преди да е осигурена ясна линия на наследяване, и след има-няма седмица Оливър пак ще е тук със своята армия, а Чадуик и Монтгомъри пак ще са в двореца и ще се пазарят с всеки, който им обещае глас в Събранието на лордовете.

— Какво общо има това с мен?

— Както отбеляза неведнъж, млади ми Хал, ти си херцог без херцогство. О, Едуард рано или късно ще го изкопчи от Кеш, защото те нямат никаква реална полза от Далечния бряг, и ще можеш да се върнеш и да се опиташ да управляваш, макар и с население от нервни бегълци от Конфедерацията, които обработват земите ти. Но това може да се окаже по-трудно, отколкото да пасеш котки. Ако пратиш някой от братята си и най-големия гарнизон, който успееш да събереш, и изискваш много скромни данъци, след около поколение ще имаш нещо наподобяващо организация в региона. Ще се опитам да убедя Едуард да ти опрости данъците към Короната за известно време, за да можеш да изхранваш малката армия на брат си.

— Малката армия на Мартин? Не трябва ли да е моята малка армия?

— Не. Ти трябва да останеш близо до Едуард.

— Защо? Той разполага с дядо ти и с теб, а сигурно има и други, които са верни на Короната, независимо кой я носи.

— Има, но дядо ми може да не е с нас още дълго. В моето семейство е трудно да се каже — ние често се погубваме в разни конспирации, преди да си умрем тихо и кротко в леглото. А аз… — Джим затвори очи за миг. — Аз съм изхабен. Предполагам, че е от бремето да се опитвам да живея съобразно една семейна легенда, която расте от поколение на поколение. Честно казано, не знам колко

талантлив е бил първият лорд Джеймс. Според всяка обективна мярка е бил гений, но дали е бил чак такъв гений, какъвто го описва историята?

— Моето бреме, моят недостатък на характера е, че се меря с него. Като дете, когато баща ми не можеше да ме чуе, се наричах Джими Ръчицата. — Приведе се напред, опрял ръце на балюстрадата, и вдиша дълбоко. — Океаните миришат различно, знаеш ли?

Хал кимна.

— Далечния бряг е… влажен: вятърът духа постоянно от запад, затова е онази миризма на сол и риба. Тук…

Джим се засмя.

— Много цветя има в тези градини.

Хал се присъедини към смеха му.

— Но и долу в града пак мирише сладко.

— Кое е по-хубаво?

Хал се замисли.

— Това, но не точно тук.

— Ролдем?

Хал не каза нищо.

Джим сложи ръка на рамото му.

— В Ролдем има някой, който липсва и на мен.

— Лейди Франсиезка?

Джим кимна.

— Забележителна жена — рече Хал. Двамата с Тай се бяха възползвали за кратко от закрилата на въпросната дама, докато се подготвяха да измъкнат принцеса Стефани от Ролдем и един принудителен брак. — До какво ли ще доведе всичко това? — замисли се той.

— Ако си изиграем ролите — каза Джим, — скоро трябва да се съберем в Полята на Албалин и можем да изковем примирие, което ще позволи на Едуард да влезе без риск в този град и да бъде обявен за крал от Събранието на лордовете. А после бихме могли да се заемем с възстановяването на реда в Кралството. И точно за това трябва да те е грижа, уважаеми херцоже на Крудий. В тази страна има само няколко високопоставени личности, на които бих връчил меч и бих ги помолил да застанат зад краля, и ти си един от тях. Ако Едуард оцелее повече от няколко месеца, преди някой да реши, че управлението му се е

проточило твърде дълго, тогава бихме могли да погледнем към бъдещето. — Джим наведе глава.

— Има и още нещо? Какво?

— Всичко — отвърна Джим. — Онези три скверни създания, които ни тласнаха към пълномащабна война с Кеш, имаха една-единствена цел: да създадат хаос, и постигнаха бляскав успех. От всичко в този живот най-много ме плаши магията, защото ти е нужна друга магия, за да се бориш с нея. Ние отдавна сме се съюзили с хора, които изглеждат добродушни и добронамерени, но аз…

— Мразиш да оставяш нещата в чужди ръце — довърши Хал.

— Да — призна Джим. — Това е недостатък на характера и вероятно затова съм толкова изтормозен и изтощен от всичко; бих се обзаложил, че няма жив човек, който да е пътувал повече от мен между Крондор, Риланон и Ролдем. — Той пусна балюстрадата. — Имаме да обсъдим още неща, но друг път. Добре ще ми дойде едно хапване, преди да задълбаем в по-щекотливи политически въпроси. Ще ми правиш ли компания?

— С удоволствие. Може ли братята ми също да присъстват?

— Естествено. Някои неща трябва да си останат между нас, но пък за много други е добре да ги знаят всичките братя Кондуин.

Хал се усмихна.

Джим сложи ръка на рамото му и понижи глас.

— Нали осъзнаваш, че вие тримата сте единствените живи мъже, които носят това име? — Удобно пропусна да спомене магьосника Пъг, който бе осиновен Кондуин, но се бе отказал от връзките си с Кралството още преди години.

— Не бях мислил за това по този начин — каза Хал.

— По причини, които ще станат ясни, карам всички дворцови служители да те наричат херцог Хенри, но от днес братята ти ще бъдат наричани принц Мартин и принц Брендан. Искам да напомня на тези заговорничещи благородници кои сте.

Хал не каза нищо, но докато двамата с Джим влизаха в двореца, се зачуди: „Кои сме всъщност?“

Въпреки многократните усилия на херцог Джеймс да разведри атмосферата с поредица забавни анекдоти и случки на трапезата

цареше мрачно настроение. Всички се кискаха в подходящите моменти, усмихваха се и кимаха, след което отново потъваха в мълчание. Към края в стаята се възцари тишина.

Трима та братя от Далечния бряг бяха настанени на една маса с лорд Джеймс, Джим, няколко от най-близките съветници на херцога, разни придворни дами и придружители. Другият присъстващ на масата бе Тай Хокинс, синът на Талвин Хокинс, бивш член на номадско племе от планините, наричани Високата твърдина, в Източните кралства. Историята и обстоятелствата бяха запокитили младия Нокът на сребърния ястреб във врящия котел на международната политика и той се бе превърнал в човек с много самоличности.

Както и синът му. Тай Хокинс, син на Око на синекрил примкар и безименен оласки войник, когото Тал бе осиновил и обичаше като свой, беше както по природа, така и по обучение син на баща си. По някакво странно стечение на обстоятелствата той приличаше на приемния си родител — имаше същите ясни сини очи, жилава фигура и светкавична пъргавина. Най-поразителната разлика бе пясъчнорусата му коса, която контрастираше с почти черната коса на Тал. Но подобно на много момчета, той бе усвоил голяма част от маниерите и израженията на баща си. Понякога човек неволно забравяше, че Тал не му е истински баща.

Джим гледаше как Тай разговаря с Хал и му се стори иронично, че човекът, на когото има най-голямо доверие да защитава кралския братовчед, дори не е гражданин на Кралството. Все пак и бащата, и синът бяха оказвали безценна помощ на Островното кралство, Ролдем, а понякога и на Конклава на сенките.

Накрая херцогът бе този, който заговори достатъчно високо, за да го чуе цялата маса.

— Ако ми позволите… — Всички млъкнаха. Той огледа седящите около масата и каза: — Мина ми през ума, че с изключение на младия Хокинс семействата ни са близко свързани, но въпреки това още сме сравнително непознати един за друг. — Вдигна бокала си към трима та братя. — Вие трима та сте последните от рода Кондуин. Макар да има и други с кралска кръв, само вие носите името. Моят внук и аз произлизаме от далеч не толкова благородно име — Джеймисън, — основано от един мошеник, който бил издигнат до благородническа титла от вашия прапра- и така нататък дядо. И двамата са поставяли

над всичко друго две неща: дълга и честта. Да пием в тяхна памет. Принц Арута Кондуин и Джеймс, единственият човек в историята, който е бил херцог и на Крондор, и на Риланон — Джими Ръчицата!

Пиха, след което херцогът каза:

— Това може да е краят на всички ни, но не и на Кралството, ако нещо зависи от мен.

Тай кимна и завика:

— Вярно! Вярно!

Хал погледна стария херцог, после внука му и попита:

— Какво искате да направим?

— Много неща, млади Хал — отвърна лорд Джеймс. — Рано или късно ще трябва да се ожените и да си народите синове, така че името да продължи да съществува. А може би един ден някой от тях ще управлява тук. — Той вдигна ръка. — И за последен път, Хал: не споменавай повече за глупавата, макар и благородна клетва на лорд Мартин. Тя не е валидна. Освен това трябва да си върнеш херцогството. Далечния бряг може да е в хаос, но все още е кралска земя. Както ти казах в деня на погребението на Грегъри, трябва да си намериш съюзник, или Чадуик, или Монтгомъри, и да го убедиш, че ще подкрепиш каузата му, ако той подкрепи твоята — възвръщането на Крудий. — Джеймс направи пауза. — Разбира се, ще лъжеш, защото от онзи ден насам се промениха много неща. — Той погледна към прозорците и всички в стаята разбраха, че говори за армията на Оливър, разположена на лагер извън града. Бяха очаквали принц Оливър да пристигне със свита, за да предяви претенциите си, не с армия. Това променяше всичко.

Сякаш прочел мислите им, Джеймс продължи:

— И трябва да се погрижите по някакъв начин тук да бъде коронясан Едуард, а не онази змия Оливър. Може би ще ни се наложи да убеждаваме Едуард да предяви собствени претенции за трона, вместо да подкрепи Чадуик или Монтгомъри. — Той посочи Хал. — Ти може да се окажеш решаващият фактор, ако той разбере, че съдбата на Далечния бряг и вероятно голяма част от Ябон зависи от това. Напълно е възможно именно ти да наклониш везните и да спасиш тази нация.

Облегна се и въздъхна.

— Но за да направиш каквото и да било от споменатото, трябва, разбира се, да останеш жив.

Джим кимна и каза:

— Ще се погрижа за това, дядо.

Херцог Джеймс остави бокала си и се изправи.

— Тогава ще ви пожелая лека нощ и ще ви посъветвам следното: извън тази стая има малцина, на които можете да се доверите. Вслушайте се в съвета ми и внимавайте за сладки думи, зад които се крие отрова. — Кимна на братята и Тай, после излезе.

Сякаш по безмълвна заповед останалите гости станаха и един по един пожелаха лека нощ на Хал, братята му и Джим. Когато си отиде и последният, останаха само те петимата и слугите.

Джим се огледа и попита:

— Ще пийнем ли по още едно?

Никой не възрази, затова слугите напълниха чашите им. Мъжете отпиха от великолепното вино, но настроението в стаята едва ли можеше да се нарече празнично.

Джим изчака слугите също да се оттеглят и когато си отидоха, каза:

— Тай знае онова, което се каня да споделя с вас. — Премести поглед от лице на лице. — Аз съм верен служител на Короната, но също така работя за Конклава на сенките. Има си причина, че никога не бяхте чували за тях, преди Руфио да ви разкрие за съществуването им. Казвам ви това, защото в момента и моята вярност, и вашата, трябва да се разпростре отвъд границите на нацията ни. Казвам ви това, защото в момента вярвам повече на жената, ръководеща разузнавателната организация на Ролдем, отколкото на половината благородници в нашето Събрание на лордовете, така наречения Съвет. Вярвам също така и на неколцина кешийци. Но най-вече вярвам в стремежа на Конклава да опази целия наш свят. И ще ви кажа едно: скорошният конфликт с Кеш беше безсмислен.

Мартин сякаш понечи да заговори, но се отказа.

— Лесно е да бъдеш въвлечен в някакви събития, без да се замислиш за истинските причини за тях — продължи Джим. — Между Кеш и Кралството цареше мир много отдавна, още от една необмислена авантюра, когато се опитаха да завладеят Крондор след нашествието на армията на Изумрудената кралица. Оттогава не се е

случвало нищо по-сериозно от обичайните дрязги в Долината на сънищата и някоя корабна битка от време на време, когато някой капитан стане прекалено амбициозен. Днес обаче половината кешийска армия е развърната по Далечния бряг и е струпана по северната им граница, за да ги пази от ответен удар на Кралството; армията на Кралството е или тук, в Риланон, за да защитава този дворец, или в Саладор, или събрана в Полята на Албалин; по-голямата част от флотата на Кралството е обкръжила този остров; кешийската флота е на дъното на океана; а ролдемската флота е заела защитна позиция около техния остров. Какво мислите, че означава това?

— Че сме се били за нищо? — каза Мартин.

— Да — кимна Джим. — Какво друго?

Отговори Брендан:

— Че никой не е там, където трябва да бъде.

— Точно така.

— И че — каза Хал, — ако се появи някаква нова заплаха, никой не е на нужната позиция, за да се справи с нея.

Мартин пресметна наум и промълви:

— Западът.

— Да — пак кимна Джим.

— Трябва да се върна в Крудий — заяви Хал.

— Не — отвърна Джим. — Трябва да останеш тук, докато дядо ми не ти каже да отидеш някъде другаде. Най-вероятно при принц Едуард. — Погледна Мартин и Брендан. — Вие трябва да се върнете в Илит, да обясните на кешийския командир, че стои на пътя ви, и да опипате почвата. Моето разузнаване ми съобщава, че имате приличен шанс да го убедите да приеме правилния подкуп — в края на краищата той е кешиец, — стига да отидете с малък патрул. Ако не се съгласи, ще трябва да намерите хитър начин да заобиколите възраженията му, без да започвате нова война. Промъкването през кешийската линия не би трябвало да е особено сложно за две умни момчета като вас. Но трябва да стигнете до Далечния бряг, северно от гарнизоните в Карс и Тулан, така че най-доброто ми предположение е някъде близо до таределите и онзи град, който те строят, може би близо до джуджетата.

— Кой? — попита Брендан — Освен кешийските воини псета, елфите и джуджетата кой друг би могъл да е там?

— Не знам — каза Джим. — Точно това искам да разберете двамата с брат ти.

Братята прекараха една дълга нощ с Джим Дашър — обсъждаха политическата ситуация с Велики Кеш въз основа на видяното от Мартин и Брендан по време на отбраната на града и след това. Сравняваха онова, което бяха видели, с доклади от Запада, стигнали до кралския двор, което в случая означаваше до личното внимание на Джим Дашър.

Изводът беше, че ситуацията е истинска бъркотия. Кеш се бе оттеглил до древните граници на Босания, така че западно от град Илит имаше няколко мили свободен път, до билото на предпланините на Сиви кули, както и югозападния главен път, водещ към Свободните градове, които в момента още бяха окупирани от Кеш.

Докато свършат с прегледа на всичките си възможности и какво трябва да се направи, слънцето вече изгряваше. Мартин беше убеден, че Джим Дашър вероятно е най-умният човек, когото е срещал, или поне най-хитрият. Беше убеден също, че Джим е прав: цялата война с Кеш и заговорът зад нея имаха за цел да поставят Островното кралство и империята Велики Кеш във военно неизгодна позиция в Далечния запад.

Нямаше никаква възможност за бързи военни действия, ако възникне заплаха в херцогство Крудий или Свободните градове, или пък в планините Сиви кули. Можеше да отнеме дни, дори седмици, докато вестите за размирици в Запада стигнат до принц Едуард в Полята на Албалин, а ако той незабавно пратеше натам някои от войските на западните лордове, щяха да минат още седмици, докато те стигнат до проблемното място. Изпращането им обаче зависеше от това дали той ще може да задели хора при надвисналата възможност за военен сблъсък с принц Оливър. По изгрев-слънце Джим и братята вече бяха убедени, че Далечния бряг и Западното владение са беззащитни като новородено котенце.

Мартин изучаваше история, така че му отне по-малко от час разглеждане на предполагаемото разположение на кешийските сили в Далечния бряг и Свободните градове, за да стигне до същото заключение като Джим. Мястото, най-незастрашено от всякакви

контраатаки на армиите на Островното кралство или империя Велики Кеш, не беше на дъното на някой океан, нито пък на някоя от луните — намираше се в самия център на планините Сиви кули, съвсем близо до точката на първия цурански разлом към Мидкемия.

Когато някъде навън изкукурига петел, трима та се взираха във вече празната кана от кафе и безмълвно споделиха общото мнение, че са стигнали до ясен извод.

— Сиви кули — каза Мартин. — Нито Кеш, нито Кралството, нито Свободните градове могат да реагират на заплаха като онази, която са представлявали цураните при пристигането си…

— Там, където Звездните елфи строят своя град — продължи Брендан.

Джим стана.

— Е, слънцето изгрява и вече достатъчно въртяхме и сукахме този въпрос. Време е да се залавяме за работа. В Крондор още не се е съмнало, така че вие… — той посочи Мартин и Брендан — още бихте могли да го напуснете преди изгрев-слънце, след като ви пратим там. — На Хал каза: — Ти имаш нужда от почивка. Ще ти се наложи да устоиш на много чар, лукавство и безочливи лъжи, преди това да свърши, но през повечето време ще бъда до теб, така че ще направиш най-добре, ако само кимаш и казваш, че ще обмислиш предложението. Не всички врагове на Едуард са на бойното поле, въоръжени до зъби. В двореца все още има много отровни езици.

Хал прегърна братята си и им пожела лек път.

Джим поведе Мартин и Брендан през двореца, който никога не спеше, тъй като слугите шетаха, за да се грижат за нуждите на всеки негов обитател, и щом стигнаха до личните му покои, ги въведе в един спретнат кабинет, долепен до спалнята му, и бързо се зае да им напише пътен документ. Подписа го със замах, капна восък и притисна отгоре му един печат.

— Това не е ли печатът на херцога? — попита Брендан.

— Негово копие е — отвърна Джим. — Дядо ми го даде, за да намали собствените си задължения да подписва разни неща — намира го за досадно.

— А ти не надраска ли току-що неговото име? — обади се Мартин.

— Разбира се — отвърна Джим, сякаш това бе нещо абсолютно нормално. — Чакайте тук.

След малко се върна с жена на средна възраст с прошарена тъмна коса и делово поведение.

— Това е Гретхен. Тя ще ви отведе, където е нужно.

Преди Мартин или Брендан да успеят да кажат нещо, Гретхен посегна и ги сграбчи за китките… и изведнъж се озоваха в друга стая.

— Крондор — каза Гретхен и изчезна.

Явно пристигането и заминаването на магьосници от това, което се оказа, че е личната квартира на Джим Дашър в Крондор, бе нещо достатъчно обичайно, защото дворцовите стражи не реагираха, когато двамата излязоха неочаквано от стая, която допреди малко е била празна.

Братята бяха идвали в Крондор само два пъти: веднъж на гости в двора на принц Едуард, когато Мартин беше малък (Брендан беше още бебе), и втори път при бързото им минаване оттук на път към Риланон само преди седмици.

— А сега какво? — попита Брендан.

Мартин сви рамене.

— Сега ще намерим човека, който движи нещата тук.

Отне им близо час да открият действащия командир на града. Казваше се Фолстън Дженингс и бе набързо издигнат от оръженосец на принца до баронет, така че да може законно да се смята за благородник. Дженингс явно не беше в свои води и копнееше да види дали казаното от него звучи смислено за братята от Крудий, особено след като те му се представиха като „принцове Мартин и Брендан, братовчеди на покойния крал“.

Двамата изтърпяха бъбренето му на може би най-неофициалната закуска, която този дворец бе виждал от много време, защото всички по-важни слуги бяха заминали на изток с принц Едуард, за да се грижат за обоза и шатрата му и да му осигуряват удобства по пътя към Риланон.

Мартин си тръгна от тази закуска с куп несвързани факти, които едва успяваше да осмисли, камо ли да ги сглоби в ясна картина.

Брендан беше развеселен от цялото това стечение на събитията, но пък от трима братя той се развеселяваше най-лесно.

Според това, което успяха да разберат от бъбренето на Дженингс, Кеш оттеглил корабите си зад въображаемата линия, простираща се от точка по средата между Ландсенд и Дърбин на юг до границата между Свободните градове и Кралството на север. Корабите на Кралството получили свободен излаз до Сарт, но никой капитан не смеел да плава по-далеч на север, защото островното кралство Квег обявило извънредно положение — претекст да вземат на абордаж и пленяват всеки кораб, минал „прекалено близо“ до въображаемата им „сфера на влияние“, което в момента означаваше от брега им до водите с дълбочина до глезена по крайбрежието на Кралството северно от Сарт.

Свободните градове в момента представляваха на практика кешийски гарнизони и никакъв кораб не бе пристигал оттам след обявяване на примирието. Също така нито един кораб на Свободните градове в Крондор или Порт Викор не правеше опити да се завтече към дома, тъй като капитаните им нямаха представа какво да очакват от новите си господари. Накратко, трите флоти задръстваха Горчивото море, готови всеки миг да се хвърлят в битка, така че единственият изход за Мартин бе да язди.

След закуската отидоха до парадния плац, където чакаше патрул крондорски редовни войници.

— Сержант Оукс — каза Дженингс, — това е принц Мартин, роднина на покойния крал.

Оукс отдаде чест, а Мартин каза:

— Брат ми Брендан.

— Ваши височества. — Оукс пак отдаде чест.

— Смятам за по-добре да имам доказани войници, отколкото наконтена дворцова стража — каза Дженингс. — Сержант, принцовете се нуждаят от ескорт до Илит. Погрижете се да стигнат дотам безпроблемно. — След което се изниза бързо-бързо, явно облекчен от заминаването на братята.

— Безпроблемно? — повтори Оукс.

— Мисля, че има предвид живи — отбеляза с усмивка Брендан.

Оукс отвърна на усмивката.

— Ще се постараем, ваше височество. — Обърна се към отряда си и извика: — По конете!

Двайсетте войници от патрула дисциплинирано се метнаха на седлата — явно бяха обучен за битки отряд.

— Е — каза Брендан, — поне няма да ни се наложи да ходим пеш.

— И това не е малко — отвърна Мартин и даде знак на сержанта да изведе отряда от дворцовия плац и да го подкара към северната порта, откъдето щяха да излязат на Кралския път към Илит.

3.
ПЪТЕШЕСТВИЕ I

Пъг се изтърколи на земята.

Бързо се надигна, готов да посрещне всяка заплаха, която може да го очаква. Минаването през вихъра беше ново преживяване за него — нещо почти добре дошло, като се имаше предвид възрастта му.

Беше все едно се пързаляш по тунел, който е хлъзгав, но не мокър, с потоци от светлина и цветове от всички страни. Не му беше нито топло, нито студено. По-скоро липсваше всякакво осезание. Времето също изглеждаше спряло и той не можеше да прецени дали се е движил през вихъра секунди, минути или часове.

Тръсна глава и се огледа. Намираше се в нещо, което приличаше на планинска гора, в края на една ливада. Над него се издигаха склонове и той прецени, че вероятно се намира в най-високата точка на предпланините, докъдето би могъл да пътува без магия. Погледна оттатък ливадата и видя губеща се в далечината планинска верига. По положението на слънцето в небето определи, че тази посока е юг.

Опита едно дребно заклинание, за да види с какви условия ще се сблъска, и откри, че енергийното ниво още не е съвсем като нормалното за Мидкемия. Намираше се някъде другаде и явно беше сам. Затвори очи и се опита да достигне демона Дете, в облика на Миранда, и Магнус, тъй като винаги бе успявал да се свърже с жена си и сина си по този начин.

Тишина.

Изчака, в случай че на тях им отнеме по-дълго, за да стигнат до тази планета, отколкото на него. Но мина доста време и не ставаше нищо, така че Пъг накрая се убеди, че е сам, а спътниците му са някъде другаде, може би дори на други светове.

Пое си дълбоко въздух, измери с поглед склона надолу и тръгна.

Вървеше бавно към ливадата. Това несъмнено беше едно от най-мирните и прекрасни местенца, които бе посещавал от доста време. Въздухът не бе съвсем неподвижен, ветрец раздвижваше листата на

дърветата и нарядко се обаждаха птици. Чу се далечно пропукване, може би от паднал клон, което скоро бе последвано от предизвикателния рев на някакво животно, вероятно подобно на елен, което иска от другите да зачитат територията му.

Пъг вдиша дълбоко. Лек аромат му подсказа, че цветята тук в момента цъфтят, така че където и да се намираше, със сигурност бе пролет.

Реши да не използва магия, за да се пренесе в другия край на ливадата. Предпочиташе да извлече колкото се може повече покой от настоящия момент. Знаеше, че конфликтът е само въпрос на време и че тази малка частица спокойствие може да му е последната.

Докато вървеше през ливадата, видя тънка струйка дим да се издига сред дърветата от другата страна. Скоро стигна до края й и видя стръмен склон, водещ към равен терен на стотина стъпки по-надолу. Наблизо имаше някаква животинска пътечка и той се спусна по нея до нещо, което приличаше на стар каруцарски път. Последва го по посока на дима, докато пред него не изникна друга, по-малка поляна. Тогава Пъг видя източника на дима и спря.

Колибата беше същата като онази, в която живееше неговият учител Кълган в горите край замъка Крудий, когато искаше да остане насаме със себе си, за да помисли, да изследва нещо или просто да се наслади на малко усамотение със своя сподвижник Мийчъм.

Пъг усети в него да се надигат силни чувства, защото бе сигурен, че това е още едно нагаждане към сетивата му, че постройката, която вижда, донякъде наподобява колибата от спомените му, а околните гори донякъде наподобяват Зеленото лоно и гората на Крудий, но на ума му е позволено да ги попромени малко, за да го накара да се отпусне.

Част от ума на Пъг бе очарована от тази фина, деликатна магия и той за пореден път осъзна, че овеществяването и илюзиите са два типа магия, които винаги е искал да изучи по-задълбочено, но като че ли никога не му оставаше време.

Затвори очи за миг, направи едно старо упражнение за отпускане на ума, което бе научил като цурански Велик, приложи уменията си за разпръскване на илюзии и пак отвори очи.

Нищо не се беше променило.

Той се изкикоти. Явно, когато умът иска нещо, си го иска; колкото и да си мислиш, че го контролираш, всъщност той контролира теб. Пъг знаеше, че преди няколко години е изложил това в урок пред младите магьосници, но бе смятал, че е недосегаем за него. Напомни си с тъга за последния път, когато сляпо бе предположил, че знае какво прави — когато нападна демона Джакан и в резултат едва не умря.

Този спомен доведе до следващия: как бе принуден от Лимс-Крагма, Богинята на смъртта, да избере да преживее смъртта на всички, които обича, в замяна на това да бъде върнат в земята на живите и да сложи край на заплахата от нашественическата армия на Изумрудената кралица.

Пасторалната красота наоколо вече не приповдигаше настроението му. Обзет от любопитство, той отиде до прага на колибата, вдигна ръка и почука три пъти.

Един познат глас, който не бе чувал от много, много време, но позна моментално, каза:

— Влез.

Пъг почти не повярва на сетивата си, щом бутна вратата и мигновено позна острия аромат на табак, при това един особено ароматен планински сорт от предхълмията на Кеш. Внушителен мъж в сива домашнотъкана роба седеше пред маса, върху която бе положена отворена книга. Сините му очи блещукаха над гъстата сива брада.

— Е, не си се променил много през всичките тези години, нали, Пъг?

— Кълган — прошепна Пъг. Нещо му подсказваше, че това пред него не е магическо подобие, не е творение на ума му, изградено по образа на някого, комуто вярва, а някак си старият му учител, мъртъв от повече от век, се е върнал в тази малка горска колиба, която толкова приличаше на онази, където се бяха срещнали за първи път.

Отдавна неизпитвани емоции връхлетяха Пъг и очите му се наляха със сълзи. Цял живот, изпълнен с невъзможни неща, не го бе подготвил за това да види отново първия си учител, човека, който бе взел едно осиротяло кухненско прислужниче и бе започнал обучението, превърнало Пъг в най-могъщия чародей на два свята.

Старецът се изправи с усмивка и посочи окаченото над огъня котле.

— Свали го, докато извадя чай. — И добави: — Имаме да обсъдим много неща, стари приятелю, и със съжаление трябва да кажа, че времето ни е малко.

За миг Пъг остана като вкопан в земята, докато се бореше с желанието да се втурне и да прегърне учителя си от детинство, или да го засипе с въпроси. После се усмихна, кимна и просто направи каквото го молеха.

Кълган се изкиска, докато слагаше чая да се запари.

— Виждам, че си не по-малко изненадан от мен.

— Много неща се случиха, откакто…

— Откакто умрях — подсказа му Кълган. — Да, впрочем, колко време е минало?

— Повече от век — каза Пъг.

— Хммм — замислено отрони учителят му. — Добре, продължавай.

Пъг се позабави. Накрая вдиша дълбоко и каза:

— Трябва ми помощ.

— Аха — рече Кълган.

Колибата не беше точно каквато я помнеше Пъг, но му бе трудно да определи дали това се дължи на несъвършена имитация, или на собствената му измамна памет.

— Къде сме? — попита той. — Това не е твоята колиба в гората южно от цитаделата на Крудий.

Кълган сви рамене.

— Не съм сигурен. Защото виждаш ли, Пъг, последният ми спомен е как лежа болен в Звезден пристан, а Мийчъм, както винаги, бди над мен като загрижена квачка, след като съм се сбогувал с теб. Възрастта тегнеше върху душата ми и бях уморен до дъното на съществото си. Твоята щедрост с жреците лечители бе оценена: не чувствах болка, но знаех, че времето ми е дошло. — Той направи пауза и по набръчканото му старческо лице премина объркване. — Затворих очи, после се случи това странно нещо… Докато се отнасях в мрака, се появи моментно… — Той сви рамене. — Не съм сигурен как да го опиша, но сякаш нещо по-студено от лед или камък проряза съществото ми, а после изведнъж изчезна. Болката се стопи, преди да я усетя, ала сред гаснещия ми живот впечатлението беше толкова ярко, че бе първото, което си спомних, когато, вместо да се възнеса в залите

на Лимс-Крагма, се озовах тук. — Той посочи голямото легло в ъгъла на стаята. — Струва ми се, преди три-четири часа.

Вдигна котлето, наля чай на Пъг и на себе си, после махна към малка купичка с мед. Пъг поклати глава и Кълган продължи:

— Чувствах се прекрасно. Тук няма огледало, но подозирам, че в момента съм доста по-млад, отколкото когато умрях. — Засмя се. — Странно е да кажеш такова нещо, нали? Любимата ми роба бе сгъната в края на леглото. — Той подръпна плата. — Сандалите и тоягата ми също бяха тук. След като се облякох, се поразходих малко наоколо, опитах се да определя къде съм, дори виках, но никой не отговаряше. — Седна срещу Пъг и рече: — Когато се върнах, открих чудесна закуска и трябва да призная, че се наслаждавах на всяка хапка. — Посочи един малък каменен умивалник, в който имаше спретната купчинка съдове. — Нямам представа кой ми я е приготвил. Изпитвах слаба надежда, че може да е моят човек Мийчъм, но вече знаех, че не съм в Крудий. Това не е Мидкемия, нали?

Пъг поклати глава.

Кълган въздъхна.

— Знаех си. Чувствам се прекалено добре, Пъг. Нямам предвид в сравнение с мига на смъртта ми или дори с последните години от живота ми. Не съм се чувствал толкова жизнен от години и макар че устоях на изкушението да използвам изкуството си, подозирам, че то ще се окаже по-ефективно от очакванията ми.

Пъг се усмихна. Кълган притежаваше по-силна интуиция за скритата природа на магията от всички, които познаваше и бе познавал.

— В този свят има повишено ниво на енергията. Струва ми се, че се намираме в магическо селение, различно от Мидкемия. Подозирам, че ако изпробваш онзи твой номер с паленето на лулата с пламък от пръста си, може да изгориш тази колиба до основи.

Кълган се засмя и Пъг остана поразен колко му е липсвал този звук. Това осъзнаване бе последвано от горчиво-сладко жилване, защото бе уверен повече от всичко, че това гостуване на стария му учител ще е кратко. С натежал от емоции глас той каза:

— Загубих толкова много скъпи приятели и ти беше първият сред тях. Така се радвам да те видя отново.

Сините очи на Кълган се замъглиха. Той посегна и хвана за миг ръката на Пъг.

— Предполагам, че е невъзможно да ми опишеш накратко последните сто години.

Пъг се засмя.

— Е, значи по-късно, ако имаме време, може да поговорим какво е станало, след като умрях. Макар че да се събудя тук и да видя теб… — Той се взря за момент в Пъг, после се усмихна. — Малко по-побелял си от последния път, когато те видях; това не го очаквах. — Посегна разсеяно към кесийката, в която държеше лулата и табака, и откри, че липсва. — Ах — каза огорчено. — Не е идеално!

Пъг се усмихна.

— Колкото повече остарявам, толкова по-малко знам, Кълган.

— Винаги е така — отвърна сивобрадият старец. — И все пак пътищата ни едва ли са се пресекли случайно, а предполагам, че при дадените обстоятелства няма голям смисъл да си блъскаме главите защо сме тук. С какво се занимаваш в днешно време и каква помощ ти е нужна?

— Опитвам се да спася Мидкемия — отвърна Пъг, — а изглежда и голяма част от вселената заедно с нея. Обаче се намирам далеч от дома и нямам представа как да се върна там.

Кълган забарабани разсеяно с пръсти.

— Щях да мисля по-лесно, ако разполагах с лулата си.

Изведнъж на масата до него се появиха лулата му и кесийка табак.

И Пъг, и Кълган огледаха колибата.

— Наблюдават ни — отбеляза Кълган. Отвори нетърпеливо кесийката, подуши и рече доволно: — Точно какъвто трябва е!

Пъг загледа с неочаквана наслада как старият му учител напълни лулата, огледа се за свещ и видя една на полицата до огнището. Посегна и с махване на ръката я накара да прелети през стаята. Тя се удари в дланта му толкова силно, че Кълган трепна.

— Боли!

— Казах ти, че магията тук ще е… по-силна — рече Пъг.

Докато се навеждаше да вдигне свещта, Кълган каза:

— Радвам се, че се вслушах в съвета ти да не я запаля с пръст.

И двамата се засмяха.

Кълган запали лулата, смукна от нея, после издуха облак лютив дим.

— Ах! — Пуфна пак и каза: — Е, дай да караме по-бързо, защото подозирам, че времето ни заедно е ограничено.

Пъг се поколеба. В ума му се преплитаха толкова много неща, връщащи се чак до първата му среща с Ужаса, когато двамата с Томас търсеха Макрос Черния в края на Великото въстание. Той бързо отхвърли цялата ненужна информация и предаде накратко на Кълган всичко, което бе разбрал за различните сили в тази игра.

— От това, което знам, намирам за крайно вероятно, че нещо страшно унищожително се опитва да проникне в нашата вселена. — Описа набързо как бе открил света на дасатите, какво бе видял там, какво бе научил от Накор и Миранда за демонското селение и заключи: — Явно тази вселена или вселени са органично сплетени, но също като лукова глава имат много слоеве. Така че, предварително ти казвам, Кълган, имам много повече въпроси, отколкото отговори. Но знам, че от много години нещо се опитва да неутрализира заплахите за своя план както с груби, така и с деликатни средства, в мащаби, които отправят предизвикателство към човешкото разбиране, но всичко това е с една-едничка цел: да проникне в Мидкемия и или да я завладее, или да я унищожи. — Продължи разказа си с откриването на матрицата на Острова на змийските хора и капана, който явно го бе запокитил в този свят, където и да се намираше той.

В заключение каза:

— Отначало ние в Конклава предположихме, че зад всичко това стои Безименния, но логиката сочи, че лудостта му е непонятна, ако се опитва да осигури проникването на Ужаса в нашата вселена.

Кълган кимна.

— Само съм чувал за Ужаса в разни легенди, като някакво чудовищно по-голямо подобие на Чедата на пустотата. — Той поклати глава. — А от последните съм срещал само едно, плътеника, който отдели Томас от нас в Мак Мордайн Кадал. — Той потрепери престорено. — Онази твар бе достатъчно страшна. Трудно ми е да си представя на какво ли приличат Ужасите.

— Аз съм ги срещал, Кълган. Наистина са толкова лоши, колкото се страхуваш, че и отгоре. — Пъг говореше без ненужно перчене. — Това, което знаем, е, че Ужасите са навлизали в нашите селения и

преди, но изглежда този път става дума за нещо много по-координирано и целенасочено. Не знаем колко Ужаса съществуват, нито откъде идват — освен че е някакво невъобразимо място в Пустотата, — нито каква е целта им. Но те идват. И карат пред себе си армия от демони.

— Един вид щурмови сили — вметна Кълган.

— Минаха години, докато осъзнаем, че демоните не идват по собствена воля. Или се опитват да избягат и да се скрият тук, или да ни завладеят по повеля на фалшиви господари… — Той сви рамене.

— Едно ще ти кажа — рече Кълган и въздъхна. — Иска ми се Тъли да беше тук. Той бе истинска съкровищница от познания по религиозни въпроси, свързани не само със собствения му орден. Навярно би могъл да отговори на това.

— На кое?

Кълган се вгледа замислено в Пъг.

— Легендата твърди, че когато демон влезе в нашия свят, без да е ограничен по някакъв начин — когато не е призован от човек и магически обвързан или когато призован демон се измъкне от обвързването си, — тогава противниково създание от по-висш порядък, което някои наричат ангел, се появява някъде в Мидкемия и тръгва да издирва този демон. Като се срещнат, двамата се бият и щом единият победи — Кълган плесна с ръце, — се неутрализират взаимно и се връщат в съответните си селения. Но след като толкова демони са навлезли непризовани в Мидкемия, къде са ангелските им противници?

— Дойдох да търся отговори, а ти ми даваш още един въпрос! — Пъг се засмя.

— Е, тогава довърши си разказа и ще видя дали не си пропуснал нещо.

Пъг му разказа накратко за Накор и Миранда, като пропусна имената им; Кълган бе срещнал за кратко Накор дни преди смъртта си, докато първата жена на Пъг, Катала, беше още жива. Освен това пропусна сложните обяснения за човешките спомени, вложени в демоните, като им приписа само ролята на неочаквани демонски съюзници. Като се има предвид, че демоните бяха използвани от Ужаса, мисълта за интелигентен демон, който се е съюзил с хората, не

се стори чак толкова неправдоподобна на Кълган. Пъг завърши разказа си с пантатийския капан и Кълган се облегна в стола си.

Най-сетне каза въпросително:

— Синко? — Очите му се присвиха.

Пъг видя, че опитът му да не засяга тази част от историята се е провалил.

— Години след смъртта на Катала срещнах друга жена. Казваше се Миранда. Имахме двама сина. Тя и по-малкият, Калеб, бяха убити. — Не виждаше нужда да засяга темата за лудия некромант Лесо Варен, наричан още Сиди, и демоните, които бе призовал да му служат. — Магнус е по-големият. Истинско дете чудо.

— Дете чудо ли? — засмя се Кълган. — И на колко години е „детето“?

Пъг се видя принуден също да се засмее.

— Добре де, добре. Достатъчно е стар да бъде дядо, но за мен винаги ще си остане дете.

Кълган кимна.

— Както и ти за мен. И все пак — продължи той — ти беше натрупал забележителни сили и ми се струва логично да предположа, че след смъртта ми си продължил да усъвършенстваш магическото изкуство.

— Старая се. Но нямам представа как да се върна у дома.

— Опасявам се, че не мога да ти помогна в това — рече Кълган и се облегна в стола си, пафкайки с лулата. — Не съм съвсем сигурен защо съм тук. Каквато и сила да ме е грабнала от ръба на смъртта и да ме е довела на това време и място, сигурно си е имала причини, но аз не знам какви са. И все пак човек може да предполага, нали?

Пъг се усмихна.

— Все ме укоряваше, че си правя прибързани заключения.

— Вярно е, но ми се струва, че е имало много възможни избори кой да те посрещне тук, за да ти помогне, така че защо аз?

Пъг разпозна този тон: след отминаването на толкова поколения двамата отново бяха учител и ученик.

— От това може да бъде извлечен някакъв урок.

Кълган кимна.

— Като се има предвид колко далеч си стигнал, сериозно се съмнявам, че има нещо, което аз да знам, а ти — не. — Присвитите му

очи приковаха Пъг с онзи поглед, който магьосникът бе опознал твърде добре, докато бе негов ученик. — Но е възможно да ти припомня нещо, което си забравил.

— Например?

Кълган издуха облаче дим.

— Точно там е въпросът. — Той махна към стаята. — Нямаше да имаме нужда от всичко това, ако бе нещо лесно за припомняне.

Побъбриха си още около час, а после Кълган изтръска лулата си в каменен пепелник, където можеше да я оставя, докато пуши, и да събира пепелта, за да я изхвърли по-късно. Облегна се с тежка въздишка.

— Наслаждавам се на това, Пъг, но в мен се прокрадва някакво мрачно предчувствие. Не е чувство на ужас, по-скоро на неизбежност. Каквато и сила да е грабнала тази малка частица от живота ми и да я е запазила за тази среща, се е погрижила да съм с буден ум и напълно владеещ способностите си, само че започва да ми става ясно, че времето ми изтича. Трябва да продължим беседата си по-оживено, Пъг.

— Нямам представа какво би трябвало да си спомня.

Кълган хвърли поглед през прозореца към гаснещата светлина навън.

— Хайде да се поразходим. Изглежда, иде прекрасна вечер и свежият въздух може да ми донесе онзи проблясък на гениалност, от който така отчаяно се нуждаем.

Излязоха от колибата и тръгнаха по пътеката към горната ливада.

— Аз се появих ето там — каза Пъг и посочи другия край на ливадата.

— Хммм — каза Кълган. — Да идем да погледнем, просто за в случай, че там има нещо, което си пропуснал при пристигането си.

Прекосиха ливадата и изведнъж Кълган спря и килна леко глава.

— Чу ли това?

— Кое? — попита Пъг. Долавяше само шумоленето на вятъра в клоните и някой горски звук от време на време: птича песен или движение на някакво животно в храстите.

След миг Кълган каза:

— Нищо. — Изглеждаше тъжен. — Няма нищо.

— Какво? — попита Пъг. — Нямаш вид като да е било нищо.

— Просто въображението на един старец, но ми се стори, че някой ме зове по име от много, много далеч. — Остави гласа си да притихне. — Стори ми се, че е Мийчъм. От всички, които оставих зад себе си… — Гласът му стихна съвсем.

— Били сте заедно много дълго — рече тихичко Пъг.

— Повече от четирийсет години. — Кълган погледна бившия си ученик. — Какво стана с него, след като умрях?

Пъг се опита да говори делово.

— Той напусна Звезден пристан. Не чухме нищо повече за него. Предположих, че спомените му са били просто прекалено болезнени.

Кълган кимна.

— Това изглежда съвсем в негов стил. Винаги се шегувах, че той трябва да умре пръв, защото аз ще го приема трезво, но той ще се вмъкне в някоя пещера като ранена мечка и ще чака да умре.

— Може и да не е нещо толкова мрачно — рече Пъг, изведнъж почувствал се гузен, че не е направил нищо повече, за да открие приятеля на Кълган. Той беше свободен служител, но през годините двамата се бяха превърнали в нещо много повече от господар и слуга, бяха изковали една от най-дълбоките връзки, които Пъг бе виждал. Навремето Пъг смяташе, че щом Мийчъм иска да си тръгне, няма право да го задържа. Но сега, след толкова години, се зачуди дали не е бил задължен към паметта на Кълган поне да бди над този човек.

Хвърли поглед към Кълган, видя изражението му и не за първи път изпита чувството, че старият му учител може да чете мислите му.

— Може и да не е нещо толкова мрачно — повтори той тихичко.

Кълган кимна, после каза безизразно:

— Да продължаваме.

Тишината, настъпила помежду им, подсилваше дълбоките, странно противоречиви емоции, които Пъг изпитваше, откакто срещна Кълган. Измъчваше го проклятието, че ще изгуби всички, които обича. По време на Войната на разлома беше загубил приятеля си от детинство скуайър Роланд, убит от разбойническа банда, докато се опитвал да защити стадо крави. Беше разбрал за смъртта му едва когато се върна от Келеуан, повече от десет години след началото на войната.

Оттогава бе загубил двете жени, които обичаше повече от всичко на света, и появата на демона в облика на Миранда бе отворила наново

тази рана. Способността на Пъг да продължава да върши каквото е необходимо за опазването на този свят само прикриваше болката, отекваща като ехо от отминалите години. Същото беше и с трите деца, които бе надживял. Никой, освен може би синът му Магнус, никога нямаше да зърне дори намек за тази болка, която Пъг носеше в себе си всеки ден.

Смъртта на Кълган поне се дължеше на естествени причини, на обикновена тленност. Освен това той бе умрял, заобиколен от хора, които го обичаха. Но въпреки всичко сега, когато се озова в компанията на стария си наставник, Пъг преживяваше тази загуба наново.

Озърна се и изведнъж забеляза каква прекрасна гледка се разкрива отвъд ливадата, с величествената планинска верига отзад. Всичко това му напомни колко мимолетно нещо е животът и колко безразлична е вселената към живота на отделния човек. Почувства се дребен.

Закова се на място.

— Кълган, мисля, че разбирам.

Кълган спря и попита:

— Какво, Пъг?

— Перспектива — каза тихо Пъг. — Този свят е огромен, но е малка частица от далеч по-голяма вселена. Чувствам се смирен.

Кълган кимна. Сложи ръка на рамото на бившия си ученик.

— Размерите са нещо относително, Пъг, и е важно да го помниш. Но това не променя факта, че предизвикателството, пред което си изправен, изглежда нищожно в сравнение с тази необятност, за която говориш. — Присви очи в изражение, което Пъг бе виждал хиляди пъти и което означаваше, че стигат до същината на някой урок. — Но макар задачата пред теб да изглежда нищожна, реалните й последици може съвсем да не са такива. — Той кимна. — Неведнъж съм ти преподавал урока за ключовия камък — онзи, който, ако бъде отстранен, може да накара цялата сграда да рухне върху главата ти. — Извади дългата си глинена лула и почука с нея по гърдите на Пъг. — Просто гледай да си отвън, когато го правиш. — И се засмя.

Пъг се опита да се наслади на веселия тон, но усещаше как мракът в него се сгъстява.

— Това, което ми се губи, са основите на магията.

— А може би не — рече Кълган. — Може да са само простите корени на дори най-сложната причинно-следствена връзка. Когато гледаш един хаотичен резултат, е лесно да пренебрегнеш възможността той да е започнал със съвсем простичка причина. Една искрица, прехвръкнала от тази лула, би могла да запали пожар, който да унищожи цялата гора — добави той, махвайки с ръка.

— А сред хаоса — продължи Кълган — е също толкова лесно да загубиш представа за множеството причини за някое събитие. Вземи например една буря, разразила се на Далечния бряг. От времето, когато бе момче, знаеш, че най-лошите бури не са единичните, а когато две се слеят: едната, идеща надолу по крайбрежието от ледения север, а другата носеща се от югозапад, където времето е топло и бурно. — Захапа лулата, сплете пръсти и изви двете си ръце, сякаш изстискваше парцал. — Обединени, двете стават много по-мощни от всяка поотделно. — Извади лулата от устата си и почука с дръжката й Пъг по рамото. — Което ни връща на въпроса откъде започва всяка буря…

— Все още не разбирам — каза Пъг. — Но долавям някакъв смисъл.

— Говоря за основите на нещата, Пъг. Каква е природата на една буря?

— Не съм сигурен за какво ме питаш. Ами, буря е.

Кълган въздъхна.

— Това е от всичкото време, прекарано на Келеуан. Ако имаше талант за онова, което цураните наричат Нисша магия… — Той сви рамене. — Както и да е, ако беше изучавал магии за управление на времето…

Пъг си спомни един дълъг разговор, който бе водил с елфския тъкач на заклинания Темар.

— Равновесие — каза той и Кълган млъкна.

По лицето на стария му учител плъзна бавна усмивка.

— Равновесие ли? Продължавай.

— Бурите са най-крайните примери за стремежа на природата към равновесие. Има прекалено много енергия, събрана на едно място, и тя се опитва да… — Той поклати глава. — Сферата! Всичките различни енергийни нива. А оттам и трудността да се придвижваш между световете. Магията, нужна за оцеляване при по-ниски или по-високи нива.

Кълган кимна.

— Нямам представа за какво точно говориш, но ако предположенията ми са правилни, значи си на верен път.

— Ако стигнеш до място с по-високо ниво на енергията, като това тук… — Пъг описа кръг с ръка, за да обхване целия свят, — имаш нужда от защита, за да не поемаш енергията прекалено бързо, иначе ще изгориш от нея. Ако отидеш в свят с по-ниско ниво, цялото ти обкръжение изсмуква енергията от теб, както паяк изсмуква насекомо, попаднало в паяжината му.

— Ето на, схващаш — рече Кълган. — Предполагам, че това е първата ти подсказка. Всичко е свързано с енергийните нива на сферата… каквото и да представлява тя.

— Ах, Кълган — каза Пъг с тъжен смях. — Представа си нямаш…

Кълган го прекъсна:

— Чу ли това?

— Кое?

— Стори ми се, че чух… — Той млъкна, после каза: — Просто въображението на един старец. Да се връщаме. Добре ще ми дойде още една чаша горещ чай и още малко време в твоята компания, мой най-добри ученико.

Пъг се засмя.

— Аз съм единственият ти ученик! Още помня физиономиите на останалите майстори, когато ме обяви за свой чирак в деня на Подбора.

Кълган се изкикоти.

— Предполагам, може да се каже, че всичко онова е част от всичко това. План, който не сме избрали сами и в който сме само пионки.

Пъг кимна.

— Явно е тъй. По причини, които не са ми ясни, съм бил избран да водя този живот, да бъда оръдие на боговете в този конфликт.

— Това е загадка — рече Кълган, докато слизаше внимателно от една малка височинка на пътеката. Спря се за миг да пооправи робата си. — Ти беше, казвам го, без да те съдя, едно доста невзрачно хлапе. Помня, когато те донесоха в замъка, намерениче. Беше доста мило бебче. Казаха ни, че родителите ти били кухненска прислужница и

странстващ войник и че майка ти те дала на един просещ монах от Ордена на Дала, който те донесъл при лорд Боррик. В теб определено не личеше нищо забележително до онази бурна нощ, когато дойде в горската ми колиба. — Поклати глава при спомена. — Щом седна пред онова ясновидско кълбо, изработено за мен от Алтафейн Карски, и без никакви усилия надзърна в кухнята на цитаделата Крудий… — Той цъкна с език. — Това беше забележително.

— Не си спомням да е било без усилия — каза Пъг с усмивка. — После здравата ме цепеше главата.

— Ти си майстор, Пъг. Знаеш колко забележително е някой да употреби магия просто ей така, без наставления и подготовка.

Пъг кимна.

Доближиха колибата и Кълган спря.

— Чу ли това? Беше Мийчъм!

Пъг се обърна, но не видя никого. На мястото, където само преди секунда бе стоял Кълган, сега имаше само празна пътека. Той осъзна, че това е била последната му среща с бившия му учител и няма да го зърне никога повече в този живот.

Обърна се да влезе в колибата, но пред него се възправяше само рядка гора, прорязана от животинската пътечка, на която стоеше. От колибата нямаше и помен. На нейно място се издигаше дебело дърво.

Внезапна промяна във въздушното налягане и лек пукот го накараха да се обърне пак. На мястото, където бе стоял Кълган, във въздуха висеше нов вихър. Пъг се поколеба само за миг, зачуден каква ли е силата, която го води, и към каква цел, но реши, че това са безполезни разсъждения и губене на време.

Пое си дъх и скочи във вихъра.

4.
КЪМ ДОМА

Мартин дръпна юздите на коня си.

Следващият го ескорт също спря, щом стигна билото на хълма. Отляво имаше изоставено укрепление, което Мартин бе видял да гори само преди няколко месеца, запалено по заповед на брат му, за да не даде на кешийците възможност да го използват. По-надолу по пътя се виждаха далечните стени на град Илит.

— Съвсем мирно изглежда, ваше височество — отбеляза сержант Оукс. Върлинестият червенокос командир на ескорта бе водач на един от най-добрите, доказани в битка патрули на принц Едуард. Кеш може и да спазваше условията на примирието, но до доверието между страните още бе далеч. А на него не му се искаше да дава обяснения на принц Едуард защо двама от тримата останали братя Кондуин вече не са сред живите.

Продължиха по пътя. Градските стражи ги забелязаха много преди да стигнат до югоизточната порта. Тъй като отрядът носеше табардите на Крондор, а и прекратяването на враждебните действия се спазваше вече няколко седмици, вратата се отвори и Мартин бе посрещнат от познато лице.

— Капитан Болтън — каза Мартин с изненада и донякъде с удоволствие. При първата им среща Болтън беше дразнещ и досаден младеж, който прикриваше с кавгаджийство дълбокия си страх да не изглежда глупак. Под наставничеството на Мартин се бе превърнал в компетентен офицер, горящ от желание да даде най-доброто от себе си. Дори бе започнал да показва някакъв военен талант и известна храброст преди примирието.

Мартин и Брендан слязоха от конете и стиснаха ръката на Болтън.

— Какви вести носите? — попита капитанът.

Преди да успее да отговори, Мартин бе отхвърлен половин крачка назад, понеже лейди Бетани от Карс се метна на врата му и го

прегърна толкова силно, че му стана трудно да диша. Сержант Оукс и капитан Болтън си размениха погледи, в които се криеше едва сдържано веселие, а Брендан се засмя високо. Мартин също я прегърна силно за миг, а после успя да изпъшка:

— Дай ми малко въздух, Бет.

Тя охлаби хватката си, целуна го и каза:

— Толкова ми липсваше! Нямаше те прекалено дълго! — Носеше кожени панталони, ленена риза и кожена жилетка на стрелец, каквато бе започнала да облича на стената, където Мартин я бе видял за последен път. Косата й бе събрана на практичен кок зад главата. Дори и без обичайните червила и пудри, бижута и скъпи одежди на придворните дами той никога не бе виждал нещо толкова красиво.

Мартин кимна.

— Ще ти обясня всичко, като останем насаме. — После се усмихна и прошепна нещо в ухото й.

Тя го изгледа невярващо и от очите й рукнаха радостни сълзи.

— Наистина ли?

— Наистина! — отвърна Мартин с усмивка. После се обърна към Болтън и каза: — Трябва да обсъдим доста неща. — Махна към дома на кмета, който бе служил за команден щаб по време на щурма на града от кешийските сили. — Ще ти съобщя всички вести от Изтока, щом седнем на масата. Какво е положението тук?

— По-добро, отколкото при заминаването ви — рече Болтън, нареди на хората си да се погрижат за настаняването на ескорта и тръгнаха.

Мартин даде знак на сержант Оукс да ги придружи, а Брендан каза:

— Ще проверя как ще ги настанят и ще дойда при вас.

Докато крачеха към къщата на кмета — Бетани се бе вкопчила в ръката на Мартин, — Болтън описа положението и завърши с думите:

— Накратко, те се държат зад линията, минаваща по билата на хълмовете на северозапад, и някаква въображаема линия между Свободните градове и Ябон. — Тръсна глава, като че ли бе малко объркан. — Стоят кротко и сякаш са доволни да не правят нищо. Изобщо, оказват се много сговорчиви съседи. Миналата седмица ни пратиха вест, че разузнавателните им отряди са забелязали нещо като голяма група Тъмни братя, насочващи се на юг към по-малките

дивечови пътеки… — погледна Мартин, като че ли чакаше да го поправят, — през билата към Сиви кули и надолу към Зеленото лоно.

— Мартин просто кимна. — Предупреждаваха ни за възможни набези.

— Това е съвсем добросъседско — отбеляза Мартин.

Болтън изглеждаше малко смутен.

— Освен това има нещо като, хм, мисля, бихте могли да го наречете „неофициална търговия“ през граничната линия.

Мартин се развесели.

— Кешийски токи за колани?

— Как познахте?

— Това става от години по южния фронт. — Той хвърли поглед към сержант Оукс.

— Сър — каза ветеранът. — По-елитните единици на Кеш, като Леопардовата гвардия например, получават доста красиво снаряжение. Имат тези токи от бронз и емайл. — Вдигна ръце и оформи с пръстите си правоъгълник около три на пет сантиметра. — Наистина хубави вещи, с леопардова глава. Струват доста злато на пазара. Между техните сержанти върви една шегичка: че рано или късно всеки губи по някоя тока, обикновено след продължителен лош късмет в хазарта или след като е срещнал особено красива курва.

— Хвърли поглед към Бетани и промърмори: — Простете, милейди.

Бетани само му се усмихна.

— Предполагам, че тук горе те са нещо ново — рече Болтън, докато свиваха зад един ъгъл. — Но е малко странно, защото освен това получаваме доклади, че някои товари с провизии, насочени насам, се отклоняват към кешийците. — Хвърли поглед към Мартин да види дали не е допуснал някаква грешка.

— Не можеш да направиш кой знае какво по този въпрос — увери го Мартин. — Освен да пратиш патрули, които да кръстосват всеки път и пътечка на север и на запад оттук, а това не е особено практично. — Замълча за малко, после каза: — В сегашното положение трябва да приемаме с радост всичко, което понижава напрежението по границата. Ще ти кажа повече по въпроса, когато останем насаме, но засега можеш да смяташ, че си се справил похвално със задълженията си.

Болтън изглеждаше видимо облекчен.

В къщата на кмета Мартин бе посрещнат от кметската дъщеря Лили.

— Не можем да ви предложим кой знае какво гостоприемство — каза тя весело.

Щом влезе в стаята за съвещания, където той, брат му и Болтън се бяха срещали толкова често, за да обсъдят отбраната на града, Мартин почувства внезапна умора. Бетани му беше липсвала във всеки момент, докато се намираше далеч от нея, но той бе успял да се поддържа зает и да скъта копнежа дълбоко в себе си. Сега тя бе до него, обаче дългът му повеляваше да потегли веднага щом конете отпочинат и бъде определен ясен път към Сиви кули.

— Каквото и да предложиш, все е добре, Лили — въздъхна Мартин.

— Постна яхния и топъл хляб — рече весело Лили и се отправи към кухнята.

— Има само вода — каза Болтън, докато сядаше срещу Мартин и Бетани. — Никакъв ейл не пристига нито от Камен връх, нито от Сиви кули, а от крайбрежието не сме получили нито една доставка след края на вражеските действия. Очаквам това да се промени в скоро време. Кръчмите и хановете се оправят както могат. Някои от местните питиета… — Той направи гримаса. — Няма да те убият, но биха могли.

Мартин се засмя и каза:

— Вода е добре.

— После гореща баня — обади се Бетани, като сбърчи нос, — и малко почивка.

Оукс и Болтън си размениха бързи погледи, но не казаха нито дума.

— Лили — каза Мартин, когато момичето се върна с голяма купа, пълна с гореща яхния. — Къде е кметът?

— Обикаля насам-натам, проверява далечните ферми, за да види кой е още тук, кой какво е скрил, опитва се да задвижи отново търговията и да осигури приток на храна в града. Нещата се оправят, но в момента живеем на запаси, които обикновено са предназначени за зимата. На хората им дойде до гуша от рибена чорба и варени картофи и с радост биха посрещнали някоя малка промяна. Едва когато стоките

спрат да пристигат, човек осъзнава колко от онова, което е смятал за даденост, всъщност идва от много далеч. Плодовете от Квег например и още по от юг. Не съм хапвала свестен плод от месеци — добави тя с копнеж.

После пак отиде в кухнята, а Болтън каза:

— Доста хаос имаше, след като си тръгнахте, ваше височество. Кметът и някои от по-влиятелните търговци заминаха на север да видят дали не могат да организират нещо като временно правителство, докато благородниците ги няма. Да наемат местни момчета да вършат работата на жандармерия, така че фермерите да са склонни да рискуват да докарат стоката си в града.

Лили се върна с купички, поднос с топъл хляб, гърненце масло и лъжици.

Точно в този миг пристигна Брендан. Надуши яхнията и възкликна:

— Идеално! Умирам от глад. — И широко ухилен добави: — Здравей, Лили!

Тя го млясна игриво по бузата и той се настани на масата. Щом тримата прегладнели пътешественици започнаха да се хранят, Мартин погледна Джордж и попита:

— Какво друго?

Болтън бързо продължи със сбития си доклад:

— Кешийският командир, с когото си имахме работа, и Леопардовата му гвардия бяха изтеглени — или отзовани, или преместени някъде другаде по Далечния бряг. Човекът, когото оставиха да командва, е нещо като… Не съм сигурен как да го нарека. Той използва титлата „премиер“, каквото и да означава това.

— Наистина ли? — каза Мартин. — Значи е военен губернатор, не войник.

— Впечатлена съм — промърмори Бетани.

— Докато вие с Брендан ходехте да стреляте по разни неща, аз учех. — Той пак се обърна към Болтън. — Какво е разположението на частите им?

— Останала е предимно нередовна войска, но и достатъчно ветерани от воините псета, така че ако си мислите за повторно отвоюване на Крудий, по-добре изчакайте армиите на Запада да се върнат.

Мартин поклати глава.

— Боя се, че ще трябвала чакаме дълго. Всички са на лагер в Полята на Албалин.

Болтън и Оукс се спогледаха, но нито един от двамата не продума, накрая старият сержант каза:

— Чухме разни слухове.

— Сигурен съм в това — отвърна Мартин.

— Не са слухове — добави Брендан. — Там се е разположил на лагер принц Едуард.

Болтън изчака и когато Мартин не каза нищо повече, рече:

— Ами, имахме няколко случая на войници, отклонили се от Крудий… командире?

Мартин се усмихна. Болтън чакаше от него да му разясни ситуацията. В смисъл — дали поема отново командването и какъв е настоящият му ранг.

— По нареждане на лорд Джеймс Риланонски понастоящем съм „ваше височество“, тъй като по някаква причина още ме смятат за кралска особа; но в интерес на здравия разсъдък на всички ни, Мартин ще свърши работа. Ти ще останеш командир тук, Джордж. Всъщност, мисля, спокойно може да се каже, че капитанският ти чин вече не е временен. Освен това ще се възползвам от кралските си прерогативи, за да ти дам военна власт в цял Ябон, за в случай че някой от Ламът или град Ябон си позволи да те разпитва.

— Защо пък някой ще ме разпитва?

— Имаш да учиш още много за политиката, Джордж — каза ухилено Брендан.

Мартин се опита да потисне една прозявка.

— Сега, когато имаме примирие, се намираме в преходен период, а от хаоса се раждат възможности. Готов съм да се обзаложа с теб на един златен суверен, че когато бащата на Лили се върне, ще докладва, че някой от Севера със самозвана титла и свита от опърпани стражи се е нарекъл барон на еди-какво си или граф на еди-що си, или пък след седмица-две ще цъфне някой друг с претенции за тази или онази привилегия, и като види възрастта ти, ще се опита да те сплаши, за да приемаш заповедите му.

— Измамници, шарлатани, дребни благородници с амбиции, за когото и да става въпрос, чувствай се свободен да ги хвърлиш в

тъмницата и да чакаш, докато се върне някой от лагера на принц Едуард. — Той пак се опита да потисне една прозявка. — Аз трябва да отида в планините и да проуча нещо за херцог Джеймс и който там се окаже следващият крал. Така че, след като хората ми си отпочинат, имам да подкупя един кешийски премиер, да си намеря водач и да поразузная в някои затънтени местности. Но засега ми трябва баня и малко сън. — Мартин се надигна така, сякаш ставите му бяха сто години по-стари от него, и каза: — Ако имаш нужда от мен, не се колебай да ме събудиш.

Сержант Оукс отговори нещо в смисъл, че освен ако градът не гори, Мартин ще бъде оставен да спи до сутринта.

Брендан каза:

— Аз ще се настаня при войниците. — Опита се да изглежда сериозен, но едва скриваше веселието си; обикновено делеше покоите на брат си, но подозираше, че младите влюбени може да имат нужда от усамотение.

Мартин последва Бетани в стаята, където по-рано бяха живели двамата с Брендан, и откри вана от мед и порцелан с ноктести крака, поставена по средата на помещението. Беше пълна с гореща вода, от която се вдигаше пара. Мартин изгледа въпросително Бетани.

— Открихме я в старата цитадела и Лили убеди Джордж да я свали тук, за да не ни се налага да използваме онзи стар дървен ужас, който баща й пазеше толкова дълго.

— Малките удоволствия са дар във времена като тези — отбеляза Мартин, докато се събличаше.

Бетани сбърчи нос, събра дрехите му и ги хвърли пред вратата.

— Да те почистим едва ли е удоволствие. Ти определено смърдиш.

— Цяла седмица усърдна езда. — С доволна въздишка той се отпусна в горещата вода, облегна се и бавно се плъзна по гладкия порцелан, докато главата му не се потопи изцяло във водата, после се надигна отново с мокра коса. Веднага усети как пръстите на Бетани насапунисват косата му с кремообразното вещество, което тя използваше. То ухаеше на цветя, но Мартин бе прекалено уморен, за да се оплаква. Освен това наистина миришеше по-добре от обичайните твърди сапуни, с които баща му бе заредил Крудий и които се състояха от луга, лой или мас, пепел и някакъв опит за аромат, какъвто е имал

подръка сапунджията. Бащата на Лили сигурно бе купил този ароматен сапун преди войната от някой от по-изтънчените сапунджии в Квег.

Мартин затвори очи и остави топлината да се просмуче в костите му; мислеше си, че каквото и друго да се говори за квеганците, те знаят как да правят луксозни стоки: копринени одежди, съперничещи на най-добрите в Кеш, вина, равни на най-добрите в Крондор, несравними бижута и обработени скъпоценни камъни. Мислите му се отнесоха сякаш само за миг, докато не усети как Бетани го побутна леко и прошепна в ухото му:

— Никакви такива. Отиваш в леглото да си починеш малко.

Той замига и осъзна, че е бил задрямал. Водата вече бе охладняла.

— Бях си наумила да се пъхна при теб — прошепна тя в ухото му, — но ти си се отнесъл по-далеч, отколкото си мислех в кухнята.

Той се ухили.

— Току-виж те изненадам.

— Хайде в леглото и може би ще разберем, но първо сън! — Тя му подаде кърпата и добави загрижено: — Няма да останеш тук, така ли?

— Имам си заповеди — каза той, докато се бършеше. — При тези гадости, които се заформят на изток, лорд Джеймс отчаяно иска да знае точно с какво си имаме работа, а доколкото можем да заключим от лудостта на последната война, който и да стои зад това безсмислено кръвопролитие, иска основната част от армиите на Кралството да са възможно най-далеч от Сиви кули. Така че именно там трябва да се поразровя.

Бетани му хвърли една широка нощна риза, която най-вероятно принадлежеше на бащата на Лили, и каза:

— Наспи се. Ако се събудиш за вечеря, добре, но иначе ще те оставя да спиш.

— Не ме оставяй да спя цяла нощ.

Тя дойде и приседна на края на леглото.

— Колкото и да ми липсваше, скъпи, мисля, че в момента се нуждаеш най-вече от почивка.

Бетани не разбра в кой точно миг е заспал Мартин, но докато довърши изречението си, той вече спеше дълбоко. Тя поклати глава, разкъсвана между желанието да се пъхне при него под чаршафите и да

го остави да почива, но накрая остави предпазливостта да надделее над копнежа. Той имаше нужда от всеки възможен отдих по време на пребиваването си в Илит. Утре без съмнение щеше да е далеч, поел по задача на Короната, и би било по-добре да разполага с целия си ум и съобразителност.

Тъкмо понечи да стане, когато Мартин посегна, сграбчи я за колана и я дръпна в леглото. Тя писна изненадано. Ръцете му се увиха около нея и той прошепна в ухото й:

— Не съм чак *толкова* уморен.

На следващата сутрин Мартин слезе на закуска ободрен, макар и не съвсем отпочинал. Зарадва се да види, че кметът се е върнал, и бързо го разпита за обстановката северно от Илит. Капитан Болтън и сержант Оукс също бяха на масата.

— Много се радвам да видя колко добре сте се справили всички, откакто си тръгнах.

— Опитваме се — рече кметът. — Риболовът е приемлив, като се има предвид докъде навлизат лодките в морето — във водите все още има много военни кораби, — но без всички онези хора, които избягаха при пристигането на кешийците, нямаме толкова гърла за хранене, колкото преди войната. — Млъкна за секунда и Мартин осъзна, че той мисли и за загиналите. — И все пак — добави кметът весело — вече виждаме фермерска продукция да пристига в града. По-високите цени изкушават фермерите, на които по-рано не им се рискуваше да се отдалечават от дома при водещите се боеве. И макар че продукцията не е от най-високо качество, пак стига.

— Някои от градските жени имат зеленчукови градини — намеси се Лили. — И вместо просто да складират зеленчуците за следващата зима, ги продават на пазара в шестък.

— Оправяме се — каза кметът.

— Е, ако мирът продължи, нещата ще се върнат към нормалното, поне в Ябон — отбеляза Мартин.

— Ами Далечния бряг? — попита кметът.

— Не знаем. Граф Робърт… — той хвърли поглед към Бетани, чието лице помрачня при споменаването на баща й — и другите западни лордове са с принц Едуард. Докато не бъде избран новият

крал, не вярвам някой от тях да се върне. Казаха ми, че Карс и Тулан са устояли, когато Крудий падна, така че можем да се надяваме, че още се държат, макар контактите ни с тях да са прекъснати.

— Дано да сте прав — рече капитан Болтън.

Мартин помълча малко, после попита:

— Ами разположението на кешийците по този фронт?

Болтън стана от масата и се върна с карта.

— Окопали са се по една линия оттук… — посочи дивечова пътечка в гората южно от пътя към Крудий — дотук: просто прекарайте линия на север и юг от барикадата им на възвишението. — Пръстът му се спря на друга точка, на миля северно от пътя. — Мисля, че е само за показ, сякаш се опасяват, че можем да предприемем някоя офанзива към Крудий. И макар че патрулират, не влагат особени усилия.

— Защо мислиш така? — попита сержант Оукс.

— Пращат един патрул на юг сутрин и той се връща до обяд. Следобед пращат същия патрул на север и той се връща до смрачаване. — Болтън се засмя. — Можем да ги видим от западната стена. Станали са толкова предсказуеми, че хората ми вече залагат кои кешийци ще бъдат пратени да патрулират. Убедени са, че това е нещо като наказание, защото избраниците изглеждат или посърнали, или ядосани, когато ги посочат. Моите момчета даже са им измислили имена. Шишко, Оклюмалия, Гръмотевичните черва…

— Гръмотевичните черва ли? — попита Мартин.

Болтън се ухили.

— Явно пърди толкова силно, че се чува чак на стената.

— А стига бе! Ами че това е четвърт миля!

Оукс не изглеждаше убеден.

— За имената не знам, но войниците умеят да разгадават настроенията на други войници. Щом пращат хората си на патрул като наказание, капитанът е прав — правят го само за показ.

Мартин се замисли върху това и каза:

— Лорд Джеймс и внукът му ми дадоха указания да пипам деликатно, да бутна някой дискретен подкуп, за да прекарам малък отряд през границата с извинението, че трябва да се върна в Крудий да си взема някакви семейни реликви, като че ли там може да е останало

нещо неограбено. Винаги съм смятал, че по-добрият подход би бил кешийците изобщо да не разберат, че сме пресекли границата.

— Това би трябвало да е достатъчно лесно, ако си внимателен, Мартин — рече Болтън. — Ако се промъкнеш нощем покрай брега към Свободните градове, малко встрани от първия кешийски пост на пътя към Натал, спотаиш се за през деня, а после поемеш към гората и намериш някоя животинска пътека… — Той сви рамене.

— Мисля, че имам по-добра идея — каза Мартин. — Колко далеч зад линиите им стига онзи стар таен проход от замъка?

— Всъщност само на няколко десетки крачки — отвърна Болтън. — Ужасно е близо до кешийците, Мартин.

— Но ако излезем, след като последният им патрул за деня се е върнал в лагера им, и сме достатъчно тихи, бихме могли да заобиколим лагера и по изгрев-слънце да сме на половината път до планините.

— Ако елфите ви позволят да се доближите толкова — отбеляза Болтън. — До нас стигна слух, че един кешийски патрул се приближил прекалено много до града им и бил избит. Не знам доколко е вярно. Чухме го от един бежанец от Валинор, горе в предпланините. Той и семейството му успели да се измъкнат, когато кешийците свили на юг към Хуш. По думите му, преди да си тръгнат, те пратили патрул нагоре към Сиви кули и малцина от него се върнали. Хората от града чули кешийски войници да се оплакват от решенията на командира си, преди да заминат за Хуш. — Погледна Мартин и добави: — Но това си е вашата мисия, ваше височество, и планът ви е дързък. — Усмихна се. — Радвам се, че вие ще се катерите по тези камънаци, а не аз.

— Ти ще си имаш достатъчно грижи на главата в близко време, Джордж. Подозирам, че ще минат няколко месеца, преди ябонският херцог или някой от васалите му да се върнат. Така че на теб се пада да командваш каквото е останало от военните сили на цял Ябон.

— Не че е останало кой знае колко — отбеляза Болтън. — Едва успявам да събера прилично голям патрул веднъж седмично, за да отида до Ламът. Само от Ламът получаваме вести за Ябон. Хадатските племена в северните предпланини поддържат там относителен мир: те не са никак благосклонни към отстъпниците, които търгуват с Братството на Тъмния път, но разбойничеството по пътищата на юг оттук започва да се превръща в проблем.

— Ще видим какво можем да направим, като се върна — каза Мартин.

— Нали няма да вземете всички момчета — обади се Оукс. — Бихме могли да пратим малък патрул до Ябон и обратно. Ей така, колкото да ни видят.

Мартин се зае да преценява наум.

— Ловувал съм в тези планини от момче.

Тихо прочистване на гърлото откъм Бетани му подсказа какво мисли тя по въпроса предвид какъв ужасен стрелец с лък е той.

— Наистина съм ловувал в Сиви кули от страната на Крудий цял живот. — Той се обърна към Оукс. — Не й обръщай внимание.

— Не обръщам внимание на дамата, ваше височество — рече Оукс; стоическото му изражение едва прикриваше веселието му.

— Няма да взема никого от твоите хора, Оукс. Те са добри войници, но им липсва планинско обучение. — Мартин се обърна към Болтън. — Дай ми четирима от най-добрите си ловци или следотърсачи, Джордж. Искам момчета, които умеят да се движат тихо през гората.

Болтън кимна и се изправи.

— Най-добре да потеглим тази вечер по залез-слънце.

Изражението на Бетани подсказваше, че не е доволна, но тя не каза нищо.

Мартин продължи:

— Предложението беше да подкупя кешийците, за да се промъкна през линиите им, но предпочитам колкото се може по-малко хора да знаят какво правим. Този тунел от старата цитадела излиза в тила им.

— Да, но съвсем близо — отбеляза Болтън.

— И ако се измъкнем, след като последният им патрул тръгне обратно към лагера край пътя…?

— Това предполага, че са небрежни и не са оставили часовои по протежение на линията, ваше височество — каза сержант Оукс.

— Те са се поотпуснали — вметна капитан Болтън. — Доколкото мога да преценя, са отегчени и чакат заповеди.

— За какво? — зачуди се на глас Мартин.

Болтън сви рамене.

— Боговете знаят, ваше височество. Не и аз. Във всичко това няма никакъв смисъл.

Мартин обясни накратко какво бе казал лорд Джеймс за безсмислието на тази война.

Когато свърши, Болтън кимна.

— Е, ако целта на упражнението е била да потопи региона в пълен хаос, успели са. От Ябон до Ламът едва ли ще се съберат и петстотин души, които могат да бъдат наречени бойци. Предимно възрастни ветерани и момчета, малко градски доброволчески отряди, които не са се стекли под знамената на ябонския херцог, и малкият ни гарнизон тук, а както вече ви казах, едва успявам да спретна приличен патрул. Нашите момчета или наблюдават кешийците, или се готвят да ескортират фермерите до града, когато кметът каже, че времето е дошло. Кешийците също са изтеглили основните си сили. След този „премиер“ най-високият по чин войник, който съм виждал на барикадата, като съм минавал наблизо, изглежда, е някакъв сержант от нередовните. — Болтън издиша бавно. — Дано не ме сметнете за самонадеян, ваше височество, но мисля, че с вашия отряд и тукашния гарнизон вероятно бихме могли да пометем онази линия по билото.

Мартин кимна.

— Без съмнение, но с каква цел? — Той погледна картата, сякаш се опитваше да види нещо, което е пропуснал, и заговори почти на себе си. — Може би ще успеем да си върнем Крудий, ако ги ударим бързо и мощно и те не са изградили наново онова, което унищожих при изтеглянето си. Само че… — Той огледа другите. — В момента земите ни са населени с кешийци, повечето от които, подозирам, не говорят езика на Кралството. Какво да правим — да отидем, да ги приветстваме като нови поданици и да им разясним кога ще бъдат пуснати данъчните списъци и къде да се съберат, за да отдадат дължимото на новия си господар? Ако постигнем истински мир с Кеш, ще минат години, преди в действителност да владеем нещо на север от Карс. Бихме могли да презаселим цитаделата на Крудий и гарнизона в Джонрил, но освен това… Дядо ми така и не възстанови стария гарнизон в Баран. — Той поклати бавно глава. — Дори да успеем да удържим Крудий и Джонрил, опасявам се, че всичко на север от Карс ще остане диво като Северните земи години наред.

Огледа лицата около себе си и се усмихна.

— Друг път ще се тревожим за връщането на старите си територии. В момента трябва да разберем какво става в тези планини, а мисля, че най-добрият ни шанс да стигнем бързо там горе е да излезем от старата цитадела, да прекосим пътя зад кешийската линия и да хванем старата пътека по Западния ръб.

Изправи се.

— Ще се отправим към старата крепост и ще си починем там. След последния им вечерен патрул ще излезем през тунела, ще пресечем западния път и ще навлезем в хълмовете. До полунощ ще сме достатъчно високо над тяхната позиция, за да не разберат изобщо, че сме минали.

Бетани погледна Мартин и попита:

— И…?

Мартин се усмихна.

— Оукс, оставям те тук като заместник на капитан Болтън. Джордж, намери момчетата, които ми трябват, и ги прати до един час в старата крепост.

Бетани се усмихна, обърна се и тръгна към стълбите, без да каже нищо повече. Мартин се престори, че не забелязва, докато изчакваше да мине уместното, по негова преценка, време; после Болтън каза:

— Извинете, ваше височество, но вероятно ще ни отнеме два часа да организираме отряда.

— Два — два — каза Мартин и се отправи подир Бетани. — Щом трябва.

И забърза нагоре по задното стълбище. Болтън и Оукс едва потиснаха смеха си.

5.
Е’БАР

Мартин даде знак.

Четиримата ловци зад него спряха. Преди два часа бяха заобиколили кешийската блокада на пътя между Илит и Крудий. С лекота се бяха добрали западно от тази точка и бързо навлязоха в предпланините на Сиви кули още преди слънцето да е изгряло. Планът на Мартин да прекосят Кралския път и да стигнат високо в планините до полунощ мина без засечка. Там устроиха лагер, без да палят огън, и си почиваха до изгрев-слънце. Сега вече вървяха половин ден и Мартин усещаше, че нещо не е наред.

Вслуша се в тихите звуци някъде зад тях и даде знак на четиримата ловци от Илит да се скрият от двете страни на пътеката. Той самият тръгна колкото се може по-тихо обратно. Наближаваше пладне, така че около пътеката нямаше много сенки. Дърветата тук не растяха особено нагъсто, но няколко храсталака и няколко дебели дънера, разположени един до друг, му осигуриха прикритие.

Беше изминал може би петдесетина крачки назад, когато един познат глас каза:

— Ако бях кешийски убиец, вече щеше да си мъртъв, скъпи.

Мартин се обърна бавно и възкликна раздразнено:

— Бет?

Тя излезе иззад един дънер.

— Поздравления, задето ме чу. Вече не очаквах да го направиш, защото ви застигнах два часа след като подминахте блокадата.

Мартин още бе уморен и вече усещаше тежестта на водачеството. Чувстваше, че малко му остава да изпадне в ярост от неподчинението на жената, която обичаше. Сякаш прочела мислите му, тя каза тихо:

— Преди да се направиш на глупак, чуй ме. Не искаш тези момчета от Илит да си мислят, че не можеш да излезеш на глава с една жена, нали? Особено когато подчинението може да се окаже разликата

между успеха в тази мисия и смърт. Знам, че приемаш задълженията си много на сериозно, Мартин, но понякога ще трябва да се вслушваш в мен. Наистина нямах намерение да те излагам.

— Тогава защо ме поставяш в такова положение, Бет? — изсъска той през зъби.

— Защото те обичам, макар понякога да си пълен идиот. — Тя сложи ръка на рамото му. — От вас петимата ти си единственият, който е ходил от западната страна на Сиви кули. Тези момчета може да са умели ловци и следотърсачи, но това за тях е нова територия. Почти сигурно е, че ти си най-лошият стрелец и ловец в групата. Не притежаваш и една десета от моите знания и умения. Докато ти изучаваше история и езици, ние с баща ми ловувахме от Тъмните проливи чак до Елвандар.

Мартин знаеше, че последното е преувеличение, но не голямо, затова не каза нищо.

Тя пристъпи по-близо.

— Мартин, обичам те с цялото си сърце, но ако мога да те предпазя от опасност, ще го направя, независимо какви заповеди си мислиш, че трябва да следвам. Е, разбрахме ли се?

— Бет… — Тонът му не оставяше никакво съмнение, че в дадения момент разбирателство няма; има само един млад мъж, който се чувства предаден и смутен.

Тя го прекъсна.

— Първо: защо си избрал тази пътека?

Той премигна, като че ли не разбираше въпроса.

— Защото ни води нагоре към върховете, към мястото, където Звездните елфи са построили своя град.

— А смяташ, че разбираш от история?

— Какво? — попита той.

— Цуранското нашествие. Без съмнение си изучавал картите.

— Разбира се, че съм… — Гласът му секна и гневът му се стопи, щом осъзна какво му казва Бет. — Това е пътеката по хребета, фалшивата пътека, нали?

Бетани кимна.

— Свършва пет мили по-нататък при непроходима пропаст. Ето защо и благородниците на Кралството, и наталийските щурмоваци са я

оставили без охрана. На теб ти трябва пътеката на половин миля надолу по склона.

— Благодаря, но можеше да ми го напомниш още в Илит — каза той. Чувстваше се пълен глупак.

— Просто щеше да се заблудиш някъде другаде. Предстоят ни много дни път, любими, а кой знае какво ни чака, колкото повече се доближаваме до онези елфи? Брендан или аз бихме удвоили шансовете ти за оцеляване и признай, че аз съм по-добър избор от Брендан — обикаляла съм повече по тези пътеки и стрелям по-добре.

Накрая Мартин се предаде и й даде знак да го последва. Подсвирна и четиримата ловци от Илит се показаха от прикритията си.

— Това са Том, Джак, Уил и Едгар. Лейди Бетани от Карс.

Том и Джак бяха братя, съответно на четиринайсет и петнайсет. При пристигането на кешийците в Ябон бяха прекалено млади да се бият, но сега горяха от желание да дадат своя принос. Уил изглеждаше над петдесетгодишен, с побеляла коса и нездрав жълтеникав оттенък на кожата, ала очите му бяха остри и съсредоточени. Едгар бе набит мъж с плешиво теме, сива брада, тъмни очи и рамене на борец. Всички държаха лъкове и се движеха като опитни ловци. Том и Джак се спогледаха, но никой не каза нищо.

— Тя ще ни води — каза им Мартин. — Да тръгваме.

— Ако не ме лъже паметта — каза Бет, — тук има едно пресъхнало поточе, по което можем да се спуснем надолу по склона до другата пътека. — Говореше така, сякаш това е бил избраният маршрут, и никой не обели и дума. Четиримата ябонски ловци може да не познаваха достатъчно младия принц, за да са съвсем сигурни, но бяха убедени, че не е в настроение за въпроси.

Бет потегли с умерена крачка и останалите я последваха в нишка.

Дните минаваха спокойно. Тази част от Сиви кули се намираше под границата, до която растяха дървета, но все пак бе достатъчно високо, та растителността да не е много гъста и следователно по-лесно проходима. Също така ги правеше по-лесни за забелязване, ако не внимават, но Бетани се оказа умела в избирането на маршрут.

След пет дни път Мартин още се мъчеше да излекува наранената си гордост, но болката отслабваше, защото бе принуден да признае, че

логиката на Бетани се оправдава от лекотата, с която тя водеше групата. На няколко пъти ги преведе през трудни места, които биха го смутили и биха го накарали да се върне, за да потърси обиколен път.

Ядяха походни порциони и не палеха огън нощем, така че в това пътуване нямаше и помен от радостта, която бяха изпитвали Мартин и Бетани, когато ходеха на лов с бащите си. Но пък мисията им бе важна и спешна и всички знаеха, че на успеха й е заложен животът на много хора.

Всяка сутрин Бетани ставаше и се отдалечаваше, за да се облекчи. Беше обяснила на Мартин и четиримата ловци как да се облекчават така, че да оставят колкото се може по-малко следи. Отначало Мартин мислеше, че се фука със следотърсаческите си умения, но след няколко дни осъзна, че телесната им миризма може да издаде местонахождението им. Бетани ги научи как да се къпят в студените потоци и да премахват миризмата на дрехите си с помощта на камъни и борова кора. А също и да стоят на пост, докато някой се къпе и е беззащитен.

На петия ден от пътуването им започнаха дъждовете.

Дори в средата на лятото времето от западната страна на Сиви кули можеше да се промени рязко. Поройният дъжд и даже градушката не бяха нещо необичайно. В момента малкият отряд се намираше от „мократа“ страна на планините, тъй като пътеката, която следваха, извиваше на запад от върховете; бури откъм Безкрайното море напояваха западните склонове, оставяйки източните сухи. През върховете се промъкваше достатъчно дъжд, та източните склонове да изобилстват от реки и поточета, които превръщаха планинските пасища и ниските ливади в плодородна обработваема земя — земя, която осигуряваше голяма част от реколтата, пращана с кораби от пристанищата на Свободните градове. Там обаче нямаше толкова блатисти долчинки, застояли водоеми и комари. Мартин реши, че в допълнение към това, което съобщаваха историческите книги за кешийската колонизация на Босания, простата истина е, че източните склонове на Сиви кули са по-приятно за живеене място от западните и затова са по-гъсто населени.

Имаха по-малко проблеми с терена, отколкото с това да се опазят сухи: през по-голямата част от този пети ден всички стояха сгушени под една надвиснала гранитна канара, която осигуряваше някакъв

заслон. В последния час на следобеда бурята отмина и при появата на късното слънце шестимата се изправиха, разперили ръце, за да уловят колкото се може повече топлина, която да ускори изсушаването им; приличаха на лешояди, опитващи се да се сгреят на слънцето.

Мартин изпитваше притеснения, не поради несгодите на пътя, а защото бяха стигнали толкова далеч, без да видят и следа от елфите. Според каквото му бе казано, тези така наречени Звездни елфи бяха градски народ, не като братовчедите им от Елвандар. Горските им умения бяха не по-големи от тези на повечето хора и по-малки от тези на наталските щурмоваци и крондорските следотърсачи. Все пак, ако преценката на Мартин бе вярна, се намираха на по-малко от два дни път от техния град Е'бар и би трябвало да видят следи от патрули или постове.

Само че нямаше нищо.

Зората на шестия ден завари шестимата уморени, гладни и окаяни разузнавачи да се изкачват по тясна клисура, която би трябвало да ги изведе на една горска поляна току на север от Долината на Великия разлом, както бе известна в момента. Тук цураните бяха пробили пространството, за да нахлуят в Мидкемия през магически разлом. Говореше се, че на юг от това място таредел са построили забележителен град. За него се знаеше малко, защото малцина от виделите го хора оцеляваха. Мартин знаеше къде да търси единствено благодарение на информацията, дадена му от Джим Дашър, преди да потеглят от Риланон. Явно тези, които го бяха посещавали и бяха оцелели, принадлежаха към загадъчния Конклав на сенките.

Мартин бе наясно, че има още много неща, които не знае; и това, че трябваше да продължава без ясен план, го караше да се чувства съвсем безсилен. „Върви там и огледай“, бяха му казали лорд Джеймс и Джим. Той нямаше представа нито какво търси, нито дори дали ще разпознае нещо важно, ако се натъкне на него. Присъствието на Бетани му носеше повече облекчение, отколкото би си признал. Тя притежаваше вроден усет как трябва да се организират нещата и забелязваше детайли там, където Мартин виждаше модели: двамата заедно имаха нелош шанс да доведат мисията до успех. Това, което не му се нравеше, бе вероятността за провал, особено когато е замесена и тя.

Бетани вдигна ръка.

Мартин и останалите спряха.

Някакъв глас извика на език, който никой от тях не разбираше. И изведнъж се оказаха обкръжени от много високи ядосани елфи. Мартин едва успя да изтегли меча си, преди един юмрук да го фрасне по бузата и мракът да го погълне.

Събуди се със стон. Главата му пулсираше. Наблизо пламтеше огън.

Пресметна, че трябва да е прекарал в безсъзнание поне три часа, защото слънцето вече бе залязло. Той, Бетани и останалите лежаха под някакъв навес. Ръцете му, както и техните, бяха вързани зад гърба толкова стегнато, че му бе нужно усилие да седне. Но пък иначе не беше ранен, другарите му също — кимнаха му, че са що-годе здрави.

Намираха се в лагер на елфи, но те изобщо не приличаха на елфите, идвали в Крудий от Елвандар през годините. Тези тук бяха необичайно високи и повечето бяха руси, макар да имаше неколцина с по-тъмни или червеникави коси. Поне половината носеха нещо като униформа: синя туника върху кираса от полирана стомана. Няколко носеха бяла лакирана броня и също такива шлемове. И като че ли всички имаха пресни рани.

— Добре ли си? — прошепна Бетани.

— Тъкмо се канех да те питам същото — отвърна той тихо. — Ако се изключи туптенето в главата ми, нищо ми няма. Къде сме?

— Не съм сигурна — призна тя. — Издебнаха ни от засада и явно ни искат живи. — Тя кимна към четиримата ловци, които седяха тихо. — Вързаха ни ръцете и очите. Бих казала, че се намираме на около час или дори по-малко от Е’бар, ако той е там, където си мислим. В долината сме. — Тя посочи с брадичка и Мартин успя да различи слаби отблясъци от залязващото слънце да играят по върховете срещу мястото, където бяха. Източният ръб на долината бе по-висок от останалите, така че макар сенките да се спускаха бързо, все още оставаше малко светлина.

— Някой говори ли с теб? — попита Мартин.

— Изглеждат прекалено заети за това.

Мартин се взря към лагера и забеляза, че макар никой да не се движи припряно, от тези елфи се излъчва някакво усещане за спешност. Пестеливите движения, характерни за тяхната раса,

прикриваха нервност, която личеше от беглите им погледи и други дребни издайнически знаци.

— Тук става нещо.

Бетани кимна на юг.

— Виждаш ли онова?

Мартин изви врат. В гаснещата светлина успя да различи бледо червено сияние, идещо от указаната посока.

— Какво е?

— Нямам представа — отвърна тя. — Отначало си мислех, че може да е игра на светлината, някакво отражение на слънцето в облак, но с падането на тъмнината сиянието си остана.

Продължиха да гледат мълчаливо, зачудени какво ли ги чака.

Времето се точеше бавно и сякаш никой от елфите не забелязваше присъствието им, камо ли да го е грижа за тяхното удобство. Най-сетне якият плешив ловец Едгар каза:

— Ако не ме отвържат скоро, ваше височество, ще седя тук в локва от собствената си пикня.

Един от елфите, седящи край огъня на десетина крачки от тях, се обърна и изгледа пленниците. После стана, бавно се приближи до навеса и клекна пред Едгар. Извади големия си нож, сряза вървите му и каза с лек акцент на Общия език — езика за търговия, разпространен по всички брегове на Горчивото море:

— Върви там. — И посочи с ножа храстите на известно разстояние от лагера. — Изкопали сме яма.

— Благодаря — каза Едгар, надигна се, с явно схванати от дългото седене колене, и се отдалечи с куцукане.

— Върни се, като свършиш, човеко — подвикна след него Звездният елф. — Не ти препоръчвам да останеш в тъмното сам и невъоръжен.

После погледна към Мартин.

— „Ваше височество“?

Мартин се поколеба, после каза:

— Аз съм Мартин Кондуин, брат на херцог Хенри и братовчед на покойния крал Грегъри.

Елфът само кимна, стана и се отдалечи. Мина покрай мястото, където бе седял, заобиколи големия лагерен огън и изчезна в сумрака сред дърветата от другата страна на поляната.

— Какво става? — попита Бетани.

— Не знам — отвърна Мартин.

Едгар се върна след малко и като видя, че елфите приемат равнодушно отдалечаването и завръщането му, коленичи зад Мартин и го развърза. Мартин имаше чувството, че в ръцете му са забити хиляди игли. Раздвижи ги бавно, за да възстанови кръвообращението си. Бетани и останалите също бяха освободени и след като се разкършиха достатъчно, за да се почувстват по-комфортно, Бетани каза:

— А сега какво?

— Не знам — отвърна Мартин. — Изглежда, никой не го е грижа, че се развързахме.

— Мисля, че е заради онова, което каза онзи елф — рече Едгар. — Че не е хубаво да си в тъмното сам и невъоръжен.

— Какво имаше предвид според теб? — попита Мартин.

— Цял живот съм бил ловец, ваше височество — каза Едгар. — Знам кога наблизо се таи нещо невидимо; човек чува разни неща, усеща разни неща. В тези гори има някакви… твари и мисля, че не бихме искали да ходим там.

— Тогава какво? — попита Том. — Ще чакаме ли?

Мартин кимна.

— Да. Ще чакаме. Ако тези елфи искаха да ни наранят, досега да са го направили. У мен се заражда отчетливото впечатление, че гледат на нас като на някаква досада. Прекалено са заети с други работи.

— И то явно доста гадни работи, ваше височество — отбеляза Уил.

От време на време се появяваше някой ранен воин, или сам и залитащ, или крепен от друг, който после се обръщаше и изчезваше тичешком в гората на юг, към бледото червено зарево. Елфите в лагера се грижеха за ранените: превързваха ги, даваха им храна и вода или просто ги оставяха да почиват. Веднъж елф с бинтован крак се надигна от мястото, където почиваше, взе оръжията си и се отдалечи с куцукане по пътеката на юг.

Изведнъж трима елфи закрачиха решително към тях. Мартин се изправи. Елфите от двете страни явно бяха воини, облечени в синьо-

бели униформи, а този по средата носеше богато украсена синя роба, само че оцапана с кал и кръв. На лявата му буза имаше голяма синина, а дясната му ръка бе превързана.

— Ти принц на Кеш ли си, или на Кралството? — попита той Мартин.

Мартин потисна нуждата да се обяснява и отвърна просто:

— На Кралството. Да.

Дори да имаше някакви резерви, елфът ги запази за себе си. Вместо това каза само:

— Ела. — След което се обърна и тръгна.

Мартин кимна на другите да го придружат и всички заедно последваха елфа. Той хвърли поглед назад към тях и каза:

— Аз съм Тандареи, Майстор на Древното знание на Клановете на Седемте звезди. Има нещо, което трябва да видите.

Те го последваха в гората по една тъмна пътека. Огньовете зад тях и червеното сияние отпред даваха точно толкова светлина, колкото да виждат къде стъпват.

Пътеката внезапно се разшири и се озоваха върху голяма водеща надолу рампа, издълбана набързо в пръстта и камъка, с цел да осигури бързо измъкване до мястото, което Мартин реши, че може да бъде наречено само тилова зона за отдих: място, където да се погрижат за раните на войниците, а изтощените да могат да хапнат и да поспят, доколкото го позволяват обстоятелствата. Този път не бе издълбан с обикновени инструменти, задвижвани от мускули и пот. Беше идеално равен, сякаш направен с някаква гигантска градинарска лопата, а после загладен от скулптор. В неземната светлина изглеждаше абсолютно гладък и съвършен, сякаш скалата е била втечнена, моделирана като мека глина, а после отново втвърдена.

От редица камъни, възправящи се на всеки десетина стъпки покрай пътя, се носеше слабо сияние — бледосиня светлина, която улесняваше движението надолу и нагоре по рампата. Далечното червено зарево ставаше по-ярко, докато се спускаха по рампата към една плоска тераса, граничеща с нещо, което е било хребет, преди магическите разкопки зад тях да преместят тонове пръст, дървета и канари.

Изведнъж се озоваха на открито и това, което видяха, ги накара да спрат и да зяпнат.

На мили оттам, в най-ниската част на долината, се издигаше град Е’бар.

Мартин едва можеше да повярва на очите си. Дори и от това разстояние градът изглеждаше огромен. По време на войната с Кеш бяха плъзнали слухове, че елфският град е съграден с изкуства отвъд всякакво човешко разбиране. Сега, като го видя, Мартин реши, че слуховете са верни.

В сърцето на Е’бар се извисяваха изящни кули, но доколкото можеше да се види от това разстояние, целият град представляваше произведение на изкуството. Като гледаше магически преобразения камък под краката си, Мартин предположи, че стените на града са идеално гладки. Но беше трудно да се каже: изкусителните намеци за онова, което очаква един посетител, бяха замаскирани от искрящ мехур от енергия, покрил целия град, който започваше на няколко метра от градската стена и се издигаше над най-високия шпил. От време на време по повърхността му пробягваха наглед случайни проблясъци на ярки жълто-бели диаманти, които изригваха в копия от ослепителна светлина и изминаваха десетки крачки, преди да угаснат. С изключение на тези изригвания куполът представляваше прозрачна червена черупка, пулсираща от енергия и излъчваща рубиненото сияние, което озаряваше нощното небе.

Обръч от елфи, хиляди по преценката на Мартин, заобикаляше огромния град. Всяка секунда от десетки точки по тази линия изригваше светлина и магьосници или жреци мятаха магия по преградата. Там, където попаднеше тя, от повърхността отскачаха мънички светкавици, а после гаснеха.

Тандареи каза на Мартин:

— Виж последния дом на моя народ. Ако не знаеш, Е’бар означава „дом“.

Мартин помълча за момент, после погледна другарите си, които изглеждаха също толкова объркани. Накрая каза:

— Били сте изтласкани от своя град и сега атакувате магическа преграда?

Тандареи се усмихна.

— Да, избягахме оттам, но тази енергийна черупка не е за защита на града. А за наша защита. Много от моя народ дават живота си, за да попречат на онова вътре да се измъкне.

Мартин се замисли за броя на изтощените и ранени елфи, които бе видял, и в ума му започна да се оформя въпрос. Но после видя мъничък пробив в черупката около града. За миг десетки тъмни фигури излетяха от пролуката, преди тя да се затвори. Тези създания от мастилена чернота се движеха право към линията на магьосниците и облечените в, бяло и сребристо воини се хвърлиха напред да преградят пътя им, като сечаха бясно.

Битката бе прекалено далеч, за да се видят подробности, но накрая черните фигури изчезнаха, а елфите се престроиха, като неколцина закуцукаха назад от защитната линия.

— Какви бяха тези черните?

— Наричаме ги Запретеното. Те са древен вид, толкова омразни, че пред тях демонските им слуги изглеждат добродушни. Открили са път към нашия град и ако се измъкнат от тази преграда, животът, какъвто го познаваме на този свят, скоро ще престане да съществува.

Мартин бе ужасен.

— Колко можете да издържите?

— До последния от нас — каза Майсторът на Древното знание. — Ние доведохме този ужас в нашия свят и ще загинем тук, бранейки Мидкемия.

— Защо не пратихте вестоносец да поискате помощ? — попита Мартин.

— Защото всеки мъж, жена и дете, които не загинаха в експлозията, довела тези ужаси тук, се сражава срещу тях, за да ги удържи вътре. — Тандареи го погледна. — Сега, когато вие сте тук, не ни се налага да пращаме вестоносци. — Той кимна на Мартин. — Принце на Кралството, търсим помощ.

Бетани тихичко каза:

— Сега вече знаем защо някой е искал да прати всичките армии на Запада възможно най-далеч оттук.

Мартин можеше само да кимне.

Елфите им осигуриха храна, макар и не много. Тандареи ги изпрати обратно до поляната, където ги бяха държали, и мълчеше, докато не стигнаха до навеса, под който ги бяха оставили да лежат след пленяването им. Беше безстрастен, макар на Мартин да му се

стори, че забелязва признаци на умора, а може би дори на безнадеждност в начина, по който говореше.

Майсторът на Древното знание на Седемте звезди каза:

— Почивайте тук до разсъмване, човеко. Тези няколко часа няма да са от значение и макар че вероятността да срещнете опасност е малка, за никого няма да е от полза, ако паднете по стръмното и си счупите вратовете. На един час път ще излезете на пътеката, на която ви пленихме. — Погледна Мартин в очите. — Аз не знам много за вас, хората. Други от нашия вид са ходили в градовете ви, разбират вашата политика и може би ще им е по-лесно да ви убедят, но в дадения момент не мога да ви покажа нищо повече от онова, което видяхте, и мога да ви кажа само следното.

— От векове ние в Клановете на Седемте звезди се бием срещу демонските пълчища из всички светове и едва напоследък започнахме да разбираме, че тези демони са просто слуги на много по-ужасно зло. Някога ние наброявахме милиони, повече от всички човешки народи на Мидкемия, взети заедно, но сега сме колкото ни виждате. — Въздъхна тежко. — С горчивина трябва да призная, че бяхме предадени от собствените си водачи. Аз бях член на Кръга на светлината. Ние бяхме учени и дълбаехме в загадъчното, творяхме изкуство и магия. Онези сред нас, които дареха просветление и познание, отначало срещнаха съпротивата на властимащите; нарекоха ни предатели на каузата на нашия народ, преследваха ни и ни избиваха. Когато ни предложиха амнистия, ние приехме и някои като мен даже влязоха в Регентския съвет. Сега откривам, че нашите собствени водачи са ни предали на най-заклетите ни врагове. Ако гибелта на нашата раса идва, то тя идва отвътре.

— Но защо? — попита Мартин.

— Не знам — отвърна Тандареи. — Лудост, предложение за оцеляване, вяра в сила, която покварява. Мога само да гадая. — Въздъхна пак. — Няма значение. Това е, срещу което сме изправени. Вътре в този купол се намира истинският враг, който стои зад демонските пълчища и се опитва да навлезе в нашия свят, за да унищожи всичко, до което се докосне. Вече пратих вест на север, до кралицата на еледел и нейния консорт лорд Томас. Но дори тяхната магия няма да е достатъчна. Затова имаме нужда от човешки съюзници.

— Когато се върнете, потърсете ме, или ако съм погинал, намерете Егун, водача на оцелелите стражи, а ако той също е погинал, тогава, който остава. — Протегна ръка и стисна рамото на Мартин. — Помогнете ни.

После се обърна и пое назад към обхванатия от битка град.

На връщане към Илит Уил, Том, Джак и Едгар не говореха много. И без да им се казва, знаеха, че са видели нещо величествено и ужасно. Мартин и Бетани също нямаха достатъчно опит да поставят видяното в някакъв контекст. Срещите със свръхестествени демонични създания, появили се при щурма на Илит, и отговорът на магьосниците в града бяха нещо сравнително нормално в сравнение с това, което бяха видели в планините Сиви кули.

Като наближиха кешийските линии, Мартин каза на четиримата ловци:

— Ще го приема като лична услуга, ако не казвате на никого какво сме видели.

— Че кой ще ни повярва, ваше височество? — попита Том.

Другите кимнаха, а Уил се изкиска, но Мартин продължи:

— И все пак слуховете плъзват като огън по суха слама, а Илит тъкмо почва да се връща към нещо като нормални времена. Все още има много уплашени, уморени от битки хора, които няма нужда да слушат, че се задават още ужаси. Става ли?

Четиримата се съгласиха и Бетани каза:

— Какво ще правим, като стигнем града?

— Трябва Да обсъдя някои неща с Джордж Болтън, преди да тръгна на юг — отвърна Мартин.

Тя въздъхна и го потупа по ръката. Не й харесваше мисълта да си тръгне толкова скоро след като е пристигнал. Все пак попита:

— Какво смяташ да правиш?

— Трябва да стигна по най-бързия начин до Крондор. Надявам се един магьосник, Руфио, да е още там или някой да знае как да се свържа с него.

— Защо?

— Защото да пришпорваме до смърт конете, за да стигнем до принц Едуард, не е никакво решение. Едуард няма да напусне Полята

на Албалин при надвисналата заплаха от гражданска война, пък и ако се съди по това, което видяхме, лъковете и стрелите няма да са от голяма полза. Не, трябват ни магьосници и ако успея да открия Руфио, той може да предаде вестта, където е нужно — на храмовете, на Звезден пристан… — Хвърли поглед към четиримата ловци и понижи глас. — И на други, за които ще ти кажа, щом останем сами.

Тя го изгледа малко объркано, но кимна, за да потвърди, че ще чака.

Стигнаха в Илит час след изгрев-слънце на шестия ден след раздялата с елфите. Бяха капнали от умора и мръсни. Капитан Болтън, Брендан и кметът вече чакаха да ги посрещнат. Докато Мартин описваше ситуацията в общи линии, се появи и сержант Оукс, явно току-що събуден. Когато Мартин свърши, старият сержант каза:

— Какво ще заповядате, ваше височество?

— Ще ми трябват четирима души да дойдат с мен до Крондор — отвърна Мартин. — Другите останете тук да подсилите гарнизона, докато се върна.

Оукс не беше доволен, но каза само:

— Слушам, ваше височество.

— Ще ни трябват по два коня на човек. Ще ги сменяме — налага се да пътуваме бързо.

— Ще се погрижа за това — каза Брендан.

— Не — спря го Мартин. — Прати някой друг. Искам от теб да свършиш нещо. Ще поговорим по-късно.

Нещо в гласа на Мартин накара Брендан да преглътне възраженията си и той прати едно от момчетата, служещи като вестоносци, да иде до конюшните.

Мартин набързо обясни на кмета, Болтън и Оукс какво трябва да направят в града, а после даде знак на Бетани и Брендан да го придружат до къщата на кмета за бърза баня и храна. След като се отдалечиха достатъчно, за да не могат другите да ги чуят, каза:

— Има някои неща, които искам вие двамата да свършите. Ще ви разбера, ако откажете. Мога да заповядам на Оукс да прати двама от своите войници, но предпочитам да оставя тези работи в ръцете на хора, на които имам доверие.

— Каквото кажеш — отвърна с готовност Брендан.

— Каквото кажеш — повтори Бетани.

Мартин се обърна първо към нея.

— От теб искам, след като си починеш, да вземеш четиримата ловци и да отидете в Елвандар.

— В Елвандар ли? — попита тя. — Сериозно?

— Да. Онзи елф, Тандареи, каза, че е пратил някого на север, но ще съм по-спокоен, ако знам, че и някой от нашите говори с кралицата на елфите. Звездните елфи не ми приличат на опитни ловци, а получихме вести, че Братството на Тъмния път пак е тръгнало надолу от Северните земи. Като имаме предвид и кешийците, нямаме гаранции, че кралицата на елфите ще научи какво става в Сиви кули. А тя вероятно би могла да помогне. Но няма как да помогне, ако не знае.

— От ябонската страна на планините до южния край на Речната граница не би трябвало да видите и помен от кешиец или Тъмен брат, така че смятам пътуването за сравнително безопасно — продължи той. — Освен това ти знаеш как да се движиш през гората като елф.

Тя се усмихна.

— Хубаво ще е да видя пак майките ни. — Майките на Мартин и Бетани се намираха на сигурно място в Елвандар след бягството си от Крудий.

— Вземете каквото ви е нужно и тръгнете рано сутринта — каза той. — Аз потеглям веднага щом приготвят конете — трябва да яздя през по-голямата част от деня, но ти би могла да се възползваш от няколко часа сън.

— Какво да кажа на кралицата на елфите?

— Ти видя колкото видях и аз, Бет. Просто й разкажи какво си видяла и че тези Звездни елфи са здраво притиснати от онова, което е затворено в града им. — Млъкна за момент. — Онова, което каза Тандареи за предателството отвътре, също може да се окаже важно.

Тя кимна, поколеба се, после осъзна, че Мартин иска да говори насаме с брат си, целуна го по бузата и излезе.

— А какво искаш да направя аз, Мартин? — попита Брендан.

— Знам, че искам много от теб, но би ли могъл да намериш лодка и да се спуснеш покрай брега на юг, като избегнеш квеганските патрули?

Брендан помълча минутка, после каза:

— Мисля, че да. Мога да плавам през нощта, а денем ще се спотаявам близо до брега със свалени платна, ако видя квегански галери. Ако се придържам към брега и избягвам плитчините, мога да успея. — Заедно ли тръгваме?

— Не — отвърна Мартин. — Аз ще яздя, както вече казах. Трябва да съобщя на принц Едуард за това нашествие, атака или каквото е там в Сиви кули. Но е също толкова сигурно, колкото че мечките спят зимен сън, че за да бъде удържано онова, срещу което са изправени елфите, са нужни не само оръжия, а и магия. Помниш ли какво ни каза Джим Дашър през последната ни нощ в Риланон?

— За Конклава ли?

— Да. А помниш ли къде каза, че ще ги открием?

Физиономията на Брендан се вкисна.

— На Острова на чародея.

— Ако Конклавът е там, спокойно можеш да пренебрегнеш всички глупави приказки за чудовища и зли чародеи. А ако успееш да стигнеш до Сарт, островът се намира почти право на юг. Историите разправят за замък в източния му край, така че аз бих почнал да търся оттам.

Брендан кимна.

— Разбирам. Ако не успееш да намериш този Руфио, ще препуснеш с всички сили от Крондор към Полята на Албалин.

— Което означава, че ще минат седмици, преди да намеря принц Едуард. Пък и кой знае дали той ще е склонен да прати някого на запад.

— Добре. Ще отплавам по залез и ще се насоча към Сарт.

Мартин се огледа.

— Странно е колко нормален изглежда градът в такива моменти.

— Наслаждавай му се, братко — каза Брендан. — Започвам да си мисля, че нормалното, каквото го познавахме някога, никога няма да се върне.

— Стига да се върне нещо нормално, ще се примиря с това, че е различно — отвърна Мартин.

Двамата братя огледаха за последен път притихналата улица и се отправиха в различни посоки, по различни задачи, но с еднаква решителност да дадат всичко от себе си или да умрат, докато се опитват.

6.
УБИЙЦИ

Хал скочи.

Тай Хокинс отби острието настрани и контраатакува. Хал едва успя да избегне върха на меча му с припряно париране, но преди да успее да се върне на линията, Тай вече бе на своето място, готов за атаката му.

— Стига — каза Тал Хокинс. Обърна се към Хал: — Все още атакуваш прекалено безразсъдно, когато усетиш слабост. В повечето случаи ще преживееш тази грешка, защото си най-бързият меч, който съм виждал през живота си. Но Тай не е като повечето противници, които ще срещнеш. А никога не бива да предполагаш, че човекът срещу теб отстъпва по нещо на сина ми. Иначе ще откриеш, че губиш двубоя.

— Или ще се озовеш на земята с изтичаща кръв — допълни Тай, свали предпазния шлем, който носеше за тренировката, и избърса потта от лицето си. — Беше на косъм.

Хал също свали шлема си и избърса челото си. Даде знак на един слуга, който взе първо неговия шлем, а после и този на Тай.

Тал се усмихна на сина си.

— Когато го срещна в Двора на майсторите, ти казах, че е по-бърз.

Тай отвърна на усмивката му.

— Е, значи ще трябва да тренирам бързина.

Хал се засмя.

— Благодаря ти за двубоя. Имах нужда от това.

Тал сложи ръка на рамото му.

— Разбирам. Чакането противниковата страна да направи своя ход винаги лази по нервите.

— Какво ще кажете за една парна баня? — предложи Тал. — Трябва да се измиете.

Тай и Хал се спогледаха въпросително и Тай отвърна:

— Прав е. И двамата смърдим.

Хал се огледа и реши, че ще разбере за какво става дума, щом останат сами. Свали дебело подплатената си тренировъчна туника, подаде я на пажа си и каза:

— Донеси чисти дрехи в баните.

Тай повтори същите указания на момчето, което се грижеше за неговите нужди, и двамата млади благородници напуснаха празната стая, реквизирана от Хал за тренировъчна зала. Тя се използваше предимно като допълнителна трапезария, затова бе достатъчно дълга за една добра фехтовка. Това означаваше също, че има заден вход, от който се излизаше в дълъг коридор, водещ към стълбите за долния етаж, където се намираха жилищата на слугите и покоите за по-незначителни гости, на един етаж над баните.

Спуснаха се бързо по стълбището до оживените кралски кухни — голям комплекс от помещения, разположени около една главна кухня с две огромни огнища, работно пространство за готвачите и няколко пещи. Дори при липса на крал тук всеки ден имаше стотици гърла за хранене, а при сегашния приток на източни благородници, дошли да присъстват на Събранието, което да определи следващия владетел — когато и да станеше това, — нуждите от храна и питиета не секваха.

Работеха също така и две помощни кухни, които добавяха още две огнища и четири действащи пещи, плюс две резервни. Последните се използваха, ако има галавечеря или пък в деня на Средилетието, празника на Банапис, когато портите на двореца се разтваряха и целият град пируваше на кралската маса.

Двамата млади благородници си проправиха път сред гъмжилото шетащи готвачи и помощници. Една особено красива руса помощничка привлече окото на Тай и той се усмихна и спря да поговори с нея, но Хал го хвана за ръката.

— После.

Тай му хвърли сърдит поглед, но не каза нищо. Тръгнаха през крилото за слугите обратно към главните коридори, които се вливаха в големия вестибюл между входния портал на двореца — някога сърце на древна крепост — и тройната зала. Всеки път, когато му се налагаше да мине по него, Хал се учудваше колко е грамаден.

Дворецът бе започнал като укрепление, издигащо се над село върху един от няколко острова в морето, наречено по-късно Кралско море. Укреплението постепенно било заменяно от все по-големи постройки, първо от дърво и кал, после от камък, докато накрая не бил съграден първият замък. Сега от замъка бяха останали само части от стени, взидани в сърцето на двореца, които ограждаха от три страни кралската приемна и тройната зала. Задната стена бе съборена и на нейно място имаше издигащи се от пода до тавана прозорци към залива.

Двамата младежи минаха през вестибюла, широк колкото повечето улици на града, и стигнаха до началото на лабиринта от жилища и кабинети, които свършваха с кралския апартамент. Риланон може и да не бе свикнал на разкоша, характерен за по-старото кралство Ролдем, но явно с всички сили се стараеше да го настигне, помисли си Хал. Хвърли поглед през огромната порта, извеждаща в двора за приеми, и към града отвъд. Под следобедното слънце гледката беше ослепителна.

Родрик Четвърти, наричан понякога Лудия крал, макар не и в този дворец, бил обсебен от идеята да превърне Риланон в най-великолепния град на света. За тази цел започнал проект за разкрасяване с безпрецедентни мащаби. Каменоломните във всички краища на Кралството били претърсени за най-добрия мрамор и гранит, които заприиждали в постоянен поток към града, за да заменят старите стени на двореца, кралския комплекс, а после и кралското имение. По-сетнешните крале продължили това дело през годините, затова и днес търговците и простолюдието виждаха от време на време да пристигат каменоделци и зидари с кралски пълномощия, за да заявят, че старата зидария, каменна облицовка и дори древната варосана мазилка се заменят с камък по благоволение на краля.

След векове на такива дейности резултатът беше, че в слънчев ден, когато се приближаваш към Риланон откъм морето, градът блестеше като скъпоценен камък, а като скъсиш разстоянието, оставаш зашеметен от цветовете на дъгата, играещи по фасадите. От розово до бледосиньо, от златистожълто до бледовиолетово, разнообразието от цветове бе смайващо.

В размирни времена тези разходи на кралската хазна ставаха повод за дискусии, а и влиянието им върху данъците бе несъмнено, но

никой не оспорваше резултатите. Риланон бе Перлата на Кралско море.

Хал и Тай стигнаха до дълго стълбище, водещо надолу, озарено от лампи по стените, и се спуснаха до едно подземие два етажа под главната зала. Една от насладите на двореца бе квеганската баня, съоръжена от някакъв предшественик на Хал на мястото на влажно и малко използвано мазе. За разлика от огромните басейни в баните на Кеш, страната майка на Квег, квеганците бяха развили къпането до забавление. Кешийските бани бяха по-скоро средство за облекчаване от палещата лятна жега край хладни басейни и фонтани, като по цял ден влизаш и излизаш от водата, така че чистотата рядко представляваше проблем за оскъдно облечените представители на Истинската кръв на град Кеш. Те можеха да захвърлят леките си роби или препаски, да се топнат във водата и да чакат по-хладния вечерен въздух.

Квеганците, от друга страна, бяха колонизирали Горчивото море и в резултат на това имаха доста по-разнообразен климат. Така че бяха изобретили процес на къпане в три стаи, които по-късно бяха увеличили до пет, добавяйки пара и суха топлина. Хал бе открил изтънчените наслади на банята едва след като пристигна в Риланон.

Двамата с Тай влязоха в първата стая, студената баня, и дадоха дрехите си на прислужниците. Сухият каменен под им подсказваше, че са първите благородници за деня, дошли да се възползват от удоволствията на банята.

Потопиха се във водата — слязоха по две от широките мраморни стъпала, докато бяха в състояние да коленичат, така че освежаващо студената вода да покрие раменете им. Хал потопи и главата си, а когато се показа пак, рече:

— Ако бях крал, приятелю, щях да идвам тук всеки ден.

Тай също потопи глава, а после се подаде и се усмихна.

— В наши дни желанието човек да е крал те превръща в мишена, Хал.

— Вярно е — съгласи се Хал, обърна се и заплува към другия край на басейна. Тай изоставаше само с половин загребване.

Стигнаха до края и излязоха от водата. Двама прислужници ги чакаха с кърпи. Мекотата на кралските тъкани кърпи не преставаше да изумява Хал. Той бе отраснал в замък, където грубият ленен плат бе

предпочитаната материя за подсушаване на всичко, като се започне от кухненската посуда и се стигне до синовете на херцога.

Минаха по къс коридор, който ги отведе до топлата стая. Плитък басейн с топла вода я заемаше цялата, с изключение на широк две стъпки перваз по края. Ниски дървени столчета позволяваха едновременното обслужване на дузина посетители. Тъй като и тук имаше само двама прислужници, Хал разбра, че някой от дворцовия персонал вече знае колко хора са се запътили към баните.

Двамата седнаха, а прислужниците — момчета, едва наближаващи зрелостта, — почнаха да ги сапунисват. Докато Хал едва търпеше някой друг да му сапунисва косата — нещо, което бе правила само майка му, когато бе малък, — Тай се засмя:

— В Квег и град Кеш тази задача вероятно щеше да се падне на две хубави млади момичета.

Хал също се засмя.

— Ако това важеше и тук, никога нямаше да мога да те замъкна в горещата стая.

— Има си време и място за всичко, приятелю. Вие, хората от Островите, сте доста по-благоприлични. Консервативни сте почти колкото народа на Ролдем.

— Твоите родители са от Островите — напомни му Хал.

— Вярно е, но съм роден в Оласко и прекарах по-голямата част от младостта си там и в Ролдем. Освен това нося титли и от двата града.

Когато бяха натъркани изцяло със сапун, се изправиха, за да могат прислужниците да излеят върху главите им кофи топла вода. После отидоха мокри до следващата стая, където ги очакваше дълбок горещ басейн. Потопиха се в него и Хал едва не ахна от внезапното покачване на температурата.

След малко усети как мускулите му се отпускат след яростното въртене на меча.

— Бих могъл да кисна тук цял час.

Тай се засмя и се надигна.

— Може би по-късно. Татко ни чака.

Хал изстена, обаче последва приятеля си до мястото, където ги чакаха други слуги с големи пухкави кърпи, които младежите увиха

около кръста си. Минаха през преграден със завеси вход до къс коридор с две врати, по една от всяка страна.

— Мокро или сухо? — попита Хал.

— Татко ще е в сухото. Така няма да му се налага после да се къпе, за да отмие потта.

Влязоха в сухото помещение, просторна стая с кедрови стени и голяма пейка. До едната стена бе поставен голям кош с нагрети камъни. От един процеп в стената под тях можеха да се добавят горещи въглени, така че на слугите да не им се налага да влизат в стаята.

Двама мъже ги чакаха, увити в кърпите си — Тал Хокинс и Джим Дашър, което изобщо не изненада Хал. Бяха заели по-високата от двете дълги пейки в задния край на стаята. Джим вдигна ръка в знак за тишина, после посочи пейката в краката си. Двамата младежи седнаха.

От камъните със съскане се вдигна облак пара и изпълни стаята. Джим каза:

— Един от хората ми се грижи да не ни подслушват.

— Новини ли? — попита Хал.

— И то не от добрите — отвърна Джим Дашър. Приведе се към Хал, опря лакти на коленете си и каза: — Ти си белязан за убиване.

Хал помълча малко, после каза:

— Спомена, че може да се случи.

— Е, случи се — отвърна Джим.

— Знаем ли кой иска смъртта ми?

Джим се усмихна.

— Много хора искат смъртта ти, Хал, ние просто не знаем кой плаща за това. — Въздъхна. — Вестта пристигна рано тази сутрин с кораб от Ролдем, пратена от добър приятел. — Хал знаеше, че има предвид лейди Франсиезка Сорбоз, жена, чиято позиция в Ролдем бе кажи-речи същата като на Джим Дашър на Островите. — Преди известно време получихме вест от Конклава, че Нощните ястреби постигнали договорка с тях, в общи линии безопасно преминаване срещу… излизане от занаята с убийствата, до известна степен. Поне вече не давали подкрепата си на демонопоклонниците, които ни тормозиха доста време. В резултат на това онези, които търсят наемен меч или отровител, разполагат с по-малко възможности; накратко,

търсенето е по-голямо от предлагането. При тези обстоятелства моят приятел в Ролдем и аз уредихме наблюдението на определени хора, склонни към сключване на не толкова почтени договори и сделки. Някои от тях не се свенят първо да сключат сделката, а после да продадат информация за нея на трета страна.

— На теб — каза Тай.

— Или на… приятеля ти в Ролдем — добави Хал.

Джим кимна.

— Какво да правя? — попита Хал.

Джим се облегна.

— За момента нищо. Пратих няколко способни момчета да търсят двама души, отплавали от Кеш за Ролдем, а оттам за Риланон. Предвид скорошните търкания между Кеш и Кралството всеки, който дойде оттам право тук, ще бъде подложен на внимателен оглед от няколкостотин войници, заобиколили пристанището.

— Двама моряци от някакъв си кораб…?

Джим сви рамене.

— Разполагаш ли с описание? — попита Тал, загреба черпак вода от една кофа и го изля върху главата си.

— Съмнявам се, че още изглеждат по същия начин — каза Джим. — Аз съм се качвал на кораб като благородник, а съм слизал от него с вид на нещо, изпълзяло от застоялата вода в трюма. Когато става дума за мишена в двореца — той посочи Хал, — дори да е само далечно свързана с кралската линия, говорим за много злато и съответно за най-добрите наемници. — Взе черпака от Тал, напълни го и също го изля върху главата си. — Никога не съм си падал по тази суха жега.

Тал се усмихна.

— Когато бях момче, моят народ в планините имаше хижи за потене. Човек свиква. Даже започва да му доставя някаква наслада.

— На мен ще ми достави наслада да се махна оттук — заяви Джим Дашър и стана. Обърна се към Хал. — Приготви си торба с багаж и я остави в стаята си, близо до вратата, за да могат слугите ми да я вземат бързо. Бъди готов да потеглиш в мига, щом получиш вест от мен. Дотогава стой в двореца.

Тал погледна сина си и каза:

— Ти също си приготви багажа. Тръгваш с него. — После стана и излезе.

Тай погледна Хал.

— Е, май тръгвам с теб.

— Така изглежда. — Хал се изправи. — Да вървим да стягаме багажа.

— А после ще чакаме — довърши Тай.

— Скуката ни зове — отбеляза Хал.

Тай се засмя.

— В дворец, пълен с прислужнички, които с голяма радост биха опознали отблизо един херцог?

Хал въздъхна и не отговори.

Докато вървяха към съблекалнята, където ги чакаха чисти дрехи, Тай подхвърли:

— Стефани?

Хал пак не каза нищо.

— Извинявай — измърмори Тай.

— Просто това е… нещо, с което трябва да свикна.

Този път Тай си замълча. Добре разбираше каква красавица е Стефани и помнеше колко издръжлива се бе оказала, когато двамата с Хал й помогнаха да избяга от Ролдем. Но Тайрън Хокинс никога не бе попадал на жена, която да му задържи вниманието за повече от две-три седмици, най-много месец. Понякога си мислеше, че в детството си не е получил достатъчно познания за съвместния живот на мъжете и жените. Знаеше, че баща му е бил някакъв незнаен оласки войник, и макар че Талвин Хокинс се отнасяше с него като със собствен син и Тай го обичаше като баща, у майка му имаше някаква тъга, която така и не отмина напълно. Знаеше, че тя обича своя съпруг, но нещо липсваше. По ирония на съдбата се чувстваше по-близък с приемния си баща, отколкото с родната си майка въпреки силната й любов към него.

Пропъди тези мисли, които водеха към съмнения и грижи, и насочи ума си към нещо далеч по-приятно: онази хубава руса прислужница, която му се бе усмихнала, докато минаваше през кухните. Щом стигнаха до съблекалнята, реши, че първата му работа ще е да научи името й.

Хал се събуди от чукане по вратата. Още беше тъмно. След множеството предупреждения, получени от Джим Дашър, взе меча си, преди да отвори. Щом открехна вратата, видя, че го чака паж.

— Лорд Джеймс моли да го посетите, милорд.

Хал кимна и каза:

— Чакай тук.

Отне му само минута да се облече — в отговор на предупрежденията избра здрави дрехи, подходящи за път, а не фини дворцови одежди. Последва пажа и остана изненадан, че дори в предутринния мрак в риланонския дворец цари оживление.

Стигнаха до покоите на херцог Джеймс и завариха при него Джим Дашър, Тай и един придворен лекар. Хал се приближи забързано до леглото на стария херцог.

— Болен ли сте, милорд?

Херцог Джеймс отпрати с ръка надвесения над него лекар, закашля се и каза:

— Слаба треска, нищо повече. Ще ми мине.

Хал хвърли поглед към Джим, който поклати лекичко глава.

С чувство на растяща тревога Хал попита:

— С какво мога да съм ви полезен, милорд?

Старият херцог Джеймс отвърна:

— Този мой безпътен внук разправя, че някой идвал да те убие. Склонен е да те остави да седиш тук като стръв и да залови душещите наоколо убийци. Аз пък смятам, че е по-добре да те пратим някъде другаде. Не могат да те убият, ако не знаят къде си, нали? Така че тръгвай и остани жив.

— Да, милорд.

Джим кимна към леглото.

— Дядо ми удържа това кралство цяло единствено със силата на волята си. Има благородници, които досега стоят тихо, без да се съюзяват с Монтгомъри или Чадуик и без да си мислят да подкрепят Оливър. — Стисна очи, като че ли го мъчеше главоболие, после каза: — Ще се справим с тези изпитания, когато дойдат. Сега трябва да разкараме вас двамата от острова. А после трябва да проведа един много важен разговор с Монтгомъри.

Хал и Тай слушаха, без да кажат нищо.

— Ако до няколко дни чуете, че дядо ми вече не е сред живите и че Монтгомъри е херцог на Риланон, смятайте, че съм мъртъв.

Хал го погледна стреснато, после хвърли поглед към стария херцог. Лорд Джеймс кимна.

— Претенциите на твоя много далечен братовчед към трона ще укрепнат, ако е херцог на Риланон, човек, комуто на теория ще дължа вярност, и така ще се намира в много по-добра позиция да раздава услуги преди гласуването в Събранието.

— И ще има контрол над твоите агенти — добави Тай със загриженост, която изненада Хал.

Джим кимна.

— Да, точно затова трябва да си побъбря с милия Монти и да настоя да ми позволи да заема поста на херцог, за да запазя равновесието между всички идиоти, които си въобразяват, че да си крал е страхотно! — При последните думи гласът му се извиси.

— Ще можеш ли да го убедиш? — попита Хал.

— С комбинация от обещания и заплахи… може би — отвърна Джим. — Монтгомъри често проявява долни вкусове и е правил някои неблагоразумни избори. Съпругата му е простовата жена, но баща й е херцог на Батира и не би се зарадвал да научи, че зет му редовно изневерява и предпочита компанията на млади момичета — много млади момичета — пред тази на жена си.

Отвращението на лицето на Хал направи думите ненужни.

— Без Батира претенциите на Монтгомъри ще бъдат подкопани. Батира влияе върху гласа на всеки благородник в Източните кралства. Голяма част от интригите и договорките, съпътстващи претенциите му, сочи, че той има подкрепата на тъст си.

— Но все пак… някакви си слухове срещу възможността дъщеря му да стане кралица на Островите? — обади се Тай.

Тук се намеси старият херцог:

— Батира е предпазлив човек, но не му липсват амбиции. Не за себе си, а както отбеляза младият Тай, може би за дъщеря му. Батира не е подкрепил открито никого, но в крайна сметка ще направи каквото е добро за Короната. Виж, Монтгомъри — добави той не особено щастливо — е съвсем друга работа. Той не е амбициозен като някои, но може да бъде подведен. — Херцогът се обърна към Джим. — Когато се

стигне до предявяване на претенциите към короната, трябва да го убедиш да не застава пред жреца на Ишап.

— Ще го убедя или ще го убия — каза Джим.

Хал загуби дар слово.

— А сега вървете — каза херцог Джеймс от леглото си. — Оставете стареца да почива и отивайте да направите малко поразии на враговете ни.

Джим излезе от стаята заедно с Тай и Хал. Отвън Хал попита:

— Как е той? Ама наистина?

— Не е добре — отвърна Джим с делови тон, но зад него се криеше мъничко тъга. — Пратих да доведат жрец лечител от храма на Сунг, но човек не може да отблъсква смъртта до безкрай. Дядо ми наближава деветдесет, макар да изглежда двайсет години по-млад, когато е в бронята си и реве на дворцовите стражи. — Хвърли поглед назад към вратата на личните покои на херцога.

— И така — продължи след миг. — Наредих да вземат торбите с багажа от стаите ви, Хал. Оттук отивате право в конюшните, където ви чакат два коня. Яки животни са, но не се набиват на очи, нито пък сбруите им. Накратко, щом излезете през портата, ставате наемни мечове или млади авантюристи, или каквато там разновидност лекомислени безделници предпочитате.

— Половината кораби в Кралско море са струпани на запад от нас — блокада, през която никой капитан не може да премине. Всеки влизащ и излизащ кораб е подложен на инспекция, независимо дали капитаните са верни на Короната, на фракцията на Монтгомъри или на тази на Чадуик. Но ако яздите няколко дни на север, ще откриете на западния бряг едно рибарско селище, Кемптън. Питайте в кръчмата за Мос. Той ще ви отведе до лодка, с която несъмнено можете да се оправите. Тя ще изглежда окаяно, но всъщност е в отлично състояние и с малко късмет бихте могли да заобиколите покрай брега на североизток и когато съзрете някакъв шанс, да драснете към Батира. Щом стигнете там, намерете хана „Черният овен“, питайте за Антон и той ще ви упъти към Едуард. — Погледна Хал, после и Тай. — Някакви въпроси?

Видя, че такива няма, и каза:

— Сега вървете и дано боговете бдят над вас.

След тези думи се отдалечи.

— И над дядо ти — промълви Хал подире му.

После се обърна и тръгна, следван от Тай. Докато вървяха към конюшните, Тай каза:

— Не завиждам на този човек.

— Аз никога не съм му завиждал — отвърна Хал. — Възхищавам му се, защото неговото е неблагодарна и кървава работа, но не бих пожелал тегобите му никому.

Забързаха надолу по едно стълбище и стигнаха до врата, която извеждаше към стария плац. Зад него се намираше кралската конюшня. Вече бяха прекосили наполовина плаца, когато Хал осъзна, че в конюшнята не горят лампи. После чу нервното цвилене на някакъв кон вътре.

Мечът му излетя от ножницата и в същия миг той чу тихо изщракване. Метна се вдясно и събори Тай. Надигна се тъкмо докато втора арбалетна стрела прелиташе през мястото, където току-що се бе намирал младият благородник от Оласко.

Тай бе на крачка зад Хал, когато нахълтаха през отворената порта на кралската конюшня. Без да разменят нито дума, и двамата се хвърлиха на земята с главата напред, претърколиха се и се изправиха с готови за бой мечове. Звукът от стрелящи арбалети и свистенето на стрели над главите им доказа предвидливостта на решението им. Един кон изцвили от болка и зарита стената на яхъра си, когато бе улучен от заблудена стрела.

Хал се обърна наляво, а Тай — надясно, така че да си пазят гърбовете. Изчакаха само миг, преди да тръгнат към срещуположните краища на голямата конюшня.

Хал видя някаква сянка, която се движеше приведена. Знаеше, че разполага само със секунди, преди убиецът да зареди отново арбалета си или да избяга в нощта. Затова нападна.

Мъжът се изправи. Държеше къс лък, а не арбалет. Хал замахна с меча си, отби лъка встрани, после стовари левия си юмрук в лицето на убиеца. Онзи залитна и Хал скочи напред. Успя да го одраска от лявата страна. Изведнъж в ръцете на мъжа се появиха две ками и той направи бърз финт, последван от замах към гърлото на Хал. Хал едва успя да се дръпне достатъчно, за да не загуби битката на мига.

Приведе се и едната кама изсвистя във въздуха там, където бе стоял допреди миг. Хал мушна с меча си и усети как върхът му улучва

вече ранената страна на мъжа. Убиецът изпъшка от болка и изведнъж двамата се оказаха въвлечени в смъртоносен двубой.

Хал отстъпи, насочил меч към противника си, който приклекна и го измери с поглед. Беше ясно, че е очаквал досега Хал да е мъртъв, а той самият благополучно да се е измъкнал. Младият благородник осъзна, че има две възможности да победи в този сблъсък: или да види сметката на убиеца и да се надява Тай да направи същото със своя противник, или да го държи зает до пристигането на подкрепления. Беше посред нощ, но със сигурност някой от близките жилища на слугите щеше да чуе шума от битката или да забележи липсата на несъмнено вече мъртвите лакеи, които не са се върнали, след като са отишли да приготвят конете за него и Тай.

Убиецът също осъзна това и разбра, че единствената му надежда за оцеляване се крие в бързото приключване на работата. Изведнъж метна едната кама.

Хал успя да я отбие и залитна назад, като същевременно се опита да върне оръжието си в позиция, от която би могъл да използва върха му.

Убиецът не му даде този шанс, а приведе рамо и нападна. Хал замахна силно с ръката, в която държеше меча, и улучи връхлитащия мъж с дръжката по главата. Това накара нападателя да залитне и Хал почувства как камата се плъзга покрай тялото му, без да го улучи. Цапардоса още веднъж убиеца по главата, вкопчи се с лявата си ръка в ризата на гърба му и падна върху протегнатата му дясна ръка. Срещна земята с цялата си тежест, при което се раздаде пукот на кост, придружен от болезнено изпъшкване. Той изнесе назад дръжката на меча, цапардоса мъжа за трети път по главата и го просна в безсъзнание.

Изправи се, насочил меча си към неподвижния главорез. Откъм помещенията на прислугата долетяха разтревожени викове.

Хал хвърли поглед към сумрачната конюшня точно навреме, за да види как Тай се приближава с меч в ръка.

— Твоят? — попита.

— Мъртъв е — отвърна Тай. — А този?

— Не още.

Дотичаха слуги с фенери, последвани след секунди от дворцовите стражи. Хал огледа своя противник на светлината на

фенерите. Беше невзрачен човек, слабичък и с прости дрехи, обикновен гражданин, който лесно би могъл да се слее с тълпата.

— Не прилича на убиец — каза той.

— Моят също — отвърна Тай. — Но почти свършиха работата. — Клекна бързо, отвори устата на мъжа и даде знак да доближат факла към лицето му. — Няма фалшиви зъби — отбеляза. — Значи не са фанатици като Нощните ястреби. — Прибра меча си, докато се изправяше, и махна на стражите да вдигнат изпадналия в несвяст убиец.

— Отнесете го в някоя килия и съобщете на Джим Дашър — каза Хал.

Стражите вдигнаха мъжа. Изведнъж един прислужник извика:

— О, богове! Бедните Лони и Марк са мъртви!

— Погрижете се за тях — заръча Хал на друга двойка стражи.

— Как разбра? — попита Тай.

— Кое как разбрах?

— Че са тук. За да ме събориш.

— Чух изщракването на спусъка на арбалета.

Тай помълча за миг, после се засмя.

— Значи сме живи поради нуждата от смазка?

Хал се изкиска.

— За малко да ме убие! Забравих, че това не е дуел.

— А, да — рече Тай. — Лош навик е да се опитваш да се фехтуваш, когато противникът ти се сражава. Мечовете имат не само върхове, а и остриета.

— А също и дръжки — добави Хал и потупа меча си. — От тях излиза нелоша сопа.

— А сега какво?

Хал огледа растящата тълпа и каза:

— Колкото и да ми се иска да поостанем и да разберем кой точно се опитваше да ме убие, май е по-добре да следваме заповедите. Потегляме.

— Прав си. Ако Джим разбере кой стои зад това, ще ни прати вест. А в случай, че има ново покушение, най-добре да си някъде другаде.

Бързо довършиха оседлаването, започнато от двамата мъртви слуги, напуснаха двореца през страничната порта и изчезнаха в нощта.

След три дни стигнаха до село Кемптън и намериха обещаната лодка. Изчакаха вечерния отлив и след мръкване се измъкнаха тихо и заплаваха на североизток покрай брега.

На третото утро след отплаването им Тай се покатери на мачтата и извика:

— Нищо на хоризонта!

След броени минути вдигнаха платната и Хал ги извърти така, че да улови благоприятен вятър, духащ на север. По груба преценка трябваше да стигнат до южния бряг на континенталната част на Кралството близо до Батира. С малко късмет, когато зърнеха сушата, щяха да са се насочили право към пристанището.

На два пъти забелязваха платна, обръщаха се и побягваха и два дни нямаше и помен от преследвачи. По време на войната се бяха сблъсквали с кересийски пирати, които уж действаха като капери, но всъщност нападаха крайбрежието. Този път обаче пътуването им мина спокойно.

Три дни след като се бяха отделили от брега, видяха на северния хоризонт кафяво петно, което обещаваше земя. Два часа по-късно брегът вече се очертаваше ясно на фона на небето. По пладне можеха да различат някои характерни белези и да преценят грубо къде се намират. Хал завърти руля, за да коригира курса им, и скоро подробностите по брега се откроиха.

Три далечни бели петънца показваха наличието на платна, но Хал се насочи право към тях, защото знаеше точно къде се намират. Час преди залез-слънце пред очите им се появи огромен град, който можеше да си съперничи с Риланон и Ролдем по размери, ако не по величие. На входа на пристанището се издигаха две големи кули, а зад тях се виждаха десетина кораба, плаващи сред множество други, които стояха на котва.

Хал погледна Тай и се усмихна.

— Батира.

„Черният овен“ приличаше на много други кръчми в градовете по крайбрежието на Кралско море: оживена, опасна, шумна и претъпкана.

Беше пълна с моряци, спасяващи се от задълженията си на борда на корабите, наемници, търсещи работа или като допълнителни мечове в градския гарнизон, или като охранители на търговци, а също така проститутки, комарджии и всякакъв измет, какъвто привлича една наближаваща война. Двамата младежи си пробиха път през гъмжилото. Надигна се известен ропот от страна на хора, които не обичаха да ги блъскат, но щом зърнеха сериозните изражения на младежите и мечовете на кръста им, всички бързо млъкваха.

Накрая стигнаха до тезгяха и Тай привика с пръст най-близкия от тримата кръчмари и му каза:

— Търся Антон.

Кръчмарят кимна към една закрита със стара завеса врата вляво. Хал и Тай си пробиха път през оплакващите се клиенти, дръпнаха завесата и се озоваха в мъждиво осветен коридор. В дъното му стоеше най-едрият мъж, когото бяха виждали.

Бяха принудени да гледат нагоре, за да срещнат очите му. Тъй като и Тай, и Хал бяха високи над шест стъпки, прецениха, че този исполин трябва да е близо седем. Кожата му бе с цвета на кафе, значи имаше голяма част кешийска кръв, но очите му бяха сини. Бръснатата му глава отразяваше светлината на единствената лампа, която висеше по средата на коридора.

— Какво? — попита той с глас, толкова дълбок, че звучеше като тътен.

— Търсим Антон — каза Хал.

— Кой ви праща? — попита човешката барикада.

Тай се поколеба за миг, после каза:

— Джим Фурията.

Мъжът кимна, обърна им гръб и отвори вратата. Надникна вътре и каза:

— Търсят ви. От Джим Фурията.

Някак си чудовищният пазач успя да отстъпи достатъчно встрани, за да могат Тай и Хал да влязат в стаята. Вътре, зад малко бюро, седеше слабичък мъж с най-странната коса, която Хал бе виждал. Оплешивяваше, но бе оставил тъмната коса отстрани на главата си да порасне дълга и я бе заметнал върху темето си. Използваше някаква помада или мазнина, за да я задържи на място, от което се създаваше впечатлението, че носи странен лъскав шлем.

Дрехите му бяха ефектни, освен това носеше обици и няколко огърлици. Пръстени нямаше само на палците му.

— Джим Фурията ли? — каза той и се изправи. Заобиколи бюрото, но не протегна ръка, нито се поклони, само огледа преценяващо двамата младежи.

Хал понечи да заговори, но Антон го спря с вдигане на ръка.

— Не ми е нужно да знам много, нито пък искам да знам много. Задължен съм на Джим Фурията, така че кажете ми от какво имате нужда и ще направя всичко по силите си да ви помогна.

— Трябва да стигнем до принц Едуард — каза Хал.

Антон трепна.

— Това ми издава прекалено много, но нямахте избор. Този път може да се окаже опасен. — Той се умълча за момент, потупваше се по бузата. — Мога да ви осигуря благополучно да стигнете до Саладор. Оттам нататък ще трябва да се оправяте сами.

— Саладор е добро начало — каза Хал.

Антон отиде до бюрото си, взе пергамент, мастило и перо и започна да пише.

— Нашият господар, херцогът на Батира, е останал неутрален в спора за короната. Мъдър човек е нашият херцог, ще изчака, докато се увери накъде духа вятърът, след което ще подкрепи победителя.

— Практичен човек — отбеляза Тай.

Антон го стрелна с мрачен поглед.

— И така — рече той, като подаде пергамента на Хал. — Занесете това до входа за прислугата на двореца. Търсете човек на име Джастън, никой друг. Някой на портата може да поиска да вземе съобщението, но не му го давайте. Продължете да настоявате и рано или късно ще пратят някого да го повика.

— Не е нужно да знаете кой е той, така че не питайте — продължи Антон. — Не е нужно да знаете защо ми прави тази услуга, така че не питайте. И което е още по-важно, не е нужно той да знае за вас нещо повече от това, което съм написал тук, така че не отговаряйте на никакви въпроси, колкото и непринуден да изглежда разговорът. Разбрахте ли?

Хал и Тай кимнаха.

— Обаче правете каквото ви каже и той ще ви отведе до Саладор.

Хал взе пергамента и се обърна, без да каже нито дума. Тай го последва по петите.

Грамадният пазач се отдръпна, доколкото можеше, за да им позволи да се промушат покрай него.

След половин час Тай и Хал се намираха до входа за прислугата на двореца и убеждаваха един пазач да повика Джастън. Както бе предвидил Антон, накрая Джастън бе повикан и се появи.

Ако се съдеше по облеклото му, явно беше човек с известно положение при двора на херцога. Той прочете писмото на Антон, после погледна Хал и Тай и каза грубо:

— Елате.

И ги въведе през портата.

Заобиколиха цъфтящите градини в големия страничен двор на замъка и излязоха на задния плац. Там се събираше конен отряд.

— Капитан Редик! — извика Джастън.

Един кавалерийски офицер в черния табард на Батира, със златен орел с разперени криле, избродиран над сърцето му, се обърна и каза:

— Сър?

Джастън посочи Хал и Тай.

— Тези двама господа ще ви придружат до Саладор.

— Сър? — повтори капитанът, този път с любопитен тон.

— Те са високопоставени хора, но самоличността им ще остане неизвестна за вас. Ако възникне нужда да говорите с тях, нека е кратко и по същество. Не задавайте въпроси. Ако някой ви пита, те са наемници, прикрепени към вашия патрул, нищо повече и нищо по-малко.

След тези думи Джастън се врътна и се отдалечи, без да чака отговор. Капитанът не изглеждаше доволен от нарежданията, но миг по-късно се обърна към Хал и Тай.

— Поискайте от слугите вътре да доведат два силни и издръжливи коня. Чака ни дълга езда — ще пътуваме цели седмици. Потегляме след половин час.

Двамата тръгнаха към конюшнята и когато вече не можеха да ги чуят, Тай каза:

— Никога не съм осъзнавал докъде стига ръката на Джим Дашър.

— Аз също нямах представа — съгласи се Хал.

След по-малко от половин час патрул от трийсет кавалеристи и двама наемници напусна двореца на път за Саладор.

7.
ПЪТЕШЕСТВИЕ II

Миранда изкрещя.

Беше толкова ядосана, че се е озовала в нещо, което приличаше на безкраен лабиринт от тунели някъде под земята, че й идеше да запрати унищожителни взривове във всички посоки. Въпреки яростта си осъзнаваше, че най-доброто, което може да постигне по този начин, е да намери частичен отдушник, а най-лошото — да събори тунела върху себе си. Не че се страхуваше за безопасността си, но да се изкопава изпод тонове земна маса щеше да е дори още по-досадно, отколкото да скита загубена. Поне не скиташе на сляпо, тъй като можеше да използва магическите си способности, за да си осветява пътя.

Магията й действаше тук, макар че също като на последното място, където бе опитала заклинание, беше усилена. Въпреки че умееше да се пренася с помощта на волята си много по-добре от Пъг, а може би и от Магнус, дори тя трябваше да има някаква най-обща представа къде отива. И въпреки изумителните си способности дори тя не искаше да рискува да се пренесе във вътрешността на плътна скала или извън планетата.

Тунелите не бяха много широки, но достатъчно, за да не й се налага да се привежда или да се промушва през тесни отвори. Само че изглеждаха безкрайни. Беше се изсипала от вихъра, като падна тежко по лице, и оттогава настроението й никак не се бе подобрило. Беше загубила представа колко дълго върви, но знаеше, че сигурно е близо ден.

Опитваше се да използва една тактика за измъкване от лабиринти — да завива винаги в една и съща посока, а ако стигне до задънен проход, да обърне назад, да се върне на последното разклонение, да свие в другата посока и после да продължи да завива в първоначалната. Това бе досадно и вероятно нямаше да е никак бързо, но се смяташе за безпогрешен начин за откриване на изхода.

Най-сетне чу звук. Беше слаб, сякаш отекваше по коридорите отнякъде много далеч, но тя го чу. Лек треперлив звук, който й се стори почти познат. После секна. Тя спря и миг по-късно го чу пак. Забърза първо в едната посока, а после и в другата, докато не се увери в кой край на тунела звукът е по-силен, и почти се втурна към първото разклонение, което й попадна. На кръстопътя завъртя глава насам-натам, докато отново не бе сигурна откъде звукът е най-силен.

След петнайсетминутно следване на източника осъзна какво чува: беше музика, нещо като флейта, която повтаряше неспир една и съща простичка мелодия.

След още десет минути вече бе сигурна откъде идва музиката. Затвори очи и използва магическите си сетива, за да определи местоположението на източника. Като разчиташе, че това не е някаква злобна шега на Калкин, бога на мошениците, използва волята си, за да се пренесе там.

Озова се в пещера, където се събираха десетина тунела. Над нея се издигаха каменни рампи, водещи към други тунели. Една яма в центъра разкриваше още тунели по-надолу. На ръба на ямата имаше голяма скала, а на нея седеше младеж, почти момче, и свиреше на проста дървена флейта.

Беше с гамаши на вертикални жълти и зелени райета в тон със зелената му туника с жълт кант. Носеше зелени чехли със сребърни звънчета на върха и зелена шапка с боядисано в жълто перо, придържано от сребърна закопчалка.

— Шут — каза Миранда и се зачуди дали някой луд бог не е решил да я побърка.

Момчето спря да свири и я поправи:

— Аз съм Свирача. А ти си демон, наречен Дете, или Миранда. Кое от двете предпочиташ?

След миг колебание тя отвърна:

— Миранда.

— Предсказуемо — отвърна младежът.

— Кой си ти?

— Не знам — рече Свирача. — Допреди няколко минути не съществувах, или пък ако съм съществувал, нямам спомени за това. — Скочи пъргаво от скалата, надигна се на пръсти и присви лекичко колене. — Усещам всичко като ново. Няма щракания, нито болежки. —

По лицето му премина озадачено изражение. — Но при моята липса на опит, чудя се дали бих разбрал какво са щракания и болежки. А също и откъде знам за тях, че да говоря? — После лицето му грейна. — Но пък, от друга страна, откъде знам изобщо да говоря?

Миранда не беше развеселена.

— Какво е това място?

— Намираме се в последния бастион на една мъртва раса, където тя напразно се е опитала да устои на хаоса. Била е заличена преди толкова много години, че не са останали никакви следи от нейното съществуване, освен тези рампи и тунели.

— Откъде ме познаваш?

Веселото му изражение отново се смени с почуда. Момчето имаше идеално кръгло лице, с изключение на леко заострената брадичка. Очите му бяха яркозелени, а изпод шапката му стърчаха кичури червеникаворуса коса.

— Не знам. Просто те познавам.

— А какво знаеш?

Челото му се сбърчи за момент.

— Аз съм твой водач.

Миранда, на която й липсваше търпение дори при най-хубави обстоятелства, изсумтя:

— Ами води ме тогава!

— Веднага — отвърна Свирача. — Трябва да се качим там горе. — И посочи тъмния таван на пещерата.

— Дай ми една минутка — каза Миранда и се съсредоточи върху споменатото сумрачно място. Хвърли заклинание за далечно виждане и взорът й премина през няколко нива неосветени тунели и пещери — възприемаше ги само чрез магическите си сетива. Накрая видя голяма дупка на стотици стъпки над тях. Мракът горе говореше за наличието на гигантска пещера над тази, в която се намираха. — Добре — заяви тя. — Имаш ли нужда от помощта ми?

Свирача се засмя.

— Щях ли да седя сам в тази забравена от боговете яма, ако нямах?

Миранда намираше склонността на младежа към веселие за дразнеща и осъзна, че това чувство идва както от демонската, така и от

човешката й половина. Направи една крачка към Свирача, хвана го през кръста и ги пренесе с волята си до посоченото място.

Озоваха се на ръба на гигантски кратер. Тя пусна Свирача и призова демонското си зрение, за да проникне през мрака. Пейзажът бе пуст и безутешен, без нито следа от живо същество. Като погледна към небето, едва не й се замая главата, защото над тях нямаше пещера.

Небето беше празно.

Там, където трябваше да греят безчет звезди, се простираше само необятна празнота. Миранда почувства в нея да се надига нещо като паника, когато разпростря усещанията си навън. Протягаше се все по-надалеч, докато най-сетне се върна на мястото, където стоеше, почти сломена от това преживяване. Звезди нямаше. Нямаше светове, нито каквито и да било други големи обекти, поне доколкото можеше да усети. Вместо това имаше само ситен прах и тук-там някой камък с размери от човешки палец до този гранитен къс, на който стоеше.

— Къде се намира това място?

— Вие го смятате за Четвъртия кръг — рече Свирача. — Много, много отдавна тук се е водила грандиозна битка. — Той махна лениво с ръка към небето. — Това са последиците.

— Нищо ли не е останало?

Свирача се усмихна и сред заобикалящия я ореол от магия Миранда не можа да познае дали е ироничен, или тъжен, когато каза:

— Останало е доста, само че на повечето места е стрито до ситен прах.

— Защо съм тук? — попита тя и се обърна, но Свирача го нямаше. На негово място стоеше млада жена с абаносова кожа, пронизващо черни очи и коса, събрана на стегнати кичурчета, които се спускаха по шията й до раменете. Беше с костюм като на Свирача, само че в червено и бежово вместо в зелено и жълто.

— Къде е Свирача? — попита Миранда.

— Аз съм Свирача — отвърна младата жена с най-мелодичния глас, който човек би могъл да си представи. Вдигна абсолютно същата флейта, която Миранда вече бе видяла, и засвири същата дразнеща мелодия.

В протежение на два живота, единия като човек, а другия като демон, слятото същество на Детето и Миранда бе виждало много неща, включително промяна на формата и магически илюзии, но в това

създание имаше нещо различно. — Променяш тялото си по свое желание?

— Да. А ти не го ли правиш?

— Напоследък не — рече Миранда и реши да не обръща внимание на смяната на тялото. Спомни си нещо, което Пъг й бе казал за едно от виденията на Калкин. Изведнъж осъзна, че не знае дали й го е казал на Острова на чародея, когато е била Миранда, или след като Детето се бе сдобило със спомените на Миранда. — Губя една от своите същности, нали?

Свирача вдигна рамене.

— Не разбирам от тези неща. Знам само каквото знам.

Миранда бе заинтригувана от тези думи.

— Това не важи ли за всички?

Свирача се усмихна и очите й заблестяха на фона на тъмната кожа.

— Някои хора знаят неща, които не знаят, че знаят. Но аз знам само онова, което трябва да знам. Аз съм създаден с определена цел, нищо повече.

— Създаден?

— Намирах се в Блаженството, бях едно цяло с Източника, а сега съм тук с теб, за да ти дам онова, от което се нуждаеш.

Миранда зърна нещо зад рамото на Свирача и попита:

— Какво е това?

Свирача се обърна и видя точица светлина.

— Регулиране на енергията.

Изведнъж светлата точица разцъфтя в рой искрящи светлинки, които бързо угаснаха.

— Макар от твоя гледна точка това място да изглежда празно, тук стават доста неща — отбеляза Свирача. — Четвъртият кръг се свива. След… времето е сложна концепция… години, много години, няколко години…? След известно време Четвъртият кръг ще престане да съществува.

— Един от Кръговете ще изчезне? — Миранда си помисли за вечно разширяващата се пустота в центъра на Петия кръг и попита: — А Петият ще изчезне ли?

— Не знам — отвърна Свирача.

— Какво правя тук? — попита Миранда.

— Това го знам — каза Свирача. Посочи зад Миранда. — Гледай!

Миранда се обърна и там, където допреди миг имаше пустота, се простираше небесна шир, като че ли някой е дръпнал невероятно гигантска завеса. Виждаха се звезди и за миг главата й се замая, когато слънцето изгря и пое бързо през небосвода.

— Някога това бе място като онези, из които си пътувала, селения от безброй светове, звезди, комети, планети, гъмжащи от живот — каза Свирача. Гласът бе друг и Миранда се обърна и видя, че той отново е сменил тялото си. Пред нея стоеше висок красив мъж на средна възраст с грижливо подрязана брада, леко прошарена със сиво. Одеждите му бяха подобни на тези на първите му две въплъщения, само че този път в самуреночерно, което приличаше на кадифе, поръбено със златно ламе.

— Ще престанеш ли? — каза Миранда.

— Защо? — попита Свирача с дълбок мелодичен глас. — Телата са забавни.

— Досега не си ли имал тяло?

— Може да съм имал, но не помня. Ние, които сме изтъкани от Блаженството, знаем само каквото е нужно; всякакви минали преживявания са част от връзката ни с Единствения. — Той сви рамене и се ухили. — Така всичко е ново.

— Чудесно — промърмори Миранда. — Боговете пращат любопитни дечица да спасяват вселената.

— Гледай и се учи — каза Свирача.

Мощна буря от енергии изригна около гледката, проснала се пред Миранда, и Свирача поясни:

— Разкъсването.

— Какво е това?

— Когато райските селения и адовете се разделят. Виж демонските пълчища.

Рояк създания излетя от един процеп в пространството и очите на Миранда се разшириха. Вместо наглед безкрайното разнообразие от ужасяващи форми, което Детето познаваше от рождение, това бе армия от невероятни същества с приблизително човешка форма и прекрасни по начин, който тя почти не можеше да проумее. Нямаше ни най-малка прилика между онова, което познаваше от краткото си пребиваване в Петия кръг, и това, което виждаше сега.

Скоро се появи още една фигура, създание тъй ярко, че тя почти не можеше да го гледа.

— Кой е това? — попита тя.

— Първият крал на ада — отвърна Свирача и тя видя, че се е върнал към първоначалната си форма, на младежа в зелено-жълтите одеяния.

— Той… е прекрасен. — И Детето, и Миранда намираха, че притежава зашеметяваща фигура и деликатна грация. — Как е името му?

— Име ли? — Свирача изсвири пронизителна нота. — Може би това е името му. Що е име? Той има различно име за всяка раса, която го е срещнала. Някои го тачат като бог, други се боят от него като върховен източник на злото. Той е, или е бил, или ще бъде природна стихия. Нима като наречеш раздвижения въздух „вятър“ това го прави по-различен, отколкото ако го оставиш неназован? — Свирача посочи с флейтата си. — Сияйния, Светлоносеца, Падналата звезда, Първия от Избраните, Обвинителя, Непокорния, толкова много имена на толкова различни езици. — Той я стисна здраво за ръката. — Имало е първа причина. Но тази е втората. Запомни го. Баща ти и Пъг са станали свидетели на Първата причина. Ти виждаш Втората. Той е бил първият сред създадените от Първата причина, Най-обичния, но предизвикал своя Творец и се превърнал в Противника!

Миранда не можеше да откъсне очи от образа. Нямаше мащаби. Първият крал на ада можеше да е с размери на човек, гледан много отблизо, или висок цяла миля, гледан от мили разстояние. Човекоподобното му лице бе съвършено, без никакъв недостатък. Ако някой може да си представи съвършени пропорции за чело, нос и брадичка, пълнота на устните, раздалеченост на очите, форма и очертания на мъжко тяло, то той беше съвършен. Макар и жена с немалък жизнен опит, тя се почувства завладяна от желание и копнеж, нужда от нещо повече от физическа любов, нужда да бъде приета от това същество. На глас каза:

— Той е самото съвършенство.

Свирача се засмя.

— Не. Но е толкова близо до него, колкото е възможно за живо същество. Имало е само едно съвършено създание.

— Кое?

— Като му дойде времето. Още не си готова. — Свирача махна с ръка. — Това е събитието, или както би го видяла ти… времето ме обърква. Това е Втората причина.

Миранда се взря в гледката пред себе си — разстояния, невъобразими за нея, а сред тях море от нажежени до бяло газове. Мънички светлинки осейваха този облак и тя разбра, че това са звезди. Пет същества като първото, видяно от нея, великолепни във всяко отношение, стояха във враждебна поза, едно срещу останалите четири. Не се чуваха думи, но Миранда усещаше, че общуват.

— Какво виждам?

— Гледай.

Изведнъж едното от четирите пристъпи към Сияйния и се счепка с него; после Сияйния изчезна.

— Какво беше това?

— Има множество различни истории. Ето какво трябва да знаеш. На всяка причина си има реакция, противодействие; на всяка сила има контрасила. Това е част от баланс, толкова фундаментален, че надхвърля дори Първата причина. Нарича се Равновесието и това е нещото, което трябва да разбереш най-напред. Падналия бе низвергнат, защото се усъмни в своето сътворение и се стремеше да се издигне над положението си. Той тънеше в мрачни мисли сам-самичък в продължение на векове и почувства ярост. После дойде завистта и Падналия създаде имитации на своите братя. Неговите чеда бяха демоните. Те му служеха и го боготворяха, също както братята му служеха на своя създател.

Миранда пак видя онова, което Свирача бе нарекъл „демонски пълчища“, легион от крилата красота, който се появи през гигантски разлом в небесата. Разкъсването.

— Истинския му облик ли виждам? — попита тя.

Свирача отново изсвири силна нота, завъртя се в кръг и каза:

— Разбира се, че не. През вселените текат потоци енергия, които никое физическо създание не може да възприеме, камо ли да проумее. Нужно е разбиране отвъд способностите на всеки смъртен, за да осъзнаеш в пълен размер това пред теб.

— Нишки на възможности, вълни на вероятности, изблици и течения на съзнание, жизнени сили отвъд разбирането на смъртните. — После добави с покровителствен тон: — Налага се да го опростим,

за да го проумееш. Слабичкият ти ум прави каквото може, за да разбере, но то не е достатъчно.

Миранда се намръщи, щом я нарекоха слабоумна, но го подмина.

— Какво ми показваш?

— Райските пълчища.

— Стори ми се, че ги нарече демонски.

Свирача се засмя.

— Ех, този твой ум! Никакъв го няма. Ангели, демони, те са едно и също, само че от различни места! Или едно и също, виждано по различен начин! Просто служат на различни каузи. Те са свои противоположности, но са еднакви!

Свирача застана пред Миранда, пъхна флейтата под мишница и оформи с дланите си сфера.

— Ти виждаш нещата така! Но всъщност те са така. — Той раздалечи рязко длани, като мърдаше трескаво пръсти, и ръцете му полетяха в буря от движения. — Няма рай горе и ад долу. Първият кръг е първият кръг, или плоскост, или селение, или сфера. — Размаха едната ръка високо над главата си. — Наричаш това тук рай. — После размаха другата ниско под кръста си, като остави флейтата да падне, но я улови ловко с другата си ръка, докато клякаше. — Тук долу наричаш същото място ад! — Заобиколи зад нея. — Оттук те виждам с черна коса, спускаща се по гърба ти. — Преди тя да успее да се обърне, той се озова пред нея. — Оттук виждам лицето ти! Изглеждаш различна отпреди. Но си същата!

— Перспектива — каза тя.

— Да! — Той се засмя с чист момчешки смях. — Започваш да разбираш. — Махна с ръка и видението се промени.

Изведнъж Кралят на ада се превърна в червенокожо чудовище с огромни бели рога, стърчащи от челото му и завити назад над черепа му, с щръкнала черна коса между тях, като перката на риба меч, и гигантски черни прилепови криле, растящи от гърба му.

Ордата ангелоподобни демони се смени с нещо, което Детето би очаквало да живее в ада.

— Защо…? — промълви Миранда.

— Вие, обитателите на този регион от сферите, който наричате Петия кръг, подобно на всички същества в един или друг смисъл, сте създадени от енергия. Изглеждате така, както очаквате да изглеждате.

— Аз съм очаквала да изглеждам като Дете?

— Уф, този език! — изпухтя Свирача, явно недоволен от ограниченията си. — Не, всички вие, заедно, с времето сте започнали да вярвате в разни неща и те са станали реалност. — Той се засмя. — Виж това. Чудесно е!

Тя вдигна поглед и вместо фигурите на демони и ангели видя водопад от блещукащи светлинки, толкова ярки, че я накараха да заслони очи. Милиони други светлинки се носеха и кръжаха около извиващия се разноцветен фонтан по средата. Сякаш всички фойерверки, измислени някога, бяха изстреляни едновременно в мащаб, пред който световете изглеждат дребни. Цветове се стрелкаха тъй бързо, че тази гледка би докарала някой по-слаб ум до лудост.

— Това е енергия, не разбираш ли? — попита Свирача.

— Какво имаш предвид?

— Енергията, материята, времето, всичко е едно и също. Просто трябва да знаеш как да гледаш.

— Перспектива — каза Миранда.

— Да — отвърна Свирача. Ухили се и направи танцова стъпка.

— Какво виждам в момента?

— Гледай — рече Свирача.

Изведнъж цялото небе се промени. Вместо прозорец, през който да наблюдава образи, призовани от магията на Свирача и неговия господар, Миранда откри, че се носи над необятен звезден простор. Във всичко, което съзираше, имаше някаква възхитителна хармония. Гигантски кръжащи океани от газ, осеян със звезди, се движеха през небесата във величествена процесия, пламтящи комети прорязваха вечните си пътища през звездното множество.

— Ето така изглеждаше вселената от тази скала, когато тя бе планета — поясни Свирача, — преди идването на Врага, преди времето на лудост и хаос.

Миранда се канеше да зададе въпрос, но спря, защото забеляза една аномалия. В едно ъгълче на звездния простор се бе появило тъмно петънце, отначало трудно забележимо сред вихрещите се светлини. Но след малко тя забеляза, че в тази чернота има нещо различно. Ако можеха да съществуват степени на чернотата, това бе най-дълбоката — липса на всякакво обещание за светлина или цвят.

— Какво е това? — попита тя.

— Гледай — каза Свирача.

— Трябва да е гигантско — промълви Миранда — и да се намира много далеч.

— Разстоянието, също като другите неща, които ти показах, е илюзия. Как според теб успяваш да се движиш от място на място само с мисъл?

— Магия — отвърна тя.

— Магия не съществува — заяви Свирача. — Накор разбира това. — Миранда го погледна, а той се взря озадачено в нея. — Или пък ще го разбере. — Свирача се намръщи. — Или го е разбирал. — След още един миг додаде: — Времето също е илюзия.

Миранда имаше само най-смътна представа колко необятни са разстоянията между звездите, но знаеше, че предвид размерите на слънцето, около което се въртеше Мидкемия, и как изглеждаше то в небето, и размера на тези точици светлина, наричани звезди, разстоянията са огромни. И все пак тъмното петънце растеше с главоломна скорост.

— Сигурно се разширява с десетки хиляди мили в минута — прошепна тя. — Повече — поправи се, когато наведнъж бе затъмнен цял звезден куп.

Погледна Свирача, който се взираше вцепенен в гледката над тях, и попита:

— То просто затъмнява онова зад него или…

— Яде звезди — поясни Свирача. И добави: — В твоя роден свят, демонското селение, има пустота на мястото, където са били някога първите Кралства — ето в какво се превръща в крайна сметка то.

Ръката на Миранда литна към устата й.

— Богове… — После попита шепнешком: — Какво е?

— Врагът. Истинският Мрак — отвърна някакъв глас във въздуха и когато тя се обърна, Свирача го нямаше.

Зад нея се раздаде пукот и Миранда се обърна пак. Чакаше я вихър. Тя се поколеба за миг, после осъзна, че е научила оттук всичко възможно. Направи една крачка и скочи в тъмната му паст.

8.
БУРЯ

Мълния раздра небето.

Брендан прокле всеки бог на времето на всеки народ от всеки свят, който има богове на времето. Пътуването му покрай брега бе минало спокойно — държеше се близо до него и спираше всеки път, щом зърнеше платно на хоризонта. Когато стигна южно от носа, известен като Шулова скала, се ориентира по изгряващото слънце и се насочи право към Сарт. Знаеше, че квеганската флота няма да се приближи толкова до брега на Кралството, и се чувстваше в достатъчна безопасност, за да бърза.

Когато Сарт се появи пред очите му, направи бърз преглед на провизиите си и установи, че има храна за четири дни и вода за пет. Вместо да спира в Сарт, завъртя руля надясно и отцепи право на юг. Развя знамето на Кралството, взето назаем от библиотеката на кмета в Илит, което се използваше от куриерите, за в случай че срещне бойни кораби на Кралството, които иначе биха могли да спрат лодката му за проверка. Това се оказа правилно решение, защото на два пъти кораби на Кралството променяха курса си, за да го огледат по-отблизо, но щом зърнеха плющящия флаг в кралското синьо и златно и Брендан им помахаше весело, се връщаха към първоначалния си курс, предполагайки, че той търси друг кораб.

А сега бе връхлетян от една от резките климатични промени в Горчивото море. Все още не валеше, но Брендан надушваше влагата във въздуха. Над главата му проблясваха светкавици, следвани от гръмотевици, които той чувстваше като физически удари.

Малката платноходка вече се катереше по високи вълни и пропадаше в ямите между тях и Брендан започна да се безпокои. При ясно време, ако изучаваните от него карти бяха верни, би трябвало вече да вижда на хоризонта петното, бележещо Острова на чародея, но сега видимостта бе намаляла наполовина, тъй като дъждът на югозапад закриваше хоризонта с пелена. Ако имаше късмет, бурята щеше да

мине западно от него или само да го намокри леко, и да се окаже просто още един внезапен шквал.

Ако обаче бе по-силна, можеше да плава и да изгребва водата от лодката си в продължение на дни наред и буквално да подмине острова и да се озове на половината път до кешийския бряг, преди да е осъзнал грешката си.

Или пък можеше да се натресе право в скалите по северния бряг на Острова на чародея.

Провери кливера, видя, че е добре изпънат от набиращия мощ вятър, и разбра, че скоро платната му ще са прекалено много. Закрепи руля и бързо привърза гика с късо предпазно въже, което щеше да попречи на вятъра да извърти внезапно лодката, докато той прибира кливера. Обикновено такива платноходки имаха две мачти, но при тази по-малката задна мачта бе пожертвана, за да се постави на нейно място сандък за риба. По принцип този съд се управляваше от двама, но Брендан не бе успял да открие в Илит никой желаещ да извърши това пътуване с него. Все пак, тъй като беше млад и бе прекарал целия си живот в плаване по Западния бряг близо до Крудий, се чувстваше способен да кара лодката и сам. Досега, осъзна той. В момента на драго сърце би приел втори човек, който да се занимава с платната или да изгребва водата. Имаше кофа и ако някоя вълна прелееше над носа, би могъл да държи руля с една ръка, докато с другата изгребва водата. Но това бе досадно, уморително и неефективно.

Щом спусна кливера, реши да пожертва реда в името на скоростта, събра платното на топка и го хвърли в сандъка. Върна се на руля, отвърза и него, и гика, а после впери очи в хоризонта.

Блесна светкавица и Брендан зачака гърма, но гръм нямаше. Тогава осъзна, че светкавицата е дошла иззад него. След малко тя блесна отново и той осъзна, че е на същото място, където я бе видял предния път.

Впери очи нататък, доколкото му бе възможно при клатушкащата се лодка и разлюления хоризонт, и след около половин минута бе възнаграден с нов проблясък. Все още нямаше гръм.

Опита се да прецени посоката, тъй като небето бе отрупано с облаци, които скриваха всякакъв намек за положението на слънцето. Виждаше се само, че светлината отслабва, затова Брендан знаеше, че е

късен следобед. А при дъждовната завеса, носеща се от югозапад, видимостта спадаше с всяка минута.

Нов проблясък, и този път той успя да различи нещо като следи от мълнията близо до повърхността. Това определено беше странно, макар че веднъж бе виждал мълния да удря в земята на брега. Но в морето? Никога. Обикновено светкавиците играеха в небето или удряха повърхността, но… това? Не приличаше на нищо, което бе виждал.

Поради липса на по-добър ориентир се опита да държи лодката насочена вляво от мястото, където бе видял за първи път проблясъка, като прецени, че вероятно няма да намери нищо по-полезно.

Зрелището от мълнии постепенно растеше, а после Брендан чу в далечината слаб звук, който бързо се превърна в грохота от разбиването на вълните в скали.

Дъждовна завеса го зашиба като хиляди малки камшичета, толкова силно, че чак усети щипане в очите и в носа му влезе вода; после отмина. Тези миниатюрни превалявания при гръмотевични бури не му бяха непознати, но досега не бе срещал толкова силно. Сега вече се почувства притеснен, защото започна да му се струва, че около него се трупа страховита буря.

Избърса очи и го видя — черния замък.

А после видя мълнията.

Замъкът бе кацнал върху голямо скално възвишение, което представляваше нещо като плато, отделено от същинския остров с разбиващи се вълни и канари. Един-единствен дълъг подвижен мост свързваше замъка с отвесните скали срещу входа му.

От най-високата кула изригна светкавица — дълга назъбена дъга от белота с лек пурпурен оттенък, — заслепи за миг Брендан и остави след себе си зеленикави послеобрази. Той премигна и осъзна, че тъкмо това е „мълнията“, която наблюдаваше от известно време.

Изви руля наляво и задърпа силно платната, за да ги извърти и да се отдалечи от тази покана да се разбие в скалите. Според онова, което му бяха казали, на южния бряг имаше пясъчна ивица. Усети как лодката се противи на някакъв страничен напор и осъзна, че се намира опасно близо до скрито течение.

Щом течението го теглеше в тази посока, значи трябваше да е резултат от нещо невидимо — или подводни скали, или магия; но

каквато и да бе причината, представляваше истински смъртоносен капан за всеки уловен в него съд.

Брендан се приведе под гика и се обърна, изпънал здраво платното с ръката, с която държеше руля, докато в същото време разхлабваше крепящото го въже. Малкият съд се наклони. Чуваше се как мачтата скърца, докато вълните връхлитат корпуса.

Обзе го някакво странно спокойствие. Знаеше, че може да се справи с този непокорен съд. Започна поредица от действия, които да насочат лодката в правилната посока, като се движеше почти небрежно въпреки набиращата мощ буря. Докато се издигаше и хлътваше по все по-големите вълни, непрестанно държеше под око злокобния ориентир на замъка.

Бяха му казали, че гибелният му вид е само за показ и че общността, която търси, се намира във вътрешността на острова. Брендан оценяваше майсторството, вложено в това представление, защото всяка изригнала от кулата мълния го караше да трепва. Вече се намираше достатъчно близо, за да чуе пращенето на енергията, и осъзна, че тук действа могъща магия. Може и да не представляваше непосредствена заплаха, но всеки, който се приближеше до острова, щеше да стане свидетел на страховита демонстрация, достатъчно впечатляваща, за да обезкуражи по-нататъшни изследвания.

Художественото майсторство бе хубаво нещо, но скоро тревогите на Брендан се върнаха към състоянието на лодката и личната му безопасност. Накъдето и да погледнеше, скали осейваха бреговата линия, а малкият съд не бе в състояние да се движи и срещу течението, и срещу вятъра. Видя се принуден да поеме по много дълъг курс встрани от острова и скоро раменете и гърбът го заболяха от усилието да държи носа насочен към сушата, срещу комбинацията от течение и вятър, които се опитваха да го изтеглят обратно към каменистия бряг, встрани от пясъчната ивица, намираща се уж някъде отвъд прибоя и границите на зрението му.

Брендан усети, че се движи в неправилната посока, и дръпна силно руля. Приведе се под люшналия се гик, като се опитваше да улови в платното достатъчно вятър, за да потегли отново напред. Лодката обаче не бе съгласна и продължи да се плъзга назад. Платното плющеше безполезно на вятъра. Рулят караше лодката да се върти

бавно около центъра си, а течението я влачеше все по-силно и по-силно.

Брендан осъзна, че е в страшна опасност — такова бързо течение означаваше плитчини, където енергията на дълбоките вълни се устремяваше над внезапно издигналото се морско дъно. Което означаваше, че камъните, които бе видял между себе си и замъка, не започваха близо до острова, а се намираха под кила…

В следващия миг лодката се вряза в подводните скали.

Брендан падна върху врата и рамото си с такава сила, че светът заплува пред очите му. Лодката се тресеше и стенеше, влачена по скалите. Той се надигна, плюейки вода, и в същия момент гикът се извъртя и го халоса по главата.

Светът почерня.

Пред погледа му изплува лице. Лице на жена, но в него определено имаше нещо необичайно. Той премигна и попита:

— Коя си ти?

Жената отвърна на Кралския език с лек акцент:

— Казвам се Дилайна.

Той премигна пак и лицето й най-после дойде на фокус.

— Това Островът на чародея ли е?

Тя кимна и Брендан забеляза, че в очите й има нещо странно: бяха кафяви, но клоняха към червено. Косата й бе тъмно червени-кавокафява, но кожата й беше бледа.

— Това е остров Беата, но някои го наричат и Острова на чародея — отвърна тя.

— Ох — простена той, когато се опита да помръдне. — Имам ли нещо счупено?

— Изпий това — каза Дилайна и му подаде плитка купичка, в която имаше течност с остър мирис. — Ще те изцери по-бързо и ще намали болката.

Той стоически изгълта лекарството и после каза:

— Аз съм Брендан. Брат ми е Хенри, херцог на Крудий, и търся…

— Мен, предполагам — обади се един глас зад него. Пред погледа му се появи мъж и приседна на края на леглото. — Вчера

получих вест, че малка рибарска лодка се е разбила в скалите, а сред останките имало младеж, който носел пръстен с печат, бележещ го като член на кралското семейство. — Почука по пръстена на дясната ръка на Брендан. — Затова дойдох да погледна.

Брендан почувства как по тялото му се разлива топлина и болката утихва.

— Руфио! — възкликна той и сграбчи ръката на тъмнокосия магьосник. — Брат ми има нужда от теб в Крондор… — Премигна.

Или може би няма, след като вече те намерих. — Усети, че клепачите му натежават.

— Дилайна пропусна да спомене, че ти даде лекарство, което ще те приспи.

Миг по-късно Брендан вече хъркаше.

Събуди се след часове. Лекарството си бе свършило работата. Чувстваше се скован и го наболяваше малко тук-там, но това бе нищо в сравнение с всеобхватната болка по-рано. Видя, че стаята е тъмна, и се зачуди дали не е спал цял ден и цяла нощ. През един процеп в кепенците проникваше слаба сивкава светлина. Той се надигна на лакти и видя Дилайна да седи в ъгъла и да чете нещо на светлината на един фенер.

— Здравей отново — изграчи Брендан.

Видя калаена кана и чаша на нощното шкафче до леглото си, седна и успя да напълни чашата и да пие.

— Трябваше аз да ти налея — каза тя.

Брендан се ухили.

— Благодаря ти, но вече се чувствам доста по-добре. — Сигурно беше така: осъзна, че Дилайна е много по-привлекателна, отколкото му се бе сторило отначало. От трите братя Брендан беше женкарят. Хал бе сравнително срамежлив, тъй като бе наследникът и майка им бдеше над него като орлица. Мартин беше влюбен в Бетани още отпреди сам да го знае и всичките му срещи с градските момичета бяха резултат от празници, много вино и ейл, както и от настъпателното поведение на самите момичета, които често смятаха, че биха могли да завъртят главата на сина на херцога. Брендан, от друга страна, бе открил разликата между половете на много ранна възраст, а също и че тази

разлика страшно му харесва. Вероятно бе вкарал в леглото повече момичета от двамата си братя, взети заедно, макар че беше най-младият.

Дилайна не беше особено висока, но от начина, по който й стоеше роклята, той прецени, че има дълги крака и добре заоблен задник.

Като осъзна, че я преценяват, Дилайна се изчерви.

— Трябва да доведа Руфио — каза тя и излезе забързано от стаята.

Младият магьосник се появи минута по-късно, следван от момичето. Усмихна се.

— По-добре ли се чувстваш?

— Да, благодаря — отвърна Брендан. — От колко време съм тук?

— Нашият часовой видял лодката ти да заобикаля носа преди два дни, а докато слезем до теб, вече се беше блъснала в скалите и се разпадаше. Открихме те оплетен във въжета и платна и те измъкнахме. Мисля, че още няколко минути и щеше да се удавиш.

— Радвам се, че сте стигнали до мен навреме — каза Брендан. Внезапен тътен на гръмотевица го накара да погледне към прозореца. — Бурята още ли продължава?

— Вече два дни. Това не е естествено.

— Не разбирам.

— Някой използва климатична магия, за да поддържа хората на този остров заети — отвърна Руфио.

Брендан седна на ръба на леглото.

— Знаете ли кой?

— Имаме някои подозрения — каза Руфио и даде знак на Дилайна да ги остави сами.

— Много е хубава — подхвърли Брендан, когато тя излезе.

— Освен това е от един регион на Новиндус, в Речните земи, където момичетата и момчетата живеят отделно, така че по-добре свикни, че ще те избягва.

— Жалко — каза Брендан, после усмивката му помръкна. — Имам да ти разправям много неща, Руфио, и подозирам, че времето може да е от съдбовно значение. — Внезапен порив на вятъра разтресе кепенците и той добави: — И може да има някаква връзка с тази буря, която казваш, че била с магическо естество.

— Продължавай — подкани го Руфио и седна на стола, на който бе седяла Дилайна.

Брендан му предаде разказа на Мартин и Бетани за посещението им в Е’бар. Когато стигна до мястото, където Мартин се бе опитал да опише магическата черупка около града, Руфио му зададе няколко въпроса, на които Брендан не бе в състояние да отговори.

— Значи трябва да открия брат ти — заяви Руфио. — Казваш, че ме търси, така ли?

— За да ти каже същото, което ти казвам и аз — рече Брендан. — И да види дали не би могъл да го отведеш до лагера на принц Едуард. Едуард е най-близкото нещо до крал, с което разполагаме в момента, а някой на власт трябва да узнае какво става в Сиви кули. Ако Мартин не те открие в Крондор, ще тръгне към принца. Джим Дашър ясно подчерта, че трябва да държим в течение както Короната, така и магьосниците в Звезден пристан. Мартин бе този, който реши да ме прати тук, за да съобщя на Конклава какво става.

— Умен момък е брат ти — каза Руфио. — Макар че ако беше намерил някой що-годе важен човек, аз рано или късно щях да чуя за ситуацията, която описва. Както и да е, храбростта ти да доплаваш дотук ни спести време. Ще пратя вест на Академията, а после ще видя дали мога да отведа брат ти при принц Едуард по-бързичко. — Направи пауза. — Гладен ли си?

Брендан осъзна, че не е ял близо два дни, и изведнъж идеята за храна му се видя ужасно привлекателна.

— Да, ако може.

— Вечерята ще бъде сервирана след час. Дотогава си почивай.

Руфио излезе, а Брендан се зае да бърше меча си със суха кърпа.

Знаеше, че скоро ще трябва да го измие с прясна вода и да го смаже, за да не се разяде металът. След няколко минути, като се убеди, че е направил каквото може с подръчните материали, се отпусна в леглото и заспа.

Събуди се, когато ръката на Дилайна разтърси леко рамото му. Той премигна, усмихна се и каза:

— Вечеря?

— Да — отвърна тя. — Последвай ме, ако обичаш.

Минаха по дълъг коридор, който бе забележимо по-хладен от стаята му, и след малко той разбра защо. Външната страна на сградата представляваше поредица стаи, но една голяма отворена врата бе обърната навътре, към просторна градина. В момента вратата оставяше хапещия вятър да вее по коридора, защото макар градината да бе защитена от четири страни от сградата, все пак бе изложена на гнева на бурята. Свиха зад един ъгъл и Дилайна го поведе към друг вход, зад който голям коридор свързваше тази сграда с друга. Центърът на последната явно бе зает от няколко големи стаи, едната от които трапезария, достатъчно просторна, за да побере четирийсет-петдесет души.

За разлика от залата в Крудий, където имаше отделна маса за херцога и благородниците, тук масите образуваха голям квадрат, така че всички вечерящи да могат да се виждат.

Руфио му махна от мястото, където седеше, и Брендан видя до него две познати физиономии.

— Калис! Аркан! Изненадан съм да ви видя тук.

Калис кимна и се усмихна, но Тъмният елф, Аркан, почти не му обърна внимание.

— Майка ми смяташе да прати някого до Илит, за да съобщи на херцога за благополучното пристигане на майка ти и другите — обясни Калис. — Попитах дали може да ида аз; защото повече от всеки друг в Елвандар се чувствам като у дома си в градовете, освен неколцина елфи от отвъд морето, но пък те не могат да се ориентират в Кралството толкова добре като мен.

Очите на Аркан лекичко се присвиха, но той не каза нищо. През времето, прекарано на Острова на чародея, беше започнал да изпитва неохотно уважение към необичайния принц на Елвандар. Калис не бе чист елф, не бе еледел, моредел, елдар или тареден. Беше едновременно елф, човек и нещо друго и Аркан смяташе, че това „нещо“ се дължи на факта, че баща му носи знака на Драконовите господари.

Калис продължи:

— Минаха години, откакто идвах за последно в Крондор, по време на войната с Изумрудената кралица, затова реших, че мога да намина. — Хвърли поглед към Аркан. — Моят приятел пък има някои притеснения и те, изглежда, са свързани с неща, които може би майка

ми трябва да знае. Той явно смята, че трябва да се свърже или с Пъг, или със сина му, затова чакаме тук.

Аркан кимна.

— Така е. Чакаме.

Брендан седна на свободния стол до Аркан и каза на Калис:

— Лейди Бетани отива да се види с майка ти.

— С каква цел?

Брендан обясни какво им е разказал Мартин — същото, което бе споделил с Руфио.

Калис и Аркан също реагираха загрижено.

— Трябва да отидем и да видим лично, не мислиш ли? — отбеляза Калис.

Аркан не изглеждаше убеден. Поклати глава и каза:

— Виждал съм тези така наречени Звездни елфи.

— Един от тях гостува известно време в Елвандар — каза Калис.

— Не одобряваш ли?

— Те са надменна паплач — отсече моределският главатар.

Калис се изкиска.

— За забавно ли го намираш? — попита Аркан и очите му се присвиха.

— Ами — рече Калис, — чувал съм да разправят същото и за вашите… кланове. — И добави примирително: — Предполагам, че и за нас се говори горе-долу същото.

Аркан кимна.

— Да. Ние смятаме, че жителите на Елвандар имат твърде високо мнение за себе си.

Калис се облегна.

— Щом казваш. И все пак тези вести от Е’бар са повече от обезпокоителни. Нашествие на някаква тъмна сила, която магьосниците на таредел са затворили в града. Сигурен съм, че баща ми би искал да го види със собствените си очи.

Дори споменаването на лорд Томас да предизвика някаква реакция у Аркан, Брендан не я забеляза. Затова продължи разказа си:

— Елфът, с когото разговарял брат ми, Тандареи, споменал нещо за предателство на най-високо ниво, самият лорд-регент и неговият „съвет“? — Взе комат топъл хляб от един поднос и го намаза обилно с масло.

Аркан помълча за миг, после каза:

— Самият регент ли? Ами един воин на име Кумал, техният Военачалник?

— Това име не ми е познато — отвърна Брендан. — Дори някой да го е споменал на брат ми, той не ми е казал.

— Срещал ли си се с него? — попита Калис.

— Не — отвърна Аркан. — Той дойде да говори с нас в Сар-Саргот. — Огледа се да види дали името на града в Северните земи ще предизвика реакция у някой от останалите на масата, но такава нямаше.

— О? — рече Калис.

— Дойде да ни съобщи, че можем да продължаваме да си живеем както досега, стига да не пристъпяме на юг, в който случай ще бъдем подвластни на законите на таредел.

Калис се усмихна.

— Сигурен съм, че новината е била приета особено радушно от онези от вас, които наричат Зеленото лоно свой дом.

— Тръгнах си от срещата преди сериозното кръвопролитие.

— Със сигурност бих определил това поведение на таредел като надменно — каза Калис.

— Срещал ли си някого от тях? — попита Брендан.

— Онзи, за когото е споменал брат ти, Тандареи. Изглеждаше…

— Надменен? — подметна Аркан.

— Малко. Но освен това и искрен. Не се изненадвам, че ако е имало някакъв заговор или предателство, той е бил от другата страна. Изглеждаше, че го е грижа за народа му.

Брендан огледа стаята и видя Дилайна да седи в отсрещния ъгъл. Усмихна й се и тя отвърна свенливо на усмивката му, после отклони поглед. Забеляза също така една поразително красива руса жена да говори с мъж в изискана роба, но после един студент се приближи да напълни бокала му с вино, а други започнаха да сервират меса, картофи, салати и варени зеленчуци. Брендан умираше от глад, но дори докато ядеше, изпитваше растящо чувство на неотложност. Дали Хал бе още в Риланон? Дали Мартин бе стигнал до принц Едуард?

Тъкмо приключваше с яденето, когато внезапен писък откъм двора проряза шума от дъжда и вятъра. Моментално в цялата трапезария настъпи суматоха.

Брендан се завъртя, за да види накъде са се втурнали всички. Видя привлекателната блондинка и мъжът, с когото говореше, да стават от местата си, жената с боздуган в ръка. Освен това носеше броня под бял табард — явно беше от ордена Щит на слабите, който служеше на богинята Дала. Останалите в стаята бяха магьосници от един или друг ранг, с изключение на двамата елфи, които бяха оставили лъковете си подпрени на стената зад тях и сега ги грабнаха. Брендан изтегли меча си от ножницата и последва тълпата, втурнала се навън.

Писъкът бе дошъл от голямата градина в съседната сграда и още преди всички да изминат свързващия коридор, Брендан вече усещаше във въздуха, че нещо съвсем не е наред.

Бе усещане за зло, от което стомахът на човек се преобръщаше, сякаш връхлетян от ужасяваща смрад. Както се бе научил от битките, Брендан просто преглътна тежко и се съсредоточи върху оцеляването си.

Когато стигна до двора, видя пращящи енергийни мълнии и огнени проблясъци да избухват около някакво създание, което отвръщаше на атаките със собствена магия. Събиращата се в градината вода сякаш бе оживяла, надигаше се и се усукваше в течни въжета, които политаха към всеки, който се приближи.

Брендан спря. Умът му отказваше да възприеме ставащото. Създанието стоеше на два крака и имаше смътно човешка форма, но туловището му бе покрито с раковини и висящи водорасли, сред които се виждаха само едно-две голи петна с черна като нощ кожа. Краката му, изглежда, се втечняваха при глезените, като че ли стъпалата му непрестанно поемаха вода от залятата от дъжда градина. По подобен начин и ръцете му бяха плътни до китките, а после се превръщаха в грамадни блестящи тояги от течност. Главата му представляваше истински кошмар, с пипала там, където при човек би се намирала устата, нещо като тяло на октопод на мястото на главата, само че с две огромни жълти очи, по едно от всяка страна. Смърдеше на отдавна мъртви твари от океанското дъно и издаваше гъргорещи и кашлящи звуци като давещ се човек.

Брендан изчака съществото да се обърне и скочи, протегнал меча си напред. Удари го. Беше все едно да удариш дънера на вековен дъб с

тъпа брадва. Острието се хлъзна по кожата на създанието, подскачайки по издутините, и ръката на Брендан изтръпна.

Той отскочи назад и струя вода го халоса като тежък чук и го отхвърли през градината. Той се плъзна в калта на една прогизнала цветна леха, усети как тънки клонки се закачат за дрехите му и се блъсна в ниската стена на градината.

Съвзе се от удара, надигна се на колене, а после се изправи на треперещите си крака. Откри, че жената с боздугана е близо до него и изучава създанието. Мъжът с грижливо подрязаната брада мяташе някакво заклинание, после спря.

— Не мога! Не е призовано.

— Проклятие! — изруга жената. Видя Калис и Аркан и извика: — Неуязвимо е за магия! Стреляйте!

Миг по-късно двамата елфи бяха изпънали лъковете и две стрели с широки върхове полетяха към създанието. Тази на Аркан успя да намери непокрит участък от кожата му и да я прониже, но тази на Калис просто отскочи от полепналите по нея раковини.

Съществото зави от болка и се разбесня. Колкото повече се ядосваше, с толкова по-голяма сила запращаше водните струи. Вече съвсем прогизнал, Брендан извика:

— Грозно е като смъртта, но би било полезно да имаме едно такова подръка следващия път, като избухне пожар! — Огледа се, направи бърза преценка на ситуацията и осъзна, че само русата жена с боздугана и той със своя меч имат оръжия, които биха могли да причинят вреда на съществото. Елфите продължаваха да стрелят без особен резултат, тъй като трескавото въртене на създанието откриваше уязвимите места само за секунди.

Брендан извика на Руфио:

— Никаква магия ли не му въздейства?

— Явно не! — извика в отговор главният магьосник на Конклава и изтегли от пояса си кама. Брендан обаче не беше сигурен, че чародеят знае какво да прави с нея.

Затова пък беше истинска наслада да гледа жената воин. Тя, изглежда, знаеше точно кога да се приведе, да се отдръпне или да атакува. Не личеше да нанася големи поражения на чудовището, но поне му ангажираше вниманието.

Изведнъж му хрумна една идея и той пак извика:

— Руфио!

— Какво?

— Щом магията ти не действа на него, може ли да подействa на мен?

— Какво ти трябва?

— Направи така, че да прелетя зад това нещо, за да го нападна в гръб.

— Това мога да го направя.

— Коя е жената с боздугана?

— Сандрина, Непреклонен сержант от ордена Щит на слабите.

— Добре — каза Брендан. Обърна се и извика: — Сандрина! — Гласът му проряза хаоса и тя вдигна очи.

Той й показа с жестове да се премести надясно, за да накара създанието да се извърти, и тя кимна.

— Добре — каза Брендан. — Трябва да съм точно зад гърба му.

— А после какво?

— Вдигни ме на една-две стъпки над него и когато извикам, ме остави да падна.

— Сигурен ли си? — Изражението на магьосника показваше, че се тревожи не само за безопасността на Брендан, а и за разсъдъка му.

— Не. Бих предпочел тя да го накара да се обърне, а после да се затичам и да скоча, само че нямам твърда опора. — Дълбоката до глезен вода правеше желаната от него маневра невъзможна.

— Аха — каза Руфио, вече разбрал. — Кога?

— Сега!

Магьосникът махна с ръка и изведнъж Брендан усети как някаква сила го отдели от калта в градината, завъртя го бавно и го издигна до точка непосредствено зад и над морското създание. Сандрина направи каквото се искаше от нея и продължи да сипе удари по чудовището, отвличайки вниманието му.

— Сега! — извика Брендан и усети как държащата го сила изчезна. За малко не прецени грешно момента на удара, макар да знаеше за предстоящото падане. Стисна здраво насочения надолу меч и го заби в една точка над редица раковини и под издутия тил на чудовището.

Мечът потъна дълбоко и за секунда Брендан бе разлашкан насам-натам, когато съществото почна да се мята. После изпусна дръжката,

падна на земята и мощна струя вода го запокити отново в храстите.

Рев на болка и ярост огласи двора, а после изведнъж създанието сякаш се разпадна. Парчета се откъсваха от фигурата му и се сипеха по земята. След минута от него бе останала само зловонна купчина отпадъци от океанското дъно.

Дъждът продължаваше да плющи. Брендан вдигна очи и видя, че русата жена воин му протяга ръка.

— Добра работа, младежо.

— Благодаря — отвърна Брендан и изпъшка от болка.

Мъжът в изисканата роба се приближи и се представи като Амиранта, след което каза:

— Храброст или глупост, но подейства.

— По малко и от двете — рече Руфио. — Как се чувстваш?

— Радвам се, че градинарят ви не е засадил рози — отвърна Брендан, докато вадеше клонки от косата си.

— Хайде да се приберем на сухо и да обсъдим това — каза Руфио. — Какво ще кажете за кабинета на Пъг, след като се преоблечете?

Амиранта и Сандрина кимнаха, а Брендан каза:

— Мисля, че ще имам нужда от малко от онова лекарство. Пак започна да ме наболява тук-там.

— Съчувствам ти — отбеляза Руфио. — Знам колко гадно е на вкус.

— С лекарствата винаги е така, нали?

Дилайна се приближи и попита Брендан:

— Имаш ли нужда от помощ?

Брендан се усмихна и откри, че лицето също го боли.

— Благодаря, ще се оправя. — Обърна се към Руфио. — Ще се измия и… — Обърна се пак към Дилайна. — Би могла да се отбиеш след десетина минути. Не знам пътя до кабинета на Пъг.

Тя почти грейна, а после кимна и се отдалечи.

Руфио каза:

— Изглежда, си омаял нашата срамежливка. — Погледна с едва скрито отвращение купчината гниещи морски организми на мястото, където бе стояло чудовището. — При дадените обстоятелства това си е истинско постижение.

Брендан сви рамене.

— Какво да правиш, дарба.

И си тръгна, като остави Руфио, Амиранта и Сандрина да клатят развеселено глави.

Когато стигна до кабинета на Пъг, Брендан вече леко се олюляваше, а Дилайна го държеше за ръката.

— Благодаря ти — каза й той, опитвайки се да бъде обаятелен, но успя само да изглежда още по-жалък.

Влезе в стаята и намери Руфио, Амиранта и Сандрина да седят с трима непознати магьосници. Двамата елфи, изглежда, предпочитаха да стоят прави до стената.

— Млади принце — каза Руфио, щом Брендан се отпусна в един стол до вратата. — Ето че отново твоята смелост и находчивост ни карат да сме ти задължени. — Из стаята се разнесе утвърдително мърморене. Брендан се чувстваше прекалено пребит, за да се преструва на скромен. В момента не искаше да е никъде другаде, освен в леглото си — и то сам, за негова собствена изненада.

— Да се върнем към това, което знаем — каза Руфио. Вдигна един пръст. — Първо, бяхме атакувани от сила, достатъчно могъща да прати онова същество сред нас въпреки всичките ни защити срещу магия. Второ, то бе неуязвимо срещу нашата магия. И последно, никога не сме виждали нещо, подобно на него. — Погледна към Амиранта. — А вие?

— Не — отвърна чародеят. — Но съм чувал за такива същества.

Сандрина също погледна към него и рече:

— Наистина ли?

— В Новиндус, откъдето произлизам, има няколко вида водни демони, наричани ракшаси, които са доста гадни клиенти. — Амиранта направи пауза. — Обяснението може да се окаже доста сложно.

Сандрина се усмихна.

— Продължавай. Трябва да знаем това и разбираме, че имаш склонност да си педантичен.

В този миг Брендан осъзна, че между тези двамата има дълга история.

— Също като демоните, с които всички ние сме добре запознати, водните демони — онези, които споменах, се свързват повече с реките и езерата, отколкото с океаните, — биват три основни вида: призовани, духове и сътворени — продължи Амиранта. — Причината никоя от нашите магии да не действа бе, че това същество не беше нито дух, нито призовано, а сътворено. Тук е вложена некромантия в съчетание с демонски духове.

Сандрина изглеждаше отвратена.

— Значи прокуждането ми нямаше да подействa.

— Нито пък моето. А явно и никоя от магиите, използвани тук. — Амиранта погледна към Руфио. — Ако имахте жрец на Лимс-Крагма, той щеше мигновено да разпознае некромантията и ако е достатъчно могъщ, би могъл да й противодействa. Няколко други храма също биха могли да се справят със създанието, макар че едно особено силно творение може да издържи дори на това. Но дори най-силните сътворени създания си имат уязвимо място, една все още жива част, необходима за продължителното им съществуване. Ако намерите тази част и я убиете, останалото се разпада. Обикновено става дума за човешка глава или сърце. Ако е глава, съществото е по-интелигентно, може да действа по-независимо, но повечето предпочитат сърце, защото можеш да го затвориш в самия център на съществото за по-голяма защита.

— Мечът на младия Брендан свърши работа, проби тялото чак до сърцето, единствената останала жива част, която привързваше духа към плътта и другата материя, използвана за съграждане на тялото — заключи Амиранта. — Това накара демонския дух да побегне обратно към Петия кръг и създанието се разпадна.

Сандрина погледна Брендан и попита:

— Как разбра къде да нанесеш удара?

— Не знаех. Просто видях пролука в цялата тази броня по тялото и главата му, голо местенце в основата на врата му. Не мислех, че мога да му отсека главата, но ако имаше начин да скоча достатъчно високо и да забия меча си… — Той сви рамене. — При цялата онази кал не можех да се затичам и да скоча, затова имах нужда ти да го отвличаш достатъчно дълго, за да може Руфио да ме вдигне с магия и да ме пусне върху него.

— И все пак — каза Руфио — някои от магиите ни би трябвало да го засегнат.

— Това смущаваше и мен — обади се Амиранта. — Тук си нямахме работа с обичайната демонска съпротива срещу прокуждане или дори физическо увреждане; просто магията сякаш не действаше.

Няколко гласа се обадиха утвърдително.

— То отклоняваше всичко — рече един магьосник. — Опитах се да направя разлом, през който да стигна до стаята си, за да взема едно магическо оръжие, но той не щеше да се отвори.

— Аз също не можех да се прехвърля в стаята си — обади се друг магьосник.

На лицето на Руфио се изписа силна тревога. Той измъкна от джоба си цурански глобус, натисна с палец мъничкото лостче, но не се случи нищо.

— Изглежда — каза той, — едно от свойствата на тази буря е да пречи на магията да действа така, както би трябвало. — Вдигна ръка и една малка саксия с цветя в ъгъла на стаята полетя нагоре. — Не всичката магия, но…

— Важната магия — довърши Сандрина.

— Откъде се взе онова създание? — попита Калис. — Бушуваше ужасна буря, така че как се е озовало в градината?

— Ти каза, че не е призовано — обърна се Руфио към Сандрина, която кимна. — Нашите магически защити пречат на всяко призоваване или прехвърляне отвън. Би трябвало някой или нещо да го е доставил тук физически и да го е пуснал в градината.

— За да може нещо да лети в това време… — почна Аркан, сви рамене и млъкна.

— Бурята не показва никакви признаци на отслабване.

— Това не е естествено — рече друг магьосник. — Аз знам за климатичните магии повече от всеки друг тук и ви казвам, че някой управлява тази буря.

— С каква цел? — попита Брендан.

Усмивката на Сандрина бе иронична.

— Да ни държи заети тук.

— За да не можем да сме на друго място — довърши Брендан и се отпусна в стола си, залян от умора.

— В планините Сиви кули — предположи Аркан.

— В Е’бар — довърши Калис.

— В такъв случай имаме една-единствена задача — каза Руфио. — Да открием източника на тази буря и да я прекратим.

Брендан погледна към затворените кепенци на прозореца, сякаш можеше някак си да проникне с взор през плътното дърво. Знаеше какво би видял, ако притежаваше тази способност. Цял живот бе живял на крайбрежието и по звука разбираше, че ветровете набират сила и дърветата се огъват под напора им. Скоро щяха да започнат да отнасят керемидите и да събарят по-малки постройки.

А както бяха отбелязали елфите, всичко това имаше за цел да им попречи да отидат в Е’бар при защитниците, които се бореха да удържат един безименен ужас.

9.
ПЪТЕШЕСТВИЕ III

Накор тичаше.

Беше се появил в нещо, което приличаше на познати пасища, и се бе качил на върха на малка могила, за да огледа наоколо — и видя, че към него препускат трима много разгневени ездачи. Докато бягаше от тях, го обзе чувството за нещо познато. Избегна първия застигнал го ездач, като се претърколи под коня му, и отскочи от пътя на следващите двама.

Веднъж се бе наслаждавал на подобна среща — търкаляше се под конете, дразнеше ездачите и изобщо се възползваше по най-добрия начин от една много лоша ситуация, само че днес бе загубил чувството си за хумор. Тримата ездачи забележително приличаха на тримата ашунтски воини, които бе измамил на карти преди много години. Този, който в момента се опитваше да му пръсне мозъка с церемониална бойна тояга, носеше кожени гамаши и кожен жакет на голо. Другарите му бяха облечени различно — единият беше с кожена броня, а другият с контешка червена риза, шапка и кожени ботуши до коленете, — но всички носеха церемониалната лента с едно перо, пристягаща дългата им коса.

Накор помнеше тази среща и как бе завършила тя миналия път, но му липсваше търпение да види дали нещата ще се развият като преди. Може и да изглеждаше като мошеника, измамил тези тримата на карти, но притежаваше и демонски сили. Скочи и събори единия от мъжете от коня му, после се метна от това животно на следващото и отхвърли ездача му, както би пернал досадно насекомо.

Третият ездач нададе боен крясък и атакува. Накор скочи отново, заби рамо в гърдите на мъжа и го събори от коня. Докато падаше към земята, се сви и се претърколи, а после се изправи, готов за още бой.

Но ездачите ги нямаше.

Недалеч от него стоеше позната фигура, която Накор не бе очаквал да види отново през живота си. Едър червенокос младеж,

който бавно тръгна надолу по склона.

— Накор! — възкликна младежът, сграбчи дребосъка в обятията си и го повдигна от земята.

— Боррик — промълви Накор.

Червенокосият го остави, огледа се и рече:

— Мъртъв ли съм?

— В известен смисъл — каза Накор — и двамата сме мъртви. Но моето мнение е по-различно.

— Неясен както винаги.

— Такъв съм си по природа — отвърна със смях дребният мъж. Бръкна в торбата на рамото си и попита: — Искаш ли портокал?

Боррик Кондуин, по-големият от близнаците на принц Арута Крондорски и прапра- и така нататък дядо на Хал, Мартин и Брендан, протегна радостно ръка и каза:

— Благодаря. — Заби нокътя на палеца си в портокала и започна да го бели.

Накор се огледа и каза:

— Някои неща май липсват, а?

— Да — съгласи се Боррик. — Керванът, Гуда, Сули Абул и другите.

— Значи не сме, където си мислим — отбеляза Накор.

— Всъщност — поправи го Боррик — не сме, където изглежда. Тъй като нямам представа къде сме, не мисля за това.

Накор се ухили.

— Научил си някои неща.

Боррик отвърна на усмивката му.

— Налага се, когато си крал.

— Кое е последното, което помниш? — попита Накор.

— Че лежа в леглото и слушам дудненето на някакъв жрец; безмълвно се молех на Лимс-Крагма да ме вземе, че да не ми се налага да търпя повече гласа му. Знам, че жена ми беше там, както и други членове на семейството, но последната година… не бе милостива. — Огледа се и подуши въздуха. — Цъфтят цветя, някъде наблизо.

— Може би.

— Най-лошото на остаряването, Накор, е, че докато умът ти не си отиде, си мислиш, че си вечно на… тринайсет? — Той се засмя. — Може да ти липсва част от младежкия оптимизъм и със сигурност

знаеш много повече за жилото на пораженията, но в крайна сметка някъде тук все още се крие дете. — Той се почука по главата с пръст. — Ако можеше само да го оставиш да се развихри. — После се засмя. — Виж на кого го казвам! Ти винаги си позволявал на детето в теб да открива чудеса.

Боррик въздъхна.

— Работата е там, че детето иска да тича, да скача, да плува, да обича, да се бие, да пее и всички други радости на младостта, произтичащи просто от това да съществуваш, да се чувстваш непобедим и вечен. — Усмихна се. — Само че тялото не може да му отговори. Опитваш се да рипнеш на крака както когато си бил млад, само че гърбът те боли, едното ти коляно трепери и до теб има някой с протегната ръка, който да те води. — На лицето му се изписа копнеж. — Последната година обаче ми се случваше да говоря, а после… да се озова някъде другаде и да са минали часове. Случваше се да погледна лицата на стари приятели и… да не знам имената им. Децата ми… понякога ги бърках. — Изглеждаше изпълнен със съжаление. — Ти направи верния избор, Накор, че не остаря.

— Не мога да кажа, че имах голям избор по въпроса — отбеляза дребният мъж и захапа портокала си. — Сигурно е свързано със способността ми да правя номера.

Боррик се засмя. Сведе поглед към ръцете си и започна да ги свива и отпуска. Бяха ръце на млад воин в разцвета на силите си.

— Чувствам се прекрасно. Макар че…

— Макар че какво?

— Това малко порязване тук. — Той посочи опакото на лявата си длан. — Помня как точно го получих. Когато тичахме през императорския дворец, за да спасим императрицата. Сред всичкия бой и сеч, през които минахме с Ерланд и Гуда, аз взех, че си ударих лявата ръка в един проклет фенер на метален триножник и оттам получих това досадно малко порязване.

— Интересно — каза Накор. — Както подозирах, ти не си някакво творение на боговете, на което са дадени спомените на Боррик, а наистина си Боррик. Някак си една малка частица от теб е била уловена и доведена в този момент.

Боррик сложи ръце на кръста си и сведе поглед.

— Мисля, че знам. Точно след като си тръгнахме от Кеш за Крондор, малко след като те оставихме в Звезден пристан, двамата с Ерланд се намирахме може би на два дни път от дома и спяхме до конете си, когато аз се събудих. — Сложи ръка на гърдите си. — Почувствах… прорязване на студ.

— Прорязване ли? — На лицето на Накор бе изписано силно любопитство, но без обичайната наслада, когато попадне на някоя главоблъсканица.

— Имаше и… ще го нарека ехо, поради липса на по-подходяща дума. Още едно подобно прорязване на студ.

Накор помълча малко, после каза:

— Мисля, че разбирам.

— Какво? — попита Боррик.

— Ако съм прав, малка частица от съществуването ти, един съвсем кратък момент от твоя живот, е бил уловен и запазен за тази среща. Животът ти е бил срязан толкова тънко, че съществуването ти е прескочило нищожно малко разстояние, така че да не умреш още там, на място. Просто е било взето едно късче от него.

— Странно — каза Боррик. — Тогава как спомените ми от след този момент са още с мен: вземането на короната след смъртта на чичо Луам, женитбата ми, децата ми, всичките ми години в двореца… та чак до собствената ми смърт? — Той се огледа. Вятърът се бе усилил леко. Обърна лице към слънцето, усмихна се и протегна ръце. — Ако ми е писано да остана тук само за кратко, то поне последният ми спомен ще бъде за слънчева светлина по лицето ми, за вятър, носещ дъха на високи треви, и за разговор с най-забавния човек, когото съм срещал.

— Благодаря ти — каза Накор, — но освен забавен съм и много любопитен. Ако разбирам правилно ставащото, то присъствието ти тук е уредено, с цел да ми даде някакво познание.

— Ах — засмя се Боррик. — Изобщо не мога да си представя на какво бих могъл да те науча, Накор. — Поклати глава. — Знаеш ли, двамата с Ерланд много съжалявахме, че така и не напусна Запада, за да ни дойдеш на гости.

Накор също поклати глава.

— След приключението ни в Кеш за известно време ми беше писнало от дворци. — Въздъхна. — Все пак посетих веднъж Крондор, когато Джими беше херцог. Хубав дворец има там.

Изражението на Боррик стана замислено.

— Това бе моят дом, мястото, където израснах.

— Хубаво място. С много стаи.

Боррик се засмя пак и се огледа.

— А…? Чу ли нещо?

Накор килна глава.

— Флейта… и барабан, ако не греша.

— Странно — каза Боррик, като се озърташе. — Мисля, че иде оттам. — Посочи към едно възвишение. Направи две крачки, после спря. — Спомням си това място. — Посочи зад Накор. — Там не трябваше ли да има река, на около четвърт миля?

Накор кимна.

— От другата страна на път, който също го няма. Да.

— Значи зад този хребет трябва да се намира онази хубава долчинка, където лагерувахме в нощта, след като ти се присъедини към кервана с Гуда и мен!

Боррик се канеше да тръгне нагоре по хълма, когато Накор каза:

— Чакай.

— Какво? — попита някогашният крал на Островите.

— След като се разделихме, кое е най-важното нещо, което научи? Сещаш се, когато от принц стана крал?

Боррик помълча за момент.

— Аз бях Боррик Кондуин, син на принц, племенник на крал, самият аз крал, баща на крал. Бях син, съпруг, брат и баща. Всеки ден взимах решения, които променяха живота на много хора, понякога жестоко. Заплашвах с войни, водех войни и накрая бях старец на легло, когато смъртта дойде.

— Какво научи? — попита Накор с почти умолителен глас.

Боррик даде знак на дребния мъж да тръгне с него и докато вървяха към звуците на флейти и барабани, каза:

— Истинското ми образование започна, когато ме плениха в Джал-Пур, Накор. — Изражението му стана замислено. — Животът в робските кошари, пробиването на път с бой през онзи бордей със Сули, кражбата на лодка, службата на кораб като прост моряк, всички неща, които направих, преди да те срещна, и всички, които направихме след това. Загубата на Сули. — Очите му се плъзнаха по хоризонта. — Научих какво е истински кураж, докато гледах как едно уплашено

момче се старае да направи каквото е нужно, въпреки ужаса си, докато не умря. — Той поклати замислено глава. — Хората говорят за чест, дълг и уважение, и куп други неща, за да възвеличат постъпките си. Но в крайна сметка всичко се свежда до следното: или изпитваш обич, или не.

— Обич ли?

— Обичал ли си някога нещо толкова силно, че с радост би умрял, за да го опазиш?

Накор мълчеше.

— Честта без обич е преструвка, празно оправдание на действията ти. Не е важно за какво си склонен да се биеш, а за какво с радост би умрял, за да го опазиш: брат, съпруга или дете.

— Същото важи и за народите. Аз бих умрял за своя народ, защото го обичах. Островите са просто едно място, също като Кеш или Ролдем, само земя и скали, дървета и храсти, пасища и потоци. — Махна с ръка. — Равнини и планини. Те са просто едно място, докато не осъзнаеш, че там живее семейството ти, хората, които са от значение за теб, и тези, които са от значение за тях. Ако ти дадат избор, ще се биеш да защитиш народа си. Нещо повече, ще умреш, за да го защитиш.

Накор почувства как в него се заражда искрица на разбиране.

— Продължавай.

— Това е връзка като никоя друга, Накор. Преди пътуването си до Кеш с теб, Гуда и Сули Абул не я разбирах наистина. На нас с Ерланд ни беше трудно да усвоим отговорността, която идва с привилегиите. Баща ми обичаше майка ми толкова силно, че й позволи да ни разглези — и мен, и брат ми, и сестра ни, и по-малкото ни братче.

— Николас — рече Накор.

По лицето на Боррик премина тъга.

— Двамата с Ерланд се държахме ужасно с него преди онова пътуване, Накор. Но пътуването ме промени. — После се засмя. — Ерланд също го промени, но не чак толкова.

— Ти беше в робска кошара. Той беше в дворец с множество красиви момичета, не особено облечени.

Усмивката на Боррик помръкна.

— Но ние загубихме там чичо Локи, както и Сули. Ерланд го почувства. — Вятърът се усили и далечната музика също набра малко мощ, после заглъхна. Мирис на градински чай и цветя ги докосна й отлетя.

— Човек в крайна сметка губи всички, нали?

— Предполагам, че е така — рече Боррик. — Хайде да видим кой свири там.

Накор беше на крачка зад Боррик, когато бившият крал на Островите каза:

— Говорим за докосване до живота на хората, Накор. За саможертва, защото обичаш нещо повече от себе си. За това да оставиш своя отпечатък. — Спря за момент. — Говорим за фермер, който може да откара реколтата си на пазара, без да бъде убит от разбойници, защото аз съм направил пътищата безопасни. Аз, крал Боррик от Островите, и точно защото съм го направил, той се връща благополучно у дома с мъничка кесийка монети и нещата, които жена му е заръчала да вземе от пазара, сладкишче за малкото му момиченце или играчка за малкото му момченце, и животът им се развива така, както се развива. — Очите на Боррик се наляха със сълзи. — Но аз не съм направил пътищата безопасни, за да обича този фермер своя крал. Направил съм го, защото кралят обича него и неговото семейство.

— Познавал съм много хора с власт, Боррик. Някои, преди да те срещна, други след това, но твоето семейство е уникално. Повечето владетели… фермерите ги има, за да отглеждат посеви, да си плащат данъците и да ги обогатяват.

— Нищо не е вечно — каза Боррик, — но знам следното. Ако на трона на Островите седи един Кондуин, независимо от талантите и недостатъците му, някъде в него се крие любов към народа му, която извира от самите корени на моето семейство. Още когато първият кондуински крал е поставил груб златен обръч на челото си, той го е направил с мисълта: „Това е моята земя. Това е моят народ. Аз съм техен слуга“. Дори предшественикът на моя чичо, бедният тъжен Родрик, Лудия крал, е обичал народа си. — Изведнъж се засмя. — Може би това е твоят урок, Накор.

— Може би.

— Хайде да видим откъде е тази музика.

Забързаха нагоре по склона и когато стигнаха билото, рязко спряха.

— Това е панаир! — възкликна радостно Боррик.

Долу бяха разпънати разноцветни шатри, една голяма на червени и бели райета и друга, която Накор помнеше особено добре: ужасна комбинация от сиво и пурпурно със зелени ресни; и половин дузина фургони, наредени в полукръг, зад които имаше лагер, готварски огньове и коне.

Накор направи крачка надолу по склона.

— Познавам този панаир — каза той невярващо. — Това е пътуващият панаир на Бресанди!

Обърна се и откри, че спътникът му е изчезнал. Остана неподвижен за момент, после промълви тихо:

— Сбогом, крал Боррик.

Когато се обърна пак, пред него стоеше жена.

— Йорна — рече той с почуда.

Тя му се усмихна тъжно.

— Името не е по-лошо от всички останали. Как си, Накор?

— Знаеш, че не съм Накор — отвърна той.

— Достатъчно близко е до истината — каза тя, пристъпи към него и го хвана под ръка. — Виждам, че още носиш торбата с портокали.

— Винаги — отвърна той, като се опитваше да си наложи по-безгрижен тон. Жената, която в момента слизаше бавно по хълма под ръка с него, някога беше негова ученичка, а по-късно и съпруга. Демонът, известен като Белог, никога не се бе чувствал така погълнат от личността на Накор, както в този миг.

Накор я познаваше като Йорна, но тя имаше и много други имена, последното от които бе лейди Кловис, а после Изумрудената кралица. Сега тя изглеждаше също като при първата им среща — не просто млада наглед, благодарение на могъща магия, а наистина млада: амбициозно момиче с катраненочерна коса и пронизителни очи, които сякаш виждаха в душата му.

— Последното, което помня за теб — каза тя, — е, че провали плановете на моя господар да зарази Островното кралство с чума.

— Чудех се доколко доброволно е било участието ти в този план — рече Накор.

— Тогава имах илюзии. Мислех си, че мога да владея и управлявам всяка сила. Младежко високомерие, предполагам. Или може би винаги съм била прекалено самонадеяна.

Тя открай време беше поразителна жена. Дете на прости фермери, още от ранна възраст се бе държала като кралица. Беше слабичка, но силна, с прекрасни, но твърди черти. Отначало го бе подлъгала и съблазнила, а после го бе изоставила.

— Кое е последното, което помниш, преди да се озовеш тук? — попита той.

— Всъщност е доста странно — отвърна тя, докато се приближаваха към панаира. — Преговарях с един демон — което винаги е опасна работа — и изведнъж демонът се озова в мен.

— Не в добрия смисъл — подкачи я Накор.

— Злобен дребосък — рече тя. — Харесвах те, знаеш ли.

— Преди да изтръгнеш от мен всяка тайна, която можеше, и да избягаш да намериш Макрос.

Тя се усмихна без особено веселие, но Накор за първи път зърна в очите й намек за съжаление.

— Някои биха казали, че съм си получила заслуженото, и може да са прави, Накор. Този демон, Джакан, беше лукаво копеле. Някой да ти яде бавно мозъка, за да изцеди познанието от него — и то буквално да го яде, — не беше приятно. Изглежда, поглъщането на хора е най-бързият начин за един демон да се сдобие със знания и сила. Живях може би двайсетина минути, докато той бавно разчепкваше мозъка ми. Но знаеш ли, странното е, че щом ми отвори черепа, болката спря. Бях безпомощна, неспособна да помръдна и много ядосана, както можеш да си представиш, но самото изяждане не болеше. Болеше обаче от загубата… на всичко. Знаех, че познанията ми изчезват — спомени и умения, — но не знаех какви са. В самия край не бе останало достатъчно за свързана мисъл, само съкрушителното чувство на загуба.

— Наистина — рече Накор, — някои биха казали, че си си получила заслуженото.

— И ти ли, Накор? — Тя сведе лекичко мигли, инстинктивно флиртувайки с него, както когато се бяха запознали — по-скоро навик, отколкото открит опит да промени мнението му за нея; познаваха се прекалено добре, за да е възможно това.

— Може би просто възгледите ни са прекалено различни, Йорна. Никога не съм разбирал твоята жажда за власт.

— Аз пък никога не съм разбирала неутолимото ти любопитство, желанието ти да знаеш разни неща без определена цел.

Той се засмя.

— Не ти ли се е случвало някой път, когато проумееш как действа нещо, разкриеш истинската му природа или каквото там си научавала, това само по себе си да ти достави радост?

— Не бих казала.

— Значи ти губиш — рече Накор.

— Интересното в смъртта е, че научаваш, че в крайна сметка нищо не е наистина важно. Искам да кажа, дали след хиляда години на някого ще му пука кои сме били, как сме живели и как сме умрели?

— Много интересен въпрос — отбеляза Накор. — Ако човек е достатъчно важен, за да го включат в историята, може би. Но навярно въпросът е какво значение има дали си важен, като знаеш, че след хиляда години на никого няма да му пука кой си бил, как си живял и как си умрял?

Тя го изгледа така, сякаш не разбираше съвсем какво иска да каже.

— Имам предвид, след като знаеш каквото знаеш сега, ако мажеше да започнеш отначало, да речем в този ден — той махна с ръка около тях, — когато пристигна за първи път в пътуващия панаир на Бресанди и срещна всички нас… — За миг хвърли поглед наоколо, очаквайки да види познати лица: Тотун жонгльора, Батапол хвърляча на ножове с жена му и обичайната мишена Джантал, Субо бореца, който бе готов да плати жълтица на всеки, който го надвие на ринга. Това бе панаирът, където Накор исаланецът, картоиграч и мошеник, за първи път бе открил своите трикове и където бе срещнал младото селско момиче Йорна, което бе обикнал, наставлявал и образовал, а после се бе оженил за нея. — Пак ли щеше да направиш същите неща като преди?

Тя помълча, после каза:

— Не ме питаш за това. Питаш дали щях да съм по-добър човек. — Въздъхна. — Вероятно не. Оставих тези грижи на другите. Аз вероятно щях да търся същите неща — могъщество, вечна младост и

сигурност, за да се наслаждавам на могъществото и младостта си, — само че щях да потърся различни пътища за постигането на тези цели.

Той също въздъхна.

— Имаше моменти, когато… зървах в теб нещо повече.

— Или моменти, в които ти се е искало да зърваш повече.

— Прекарах доста време с дъщеря ти. Мисля, че тя е такава, каквато ти можеше да бъдеш.

— Миранда — каза тихо Йорна. — Никога не съм била добра майка. Най-хубавото, което направих за нея, бе, че я изоставих.

Накор сви рамене.

— Онази Миранда, която познавам, не би възразила на това. И все пак ти си я оставила сама с баща, който едва ли е бил идеалният родител.

— Макрос — промълви тя. — Той беше… великолепен. — Въздъхна. Стисна здраво ръката му и я притисна към себе си. — Но мой смешен исалански мошенико, изумителни магьоснико, който не вярва в магиите, ти си най-близкото нещо до човек, когото някога съм обичала. Знам, че това не означава много, но от време на време мислех с умиление за теб.

— При последния ни разговор не изглеждаше да е така — изкиска се той.

— Е, ти, онзи полуелф и дебелият пират бяхте съсипали плановете ми за покоряване на света. Не бях щастлива.

— Некромантия. — Той поклати глава. — Това винаги е лош избор.

— Прав си. Едно нещо, което научих от Дахакан, преди най-сетне да умре окончателно, беше, че съществуването като немъртъв побърква човек. Явно простото използване на некромантия върши същата работа, само че бавно. Ето защо втория път реших да си опитам късмета с демони.

— Прощавай, задето не изразявам съжаление, че не се е получило.

— Разбирам те, скъпи ми Накор. — Тя спря и се огледа. — Мисля…

— Какво?

— Мисля, че времето ми изтече. — Погледна го с изражение, което можеше да бъде определено само като привързаност, смесена с

малко съжаление, и каза с грейнали очи: — И все пак ни беше забавно, докато бяхме заедно, нали?

Изгарящ спомен, който не бе негов, не бе истински, връхлетя демона Белог, който сега мислеше за себе си като за Накор.

— Забавно ли? — рече той мрачно. Извърна поглед, защото забравените чувства все още бяха достатъчно силни, за да го надвият, ако им позволи. Когато погледна пак към нея, тя бе изчезнала, както и пъстроцветните шатри, които служеха за фон. Стоеше сам върху равна тревиста площ.

Въпросът й оставаше да виси във въздуха.

Той каза тихо:

— Никога не е било забавно. Беше най-силната болка, която съм изпитвал. Ти си единствената жена, която съм обичал.

Чу зад себе си засмукващо свистене и като се обърна, видя нов вихър, увиснал във въздуха. Потисна старите чувства дълбоко в себе си, а после направи крачка напред и скочи във вихъра.

10.
СХВАТКА

Хал изтегли меча си.

Капитан Редик, предводителят на отряда от трийсет конници от Батира, каза:

— Приберете оръжието, сър. — Не знаеше имената на Хал и Тай, нито титлите им, но му бе казано, че са високопоставени особи, затова се държеше любезно и почтително от момента, в който напуснаха Батира преди единайсет дни. — Това е местен патрул от Силден.

— Капитане — каза Тай, — напомнете ми да ви разкажа за шайка кересийски пирати, с които се сблъскахме и които носеха табарди на Кралството — а според последното, което чух, кересийците в момента са съюзници на флотата на принц Оливър…

— Работата беше в ботушите — каза Хал достатъчно тихо, за да го чуе отрядът. Тай го изгледа ядосано, задето бе провалил историята му.

Трийсетината души, които се приближаваха, носеха червените табарди на Силден, украсени със сребърна еленска глава. Водачът им, рицар-лейтенант, ако се съдеше по значката, вдигна ръка и заповяда на хората си да спрат. Той самият излезе напред и докосна шлема си за поздрав.

— Капитане — рече с дружелюбен тон. — Обикновено не виждаме табардите на Батира толкова далеч на запад. Какво ви води в нашата част от Кралството?

— Заповеди на милорд херцога — отвърна Редик. — Носим депеши за Саладор.

— Странно — каза лейтенантът. — Но като се има предвид хаосът в морето, предполагам, че не е толкова странно да се пращат депешите по конници, вместо по кораб. Можем ли да ви помогнем с нещо?

— Какво точно е положението оттук до Саладор?

— Получаваме смесени доклади — заяви младият лейтенант. — До мястото, където пътят се разклонява на запад към Малаков брод и на юг към Саладор, нещата са спокойни. Милорд владетелят на Силден се грижи за това с редовните ни патрули, но на юг оттам… — Той сви рамене. — Всеки боен кораб от флотата ни е в Риланон, а чухме, че кешийски и пиратски кораби плават в близост до Саладор. Освен това получихме донесения за разбойници, но подозирам, че с толкова много мечове ще стигнете необезпокоявани.

— Да се надяваме — каза капитан Редик. — Не ме е страх от битки, но е важно да стигнем навреме.

Двамата офицери си отдадоха чест и двете колони се разминаха, като мъжете в тях си кимаха почтително. Хал не се сдържа и хвърли поглед към ботушите на силденския отряд. Откри, че са лъснати, както би следвало да се очаква от кавалеристи на служба.

През следващите четири дни яздеха без особени събития и докато навлизаха в Саладор, забелязваха все повече признаци за конфликт. Селяните се втурваха вкъщи и залостваха вратите или побягваха към полето, щом зърнеха приближаването на мъже със странни табарди. Когато това се случи за втори път, Хал подхвърли:

— Какво ги плаши толкова?

Един от мъжете, яздещи току пред него и Тай, отвърна:

— Ами, виждат отдалеч тези черни табарди и не могат да определят дали сме приятели, или врагове. Де да знаят, може да сме шайка пирати на коне.

— След като флотата я няма — добави войникът до него, — е лесно един пиратски кораб да се приближи, да стовари хора и да ги изчака, докато плячкосват. Фермерите и рибарите виждат само това.

— Не ги подценявай — каза първият. — Те са жилави като стари ботуши, когато сформират опълчение — сражавал съм се редом с много от тях и знам, че не им липсва кураж.

— Не споря, Жак — отвърна вторият. — Но когато двама-трима от тях са изправени срещу дузина главорези и имат жени и дъщери, за които да мислят, ще побегнат или ще се скрият вкъщи и ще ги посрещнат един по един през вратата.

— Това рядко върши работа — отбеляза Жак.

— Кое? — попита Тай.

— Да се скриеш вкъщи. Пиратите просто ще те изкарат оттам с огън и ще вземат каквото искат. С тях трябва да се биеш на брега или да бягаш. Всичко друго е загуба на време и напразно проливане на кръв. Остави им някаква плячка и морските плъхове няма да си правят труда да те гонят из хълмовете.

— Преди да започнат тези неприятности с принц Оливър, какво беше положението по брега? — попита Хал.

— Спокойно колкото си щете, сър. Човек можеше да язди невъоръжен от Батира до Саладор с кесия, пълна със злато, и освен ако не попадне на особено дързък разбойник, беше в такава безопасност, все едно е в собственото си легло.

— Дори в по-голяма — намеси се Жак. — В градовете още има крадци, това си е факт.

Пътуваха до смрачаване, после лагеруваха върху равното било на един хълм недалеч от пътя, заобиколен от три страни от рядка гора. Тай помогна в събирането на дърва за огъня, а Хал — в грижите за конете. Възхищаваше се на отряда — тези мъже бяха способни и дисциплинирани. Може да се намираха близо до Кралския път и почти да бяха стигнали до целта си, но околният терен бе разчистен, бе издигната преграда от клони — тя нямаше да спре ездачи, но би забавила пешаците, освен това щеше да вдигне голям шум, ако бъде разместена, — и бяха приготвени стражеви факли, които да се разположат по периметъра. Когато и последната факла бе поставена на мястото си, Хал попита войника до себе си:

— Не сме ли близо до града?

— На по-малко от ден езда, струва ми се — отвърна онзи.

— Добре. Колкото и да ми е приятна вашата компания, добре ще ми дойдат баня и легло.

— Е, аз пък не си падам особено по баните. Тате викаше, че те ти отмиват силата и те правят слаб, затова ги избягвам, докато не ми нареди някой офицер, а тогава свършвам работата бързичко.

Тъй като вятърът духаше от мъжа към него, на Хал не му бе трудно да повярва на тази история.

Лагеруването се беше превърнало в рутина за Хал и Тай. Яздеха с тези мъже вече две седмици и макар че самоличността на двамата млади благородници оставаше скрита, бяха опознали добре спътниците си. Хал осъзна, че в някои отношения гарнизонните

войници по целия свят са еднакви. Акцентът на Батира може да бе непривичен за ухото му, а някои от думите им бяха достатъчно чужди, но до голяма степен ги разбираше и им се възхищаваше. Както при всички войници, сред тях също имаше пияници, симуланти, недоволни и глупаци, но той не се съмняваше, че тези мъже са спечелили верността на херцога си, както и той — тяхната.

След вечерята Хал се приближи до капитан Редик.

— Ако не възразявате, капитане, бих искал да потеглим преди първи зори.

— Бързате да стигнете до Саладор ли? — попита Редик.

Хал каза тихо:

— По време на тази мисия вие се държахте като отличен офицер, капитане — офицер, какъвто бих се гордял да имам под свое командване.

— Под ваше командване?

Хал понижи глас още повече.

— Аз съм Хенри Кондуин, принц на Кралството и херцог на Крудий. — Носеше херцогския пръстен на баща си в кесийката на колана си. Смяташе да спази традицията и да го погребе заедно с баща си, след като го извадят от крайпътния гроб, където го бе заровил Брендан. По благоволение на краля щеше да носи нов херцогски пръстен, даден му от неговия повелител — който и да се окажеше той. Хал показа пръстена на капитана, после го прибра в кесийката. — С моя спътник отиваме да проведем съвет с принц Едуард в Полята на Албалин.

Редик инстинктивно понечи да застане мирно, но ръката на Хал върху рамото му го спря.

— Предпочитам да се появя пред портите на Саладор като един от двойка наемни мечове, а не с ескорт от трийсет от най-добрите войници на Батира.

— Ваше височество — прошепна капитанът. — Както заповядате.

— Какво ще кажете ние с Тай да поемем последната стража преди зазоряване, а после да тръгнем преди вас? Измислете каквато история ви харесва и всичко ще е наред. Ако ми се отвори възможност да ви похваля пред лорд Батира, ще го направя.

— Ваше височество е прекалено любезен.

Хал се усмихна.

— Познавам войниците, а вие се справяте с тези по-добре от повечето офицери.

Върна се при Тай, който чакаше търпеливо, докато претоплят останалата им храна. Човек не можеше да направи кой знае какво с осолено свинско, сушени зеленчуци и телешка пастърма. По-опитните кавалерийски готвачи носеха малки пакетчета подправки, за да се опитат да придадат на скучната храна някакво разнообразие. Хал беше на мнение, че човек трябва да е благодарен, ако получи нещо топло, когато е на път, и че всичко свръх това е истинско щастие.

— Ще поемем последната стража и ще се измъкнем оттук рано.

— Нямаш търпение да стигнем до целта си, а?

— И още как. Това прескачане насам-натам, дето го правят магьосниците… хубаво би било, ако можехме да го правим и ние, когато ни скимне.

— Като си започнал, пожелай си и летене — рече Тай с крива усмивка. — Казвали са ми, че някои от тях можели да правят и това.

— Добре. Аз ще лягам, няма да вечерям. Нали утре вечер ни чака хубава вечеря и гореща баня.

Тай се засмя.

— При това няма да плащаш ти. Нали ще сме гости в двореца.

Хал понижи глас.

— Не, няма. Ще пропусна обичайната учтивост да се обадя на саладорския херцог — Джим сподели с мен малко разузнавателна информация, преди да тръгнем, и не съм сигурен дали бих искал да се намирам под любящите грижи на херцог Артър дори и за една нощ. Ще си намерим свестен хан и ще платя.

Тай се ухили.

— Знам точното място. Има много добра храна. Не чак като в „Речната къща“… — „Речната къща“ бе името на двата ресторанта на баща му в Ролдем и Оласко, известни в цялото Кралско море, че сервират най-добрата храна, която може да се купи с пари, — но много добра. Леглата са меки, с чисти чаршафи, а жените са… извънредно дружелюбни.

— Изглежда ми подходящо местенце — каза Хал, легна и сложи ръце под главата си.

Мислите му неволно се насочиха към принцеса Стефани. Колкото и да си повтаряше, че тя не само е недостижима, но и съдбата може да реши никога да не ги срещне отново, все пак лицето й бе последното нещо, което виждаше, преди да заспи, и първото, за което се сещаше, щом се събуди на сутринта. Никоя друга жена не го бе изпълвала с такива чувства; без нея се чувстваше абсолютно празен.

Като по-млад бе живял малко затворено, защото майка му, изглежда, имаше очи и уши във всеки дом с дъщеря на подходящата възраст. Да си най-големият син на херцог си имаше предимства почти навсякъде в Кралството, но не и в Крудий. На Хал това би му изглеждало смешно, ако шегата не беше на негов гръб. Докато другите младежи на неговата възраст често затваряха пивниците и хановете в шестък вечер, той обикновено четеше сам в стаята си или оставаше да седи със семейството си след вечеря.

Подобно на повечето младежи, той жадуваше за онова, което мислеше, че му липсва, и в малкото случаи, когато пътуваше с баща си до Карс или Тулан и се срещаше с някое слугинче или градско момиче, намираше преживяването за приятно, но безсъдържателно.

Едва когато срещна Стефани осъзна какво му е липсвало. Веднъж, когато негов приятел бе отблъснат от едно момиче, той бе попитал баща си за това и помнеше отговора му. „Ще го преодолее — каза баща му. — Но за да стане по-бързо, трябва да знае, че го чака болка. Номерът е да не се бориш с болката, да не се вкопчваш в нея като в нещо скъпо, а просто да я оставиш да мине през теб и да си отиде. С времето ще идва все по-рядко и накрая ще изчезне съвсем“.

През повечето време след пристигането си в Риланон Хал бе прекалено зает, за да размишлява върху любовта си към жена, която никога не би могла да стане негова съпруга. Но в моментите на затишие, когато нещо му напомнеше за нея, гърдите му бяха пронизвани от болка, от която не можеше да се отърси. Той отказваше да позволи на ума си да се отплесне в самосъжаление или безсмислен копнеж, но пустотата оставаше. Опита се да последва съвета на баща си и просто да остави мислите за Стефани да преминат през него, но те не си отиваха. Оставаха и го измъчваха.

Унесе се в неспокойна дрямка. През ума му прелитаха различни мисли и образи. Липсваше му баща му, искаше му се да поговори с

него за толкова много неща, най-вече как да служи по най-добрия начин на разбитото си херцогство и на Кралството. За Стефани…

Усети нечия ръка на рамото си.

— Сър, време е за вашата смяна.

Хал премигна и откри, че един от батирските войници го буди. Мигайки с очи и чувствайки се съвсем неотпочинал, той каза:

— Благодаря.

Тай вече беше буден и вървеше към конете. Когато Хал го настигна, промърмори:

— Тежка нощ?

— Да. Не можах да спя.

Тай не отвърна нищо. Беше пътувал достатъчно с Хал, за да знае, че младият херцог е достатъчно опитен войник, за да спи при всякакви обстоятелства, така че това бе необичайно.

— Станало ли е нещо?

Хал поклати глава.

— Просто някои неща ми се отразяват. Стигнем ли до Саладор, ще затъна до гуша в политика, а това е място, където предпочитам да не бъда.

— Хич не ти завиждам — отбеляза Тай. Бързо прегледа сбруята на коня си и каза: — Аз ще поема западния край.

Хал кимна. Хвърли поглед към небето и си отбеляза положението на звездите и двете залязващи луни, Малката и Средната. По това време на годината Голямата луна изгряваше заедно със слънцето.

— Имаме два часа, а после ще оседлаем конете и ще потеглим рано.

Тай кимна и тръгна към западния край на лагера.

Караулът беше най-затъпяващото задължение за един войник и все пак бе жизненоважен. Един току-що събудил се човек не е толкова ефективен боец като онзи, който вече е на крак, с оръжие в ръце и нащрек. Всички книги на военна тематика, които бе чел Хал, приемаха за безспорно, че да атакуваш в ранните сутрешни часове е най-ефикасно от гледна точка на изненадата. Мъжете или още спят, или току-що стават и още са сънени. Атакуващите имат предимството, че са отпочинали и нащрек, а от изучаването на военното дело Хал

знаеше много добре, че една битка може да се наклони в едната или другата посока и от най-дребното преимущество.

Спомняше си как бе чел описание на битката за Крондор, когато Кралството завладяло първата си твърдина на Горчивото море, още преди векове. Крондор бил обикновено укрепление на върха на един хълм, с две палисади, каменна и дървена, ограждащи простичък град с къщи от сплетени пръти и кал. Но бил добре защитен и можел да се снабдява с продоволствия по море.

Битката започнала и преминала в безрезултатна обсада, докато в последния ден предводителят на силите на Кралството, принц Леонтин, брат на краля и херцог на Саладор, повел атака по изгрев-слънце. По пладне изглеждало, че атаката е успешно отблъсната, тъй като нападателите се оттеглили, но лумнал малък огън, не в дървото на крепостния вал, а в някакви храсти в рова под него. И ето че изведнъж три греди рухнали. Принц Леонтин видял открилата се пролука, обърнал силите си, ударил с всичко, което имал, и до залез-слънце Кралството вече владеело Крондор.

Островното кралство получило своя излаз на Горчивото море заради някакви запалили се храсти.

Този урок се бе запечатал в ума на Хал, за разлика от някои други. Двамата с баща му го бяха обсъждали и баща му бе категоричен за едно нещо: бойният план трябва да остане гъвкав, да се променя от мига, в който влезеш в досег с врага — именно командирът, който се приспособява най-добре и реагира на нуждите на момента, излиза победител.

Хал се взираше в нощта и се опитваше да си представи какво би правил сега, ако войната изобщо не бе започвала. Двамата с брат му още щяха да спят в леглата си, но след около два часа щяха да се обличат, за да закусят с родителите си.

Този живот му се струваше на хиляда години разстояние.

Изведнъж чу нещо. Не беше сигурен какво е, но разбра, че е неестествено. Щракна силно с пръсти и Тай се обърна да погледне към него от другия край на лагера. Хал посочи два пъти към източника на звука, после описа кръг, обхващащ целия лагер, и направи жест сякаш натиска надолу с ръката си. Тай му кимна, че разбира.

Събуди тихо хората един по един, като им даде знак да пазят тишина. Само след минута лагерът бе буден и въоръжен. Хал даде знак

на капитан Редик, че ще отиде да погледне, и посочи, че един войник, Минтън, трябва да тръгне с него. От разговорите по пътя знаеше, че върлинестият червенокос мъж е бил опитен ловец и следотърсач, преди да влезе в армията.

Двамата се шмугнаха в храстите, заобиколиха лагера и се насочиха към източника на звука с готови оръжия.

Дърветата бяха доста редки, така че Хал и войникът разполагаха с доста добро полезрение въпреки тъмнината, но не се виждаше нищо. Хал тъкмо се канеше да се върне в лагера, когато чу звук — тих, но непогрешим. Пръхтене на кон и лекичко подрънкване на юзда. Той посочи и даде знак на Минтън да заобиколи от другата страна и да се съберат пак.

След минута чу тропота на отдалечаващ се кон. Няколко секунди по-късно Минтън стигна до Хал и той му каза тихо:

— Някой отведе коня си нататък. После, когато реши, че е достатъчно далеч, го яхна.

Минтън коленичи и огледа земята на слабата лунна светлина.

— Не мога да съм сигурен преди утрото, сър, но гарантирам, че това там до нозете ви е отпечатък от ботуш.

— Да се връщаме в лагера.

Забързаха назад.

— Един ездач, без съмнение ни шпиониираше, препусна на юг — каза Хал.

Тай повдигна въпросително вежда и Хал му прошепна:

— Май няма да тръгваме по-рано.

Тай кимна, а капитан Редик каза:

— След като всички са будни, да тръгваме. Ако някой ни причаква нататък по пътя, ще го изненадаме, като подраним. — Посочи войника, който бе разузнавал с Хал. — Минтън, искам да потеглиш веднага. Движи се колкото можеш по-тихо и се върни веднага щом видиш нещо, което трябва да знам.

— Слушам! — отвърна мъжът и забърза да оседлае коня си.

— Студена закуска — каза Редик — и по седлата, щом небето на изток посивее.

Мъжете се разшетаха да изпълняват заповедите. Хал се приближи до капитана и каза:

— Мисля, че ще попътуваме с вас още малко.

— Винаги се радвам на допълнителни мечове, милорд — отвърна тихо Редик. Кимна към Тай и добави: — Ако си спомням правилно, това не е ли младежът, който ви надви на последния турнир в Двора на майсторите?

— Да — каза Хал. — Това е Тай Хокинс.

— Е, явно Рутия ми се усмихва, защото като става дума за два допълнителни меча, двамата финалисти от турнира в Двора на майсторите са най-доброто, което бих могъл да си пожелая.

— Надявам се да не ви разочароваме — рече Хал.

— Иде ездач! — извика конникът в челото.

Вместо на обичайното си място в края на колоната сега Тай и Хал яздеха непосредствено зад капитана.

— Минтън е — каза Редик.

— Изглежда, бърза — отбеляза Тай и изтегли меча си.

— Не виждам никого зад него — каза Хал и даде знак на приятеля си да прибере оръжието.

Минтън дръпна юздите в последния момент и конят му спря толкова рязко, че почти приклекна. Войникът се обърна и посочи по пътя.

— Чакат ни на около миля оттук, капитане.

— Колко са?

— Трийсет и пет, може би четирийсет. Шпионирали са ни, няма съмнение. Открих следи, водещи от нашия лагер до мястото, на което ни причакват, встрани от пътя. Проследих ги и се озовах над тях.

— Някаква идея кои са? — попита Хал.

— Нямат нито униформи, нито табарди, нито знамена, сър — каза Минтън. — Но са организирани и позицията им е добра.

— Стрелци? — попита Редик.

— Не видях, но това не значи, че някои от онези момци нямат лъкове за стрелба от кон.

— Можем ли да се промъкнем зад тях? — попита Редик.

Минтън се ухили.

— Ами, всъщност, мисля, че можем.

— Капитане, вие имате ли стрелци? — попита Хал.

— Четирима — отвърна капитанът. — Знам какво се каните да предложите. — Обърна се към Минтън. — Каза, че си се озовал над тях. Това е добра позиция за стрелци.

— Щом се доберат дотам, да, сър, но хората от засадата ще ги видят, ако заемат местата си, преди да е започнала битката.

— Не ме интересува — каза капитанът. — Ако имат стрелци, искам някой да им види сметката, преди да се обърнат и да ни видят как се приближаваме изотзад.

— Ако ще го правите — каза Хал, — имате нужда някой да се приближи по пътя, за да им отвлече вниманието.

— Какво сте намислили?

Хал се усмихна.

— Те трябва да видят авангарда ви, човек в табард на Батира, затова си мисля да им покажем водещия ви конник и много прах на половин миля зад него.

— Двама-трима ездачи, влачещи храсти? — подхвърли капитанът.

Хал кимна.

— Добра идея.

Тай хвърли скептичен поглед на приятеля си.

— И предполагам, че ние ще сме доброволците, които ще влачат храстите?

Хал се ухили.

— И да пропуснем забавлението?

— Е, в такъв случай… — Тай сви рамене.

Капитанът даде знак на Минтън да се отдалечи и да ги остави насаме.

— Всъщност щях да предложа вие и приятелят ви да направите точно това. — Той понижи глас. — Ще си имам проблеми, ако нещо… — Остави мисълта недовършена.

— След като нямате представа кои сме, капитане, как бихте могли да си имате проблеми? — попита Хал. Приведе се към него. — В момента се налага да знам защо е устроена тази засада за вашите хора. Нужен ми е някой жив от онези мъже. За предпочитане повече от един.

— Да, милорд. Само, моля ви, опитайте се да не умирате, докато сте под мое командване.

Тай се опита да потисне смеха си.

Капитанът определи тримата, които щяха да влачат храсти, и им нареди да изчакат половин час. На мъжа, който щеше да язди отпред, каза:

— Ако тези копелета имат и половината акъл, който боговете са дали на добитъка, ще те изчакат да минеш, за да ударят онова, което смятат за цялата колона. Ако забележиш някакъв признак от тях, язди право напред, където ще те чакаме ние, зад гърба им. — Обърна се и извика: — По конете! Минтън! Води!

Разузнавачът потегли в бърз тръс, докато колоната се задвижи зад него, а после премина в лек галоп.

Хал погледна изсветляващото небе на изток и осъзна, че фалшивият челен ездач и „колоната“ ще потеглят точно по изгрев-слънце и така ще пристигнат при засадата в момента, когато ги очакват. Хвърли поглед към Тай.

— Забавляваш се прекалено много — каза приятелят му.

— След всичката политика и дебнене, криене и хитруване, съм готов за една честна битка.

— Нали това казах: забавляваш се прекалено много.

Малко по-късно отбиха от пътя и поеха нагоре по сухо речно корито, обрасло с достатъчно храсти, за да стане ясно, че реката, текла някога оттук, е сменила руслото си много отдавна.

— Капитане, трябва да оставим конете тук — каза Минтън. — Отсега нататък използвайте само жестове.

Всички слязоха и вързаха животните.

Капитан Редик бръкна в кесията на колана си и каза:

— Заглушете ножниците. — Извади парче плат, вдигна меча си, уви плата около основата на острието и после натисна дръжката надолу. Сега оръжието нямаше да издаде нито звук.

Хал и Тай получиха парчета плат от двама войници и последваха примера на капитана. После мъжете оставиха всичкото си друго снаряжение — раници и кесии, — за да няма какво да тропа, след което прикрепиха здраво кръглите щитове на гърбовете си, докато не заприличаха на стадо златисто-черни костенурки.

Капитанът кимна и накара хората си да се строят в колона по двама, а после даде знак на Минтън да води.

Хал беше впечатлен. Трийсет добре въоръжени войници обикновено първо се чуваха, а после се виждаха. А на дворцовите стражи и гарнизонните войници им липсваше полева дисциплина. Вече бе убеден, че този отряд е нещо повече от ескорт за вестоносец. Всички войници в Крудий бяха обучени за горска служба — естеството на района налагаше това, но Батира бе древен град, заобиколен от обработваеми земи, без никаква гора на три дни езда. Малкото разпръснати горички в това херцогство пък не даваха достатъчно прикритие за престъпници, бракониери и бегълци.

Тези мъже обаче бяха обучени да се промъкват безшумно и сега Хал разбра защо загадъчният служител на херцога на Батира Джастън бе прикрепил него и Тай към този отряд — това беше специална част за проникване в тила или набези. Бащата на Хал му бе разказвал за такива, макар че Крудий никога не бе имал нужда от подобен тип войници; в Източното владение обаче войната невинаги беше открита.

Стигнаха до разклонение, където от пресъхналата рекичка се отделяше животинска пътека, която се виеше нагоре сред скалите. Минтън посочи натам и имитира стрелба с лък. Четиримата стрелци поеха в указаната посока. Минтън вдигна ръка с разперени пръсти и посочи надолу, за да покаже, че трябва да изчакат пет минути, преди да продължат.

Хал оглеждаше лицата на мъжете. Нищо в тези войници не подсказваше, че са необичайни, но той вече бе сигурен, че външният им вид лъже.

След изтичането на петте минути Минтън пак вдигна ръка и посочи по сухото речно корито. Като нощни крадци останалите двайсет и шест войници, капитанът им и Хал и Тай поеха тихо надолу. Ботушите им не издаваха почти никакъв звук.

Стигнаха до голяма канара и Минтън им даде знак да я заобиколят. Вдигна един пръст и капитанът се обърна да повтори жеста му към останалите. Хал го разбра — да се движат в колона по един.

Сякаш мина цял час, но всъщност бяха не повече от пет-шест минути, докато заобиколят канарата и продължат надолу по друго пресъхнало корито, през гъста гора. Хал осъзна, че се връщат към Кралския път откъм север.

Минтън се обърна на югоизток и докато излизаха от гъстите дървета, посочи натам, където трябваше да е засадата. Хал проточи шия и след миг зърна движение сред скалите над дефилето, където пътят прорязваше гористите хълмове.

Капитан Редик даде знак и колоната пое бавно по широк обиколен маршрут, докато не се озоваха на север от пътя, точно зад лежащите в засада мъже.

Кралският път минаваше през широко стотина крачки дефиле, оградено от двете страни със скални масиви — този на север, откъдето бяха заобиколили, и друг на юг, няколко пъти по-голям. Минтън се бе оказал достатъчно умен да разузнае най-краткия път до тила на противника.

Хал погледна високо сред скалите на север и за свое облекчение не видя нищо. Знаеше, че ако стрелците са по местата си, в мига, щом чуят битката долу, ще изскочат и ще помогнат сражението да приключи по-бързо.

Капитан Редик клекна и останалите го последваха. Той се приведе напред, посочи края на колоната, вдигна седем пръста и посочи скалите северно от пътя. След това посочи малка група дървета и следващите седмина войници станаха и изтичаха до указаната позиция.

Редик даде знак на останалите да го последват и тръгна на югозапад. Ако стоящите в засада мъже бяха разпределени равномерно, тези от север щяха да се озоват под обстрел отгоре, осъзна Хал — ето защо бе това неравно делене на силите.

Хал тъкмо благодареше на Рутия, богинята на късмета, че не са ги забелязали, когато един глас над него прошепна:

— Виждам прах!

Мъжете сред скалите се размърдаха и сега Хал можа да види цялостното им разположение.

Капитан Редик, изглежда, броеше безмълвно; после с едно движение се изправи и бавно изтегли меча си. Мъжете под негово командване безшумно свалиха щитовете от гърбовете си и извадиха оръжията. Хал и Тай направиха същото.

Капитанът вдигна високо меча си само за миг, после го свали рязко и се устреми напред в бавен, отмерен бяг. Тай и Хал го последваха на една крачка след другите войници. Тичаха безшумно, а

после се втурнаха в спринт. Един от противниците ги чу, обърна се и вдигна тревога.

Битката започна.

Освен че войниците от Батира разполагаха с предимството на изненадата, беше ясно, че са опасни бойци. Виковете от север подсказаха на Хал, че другият край на пътя също е под атака.

Хал видя някакъв войник да се спуска от скалите и се втурна към него. Личеше си, че атакуваните са обучени войници, но никой от тях не носеше униформа. Мъжът, когото нападна Хал, беше с бяла риза с кожен елек над нея и дебели вълнени панталони. Носеше фино наточен дълъг меч, но нямаше щит. Видя идващия срещу него Хал и скочи към него с намерението да го събори. Хал обаче отскочи вдясно и му преряза гърлото с един замах.

Кръвта швирна и Хал се завъртя. Тай също се бе справил със своя противник и тъкмо пристъпваше да помогне на един войник, притиснат от двама неприятели.

— Трябва ми поне един жив! — извика Хал.

Тай покорно обърна меча си, халоса зад ухото единия от двамата войници, повали го в безсъзнание и после го изрита в челюстта.

— И да може да говори! — извика Хал.

Тай се ухили и прониза другия войник в крака. Онзи изкрещя и рухна.

Хал видя капитан Редик да се бие с един противник, докато друг се приближаваше зад гърба му.

— Редик! Зад теб! — извика той.

Капитанът посече ниско с меча си, пристъпи вдясно и се обърна точно когато мъжът зад него мушна напред. Острието не успя да го прониже, но го засегна отстрани.

Хал се втурна и с пет крачки стигна до противника на Редик. Фрасна го в гърлото с лявата си ръка, после мушна надясно към мъжа, застрашаващ капитана изотзад. Острието му изсвистя във въздуха — вторият отстъпи, докато Хал срита в лицето онзи на земята.

Редик притисна ръка към лявата си страна и мушна към мъжа, който го бе ранил. Хал се обърна и се хвърли покрай капитана, който се олюля и залитна.

Хал се престори, че замахва отгоре, после извърти острието, скочи напред и улучи противника си в корема. На лицето на онзи се

изписа смайване, кръв бликна от устата му, очите му се оцъклиха и той се строполи.

Хал се завърти и видя, че Редик седи на земята, притиснал раната си с ръка.

— Битката е ей там — извика той на Хал и посочи с меча си.

Хал нападна група врагове, които се организираха в плътна защитна формация, която би била трудна за атакуване. Видя, че повечето от отряда на Редик са се справили с противниците си, и извика:

— При мен!

Половин дузина войници в черно и златно се втурнаха към него.

— Редица от щитове! — изкомандва той, като посочи с меча си къде я иска. Шестимата войници се подчиниха мигновено. — Вдигнете щитовете! — извика Хал. Шестимата вдигнаха щитовете си така, че да надзъртат над ръба им. — Атака!

Войниците се втурнаха право към враговете, които изтеглиха мечовете си, готови да парират и контраатакуват. Но нападателите не спряха — врязаха се в групата с щитовете напред, като разхвърляха тела на всички страни.

Изведнъж битката се превърна в клане. Тай се приближи до Хал и подметна:

— Това изглежда интересно. Да им помогнем ли?

— Мисля, че само ще им се пречкаме.

— Корави момчета са нашите.

— Тъкмо си мислех същото.

Битката приключи бързо. Петима войници хукнаха да доведат конете, а другите останаха да се погрижат за пленниците.

От мъжете, устроили засадата, бяха останали живи четирима, трима от тях в съзнание. Шестима от войниците от Батира бяха получили рани, но само тази на капитана изглеждаше тежка. Хал се приближи до мястото, където разузнавачът Минтън се грижеше за него, клекна и каза:

— Капитане? — Видя кървавата пяна, избила по устните на Редик. Това беше лош знак.

— Вдигни ме да се облегна на тази скала — каза капитанът на Минтън. — И се махни. Имам да кажа нещо на нашия приятел.

Минтън му помогна да се нагласи в по-удобна поза и когато останаха сами, Редик изхриптя:

— Милорд, аз умирам. Нещо в мен кърви и усещам как губя сили. — Хал понечи да огледа раната, но капитанът отблъсна ръцете му. — Не се обиждайте, милорд, но няма време да се залъгвате, че бихте могли да ме откарате до Саладор, преди да съм умрял. Ако времето за стигане дотам не ме убие, ще го направи ездата. Имам да ви кажа нещо важно. Депешите в чантата на седлото ми не са важни. Те са за херцога на Саладор, а някои трябва да се пратят с куриер до други местни благородници в падината Таутон и Стрелата. Но в ризата ми има зашито писмо от херцога на Батира за принц Едуард. Задава се война и милорд иска Едуард да знае, че Батира стои зад него. Той залъга Чадуик от Ран да си мисли, че може да подкрепи Оливър, но това е хитрост.

Хал кимна.

— Някой в двора на господаря ти е шпионин, иначе откъде ще знаят за това пътуване и това писмо, за да устроят засадата?

Редик се закашля и по брадичката му потече кръв.

— Монтгомъри от Риланон все още пази неутралитет, но милорд смята, че Чадуик е постигнал споразумение с принц Оливър. В писмото има подробни сведения за всичко, което милорд Батира е узнал до момента.

— Как трябваше да стигне писмото до принц Едуард? — попита Хал.

— Един куриер ме чака в кръчма близо до саладорския дворец.

Тай се приближи до тях.

— Имам да ви казвам нещо важно.

— Какво? — попита Хал, като хвърли поглед през рамо.

— Пленниците не искаха да говорят, докато не ме видяха как намушквам двама от ранените. Всичко беше само привидно, те си бяха вече мъртви; аз излъгах, че са живи. Тези мъже не са прости наемни мечове, а наемници от Долината. — Тай направи пауза, после продължи: — Саладорският херцог е платил скъпо да ги докара тук, за да унищожат този патрул.

— Саладорският херцог ли? — изненада се Редик. — Той пази неутралитет и твърдо отстоява, че трябва да бъдат взети всички мерки за мирно уреждане на спора за короната.

— Пазил е неутралитет, искаш да кажеш — поправи го Хал. — Ако някой шпионин в двореца на твоя господар е пратил вест по бърз кораб, тя трябва да е стигнала Саладор преди три дни и им е дала предостатъчно време да организират тази засада. Ако впоследствие възникнат въпроси, са щели да го обяснят като нападение на разбойници, които са избягали с конете, мечовете ви и всички депеши, които може би сте носили. — На лицето му се изписа любопитство. — Но как е успял саладорският херцог да докара толкова бързо хора от Долината дотук?

— Ще разбера — каза Тай и се отдалечи. След малко откъм пленниците се чу изквичаване от болка, той се върна и съобщи: — Изглежда, нашият херцог вече от месеци вербува наемници както от Долината, така и от Северен Кеш. Разпръснал ги е из ханове и кръчми по цялото херцогство. Тази шайка тук е получила указания лично от шамбелана на херцога.

— Какви са били заповедите? — попита Хал.

— Да убият всички от Батира и да занесат съдържанието на чантата с депешите до задния вход на замъка. Водачът на тази пасмина каза, че ако той не оцелеел, момчетата му щели да си получат второто плащане, независимо кой се яви на уреченото място, стига да каже на пазача: „Спешно съобщение за канцлера“.

Капитанът се закашля и от ъгълчето на устата му потече още кръв.

— Чакайте да ви кажа как да намерите агента.

— Не — каза Хал. — Щом доведат конете, пращам хората ти обратно в Батира. Двамата с Тай ще влезем в града, както го планирахме, сами, и ще се представим за наемни мечове. Аз лично ще доставя писмото на принц Едуард.

Сведе поглед към капитана.

— Мога ли да направя нещо?

Редик поклати глава, неспособен да говори, после затвори очи. Изведнъж главата му се люшна и той издаде продължително предсмъртно хъркане.

— Минтън! — извика Хал.

Разузнавачът дотича.

— Капитанът ви е мъртъв, Минтън. — Хал бръкна в кесията на колана си, извади пръстена на баща си и го надяна на пръста си.

Коленичи до Редик, дръпна ризата му и откри зашитото в подгъва й писмо. Сряза я с ножа си, извади писмото и го пъхна в собствената си риза. После свали окървавения табард на капитана с емблемата на поста му, извезана над герба на Батира, и я смачка на топка. — Къде е чантата с депешите?

— На коня му, сър.

Докато се изправяше, Хал чу приближаването на конете и вдигна очи. Видя петима ездачи — всеки водеше по няколко коня, навързани един зад друг.

Мъжете от Батира се бяха събрали около пленниците и Хал се приближи към тях.

— Аз съм Хенри, херцог на Крудий, и поемам командването. Кой е най-старшият тук?

Един слаб мъж, когото Хал познаваше само като Кармоди, каза:

— Аз, сър. Аз съм взводният сержант.

— Имам заповеди за вас, сержант.

— Сър?

— Първо, донесете ми чантата с депешите от коня на капитана ви. После отнесете съобщение на Джастън и не говорете с никой друг, освен с него.

— Джастън — кимна сержантът. — Слушам, милорд.

— Кажете му, че подозренията на херцога за Чадуик и Артър Саладорски са верни и той трябва да вземе мерки да се защити.

Сержантът се поколеба, после каза:

— Подозренията на милорд за лордовете Чадуик и Артър са верни и вие го съветвате да се пази.

— После му кажете, че има шпионин в двора си; разкажете му за засадата и че те са знаели, че идваме.

— Лесно е да запомня това, сър — рече тъжно мъжът и погледна към неподвижното тяло на капитана.

— И последно, отнесете капитана обратно в Батира и кажете на господаря си, че е получил най-добрата възможна служба от човек, който е заслужавал нещо повече от това да попадне в засада на разбойници.

— Разбойници ли? — попита един от пленниците. — Ние не сме разбойници. Ние сме военнопленници. Спазваме наемническия кодекс. Предадохме се според правилата.

Хал се вгледа в четиримата оцелели и попита:

— Кой е предводителят ви?

— Беше Бенсън — отвърна същият мъж. — Лежи ей там, храна за гарваните. Аз съм Галтън, вторият по ранг.

Никой от останалите не възрази, затова Хал кимна.

— Вие сте наемници от Долината, мечове за продан, хора, които изпитват вярност само към златото. Що се отнася до мен, сте просто банда разбойници.

— Аз, Хенри, по документи на Короната и по рождено право принц на Островното кралство, съм упълномощен да раздавам кралското правосъдие. — Погледна Кармоди и каза: — Обесете ги.

Изведнъж трима крещящи и уплашени мъже бяха сграбчени и повлечени към близките дървета.

— Ами този, който е в несвяст, милорд? — попита един от войниците.

— Обесете и него — рече Хал и четвъртият мъж бе помъкнат след другите.

— Сурова присъда — каза Тай.

— Възразяваш ли?

Без помен от насмешка Тай отвърна:

— Не, милорд. Това е ваше право. — След кратка пауза добави: — Освен това смятам, че е необходимо.

Хал мълчаливо гледаше как бесят първия мъж. После каза:

— Щом Саладор подкрепя Оливър, Батира е прав: Чадуик трябва да е минал под знамената на Оливър. Саладор никога не би действал без могъщи съюзници на изток.

Тай въздъхна уморено.

— Значи ще има война.

— Не — каза Хал. — Значи войната вече е започнала.

Обърна се и тръгна към мястото, където чакаше конят му. Тай го последва.

На северната порта на Саладор войници спираха всички влизащи и излизащи от града.

— Какво е това? — попита Тай.

И двамата бяха репетирали ролята си на странстващи наемници и наистина изглеждаха като такива, след като не се бяха бръснали, нито къпали, откакто бяха напуснали Силден. Прахът, който ги покриваше след ден езда под бурния горещ вятър, помагаше на маскировката им.

— Подготовка за война — отвърна Хал. — Саладорският херцог се тревожи да не би в града му да влязат шпиони на други претенденти за трона. Или пък да излязат.

— Е, като се има предвид какъв хаос цари в политиката на Кралството, подозирам, че във всеки град има предостатъчно агенти и шпиони, че никой да не може да направи нещо, без всички да разберат. — Погледна Хал. — Прав ли съм?

Хал се засмя.

— Да. — Въздъхна. — Какво ли не бих дал да можех да пратя вест на Джим Дашър.

— Сигурен съм, че той има свои хора тук.

— Да, но проблемът е как да ги намерим.

Бавно се придвижиха до челото на опашката и един войник се обърна към тях.

— По каква работа идвате?

Тай хвърли поглед към Хал, който каза:

— Съобщение за канцлера на херцога.

— Дайте го. — Войникът протегна ръка.

— Заповедите ми са да му го предадем лично.

— Чии заповеди?

— На херцога — отвърна Хал, без да му мигне окото.

Увереното му държане надделя над всякакви въображаеми облаги, които войникът смяташе, че би могъл да извлече, ако достави съобщението лично, затова накрая той каза:

— Добре тогава, но вървете право в двореца. Никакво спиране за пиене с курвите.

Хал отдаде небрежно чест и подкара коня си през портата.

Северният път водеше право към двореца, разположен на най-високия хълм в Саладор — стръмно възвишение, което се издигаше над пристанището. Докато се приближаваха, Хал си помисли, че двамата с херцог Артър са роднини, макар и далечни — имаха общ прародител, третия херцог на Крудий, Боррик. Хал бе потомък на сина

му Мартин, а Артър бе прапра- и така нататък внук на дъщеря му Карлайн.

Но както и при повечето роднинства сред благородниците на Кралството, кръвните връзки бяха важни само когато служеха на политически амбиции. Хал не се съмняваше, че ако съветниците на Оливър са посъветвали принца на Маладон и Симрик да набие главата на Хал на пика, неговият далечен братовчед Артър ще се подчини — особено ако наистина беше човек на Оливър.

Дворецът на херцога някога бе представлявал солидно укрепление. Но сега, докато го оглеждаше, Хал промърмори:

— Ако успеем да вмъкнем петстотин души през портата, ще превзема замъка за десет минути.

— Да се чуди човек защо Кеш не се е появил тук по време на неотдавнашните враждебни действия.

— Защото по-голямата част от армията му оплячкосваше Свободните градове и моето херцогство — рече Хал тихо, но с нескрита горчивина.

Стигнаха до главната порта и свиха надясно. Поеха покрай очарователна ливада с ниски храсти по края, зад ниска каменна стена с решетка от ковано желязо, боядисана в убито жълто. Камъкът на двореца беше сив и потъмнял от времето до тъмносин или дори черен на места, но въпреки мрачния вид на сградата прилежащите й земи изглеждаха почти празнично.

Улиците гъмжаха от народ и Тай каза:

— Изглежда, всички знаят, че иде война.

Хал кимна. В очакване на потеглянето на армията в града се бяха стекли сума ти странстващи търговци и хора с всякакви професии, от шивачки и стрелари до лекари, ковачи и курви. Бащата на Хал казваше, че историята помни случаи, когато придружителите на войската са били дваж по-многобройни от самата войска.

Стигнаха до преграден от войници път, с импровизирана бариера, която се състоеше от дебел прът, поставен върху две магарета за рязане на дърва. Хал посочи напред.

— Задната порта?

Войникът кимна и попита:

— По каква работа?

— Спешно съобщение за канцлера — отвърна Хал.

— Пуснете ги — каза войникът и двама яки копиеносци оставиха оръжията и свалиха единия край на дебелия прът, за да могат конете да го прекрачат.

Тай погледна през рамо и видя как войниците се мъчат да наместят бариерата на мястото й.

— Защо е това, как мислиш?

— Очевидно за да не може никой да влезе лесно.

— Моли се да не ни се наложи да излизаме бързо.

Хал се усмихна.

— Конят ми може да прескочи това, не бери грижа. — Хвърли поглед към приятеля си. — За твоя обаче не съм толкова сигурен.

Тай се усмихна невесело.

— Да прескачаме онзи прът, докато онези юначаги се опитват да ни смъкнат от седлата насред претъпкана улица… не е моята идея за забавление.

— Съгласен — отвърна Хал.

Яздеха по тесен път, ограден с висока до гърдите каменна стена, която делеше парковете на двореца от самия град. Сградите по склона под новата стена, изглежда, бяха преуспяващи магазини, хубави къщи и скъпи ханове: точно каквото би очаквал човек в такава близост до двореца — тук живееха хора със средства, но не толкова богати, че да си позволят лукса на големи имения.

Стигнаха до задния вход — малка, но дебела дървена врата в иначе гола стена. Хал се засмя.

— Предполагам, че някога това е било от полза.

Тай го погледна и каза:

— Не съм сигурен, че…

— Никога не си живял в замък, нали?

— Не, макар че съм посещавал няколко. Живял съм в дворци, ханове, над ресторанта на баща ми, под маси в кръчмите и на много други не толкова приятни местенца, но никога в замък.

Хал се ухили, докато слизаше от коня.

— Едно време това е било порта за излази на войниците, както и задна врата за доставчици.

— Аха — каза Тай и се огледа. Тесният път определено не бе място, където някой би искал да осъществява контраатака. — Малко е тесничко, не мислиш ли?

— Нямам представа какъв е бил теренът преди векове — отбеляза Хал и потропа силно по вратата. — Може да е имало гъст храсталак, дървета или ров…

След секунди вратата се отвори и се появи страж.

— Какво има?

— Спешно съобщение за канцлера.

Стражът кимна.

— Ясно. Чакайте тук. — И затвори вратата.

След десетина минути тя се отвори пак и един мъж в дворцова премяна каза:

— Да?

— Вие ли сте канцлерът? — попита Хал.

— Къде е Бенсън? — грубо попита мъжът. Беше вече на години, но бе с фини одежди, хубави ботуши и явно си падаше по ефектни бижута, защото носеше златна верижка, на която висеше емблемата на поста му, и няколко големи пръстена.

— Мъртъв е — отвърна Хал. Махна към Тай и каза: — Някои от момчетата са ранени и почиват в лагера. Ние двамата решихме, че ще е по-умно да дойдем бързичко тук, защото Галтън каза, че чакате. Той е прекалено тежко ранен, за да язди, затова прати нас. Нареди да ви кажем, че ги спипахме.

— Спипахте ги?

Хал отиде до коня си и извади от дисагите окървавения табард на капитан Редик и чантата с депешите.

— Галтън каза, че трябва да ви донеса това, и то бързо, тъй рече. — Показа емблемата върху туниката на капитана и подаде чантата на мъжа.

Канцлерът я отвори, извади съдържанието и хвърли празната чанта обратно на Хал. Бързо прелисти депешите — щом погледнеше всяка, я захвърляше. Когато прочете и последната, попита:

— Това ли беше всичко?

— Не открихме нищо друго, милорд. Момчетата се постараха много, казвам ви. Претърсиха дрехи, ботуши, всичко.

— А капитанът от Батира каза ли нещо?

— Ами, правичката да ви кажа, милорд, ние с него — посочи към Тай — бяхме малко заети да убиваме. Оказаха доста сериозна съпротива. — Хал понижи глас. — Не е моя работа да си давам

мнението, но ми се чини, че тази групичка беше като най-коравите бойни отряди, дето съм виждал. Специално обучение, тъй си мисля. Загубихме доста момчета вчера.

— Прав си: не е твоя работа да си даваш мнението.

Хал се зачуди дали не е прехвърлил границите на ролята си на обикновен наемен меч. От канцлера се излъчваше заплаха. Хал бе виждал хора като него при престоя си в Риланон. Някои мъже убиваха с перо и пергамент също толкова лесно, колкото други със стомана, и ако херцог Артър се вслушваше в този човек, Хал бе сигурен, че получава опасни политически съвети.

Явно разочарован, че не е открил онова, което търсеше, канцлерът каза:

— Добре. Можете да вървите.

— Милорд — рече Хал, преди канцлерът да се е обърнал. — Галтън каза, че ще платите втората част от сумата по договора.

— Нима? — попита мъжът и Хал усети, че е стигнал до опасен момент. Нямаше много опит с наемници, тъй като на Далечния бряг не се нуждаеха от тях, но бе чувал разни истории.

— Каза, че Бенсън казал, че сме получили първото плащане, като сме приели договора, а останалото трябвало да ни се плати сега.

— Той сви рамене. — Е, ами до няколко дена Галтън би трябвало вече да може да язди, така че нищо не пречи да почакаме, докато той дойде тук и уреди нещата с вас, сър. Искам да кажа, в града ви киснат достатъчно наемни мечове, за да не ви се ще да се разчуе, че не си плащате договореното, нали? Искам да кажа…

— Няма значение — прекъсна го канцлерът с кисела физиономия. — Чакайте тук.

Мина близо половин час, през който Хал стоеше край отворената врата и под злобния поглед на един саладорски войник, докато Тай седеше търпеливо на коня си. Накрая канцлерът се върна с тежка кесия и я подаде на Хал.

— Благодаря, милорд — рече Хал.

— Галтън щял да дойде след няколко дни, така ли?

— Резнаха го с меч по крака. Не дълбоко, но не може да язди. Ние обаче го превързахме добре. Смятам, че ще е готов за езда след три-четири дена. Би трябвало да дойде най-късно до края на седмицата.

— Когато пристигне, да се яви при капитан Брага на източната порта за нови заповеди.

— Ясно, сър — каза Хал. Яхна коня си, а Тай отдаде лениво чест на канцлера, който не му обърна внимание.

Когато навлязоха дълбоко в градските улици, Хал каза:

— Е, поне тази нощ ще спим в чисти легла и ще си хапнем до насита. — Претегли кесията. — Тук сигурно има поне триста жълтици.

— Може би трябва да станем наемни мечове?

— Може би — отвърна със смях Хал.

11.
В КАПАН

Рогове и барабани разкъсаха утринната тишина.

Хал се сепна и се събуди. Двамата с Тай бяха намерили стая в „Танцуващото пони“ близо до Фермерската порта в най-южната част на града, където търсенето бе определило цена далеч по-висока от нормалната, затова Хал реши да играе ролята на беден наемник и раздели една стая с Тай. Тай бе спечелил жребия и спеше в единственото легло, докато Хал трябваше да се задоволи с одеяла и възглавница на пода.

Предния ден и двамата се бяха насладили на гореща баня и бръснене и си бяха купили чисти дрехи, а след това си устроиха прилична вечеря. Сега шумът отвън ги събуди от напълно заслужен сън.

Хал мина покрай все още замаяния Тай, отвори малкия прозорец под островърхия покрив и надникна навън. Двама мъже в саладорски ливреи крачеха по улицата и спряха два магазина по-нататък. Единият наду три пъти рога си, а другият заудря по барабана. После свирачът извика:

— По заповед на негова светлост херцог Артър, владетел на Саладор, всички бойци са мобилизирани! Ако сте между шестнайсет и петдесет лета и не страдате от немощ или недъзи, умствено здрави сте и можете да държите оръжие, сте призовани на сбор! — След това заряза официалния тон и извика: — Хайде, мърльовци, измъквайте се от леглата и тръгвайте към южната порта! Всеки годен да носи оръжие, който не се е явил пред придворния писар и бъде заловен, ще се смята за дезертьор и ще бъде обесен на градската порта! — Вдигна рога и затръби отново, а другият заудря барабана. После закрачиха по улицата, за да повторят съобщението по-нататък.

— Какво беше това? — попита полусънено Тай.

— Мобилизират ни — каза Хал и седна на края на леглото да си обуе ботушите.

— Какво? — възкликна Тай, вече напълно буден.

— Явно Артър е обявил военно положение и записва всеки мъж в боеспособна възраст във войската си. Трябва до залез-слънце да се явим на южната порта, иначе ще ни обесят като дезертьори.

Тай се прозя, после взе ризата си и каза:

— Е, предполагам, че е по-добре, отколкото да ни обесят като шпиони.

Хал го изгледа така, сякаш си е загубил ума.

— Ще мисля върху това сравнение друг път.

— Какво ще правим?

— Първо, ще скрием това злато — отвърна Хал и посочи кесията, която беше на пода до втория му ботуш. — Половината плата за една работа за трийсет души? Повечето бандити в града с радост ще ни прережат гърлата и за една десета от тази сума.

— Бая злато си е — призна Тай. — Но трябва ли ни?

— Засега да — каза Хал. — Мисля, че канцлерът се опитваше да изклинчи от договора. Ако беше осъзнал, че няма други оцелели, които ще дойдат при нас да търсят своя дял, щяхме да сме или в тъмницата на херцога, или мъртви.

— Тази мобилизация означава, че херцогът има прекалено много наемници и опълченски отряди в града, а храната, виното и златото му са на привършване. — Хал се изправи, взе портупея си от облегалката на стола и го надяна. Хвърли на Тай меча му. — И така, кое за една армия е не по-лошо от златото на ковчежника?

— Плячката — отвърна Тай.

— Правилно. — Хал се замисли. — Не може да тръгне на запад, защото не може да се изправи срещу Едуард преди пристигането на Оливър и Чадуик, а за да стане това, трябва първо вярната на Оливър флота да дойде тук… — Той млъкна. — Възнамерява да оплячкоса Силден.

Тай кимна в знак на съгласие.

— Батира не може да действа, докато не разбере дали Чадуик е тръгнал срещу него, или плава покрай него, за да се присъедини към Артър тук. Но Силден е съюзник на Батира и може да се отправи на юг, за да нападне саладорските сили в тил, ако напуснат града. Да, той трябва да смаже Силден, преди да се събере с Оливър и Чадуик, за да

потеглят заедно срещу Едуард. Е, все трябваше да се започне, рано или късно.

Хал се облегна на рамката на вратата.

— Оливър не може да остане в Риланон и да заплашва двореца вечно. Ето защо Едуард чака. Едно време на острова е можело да се отглежда достатъчно храна, за да се изхранват всички, но сега две трети от храната идва от сушата. Оливър знае, че всеки западен лорд и половината от източните са с Едуард, но знае също, че ако срази Едуард с подкрепата на Чадуик, Монтгомъри няма да му се опълчи. Значи първо Силден, после Оливър и Чадуик идват в Саладор.

— Какво ще правим?

— Ще гледаме да не ни обесят днес — отвърна Хал. — Хайде. Трябва да се явим при наборния офицер на портата.

Тай свърши със събирането на вещите си и попита:

— Ами златото?

Хал му хвърли кесията.

— Скрий я някъде по себе си и се постарай да не дрънчи много.

Тай прибра кесията в дисагите си, като я уви в дрехи, и подметна:

— Не ми позволявай да изгубя следите на този кон.

Хал се ухили и поведе приятеля си надолу по стълбите, за да излязат на оживените улици на Саладор.

Недоволството на южната порта излизаше от контрол. Отряд от редовната саладорска армия стоеше в готовност с вдигнати пики, ако се наложи да бъде счупена някоя и друга глава. Три кавалерийски роти вече обикаляха по улиците, за да осигурят мотивация за непокорните наемнически групи да се разпръснат, ако им бъде заповядано. Униформите в тъмножълто и тъмночервено се виждаха на всеки ъгъл.

— Една глупост само и ще си имаме бунт — измърмори Тай.

— О, глупостта вече е налице. — Хал кимна към една каруца, преградила южната порта, с маса до нея. Зад масата седеше нервен писар, а върху каруцата стоеше прошарен сержант, който изглеждаше така, сякаш е виждал много повече кръчмарски свади, отколкото битки. Имаше широка челюст и грубо лице, а кървясалите му очи надничаха изпод рошави вежди. Шлемът му изглеждаше прекалено

голям и бе килнат на една страна, което придаваше на сержанта комичен вид в пълен разрез със заплашителното излъчване, което се мъчеше да докара.

Пред масата имаше опашка от десетина души, други бързаха да се наредят зад тях и вече започваха да се обиждат и да се блъскат.

— Това няма да свърши добре — отбеляза Хал.

Тай го дръпна за ръката и кимна към едно местенце до градската стена. Промушиха се през навалицата, докато не опряха сигурно гръб в камъните на тунела зад първата група пиконосци. Тай прошепна:

— Ако започнат да размахват тези тояги, залегни.

Хал се ухили.

Сержантът крещеше заповеди през шума на тълпата.

— Това ще рече, докато херцогът не каже, че сте свободни! — Присви очи към тълпата така, сякаш едното му служеше по-добре от другото, и добави: — Всеки, който не е доволен от това, може да го обмисли в тъмницата.

Последва още мърморене. Сержантът вдигна един мях и отпи голяма глътка.

— Залагам всичкото злато в дисагите ти, че това не е вода — прошепна Хал.

— Не приемам облога — отвърна Тай. — Мога да го надуша и оттук. — Погледна Хал. — Хубавото вино не е чак толкова скъпо. Той е сержант, нали? Значи може да си го позволи.

Хал го изгледа скептично.

— Много?

— Е… — отвърна Тай. — Ако те интересува повече количеството, отколкото качеството… си прав.

Сержантът остави меха и извика:

— Повтарям заповедите за онези, които пристигат сега! — Избърса устата си с ръка. — Наредете се на опашка и кажете имената си на писаря. Ще получите указания къде да се явите. Вървете там и дайте документите си на офицера, който ви чака. Ако не можете да четете, няма значение, офицерът може.

— И така, негова светлост херцог Артър обяви подкрепата си за принц Оливър, законния наследник на трона, и събира сили да потуши бунта срещу него. — Вдигна ръка и извика: — Да живее принц Оливър!

Това бе посрещнато от тълпата с вяло мърморене, само няколко от току-що набраните бойци повториха фразата.

— И така, ако вече сте разпределени в някоя рота, намерете си скапания капитан и вървете, където ви каже той. — При тези думи няколко мъже се обърнаха и напуснаха сборището. — Останалите се наредете на опашката. Ще служите на Короната дълго, което ще рече, докато херцогът вече няма нужда от вас. Ако не ви се нрави, можете да прекарате войната в тъмницата.

— Това май вече го чухме — отбеляза Хал.

Тай кимна и попита:

— Какво ще правим?

Хал се позамисли, после се ухили.

— Аз съм Бенсън. Ти си Галтън.

Очите на Тай се присвиха.

— Какво си наумил?

— Ами, разполагаме с тяхното злато. Дай да похарчим част от него!

Промушиха се покрай сепнатите пиконосци, които изобщо не бяха осъзнали, че Тай и Хал са минали зад тях, и заобиколиха, за да се озоват зад тълпата.

— Потърси някои по-напети момчета.

— Доста жалка паплач — промърмори Тай. — Ето, онзи ей там!

Хал видя едрия мъж, когото сочеше Тай. Беше с цяла глава по-висок от околните и изглеждаше сериозно ядосан, но се въздържаше да говори.

— Достатъчно умен е да си държи езика зад зъбите — отбеляза Хал.

Проби си път през тълпата и потупа мъжа по рамото. Не беше свикнал другите да го гледат отвисоко, но в случая се получи точно така.

— Какво искаш? — попита мъжът със сдържан гняв.

— Мисля, че може би има за какво да си поговорим, друже. — Обърна се и тръгна, без да гледа дали мъжът го следва. Когато стигна до Тай, се обърна пак и видя, че го е направил. Дръпнаха се встрани от навалицата и Хал каза:

— Аз се казвам Бенсън, а този е Галтън. Ти наемник ли си?

— Скапан колар съм — отвърна здравенякът. Главата му бе покрита с гъста кафява коса, прошарена със сиво, а челюстта му изглеждаше така, сякаш е моделирана от ковач. Имаше широки рамене, тесен кръст и войнишка стойка.

— Обаче си бил войник? — попита Хал.

— Някога, в един друг живот — отвърна мъжът. — Служих в замъка в Даркмоор, но се ожених и дадох дума на жената, ме ще оставя войниклъка. Баща й имаше компания за превоз и обслужваше местните винарски изби, затова през последните двайсет години карам фургони оттам до Крондор, дотук и обратно. А сега се опитват да ме превърнат пак в скапан войник! — Вените на шията му се издуха от гняв.

— Какво правиш тук? — попита Тай.

— Получих поръчка за повече вино, отколкото превозваме обикновено за цяла година. Затова похарчих всичко, което имах, за да купя или наема фургони, коне и хора, и се отправих на път възможно най-бързо, за да докарам тук всяка бутилка, която успея да намеря в Рейвънсбърг и всички други винарски градчета около Даркмоор.

— И защо им е толкова вино? — попита Тай.

— За ранените — отвърна Хал. — Като ранят човек в корема, ако му дадеш вода, почти със сигурност ще умре. Ако му дадеш вино, има шанс да оцелее.

— Разбираш от военнополева медицина — отбеляза коларят.

— Как се казваш? — попита Хал.

— Джеремая — отвърна мъжът. Гневът му бе поутихнал и той протегна ръка.

Хал я стисна и каза:

— Колко колари имаш?

— Точно трийсет и пет. Имаме осемнайсет фургона, натоварени догоре с бъчви вино, четиристотин и петдесет броя! Докарваме ги тук и какво получавам? Парче пергамент с красивичък печат! — Размаха пръст под носа на Хал. — Взеха ми фургоните и ги откараха до казармите, а на мен ми казаха да настаня хората си колкото мога по-добре. Повечето прекараха нощта в конюшните зад мизерния хан, който намерих, а сега ни превръщат в шибани наборни войници!

— Може ли да видя този пергамент? — попита Хал.

Джеремая бръкна в туниката си и го извади. Хал го прочете: беше написан в цветист стил, набързо и почти нечетливо, но най-

отдолу стоеше восъчният печат на Саладор и голям подпис със завъртулка.

— Трябва ни фалшификатор — каза Хал.

Тай се ухили.

— Мисля, че мога да намеря. Ще се видим в хана.

— Хей! — възкликна Джеремая, когато Тай се отдалечи тичешком с пергамента. — Това ми трябва, за да ми платят!

Хал сложи ръка на широкия гръден кош на коларя и заговори тихо:

— Спокойно. Никога няма да си получиш парите от херцог Артър. Повечето ти хора ще загинат, а когато всичко това свърши, Артър или ще бъде обесен за измяна, или ще наложи кожодерски данъци на всички в херцогството, за да помогне на принц Оливър да изплати военните си дългове към лихварите от Източното кралство. — Огледа се да види дали не ги подслушват, после продължи: — Ако планът ми сработи, ще се измъкнеш оттук и ще си тръгнеш към дома със злато в джобовете — е, може би не толкова, колкото ти дължат, — а хората ти ще се върнат живи и здрави при семействата си. — Погледна нагоре към едрия мъж. — Ако се налага човек да се бие, то трябва да е за собствения му дом, а не за чужди амбиции.

— Ти не си обикновен наемник, нали?

Хал се усмихна.

— Достатъчно обикновен съм, за да не искам да ме убият, докато Артър оплячкосва Силден.

Джеремая кимна.

— Виждал съм генерали да пращат наборните отряди към стената, за да запазят редовната войска за момента, в който възникне пробив.

— Събери хората си и ще се срещнем след час в „Танцуващото пони“. Разтовариха ли фургоните ви?

— Снощи още си бяха там. Тукашните войници само се моткат, никой не върши нищо. Трябваше сам да отида да дам торби със зоб на трийсет и шестте си коня и да нося вода цял час, защото обозчиите на армията бяха прекалено заети да се готвят за битка. Доколкото знам, още си стоят там.

— Върви да видиш дали е така. Ако не са разтоварили фургоните, ще е хубаво.

Джеремая тръгна, а Хал забърза обратно към „Танцуващото пони“.

От сянката на дълбока порта срещу входа на караулното една жена със закачулена роба наблюдаваше оттеглянето на Хал.

— Какво прави Хенри Кондуин в Саладор? — промърмори тя. Наруга боговете на капризния шанс. Искаше й се да бе потеглила снощи, вместо да чака до тази сутрин.

Лейди Франсиезка Сорбоз, ръководител на разузнавателната мрежа на ролдемския крал, се шмугна зад един движещ се фургон, който я скри от погледите на войниците на портата, и се стопи в града.

Хал се върна в „Танцуващото пони“ и завари Тай да седи в ъгъла с някакъв странен дребосък с прегърбени рамене и рошава брада. Дребосъкът носеше най-причудливата шапка, която Хал бе виждал — безформена капела от тъмночервено кадифе, стара, лекьосана и избеляла.

— Това е Шеридан — каза Тай. Понижи глас и добави: — Нашият фалшификатор.

Мъжът носеше много особени очила: квадратни лещи от дебел прозрачен кварц или стъкло, през които се взираше в документа, взет от Джеремая.

— Нямате нужда от мен, за да ви фалшифицирам документ и печат, приятелю — каза той, като го остави. — Този ще ви свърши чудесна работа за онова, което искате.

— Наистина ли? — попита Тай.

— Виждате ли, този документ е бил използван няколко пъти. Затова е толкова зацапан. Ние просто ще покрием подписа и печата, за да не ги повредим, после ще изстържем повечето от старото мастило и ще напишем каквото искаме. — Свали очилата и се усмихна. — Десет жълтици и ще го направя до час.

— Дадено — рече Тай. Погледна Хал и попита: — Какво искаш да пише?

— Приносителят на този документ действа по мои лични заповеди и трябва да бъдат положени всички усилия да му се

съдейства по какъвто начин пожелае.

Тай се ухили.

— Достатъчно мъгляво е.

— Хм, това ще отнеме… мога да го напиша и тук — каза Шеридан. — Ще ми трябва чаша силен алкохол. Бренди или уиски ще е най-добре.

— Ще видя с какво разполагат — отвърна Хал.

Отиде до тезгяха, каза какво иска и ханджията бръкна отдолу и извади голяма порцеланова стомна. Отпуши я и наля от кехлибарената течност в една чаша. От две стъпки разстояние Хал можеше да усети лютия летлив аромат на дестилиран зърнен алкохол.

— Това не се търси много — каза мъжът.

— Разбирам защо — отвърна Хал. — Очите ми се насълзяват чак оттук.

Върна се на масата и в този момент влезе Джеремая с двама от коларите си.

— Фургоните още са, където ги оставихме. Конете газят в собствените си фъшкии и никой не ги е хранил, нито поил.

— Наистина добра новина — каза Хал. — Пийнете по едно, почакайте малко и ако имаме късмет, до няколко часа ще сме извън града.

Подаде чашата уиски на Шеридан, който подготви пергамента, като закри внимателно с парцал печата и подписа, после свали шапката си и измъкна от нея една кутийка. Отвори я и извади оттам плосък нож. Поръси върху написаното бял прах от някаква кесийка. След това наля тънка струйка по острието на ножа и почна лекичко да стърже. Буквите започнаха да избледняват.

— Не те ли е страх, че това нещо ще прогори дупки в пергамента?

Шеридан се изкиска и каза:

— Даже няма да ми стигне.

Хал стана и донесе още една чашка от питието.

— Мирише ми като маслото, дето се използва в лампите.

Шеридан взе чашката, но вместо да я излее върху ножа, я гаврътна на един дъх.

— Трябва малко време да му свикнеш — каза дрезгаво, — но си има полезни приложения.

Пред очите им буквите продължиха да се размазват и да избледняват.

— Хубавото в случая — заяви Шеридан — е, че тукашните войници са виждали достатъчно такива повторно използвани документи и вероятно изобщо няма да се замислят.

— Колко още? — попита Хал.

— Ще му трябват няколко минути да изсъхне — обясни Шеридан. — После още пет, за да напиша каквото искате.

Хал кимна на Тай и посочи към дисагите, които младежът носеше през рамо.

— Ако обичаш.

Тай извади кесията, отброи десетте жълтици и ги плъзна по масата. Шеридан ги прибра и Хал каза:

— Сега идва трудната част.

— Каква е тя? — попита Тай.

— Имаме нужда от две униформи.

Тай извъртя очи към тавана.

— Не вярвам да имаш предвид да изтичаме до интенданта на казармите и да го помолим да ни даде?

— Не. — Хал се изправи. Вдигна кесията със златото и я подаде на Джеремая. — Пази я. Това е златото, което ти обещах, но може би ще се наложи да купя едно-две неща, преди всичко да свърши.

— Ясно — отвърна Джеремая, като претегли кесията в ръка. Тежестта й явно му хареса.

Двамата младежи излязоха от хана и Тай попита:

— Откъде ще вземем униформи?

— От войници — отвърна весело Хал.

Тай извъртя очи, но не каза нищо. Хал се огледа.

— Бил ли си преди в този град?

— Един-два пъти — отвърна Тай. — Затова знам къде е Кварталът на крадците — не че това е официалното му название — и къде да питам за човек като Шеридан.

Хал се замисли за миг, после каза:

— Води.

— Какво си намислил?

— Да изчезнат двама стражи посред бял ден е трудно. А в близост до наборния пункт е просто невъзможно. Но да изчезнат в

Квартала на крадците…

— Случвало се е и преди, пък и ако някой ни види, едва ли ще се разбъбри, освен ако не бъде обявена награда, което няма да стане в близките два-три дни, ако изобщо стане в цялата тази лудница. — Настроението на Тай се разведри. — Знаеш ли, идеята взе да ми харесва.

Излязоха от оживения източен пазарен район и поеха по улички с малки дюкянчета и къщи. Така нареченият Квартал на крадците се оказа точно какъвто се надяваше Хал — тъмен поради високите сгради, надвиснали над тесни улички; някога заможни домове, които сега бяха западнали и превърнати в евтини квартири под наем. Тай ги посочи.

— В Оласко на такива им викаме „жилищни казарми“. Четири-пет малки стаички в някогашна къща, във всяка от които сега живее по едно семейство. За предпочитане е да харесваш съседите си.

Зловонието, което лъхаше от улиците, бе съкрушително. Тай забеляза реакцията на Хал и каза:

— Херцог Артър не смята за нужно да ремонтира канализацията тук вече доста години, така че каквото бъде изхвърлено на улицата, си остава на улицата. — Посочи към прозорците над тях. — Ако прекарваш повечко време тук, добре е да носиш много широкопола шапка.

Хал кимна.

— Войници?

— Може да са навсякъде. — Тай се огледа, после каза: — Натам. — И посочи една по-широка улица.

— Защо натам? — попита Хал, като го последва.

— Натам има нещо като местен пазар. Точно там намерих човека, който ме отведе до Шеридан.

— Не изглежда да е обичаен пазар.

— За такъв квартал е обичаен.

Щом стигнаха до малкия пазар, Хал осъзна, че се открояват сред тълпата. Може и да не бяха облечени богато, но бяха чисти, а ботушите и оръжията им — лъснати. Докато вървяха през множеството, усещаше очи да го следят на всяка крачка.

При минаването им някои от местните търговци бързаха да приберат стоката, тъй като явно не горяха от желание да попада пред

чужди очи, други просто не им обръщаха внимание, а трети даже гледаха на тях като на възможни клиенти. Хал видя хартиени пакетчета, сгънати и запечатани с восък, за които предположи, че съдържат наркотици. Тук имаше изложени всякакви дрънкулки и стоки, най-вероятно до една крадени или контрабандни. На две сергии се играеше комар, на едното място с карти, а на другото — с ашици.

Накрая Тай забеляза онова, което търсеше. Даде знак на Хал да го последва и младият херцог видя няколко улични хлапета, събрани в края на малка задънена уличка. Те се взираха в приближаващите се въоръжени мъже и не бе ясно дали гледат на тях като на хищници, или като на жертви.

Накрая едно от по-смелите момчета извика:

— Какво искате?

— Вресльо?

От задния край на групичката се показа едно дребно момче и се усмихна, щом видя Тай. Беше два пъти по-дребно от останалите и носеше туника, подходяща за много по-едро от него момче. Имаше грубо офъкана мръсна черна коса и кръгло лице.

— Тоя е свестен — каза то и другите момчета се разпръснаха. Когато тримата останаха сами, попита: — Значи Шеридан ти свърши работа, а?

— Чудесна — каза Тай. — Какво ще кажеш да изкараш още нещичко?

— Че как — отвърна Вресльо.

— Някъде наблизо има ли място, където двамата с моя приятел можем да си побъбрим дискретно с двама войници от градския гарнизон?

Вресльо се огледа, за да се увери, че никой не ги слуша, после каза:

— Не мисля, че е много умно. Даже подкупните стражи взеха да се държат прилично, като се вдигна тая олелия покрай сбора. Повече ги интересува да не им се наложи да се справят с бунт, отколкото да припечелят малко злато, като извърнат очи в другата посока. Но пък ако питате мен, са достатъчно заети да гледат за други неща, така че можете да грабите и плячкосвате колкото си щете.

— Ами всъщност — рече Тай — ние не искаме да ги подкупваме. По-скоро да вземем назаем нещо от тях.

— Не искам да знам повече — прекъсна го Вресльо. — Колко ви трябват?

— Двама са напълно достатъчни — каза Хал. — Горе-долу с нашия ръст, ако можеш да го уредиш.

Вресльо огледа двамата с присвити очи.

— Ако сте замислили убийство или побой, аз съм вашият човек. Само че искам парите сега, две жълтици.

Две жълтици бяха заплатата за два дни на майстор занаятчия. Вресльо се беше задоволил със сребърник, за да запознае Тай с Шеридан.

— Доста е — каза Тай.

— Трябва да покажа монета на трошачите, за да ги накарам да дойдат, и те най-вероятно ще ми я вземат. Ако не свършите онова, което сте намислили, ще я задържат и ще ме търсят.

— Справедливо е при този риск — съгласи се Хал, бръкна в кесията си и измъкна две жълтици.

— Тук е не по-зле от всяко друго място — каза Вресльо. — Трошачите няма да очакват нищо хубаво и всеки, който види какво става, няма да иска да говори с никого за това. — После хукна.

— А сега? — попита Тай.

— Когато войниците се появят, ще им свалим униформите, като се постараем да не ги изцапаме с прекалено много кръв.

— Войниците или униформите?

— Униформите — отвърна сухо Хал.

След по-малко от четвърт час хората на малкия пазар се пръснаха да се крият, защото към тях тичаше малко момче, гонено от двама войници. Вресльо се втурна към Хал и Тай и се скри зад тях.

Както го бяха планирали, двамата младежи застанаха със скръстени ръце и войниците спряха.

— Предайте ни това момче! — извика единият, сержант, зачервен и задъхан от гонитбата.

Другарят му бе по-нетърпелив и сложи ръка на гърдите на Хал, сякаш искаше да го изблъска настрани.

— Няма да ходя с тия педерасти! — извика Вресльо.

Очите на сержанта се разшириха и той понечи да каже нещо, но в същия момент мечът на Тай излетя от ножницата и дръжката му се стовари в челюстта на сержанта точно под ухото му.

Хал се отдръпна леко от мъжа, сложил ръка на гърдите му, и го фрасна три пъти с юмрук в лицето. И двамата войници паднаха в несвяст.

Тай рече ухилено:

— Виждаш ли? Никаква кръв.

— Алчност и предпазливост — отбеляза Хал. — Алчността надделява кажи-речи всеки път.

— Другата ми жълтица? — обади се Вресльо.

— Какво им каза? — попита Тай.

— Казах им, че един дебел търговец е пукнал и съм успял да измъкна от кесията му само това. — Взе жълтицата, която Хал бе извадил от кесията на сержанта. — Казах им, че ако ми помогнат да преместя тлъстия му труп, ще разделя златото с тях. Когато сержантът ми грабна жълтицата, извиках, че ще намеря някой друг, и побягнах.

— Умно хлапе — рече Хал.

Бързо свалиха униформите на войниците и ги облякоха: туники, табарди и шлемове. Предположиха, че никой няма да забележи, че собствените им тъмни панталони са с по-добра изработка.

Вресльо, другите хлапета и двама неприятни на вид улични бандити се бяха събрали да гледат. Когато Хал реши, че вече приличат достатъчно на войници от градския гарнизон, се обърна към Вресльо и каза:

— Е, ние ще тръгваме.

— Какво искате да правим с тези двамата? — попита момчето.

— Да познаваш някои дърбански търговци на роби? — пошегува се Хал.

— Дърбански не, но от време на време оттук минава една банда от Джонрил. — В първия момент Хал се сепна, но после осъзна, че момчето говори за града в Кеш, а не за крепостта в Крудий, кръстена на него.

— Защо не им предложиш сделка? — попита Тай съвсем не на шега.

— Ами, обикновено това би било най-доброто решение, но както е блокиран сега градът, няма да видим търговец на роби поне няколко седмици. А ако ги скрием някъде, ще трябва да ги храним, пък има и риск да ни хванат, което ще значи бесило за всички ни.

При споменаването на бесило двамата бандити и повечето момчета решиха, че е време да се разкарат.

Вресльо се ухили.

— Нали не искате наистина да държа тези двамата, докато се появят някакви търговци на роби?

— Не — отвърна Хал и отвърна на заразната усмивка на малчугана. — Просто ги затвори някъде за известно време. — Извади кесията си и му я хвърли. — Тук трябва да има достатъчно, за да намериш кой да ти помогне. Задръжте тези двамата до вдругиден. После им сложете нещо в пиенето и ги изхвърлете призори някъде, където ще ги намерят — по бельо, вонящи на евтин ейл. Нека сами обясняват на командира си защо са в това състояние.

Вресльо се засмя.

— Това ми харесва! — Обърна се към останалите хлапаци и каза: — Хайде, момчета. Да ги отнесем при Баба и да видим къде ще ги настаним!

Осем момчета вдигнаха лежащите в безсъзнание войници за ръцете и краката и ги помъкнаха нанякъде.

— Хайде сега да идем да преместим малко фургони — каза Хал.

След два часа пред казармите се появи група колари, водени от двама войници. Джеремая и хората му почнаха методично да проверяват фургоните, конете и прикрепването на товара.

Един ефрейтор се приближи и попита:

— Какво става тук?

— Заповеди — отвърна Хал, който носеше сержантската униформа.

— Никой не ми е споменавал за никакви заповеди да се мести това вино — каза ефрейторът, като внимаваше тонът му да не прозвучи неуважително към висшестоящ.

— Сигурно канцлерът търчи дотук всеки път, когато реши да издаде някаква заповед, за да провери какво мислите вие, а, ефрейтор? — Хал постепенно повишаваше глас и накрая изкрещя званието на мъжа право в лицето му.

Ефрейторът направи крачка назад, но после се намръщи.

— Не мисля, че ви познавам, сержант, а аз познавам всички сержанти в града.

Изглежда, се канеше да повика други от казармата, но Хал бръкна под табарда си и извади фалшивите заповеди.

— Това е защото съм нов. Бях ефрейтор в Бантри. — Хал благодари на боговете, че като млад бе принуден да учи география на Кралството и знаеше разположението на всеки кралски и херцогски гарнизон. — Повишиха ме. С всичките тези наборни войници херцогът се нуждае от още сержанти. — Тикна заповедите в ръцете на ефрейтора. — Теб още ли не са те повишили?

Ефрейторът бе объркан. Въпросът на Хал отвлече вниманието му от заповедите, които той и без това не можеше да прочете. Хвърли поглед на подписа и печата най-отдолу и му ги върна.

— Не, никой не е казал нищо за повишения.

— Е, скоро ще повишат и теб — подхвърли Тай.

Всички колари вече се бяха, качили по фургоните и Хал каза:

— Направи ми услуга. Ние сме нови тук и при цялата тази бъркотия около наборните пунктове всичко ще мине по-бързо, ако с нас има позната физиономия. Как се казваш?

— Хърбърт — отвърна ефрейторът.

— Ела с мен до западната порта и ни помогни да изкараме тези мръсни животни извън градските стени. — Посочи купчините тор под фургоните. — А когато стигнем, където трябва, ще се погрижа да спомена на капитан…

— Бенет?

— Да, Бенет, колко си бил услужлив и ей така, от учтивост, да попитам защо още не са ти съобщили за повишенията.

Изражението на ефрейтор Хърбърт се промени коренно — от подозрение в благодарност.

— Разбира се, разбира се. Благодаря, сержант!

Хал посочи на Тай да изтича до последния фургон, а след това и на ефрейтора да се качи до Джеремая. След като всички бяха готови, Джеремая потегли и останалите го последваха.

Хаосът от сутринта бе поотслабнал, но по улиците още имаше много въоръжени мъже. Стигнаха до кръстовище, където свиха на запад и откриха, че половин рота войници преграждa пътя. Хърбърт извика:

— Ефрейтор Соумс! Какво става?

— Просто потушаваме малък бунт, Хърбърт. А ти накъде си тръгнал?

— Заповеди от канцлера. Трябва да изкараме този керван от града. Направи ни услуга и ни помогни да разчистим пътя, става ли?

Другият ефрейтор закрещя заповеди и строи хората си, за да разчисти път за върволицата фургони. Керванът потегли решително към затворената западна порта. Хърбърт се изправи и извика:

— Соумс! Прати едно от твоите момчета да избърза напред и да отвори портите!

Благодарение на този ескорт се движеха през града бързо. В последния участък една увита в плащ фигура скочи на последния фургон и сепна коларя. Тай хвърли поглед към нея и се усмихна.

— Лейди Франсиезка, присъединявате се към нас, а?

За първи път, откакто Тай я познаваше, тя изглеждаше изненадана.

— Знаели сте, че съм в Саладор?

— Стори ми се, че именно вие ни дебнете, докато Хал се запознаваше с Джеремая. С цялото ми уважение към ранга ви и способността ви да ми изтръгнете сърцето, без да трепнете, много е трудно човек да не забележи дама като вас.

С все така спусната качулка, тя каза на ролдемски, така че коларят да не я разбере:

— Знаеш ли, понякога приличаш на Джим Дашър много повече от баща си.

— Ще го приема като комплимент — отвърна той на същия език.

— Е, Джим посвети много време на обучението ти, така че ще ти е трудно да не мислиш като него.

Тай едва успя да скрие изненадата си.

— Няма много неща, които да не знам за операциите на Джим — каза тя и го потупа по рамото, после направи физиономия и добави: — Както и той за моите.

— Щом казвате — отвърна Тай. Отношенията му с Джим Дашър бяха една от най-строго пазените тайни в живота му. Дори баща му не подозираше, че Тай е агент на Джим.

— Накъде отивате? — попита Франсиезка, като мина отново на Кралския език.

— Към Даркмоор, или поне тези фургони отиват натам. С Хал ще спрем в Полята на Албалин.

— Добре — каза тя.

И двамата се умълчаха, когато фургоните спряха.

Капитанът на портата се приближи до Хърбърт и попита:

— Какво става тук, ефрейтор?

— Заповеди от канцлера да преместим това, сър.

— Да ги видим.

Хал подаде заповедите на Хърбърт, който на свой ред ги подаде на капитана. Той ги изгледа с раздразнение и рече:

— Едва мога да разчета тези драскулки. — Върна ги и погледна Хал. — Кой си ти?

Тай и Франсиезка се напрегнаха. Хал отвърна:

— Току-що идвам от Бантри, капитане. Повишиха ме. — Посочи Хърбърт. — Някой трябва да разбере какво е станало със заповедите на Хърбърт.

— Какви заповеди?

— Всички ги повишават — каза Хал. — При толкова много наборни войници… знам ли, може би насам пътуват заповеди вие да бъдете повишен в майор или дори генерал. А сега можем ли да си продължаваме по пътя?

Отклоняването на вниманието на капитана с намека за повишение, изглежда, свърши работа. Той им махна да минават и се обърна към собствения си сержант:

— Отивам в замъка да говоря с рицар-генерала. Ти наглеждай нещата тук.

Докато минаваха покрай объркания сержант, Хал извика:

— Погрижи се да залостиш здраво портите след нас и не пускай никого без писмени заповеди! — Потупа Хърбърт по рамото и рече: — Ти по-добре се връщай!

Вече напълно спеченият ефрейтор отвърна:

— Благодаря, сержант! Няма да забравя това.

Като полагаше усилия да не се засмее, Джеремая каза:

— Сигурен съм, че няма да го забравиш.

Когато портите се затвориха след тях, Хал извика на Джеремая:

— Изстискай от тези бедни коне цялата бързина, на която са способни!

— Скоро ще трябва да им дадем почивка и да им намерим някаква паша. Онези идиоти са ги държали гладни цял ден. Все пак са добри животни и бързо ще се възстановят.

— Колко време им е нужно?

— Трябва да ги пасем поне час, по-добре два, а после можем да пътуваме час, час и нещо след залез-слънце. До утре ще са като нови.

— Ако Вресльо и неговите хлапаци си свършат работата, дотогава още никой няма да ни търси, така че рискът си струва.

— Сигурно ще има някакви патрули оттук до хората на принц Едуард — предупреди ги Джеремая.

— Още мога да им покажа заповедите, а ако се стигне до битка, как са твоите момчета?

— Дошло им е до гуша от всичко свързано със саладорския херцог. Ще се бият.

— Ще се опитаме да избегнем това, ако е възможно — каза Хал. — Как мислиш, че се е отразил престоят на виното?

— Не добре — отвърна Джеремая. — Но не беше особено горещо, а и тръскането по пътя е по-вредно. Но ще се тревожа за състоянието на виното, когато стигна някъде, където мога да го продам. Сега най-важното е да се приберем у дома.

— Съгласен съм — каза Хал.

* * *

Час и нещо след смрачаване фургоните спряха неразпрегнати край брода на плитка река — водата стигаше само до главините на колелата, а от двете страни на реката имаше достатъчно трева, за да могат конете да пасат до насита.

Хал беше изненадан от появата на лейди Франсиезка, но като се замисли за кратко коя е тя в схемата на нещата, реши, че появата й, където и да било не би трябвало да е шок за никого.

Той организира лагера, разположи постове, а после се приближи до огъня, където седяха Тай и Франсиезка, и каза тихо, така че коларите да не го чуят:

— Ще ми кажете ли какво правехте в Саладор, милейди?

Тя го изгледа и отвърна:

— Всъщност ще ви кажа. Да речем, че за момента сме съюзници и аз трябва да се придвижа в същата посока.

Хал помълча, после каза:

— Значи Ролдем или ще подкрепи претенциите на Едуард, или ще стои настрана. — Изучи внимателно лицето й. — Ще съобщите на Едуард, че кралят на Ролдем подкрепя претенциите му — заяви безизразно.

— Как стигнахте до това заключение? — попита тя.

— Ако Ролдем стоеше настрана, нямаше да доставите съобщението лично. Щеше да бъде пратен вестоносец до лагера на Оливър пред Риланон, а друг щеше да слезе до Саладор, да съобщи за присъствието си на Артър и да получи дипломатически достъп до Едуард. — Той въздъхна. — Значи носите съобщение, което Оливър, а следователно и Артър, не искат Едуард да чуе.

Тя помълча малко, после каза:

— По-умен сте, отколкото изглеждате.

Тай се ухили.

Дори и без обичайните си одежди и гримове, на трепкащата светлина на огъня, лейди Франсиезка бе една от най-зашеметяващите жени, които двамата младежи бяха виждали. Те знаеха, че положението й при двора на краля е много по-високо, отколкото се признаваше публично.

— Какви са новините от Ролдем? — попита Хал.

И Тай, и Франсиезка знаеха, че пита за принцеса Стефани.

— В двора всичко е наред, след като предателите бяха разобличени. Изглежда, че тримата ни нечовешки… каквито са там, са имали повече заблудени, отколкото драговолни сътрудници. Търкулнаха се няколко глави, но като цяло всичко се свеждаше до процесия от извиняващи се благородници, които повтарят обета си за вярност към короната.

— Ами принцовете? — попита Тай.

— Върнаха се към задълженията си. Приятелите ви са на своите кораби или ръководят армиите си, според изискванията на случая, а… — тя погледна Хал — принцесата е на сигурно място в лоното на семейството си. — И в опит да разведри малко атмосферата добави:

— Сигурна съм, че след всичките ви приключения вие, негодници, й липсвате.

Дори да се бе надявал на нещо повече, Хал го запази за себе си.

— Ами Джим Дашър? — попита той. — Изненадан съм, че просто не сте отнесли вестта на него и не сте оставили той да съобщи на Едуард за позицията на Ролдем.

— Щях, ако знаех как да го намеря — отвърна тя. — Но нямам представа къде е, затова на мен се падна да отнеса съобщението до принца. Всичко вървеше добре, но останах в Саладор един ден по-дълго, отколкото трябваше. Затова вместо да съм в някой хан по пътя, готова да се срещна с принц Едуард, се оказах насред град във военно положение и трябваше да търся начин да се измъкна.

— Е, късметът се усмихна на всички ни — каза Тай.

— Умно момче — отбеляза Франсиезка. Погледна Хал и добави:

— Ако някога решиш, че да си херцог не е достатъчно вълнуващо, мисля, че Джим може да направи от теб приличен агент.

— Някак си се съмнявам, че е веселба през цялото време.

— Никога не е „веселба“ — отвърна тя. — Но понякога е забавно.

— Все пак — каза Хал — твърде много хора ни разгледаха добре, за да можем някога пак да опитаме подобно нещо в Саладор.

— Както казах: умно момче.

— Би трябвало да стигнем до Албалин след три дни — каза Хал.

— Добре — отвърна Франсиезка. — Ще взема да поспя под някой от онези фургони. Някой има ли излишно одеяло?

— Сега ще проверя — каза Тай.

Когато останаха сами, Франсиезка се обърна към младия херцог:

— Това е само за твоите уши, Хал. Съжалявам за загубата на баща ти.

Той кимна. Вестта за смъртта на баща му бе стигнала до него едва след като напуснаха Ролдем с Тай, за да отведат тайно принцеса Стефани и нейната компаньонка лейди Габриела в Риланон.

— Ти си херцог на Кралството и санът ти е достатъчно висок, за да отнесеш това съобщение на Едуард. Негово величество крал Карол ще признае претенциите му и ще отхвърли тези на Оливър. Опасява се, че с Оливър на трона връзките му с Източните кралства ще изложат на риск херцогство Оласко, и нещо повече, ще представляват заплаха за Ролдем.

— Какви отстъпки желае кралят? — попита Хал.

Тя се усмихна.

— Както казах, по-умен си, отколкото изглеждаш. Поне един държавен брак между Ролдем и Островите; по-добре два. Принц Грандпри е единственият неженен брат, което означава, че трябва да си намери високопоставена херцогска дъщеря, а Стефани трябва да бъде омъжена за също толкова високопоставен херцог.

Хал скри болката, която изпита при тези думи. Той може да бе херцог, но дори Кралството още да владееше Крудий, според източните стандарти щеше да е само провинциален благородник, който заслужава внимание само поради далечната си кръвна връзка с Короната. А без херцогство беше херцог само по име и положението му щеше да е по-ниско от това на много източни графове и дори някои барони, що се отнася до политическа власт и богатство. Преглътна горчивината си и успя да промълви само:

— Е, в случай че останат живи херцози без съпруги, сигурен съм, че Едуард ще даде благословията си. Какво друго?

— Нищо. И двете кралства пострадаха сериозно от поразиите, които ни нанесоха лорд Джон Уортингтън и близнаците му в Кеш и Островите, така че не ни остана кой знае колко земя или собственост за раздаване. Освен това женитбата на две кралски особи за благородници от Островите праща силно послание на Кеш и Източните кралства, че никой не може да нападне една от нашите нации без ответна реакция и от двете. В днешни времена това само по себе си е предостатъчно. А сега ще вървя да спя. Предлагам и на теб да направиш същото. Не сме в безопасност, докато не стигнем лагера на Едуард.

Хал кимна. Тай се върна с одеяло от един от фургоните, подаде го на Франсиезка и тя стана и се отдалечи.

Двамата я изпратиха с погледи, после Тай попита:

— Коя стража поемаш?

— Първата — отвърна Хал. Тай не възрази и отиде да си легне и Хал остана сам край огъня.

Колкото и да се опитваше, не можеше да изхвърли Стефани от ума си. От мисълта, че тя ще се омъжи за друг, му призляваше.

След два дни зърнаха знамената на лагера на Едуард. Хал се надигна, за да види по-добре, и когато седна, каза:

— Развява се всяко знаме на всеки лорд от Запада. А също и на неколцина от Изтока, доколкото мога да определя по цветовете. — Посочи група знамена близо до пътя. — Виждам Малаков брод, долината на Дърони и едно-две, които не разпознавам.

Хал помълча, докато се приближат още малко, и добави:

— Тимонс… — Млъкна. — Сега разбирам защо Саладор тръгва срещу Силден. Щом Тимонс вече е обявил подкрепата си за Едуард, Артър е изправен срещу възможна атака от три страни. — Помълча малко. — Мамка му.

— Какво?

— Едуард има достатъчно военна сила, за да спечели, ако се възползва от момента, но не разполага с достатъчно гласове в Събранието.

— Струва ми се, че ако спечели войната, няма да има значение кой за какво гласува.

— Може би — каза Хал и се умълча.

Стигнаха до един пропускателен пункт и Хал скочи от водещия фургон. Предния ден двамата с Тай се бяха отървали от туниките и табардите, така че сега отново приличаха на наемни мечове. Един сержант в ливреята на Крондор — тъмносин табард, изобразяващ орел над планински връх — вдигна ръка.

— Кои сте вие?

Хал сложи херцогския си пръстен.

— Трябва да говоря с принц Едуард.

— Сериозно? — каза подигравателно сержантът, плещест мъж с подозрителен поглед.

Хал протегна ръка.

— Аз съм Хенри, херцог на Крудий.

Щом сержантът видя пръстена, отношението му се промени коренно.

Джеремая също чу титлата и изгледа ококорено Хал от капрата.

Хал му се усмихна и каза:

— Лек път до дома.

— Да… ваша светлост.

— Пуснете тези фургони — нареди Хал на сержанта. — Пътуват към Даркмоор.

— Слушам, ваша светлост — отвърна сержантът. — Ще пратя вест на негово височество.

Хал даде знак на лейди Франсиезка и Тай да дойдат с него и последва сержанта, докато един редник се втурна нагоре по хълма да докладва.

Малко по-късно стигнаха до голямата шатра, където ги чакаше сивокос мъж в прост войнишки табард на Крондор. Хал коленичи.

— Ваше величество.

Мъжът сложи ръце на раменете му и го вдигна нежно.

— Не още, млади ми приятелю.

— Праща ме лорд Джеймс — каза Хал, а после представи спътниците си. — Лейди Франсиезка носи съобщение от крал Карол, което, мисля, е добре дошло.

— Добре — промълви Едуард, докато сините му очи попиваха красивата ролдемска благородничка. — Репутацията ви бледнее пред вас, милейди. — Той протегна ръка да я въведе в шатрата. — Лорд Хенри, тук има един човек, който много ще се зарадва да ви види.

В шатрата Хал видя множество благородници, знатни люде от всички краища на Запада и няколко от Изтока, събрани около голяма маса, върху която лежеше карта на местността. С тях беше и Мартин. Лицето му грейна от радост, щом зърна Хал.

— Ти си жив!

— Както и ти — отвърна със смях Хал, докато се прегръщаха. — Кога стигна дотук?

— Преди няколко дни, с вести от Сиви кули.

— Ще си приказвате по-късно — прекъсна ги принцът. — Имаме много неща, за които да говорим, но преди всичко… — Той се обърна към събралите се благородници. — Господа, лейди Франсиезка Сорбоз, пратеничка на Ролдем.

Лейди Франсиезка направи реверанс и каза:

— Моят крал ви праща поздрави, принц Едуард, но като на свой брат крал. Той признава претенциите ви и ще ви подкрепя по всякакъв начин, който е по силите на Ролдем, освен въоръжена намеса.

Едуард се усмихна.

— Стига да не праща подобно съобщение на Оливър, подкрепата му е добре дошла.

Тази забележка бе посрещната с неловък смях, но Франсиезка каза:

— Няма такова двуличие… този път, ваше величество.

— „Височество“ е достатъчно — каза Едуард. — Малко ми е неудобно да претендирам за мантията; ще изчакам Събранието на лордовете да реши на кого ще я даде. — Посочи картата. — Ако Карол премести само няколко кораба, за да накара Оливър да си помисли хубавичко, преди да отплава с армията си до континента, това отлично би ни устроило.

— Ваше височество — обади се Хал.

— Да, херцог Хенри?

— Саладор тръгва срещу Силден.

— Какво? — възкликна един благородник, а наоколо се разнесе дружно мърморене.

Хал се приближи до картата и посочи.

— Батира праща това. — И връчи на принца писмото, дадено му от капитан Редик. — Чадуик от Ран е тръгнал да се присъедини към Оливър. Артър Саладорски се бои, че ще бъде хванат в клещи от Тимонс, долината на Дърони и Малаков брод, затова поема срещу Силден, за да си разчисти пътя. Предполагам, че Оливър иска да стовари армията си в Силден преди Батира да е тръгнал на поход, да превземе Малаков брод, а после да се приближи към вас от север.

Принцът изучи картата.

— Добра преценка.

Мартин даде знак на Хал, че иска да поговорят, затова докато принцът и съветниците му обмисляха значението на съобщението от краля на Ролдем и обета за вярност на Батира, двамата излязоха навън.

— Какви са новините? — попита Хал. — Брендан?

— Беше добре последния път, като го видях. Но го пратих по една задача.

— Къде?

— На Острова на чародея.

Хал се изненада.

— Защо?

— Защото ще имаме нужда от магьосници, и то много: на запад стават някои неща, пред които тази война тук изглежда незначителна.

Хал никак не искаше да знае какво има предвид брат му, обаче го изслуша, докато Мартин разказваше за Звездните елфи и техните беди. Когато свърши, Хал си помисли, че вероятно е прав и че събитията на запад ще определят дали задаващият се конфликт между Едуард и Оливър изобщо ще има някакво значение.

12.
ПЪТЕШЕСТВИЕ IV

Магнус залитна.

В един миг се носеше по тунел от светлина, а в следващия стоеше върху тревист склон. Огледа се и остана поразен колко познато е обкръжението му. После осъзна, че се намира в северния край на остров Беата.

Напрегна воля, за да се пренесе в кабинета на баща си, и болката го прониза като светкавица, събори го на земята и за миг го зашемети. След няколко секунди той се отърси от замайването и се надигна. Вдиша дълбоко и тръгна пеш.

Макар островът да не бе голям, все пак бяха нужни няколко часа, за да стигнеш пеш от северния бряг, където Магнус някога имаше собствено убежище, малка рибарска колиба, до вилата. Той се вслушваше и почти очакваше да чуе познати звуци, но чуваше само далечния прибой и шумоленето на вятъра в дърветата. После осъзна какво липсва. Нямаше птичи песни, нито жужене на насекоми. Не се намираше на своя остров.

Придвижването пеш бе бавно и на Магнус му се прииска у него да бяха обичайната му тояга и старата широкопола шапка, която носеше при пътуванията си. Те му осигуряваха допълнително удобство. Тоягата бе полезна за преодоляване на поточета и други места, където не му се искаше да използва уменията си, а шапката предпазваше бледата му кожа от безмилостното слънце.

Като е тръгнал да си пожелава разни работи, помисли си той, защо пък да не си пожелае и кошница за пикник с хубаво изстудено вино?

— Чудесно местенце за пикник, нали? — обади се женски глас зад него.

Магнус не бе чувал този глас от години, но го позна моментално.

— Хелена — прошепна той.

Обърна се и се втренчи жадно в нея. Изглеждаше точно както в деня, когато за първи път станаха любовници. Имаше дълга леко къдрава коса, спускаща се до кръста й, със завити връхчета, освен ако времето не бе сухо, когато тя се оплакваше, че е рошава. Кожата й бе естествено бледа, но тъй като тя настояваше да прави изследванията си на открито и да плува колкото може повече, винаги имаше тен. Очите й бяха тъмнокафяви като кожа на островен самур, тоест почти черни. Носеше виненочервена рокля с деколте и къси ръкави, поръбени с най-бледото жълто, почти бяло, и той знаеше, че отдолу няма нищо. Тя се оплакваше, че лете на острова било прекалено топло, и искаше да може, когато й скимне, да се съблече гола и да скочи в океана.

Магнус помнеше тялото й. Не беше нито слаба, нито дебела, а точно по средата, атлетична и силна, идеална от негова гледна точка, а дългите й крака бяха великолепни. Носът й бе съвършен, без странните издутини и кривини, характерни за повечето хора. Дори години по-късно той от време на време се чудеше защо намира носа й за толкова чудесен, но така си беше. А сега го виждаше отново, прав и точно с подходящия размер, идеално центриран и симетричен. А под него беше устата й, която през повечето време бе нацупена, докато тя се съсредоточаваше върху едно или друго нещо, но после се усмихваше като сега и целият свят грейваше.

Тя бе единствената жена в неговия живот, успяла да плени сърцето му; никоя друга не го бе наранявала толкова дълбоко.

Хелена посочи голямата кошница за пикник, поставена върху голямо одеяло. В ръцете си държеше тоягата и шапката му, онази, която бе носил преди години, по-широкопола от сегашната.

— Забрави си тоягата и шапката, любими.

Той направи една залитаща крачка към нея и промълви:

— Как е възможно това?

Тя сви рамене и се огледа.

— Има нещо различно, Магнус. — После затвори очи за миг и той видя как жизнеността й се оттича. В началото се бе движила като танцьорка, с леки стъпки, после пред очите му поведението й се промени и тялото й започна да се движи като на по-възрастен човек, жена с повече години на плещите си.

— Помня — каза тя тихо. Подаде му тоягата и шапката. Това не беше тоягата, изгубена, когато скочи във вихъра, а онази, която бе

носил като млад. Дървото още бе прясно резбовано, изтъркано с пясък и загладено — той го полираше на ръка всяка вечер в стаята си в продължение на часове, и така много седмици наред, докато не прецени, че е идеално. Това бе страстта на един млад студент, защото тоягата му не бе нито магически жезъл, нито тояга на учен, а просто една много елегантна тояга за подпиране. И шапката. Той я хвана в другата си ръка и осъзна колко глупаво трябва да е изглеждал като млад с това ужасно провиснало нещо с остър връх и широка периферия. Въпреки това изпитваше привързаност към нея и признаваше, че му бе вършила много добра работа през годините. Не си спомняше къде я е видял за последно, преди повече от половин век. И с изненада откри, че му е много приятно да си я върне.

— Какво помниш? — попита той.

— Животът си — отвърна тихо Хелена. — И смъртта си. — Вдигна към него поглед, изпълнен с почуда и страх. — Магнус, как е възможно това?

Той се взря в нея и почувства как сърцето му се разтуптя лудо.

— Не съм сигурен. Кажи ми какво си спомняш.

Тя се огледа, после клекна до кошницата, отвори я и започна да вади храна.

— Помня всичко, живота си, семейството си, чак до деня, в който умрях. Помня кавгата ни. Помня, че след това не ми говореше. — Вдигна очи към него. — Ти си може би най-твърдоглавият човек, когото познавам, по-лош си и от майка си.

Магнус се усмихна. Беше права за това. Той бе истински феномен по всякакви критерии. Недостатъците му не бяха в силата или интелигентността, а по-скоро в способността му да се сдържа. Като момче, когато за първи път си изпусна нервите след проявяването на дарбите му, причини пожар, който обгори голяма част от стаята му. Друг път си изпусна нервите и рани тежко три момчета, които тормозеха по-малкия му брат Калеб. Макар че се ядосваше бавно, когато си изтървеше нервите, гневът му можеше да е ужасен. Точно такъв гняв бе сложил край на любовта им.

Тя продължи да вади храна от кошницата.

— Знам, че когато помолих баща ти да се върна в Звезден пристан и да продължа изследванията си далеч от теб, той не попита защо и така разбрах, че си казал нещо.

— Не съм — каза Магнус. — Сигурно е била майка ми или брат ми.

— Или който и да е друг жител на острова. Никой тук не остана в неведение за онази грозна ситуация.

Той помълча малко, размишляваше върху онези отдавнашни събития. Макар че „тук“ не беше същият остров, реши да не я поправя. Имаше чувството, че времето им отлита, и не искаше да затъва в ненужни обяснения. Нещо повече, бе сигурен, че в случая не тя трябва да разбере нещо, а той.

Влюби се в Хелена в първия миг, в който я зърна. Тя бе пристигнала една сутрин, транспортирана до вилата от майка му заедно с трима други студенти. Както се случваше понякога, обещаващите студенти в Звезден пристан, на които би им се отразило добре допълнително обучение извън рамките на по-подредения режим в Академията, бяха пращани на острова, особено онези, които изглеждаше, че може да са полезни на Конклава.

Хелена беше точно такава. Беше чародейка, способна да тъче толкова реалистични илюзии, че малцина успяваха да ги различат. Тази сила бе изкусителна и често водеше до пристрастяване, не по-слабо от това на най-мощните наркотици, продавани в задните улички на всеки град. Но вместо човек да посещава мръсна стая, пълна с лютив дим, за да се отнесе в мъгляви сънища, тя можеше да му осигури най-ярките и реалистични изживявания, продължаващи сякаш с дни. За един заможен умиращ да прекара още една година в младостта си, с най-обичните си хора, докато всъщност до смъртта му остава само ден, струваше торби злато. Това бе и причината по-амбициозни търговци на роби да издирват хора с тази дарба и да използват собствени ограничителни магии, за да ги подчинят. За един талантлив творец на илюзии бе много вероятно да прекара живота си като роб: бе нужен само един жесток пазач, защитен от силата на илюзиите. Това бе рядка и могъща способност, за която Конклавът бе заключил, че е потенциално много полезна за целите му.

Ала Магнус се влюби още в мига, щом я видя, още преди да разбере коя е и какви са способностите й. Сега бе отново с нея, в първия ден, когато тя му бе казала, че също го обича.

Тази сцена му се видя смущаваща по начини, които не можеше да изрази. Най-щастливият ден в живота му изглеждаше толкова

неуместен в контекста на онова, срещу което бяха изправени двамата с баща му, че му се струваше като безцелно отвличане на вниманието.

Спомняше си обаче как бе завършила връзката им. Беше я спипал с друго момче на тревата край езерото, близо до колибата му. Лежаха прегърнати и се целуваха. Магнус едва не уби момчето в яростта си. Оттогава двамата с Хелена не бяха разменили и дума. Първо баща му го бе отпратил надалеч, в един храм на мистици в планинска верига на другия край на света, недалеч от Павилиона на боговете, за да се научи да овладява гнева си, а когато се върна, Хелена я нямаше — беше се върнала в Звезден пристан, за да довърши изследванията си там.

Той въздъхна примирено и седна срещу нея на одеялото.

— Мога само да предполагам, че си има причина това да се случва — причина, която не е лекомислена или капризна.

— Мисля, че си прав — каза тя, като сложи в една чиния резен хляб, а върху него пушена шунка и пикантно сирене. Гарнира го с малки зрели домати, нарязани моркови и малка чепка грозде и му го подаде.

Той се усмихна: беше правилно до последния детайл.

— И все още забравяш горчицата.

Тя поклати глава и му подаде малко бурканче.

— Тогава я забравях, но който е приготвил това, не е забравил.

— Това да не е една от твоите илюзии? — попита той.

— Едва ли. Допреди малко бях мъртва.

— Защо? — попита той.

— Защо си тук ли?

— Защо сме тук?

Тя се замисли за малко, после предположи:

— Може би има нещо жизненоважно, което трябва да научиш, нещо изгубено между нас двамата? Или нещо, което ти си изгубил по-късно в живота, заради случилото се между нас.

Той задъвка разсеяно хляб с шунка и горчица и каза:

— Много е вкусно.

— Забавно ни беше… известно време.

Той въздъхна.

— Аз никога не съм мислил за станалото като за „забавно“.

Тя кимна.

— Това е съвсем в твой стил, Магнус. Мисля, че мога да изброя всички случаи, когато съм те виждала да се смееш, докато бяхме заедно. — Отхапа деликатно мъничко залче. После отвори виното и наля в две глинени чаши, които извади от кошницата. Подаде му едната и продължи: — Мисля, че всички връзки са неравностойни в някакво отношение. Каква беше онази дума, която използваше, за да опишеш носа ми? — Тя се засмя.

Той не се сдържа и се усмихна при това споменаване на недодялания комплимент, който веднъж се бе опитал да й направи.

— Симетричен — каза. — С правилни пропорции.

— Аха. А коя е думата за нещо с неправилни пропорции?

— Асиметричен.

— Връзките са асиметрични. Аз обичах съпруга си, но не толкова, колкото той мен, сигурна съм. Може би работата е там, че жените обичат различно от мъжете? — Тя сви рамене и сърцето му сякаш спря за миг. Всеки неин жест, гласът й, го изпълваше така, както не бе успявала никоя друга. — Знам, че обичах трите си деца, но всяко от тях по неповторим начин, както твоята майка е обичала теб и брат ти, но любовта й е била различна.

— Накъде биеш? — попита той и гласът му прозвуча по-грубо, отколкото възнамеряваше.

— С любовта идва и рискът — каза Хелена и лицето й стана сериозно. — Ти никога не си бягал от риска, Магнус. Като момче правеше най-удивителни неща. Първия път, когато се прехвърли със силата на волята си на другия край на острова, за да видиш дали можеш, това ме ужаси. Толкова ме беше страх да кажа на баща ти, че си го направил, за да можеш да ни отведеш някъде, където да сме сами… — При този спомен тя поклати тъжно глава. — Почувствах облекчение, когато се върна след няколко секунди, но бях също и ядосана.

— Помня. — Той се умълча и продължи да яде, макар че всъщност не беше гладен. Накрая каза: — Не минава и ден, без да мисля за теб.

— И аз за теб… поне докато бях жива.

— Къде сбъркахме?

— Бяхме толкова млади, Магнус. Бяхме увлечени от страст, която не разбирахме. Може би защото ти си роден тук, с цялата тази

магия около теб, но за мен това беше като приказка на бард, вълшебно място от някаква история. Дойдох тук и открих чудеса, открих и теб.

— Разбрах, че съм постъпил неправилно, в деня, когато се върнах и не те заварих тук — рече той тихо.

Сълзи заблестяха в очите й и тя попита тихичко:

— Тогава защо не ме потърси?

— Мислех, че си влюбена в Антон.

Изражението й стана тъжно.

— Ти не желаеше да говориш с мен, а после баща ти те отпрати. — Остави храната и се взря в далечината. — С Антон беше забавно. Нищо повече. Пиехме вино, ходехме да плуваме. Само се целувахме, когато ни завари.

— Мислех си…

— Не, ти не мислеше. Ти реагира. Лошо. — Тя се изправи и се премести да седне при него. Сложи ръка върху неговата и облегна глава на рамото му. — Чувствата ти са толкова дълбоки, Магнус. Ти си толкова лесно раним и затаяваш болката в себе си. Няма да кажа, че бихме имали хубав живот заедно, а и онзи, който имах без теб, бе достатъчно хубав. Но ние никога нямахме шанса да опитаме заради твоя отказ да оставиш зад гърба си една момчешка обида. — Целуна го леко по бузата. — Ако беше дошъл до Звезден пристан да ме вземеш, щях да се върна тук с теб.

Магнус сведе глава и една сълза се търкулна по бузата му.

— Някога учех един младеж… — Той млъкна. — Казваше се Нокът и си мислеше, че е влюбен. — Магнус си спомни какво бе причинила на момчето една красива жена на име Алисандра, като част от обучението му в Конклава. Алисандра бе прекършена и Конклавът го знаеше, ето защо тя бе опасно оръжие. Беше празна отвътре, лишена от емоция, но бе поразително красива, очарователна и съблазнителна и само след няколко дни Нокът на сребърния ястреб, сега Тал Хокинс, бащата на Тай, бе решил, че е неспасяемо влюбен. После, под наставленията на Накор, тя разби сърцето му. — Това, което му причинихме, беше много суров урок. Попитах Накор дали и ти не си била такъв урок.

— И какво каза той?

— Ами всъщност попитах го дали не си една от неговите, докарана на острова, за да ми преподаде същия урок, който изтърпя и

Тал, и той отвърна „не“. Помня какво ми каза на следващия ден. „Този суров урок си си го дал сам“. Дълго мислех, че има предвид лошия ми избор. — Магнус се взря в най-прекрасното лице, което бе виждал някога. — Сега разбирам.

— Какво разбираш?

Той помълча малко.

— Чувствах се отхвърлен заради друг, но това беше най-малкият проблем; чувствах се предаден. Чувствах, че някакво доверие е било разбито, и за мен това беше краят.

— Аз нито съм те отхвърляла, нито съм те предавала, Магнус. Бях просто глупаво младо момиче, което се напи и целуна едно момче. А и ти никога не си ми казвал, че искаш мен и никоя друга.

— Казах ти, че те обичам, в същия онзи ден.

— След много вино, Магнус. — Тя въздъхна. — Не беше първото, нито последното момче, което ми казва, че ме обича, след като си е пийнало. Опасявам се, че имах нужда да го чуя няколко пъти, и поне един от тези пъти да си трезвен и да не се намираш гол в обятията ми. — Помълча малко, потънала в размисъл, после каза: — Понякога ние сме собствените си най-големи врагове, любими.

Магнус се замисли пак върху разговора си с Накор и каза:

— Накор имаше предвид лошите ми действия или бездействие. Явно е бил съгласен с твоята оценка.

— Много мислиш, Магнус. Понякога може би прекалено много. Вероятно е естествена последица от този избухлив нрав, който си скрил толкова дълбоко в себе си.

— Макар че никога повече не те видях, не е минал и ден, без да си мисля за теб — каза той тихо. Тя хвана ръката му и я стисна, а той седеше и гледаше сълзите, стичащи се по бузите й. — Знам, че Конклавът е използвал способностите ти от време на време. Чувал съм докладите и знам как си служила. За кого си се омъжила, децата ти… Знаех къде си всеки един ден.

— Наказвал си се. Защо?

Вече просълзен също като нея, той прошепна:

— Не знам.

— Значи това е урокът ти, любими. Задава се нещо важно, иначе нямаше да бъда върната към живота за тази среща. Животът ми е свършил. Нямам представа защо не съм пред Лимс-Крагма или не съм

върната в Колелото на живота, но съм сигурна в едно: това не е свързано с мен, а с теб. Аз изживях живота си, Магнус. Омъжих се за много добър човек и го обичах. Никога не изпитах към него същата страст, както към теб, но пък когато се запознахме, вече не бях дете с гореща кръв. Радвах се на децата си и благодарях на боговете, че никое от тях няма моята дарба, нито пък друга, която би го отвела в Академията или на този остров. Всички те си намериха обикновен, скучен, банален, чудесен живот… Обичах внуците си и скърбях при загубата на съпруга си. Последните ми дни бяха кротки, седях на терасата на малката си стая в дома на най-големия си син и гледах как отминават дните. Един ден затворих очи и изведнъж се озовах тук. Въпреки това усещам, че е минало доста време.

— Повече от век — рече тихо Магнус.

Тя се усмихна тъжно.

— По един или друг начин щеше да ме загубиш, любими.

— Но щях да те имам през тези години.

— И какво? Да си стоиш у дома с мен и децата?

— Не знам — призна той.

— Мисля, че урокът тук е, че трябва да поемаш някои нежелани рискове, но също така и да се грижиш за себе си. Защото кой ще го стори, ако не ти?

Магнус си помисли какво бяха преживели двамата с баща му, когато майка му умря, и му се стори, че разбира.

— Иде битка — каза той — и вероятно ще има нужда от жертва.

Тя кимна.

— Тогава не приемай, че ти си този, който ще направи жертвата. Не смятай своите нужди за по-маловажни от тези на другите. — Посегна да хване пак ръката му и я стисна силно. — Съжалявам, че не си имал живота, който си искал, с мен, но си имал живота, който си избрал. Така че в крайна сметка, радвай се, че си се възползвал от този избор по най-добрия начин.

— Това ли е всичко? — попита той. — Намирам се тук с теб, за да ми кажеш да се възползвам от нещата по най-добрия начин?

Тя поклати разочаровано глава.

— Животът е онова, което се случва, Магнус, независимо какво очакваш или искаш. — Огледа се. — Ако ме бяха питали за едно мое желание, преди да умра, то щеше да е да се върна тук и да водим този

разговор, но с различна поука накрая. Обичах и други мъже след теб и преди съпруга си, но ти беше първата ми любов и най-много ме натъжава фактът, че явно никога не си открил друга, която да обичаш колкото мен.

— Остави го да отмине. Все още си наранен от разбитото сърце на едно момче на няма и двайсет лета, а не на мъж, стар повече от век. Това не те предпазва; прави те уязвим. Не можеш да си позволиш лукса да таиш още тази болка. Загубил си вече прекалено много. — Тя въздъхна и сложи ръка върху неговата. — Няма идеален край, любими. Ти толкова отчаяно си искал да обичаш някого… — Тя се усмихна. — Мисля, че когато си ме видял, си си създал тази икона на идеална жена. Аз бях само едно момиче. С талант, но понякога глупаво, и ако не се беше натъкнал на мен и Антон на онзи бряг, не знам какво щеше да стане. Може би щях да се любя с него, а може би щях да се сетя за теб и да го отблъсна. Но никога няма да разберем, нали?

Той стана, изпълнен със силни чувства, които заплашваха да го надвият.

— Бях ядосан… толкова дълго. Гневът се превърна в част от мен.

— Прости ми, Магнус.

— Не знам дали ще мога.

— Трябва.

Все още зареял поглед в далечината, той каза:

— Имаш нужда от моята прошка ли?

— Не. Аз съм мъртва. Нищо не можеш да ми направиш. Трябва да ми простиш, за да продължиш да живееш.

Той се обърна и видя, че е изчезнала, заедно с одеялото и кошницата за пикник. На земята лежаха само тоягата и шапката му.

Вдигна бавно тоягата, а после взе шапката и я нахлупи на главата си. Сред всички тези бурни вълнения се радваше, че си е върнал шапката. Остана неподвижен, обмисляше току-що преживяното, като се опитваше да приложи аналитичните си способности върху него, и накрая почти чу гласа на Накор да казва нещо след няколко чаши вино, нещо, което Магнус разбра едва сега. „Чувствата не са разумни — бе отбелязал Накор, — но могат да ни управляват, и това е, което трябва да разбереш преди всичко. Хората често вършат непредвидими неща заради начина, по който се чувстват, а не заради това, което мислят“.

После се бе ухилил и бе казал: „От всички, които познавам, Магнус, мисля, че на теб ще ти е най-трудно да усвоиш този урок“.

Изведнъж се раздаде звук и Магнус се обърна и видя, че се е появил вихър. Хвърли един последен поглед наоколо. Знаеше, че никога повече няма да зърне лицето на Хелена. Попи ехото от нейното присъствие, а после скочи във вихъра.

Изтърколи се от вихъра, хванал с едната си ръка шапката, а с другата — тоягата. Около него се вдигнаха облаци прах, които бавно се разнесоха, докато се изправяше на крака.

На един извит корниз стоеше самотна фигура и Магнус осъзна, че се намира на малък планетоид, може би с размерите на замък, но не много по-голям. Фигурата се обърна и му даде знак да се приближи. Той направи крачка напред и откри, че се е понесъл нагоре. Фигурата протегна ръка и го хвана за глезена, преди да отлети. Придърпа го долу и каза:

— Създадох малко атмосфера и достатъчно гравитация, за да те задържи, ако не се опитваш да скачаш.

— Макрос — каза Магнус. Беше виждал негово грубо подобие под формата на един дасат, получил спомените и някои черти от външността му, но сега тук стоеше дядо му, какъвто може би дори майка му не го бе виждала — млад и жизнен, без нито помен от сиво в косата или брадата. Високото му чело бе същото като на дъщеря му и внук му, но черните му очи бяха неповторими. Носеше черна роба с малко по-различна кройка от избраната от Пъг: тази на баща му беше дреха на цурански Велик, докато тази на Макрос бе отрязана между коляното и глезена и тясна в раменете.

Оригиналният Черен чародей погледна Магнус.

— Познавам ли те?

— Не, всъщност не.

— Аз съм… — започна Макрос.

— Макрос Черния — прекъсна го Магнус.

Макрос отново килна лекичко глава, точно както правеше Миранда.

— Ти обаче ме познаваш.

— Дълга история.

— Винаги са дълги, нали?

— Аз се казвам Магнус.

— Магнус — повтори Макрос и кимна, сякаш звученето на името му харесваше. Изведнъж на лицето му се изписа радост. — Ти си моят внук!

— Откъде знаеш? — попита Магнус. — Ти си умрял, преди да се родя.

— Да, в битка с демона Маарг на света Шила — каза Макрос. — Нямам представа откъде знам. Просто… изведнъж го разбрах. Изглежда, онова, което трябва да знам, просто… изскача в главата ми! — Този факт сякаш му достави удоволствие.

— Къде сме?

— Не знам точно, но имам някаква най-обща представа.

— Бил съм на други светове и в други плоскости на реалността — рече Магнус, — само че не съм виждал нищо, подобно на това.

Планетоидът, на който стояха, кръжеше бавно около гигантски облак газ заедно с милиони други скални късове. Комети браздяха величествено небето, а в сърцевината на газовия облак пламтеше ослепително сияние, което го озаряваше целия. Прорязваха го ярки ивици светлина, подобни на гигантски мълнии.

— Гледката си я бива — отбеляза Магнус.

— Да — съгласи се дядо му.

— Знаеш ли, на Накор страшно би му харесало да види това.

— Малкият комарджия? Той с вас ли е още?

— В известен смисъл.

Макрос пак килна глава по своя странен начин, сякаш се вслушваше в нещо, после се усмихна.

— Аха, все пак ще го види. Скоро ще се присъедини към нас. — Усмивката му се разшири. — Както и другите!

Магнус се канеше да го попита откъде знае, но размисли и реши вместо това да се наслаждава на зрелището и да се опита да сложи ред в хаоса от чувства, останали в него след срещата му с Хелена.

13.
ЕЛВАНДАР

Бетани извика.

От половин ден крачеше по бреговете на Речната граница между Крудий и Елвандар, дома на елфите. Да влезеш неканен в Елвандар означаваше да се изложиш на голям риск. Бе викала вече няколко пъти, но й отвръщаха само горските звуци.

— Лейди Бет — каза Уил, — от изгрев-слънце викаме през реката и няма никакъв отговор. Защо просто не прекосим по онзи брод? — И посочи широката плитчина на десетина крачки нагоре по течението.

— Това не би било мъдро — обади се някакъв глас зад гърба му.

Том се завърти толкова бързо, че за малко да падне, а ловджийската му шапка отлетя от главата му. Зад него стояха двама елфи в ловни дрехи от кафява кожа, с лъкове в ръце.

— Лейди Бет? Бетани от Карс?

— Да — отвърна Бет.

Елфът, който бе заговорил пръв, каза:

— Аз съм Калин, а това е моят приятел Еледар. Виждал съм ви веднъж, когато бяхте съвсем мъничка, но сигурно не помните. — Изглеждаше точно както би очаквала Бетани от един елф, с големи бледосини очи и светлокафява коса, която падаше до раменете му.

— Помня името, принце на Елвандар — отвърна Бет и направи реверанс, доколкото можеше с кожени панталони и лък в ръка.

— Не — каза Калин. — Кланяме се само пред майка ми. — Държането му бе дружелюбно. — Кои са спътниците ви?

Бетани представи четиримата ловци, които стояха мълчаливо. Бяха уморени и гладни от дните, прекарани по пътя, и изпитваха облекчение, че са доставили Бетани до целта й. Те по природа си бяха тихи мъже, но дните на пътуване през опасните гори ги бяха направили направо неми. Пътеките през хълмовете бяха тесни и опасни и тъй като не знаеха каква е вероятността тук да обикаля

кешийски патрул, бяха решили да се придвижват пеш. Така или иначе катеренето по стръмни склонове и спускането по тесни клисури би забавило конете до ходом, но всички бяха близо до пълното изтощение.

— Какво ви води в Елвандар? — попита Калин.

— Спешна нужда да говорим с майка ви.

— Тогава добре сте дошли. Прекосете оттам. — Той посочи брода.

Бетани се обърна към четиримата ловци.

— Ако искате да се върнете при семействата си, няма нужда да идвате с мен по-нататък. Тук вече съм в безопасност.

— Жената ще се чуди дали кешийци са ми видели сметката, или някоя мечка — рече Уил. — Май по-добре да се връщам.

— И аз ще тръгна с него — обади се Едгар. — Избирам семейството си.

Двамата млади братя се спогледаха.

— Ние бихме искали да дойдем — каза Джак.

— Никога вече няма да имаме този шанс — добави Том.

Бетани се усмихна и попита Калин:

— Разрешено ли е?

— Да — отвърна принцът на Елвандар.

Двамата братя бързо изпразниха раниците си и дадоха пътните си порциони на Едгар и Уил. След като си взеха довиждане, Бетани се обърна към Калин.

— Можем да тръгваме, когато сте готови.

Калин се усмихна и тя отбеляза:

— С брат ви имате една и съща усмивка.

Усмивката на Калин се разшири.

— Срещали сте Калис?

— В Илит. Той пое на… — Тя усети как напрежението се оттича от нея и изведнъж се почувства уморена. — Дълго пътуване. Ще разкажа на вас и на майка ви заедно. Но беше добре последния път, като го видях.

Калин кимна.

— Уморена сте, а имаме още два дни, докато стигнем до двора на майка ми.

Докато прекосявала реката, Бетани каза:

— Другият елф също е добре.

И Калин, и Еледар изглеждаха озадачени.

— Другият елф ли?

— Аркан — поясни Бетани. — Висок, тъмнокос, не говори много.

— Брат ми пътува с моределски главатар? — попита Калин с най-близкото нещо до изненада, което човек може да види върху лицето на елф.

— Моределски?

— Вие ги наричате Братството на Тъмния път.

Сега пък Бетани бе изненадана.

— Но той изглежда… — Поклати глава. — Още една история, която е за ушите на майка ви. — Щом потеглиха отново, добави: — Но те се биха рамо до рамо на стените на Илит срещу кешийците.

Калин се препъна на равното, а после продължи с отмерен ход.

Два дни по-късно Бетани и двете момчета стигнаха до голяма поляна в Гората на елфите. В далечината се откри гледка, която я накара да спре. Калин сложи ръка на рамото й.

— Добре дошли в Елвандар, лейди Бетани от Карс.

От другата страна на поляната се издигаха гигантски дървета, свързани с изящни сводести мостове от клони, по които се виждаха елфи, минаващи от дънер на дънер.

Щом се приближиха повече, Бетани вдигна очи. Дървесните стволове се издигаха, докато се изгубят сред море от листа и клони. Листата бяха тъмнозелени, но тук-там се виждаше дърво със златен, сребърен и дори бял листак, които блещукаха със светлини, видими дори в сенките. Над този покров грееше късното следобедно слънце, но покровът бе толкова плътен, че Елвандар тънеше в постоянен здрач. Меко сияние обгръщаше всичко.

Докато вървяха през поляната, Бетани видя, че дървесният град на елфите е дори по-голям, отколкото смяташе първоначално. Простираше се във всички посоки и сигурно продължаваше поне миля. Онемяла от почуда, тя погледна към Том и Джак. Момчетата зяпаха кажи-речи с увиснали ченета. Накрая Джак погледна към нея.

— Много се радвам, че дойдохме, милейди.

Том можа само да кимне.

Стигнаха до стълбище, издялано в дънера на дърво — виеше се нагоре и се губеше между клоните. Заизкачваха се по него и докато подминаваха дебели клони, които служеха за пътища, виждаха навсякъде елфи. Много от тях носеха кожени доспехи като Калин, но други бяха облечени в дълги елегантни фино тъкани роби или туники в ярки наситени цветове. Бетани се зачуди на небрежното великолепие на елфските жени. Всички бяха високи и грациозни, с дълги коси, често с вплетени в тях драгоценни камъни. Тя вдигна ръка и докосна смутено собствената си коса, мръсна след седмици път.

Стигнаха до един гигантски клон и поеха по него. Калин каза:

— Дръжте се по средата. Мнозина от вашата раса имат проблеми с височината. По-добре е да гледате напред, не надолу. — Самите елфи сякаш не забелязваха колко високо над земята крачат.

Навлизаха все по-навътре, докато не стигнаха до голямо открито пространство, където кръг от дървета образуваше централен двор за Кралицата на елфите, сто клона, които се сливаха в огромна площадка. Агларана седеше на дървен трон, заобиколена от свитата си. Беше красива и царствена. Червеникавата й коса бе събрана и придържана зад островърхите й уши от златен обръч с един-единствен рубин в центъра. Носеше тъмнозелена рокля, поръбена със златно по врата, ръкавите и подгъва и пристегната в кръста със златна връв. Пръстите й бяха дълги и изящни, а на лявата си ръка имаше един-единствен пръстен, проста златна халка, венчален пръстен по човешки обичай.

От лявата й страна стоеше изумителна фигура — нито елф, нито човек, а нещо по средата, облечен в зелени гамаши и тъмнокафява туника, с прост кафяв кожен колан. Беше висок два метра и имаше поразително красиви черти, руса коса и сини очи, а когато се усмихна, лицето му заприлича почти на момчешко; но Бетани предполагаше, че би изглеждал съвсем различно, когато е гневен. От него се излъчваше чувство за мощ, далеч надхвърлящо внушителните му размери и явната физическа сила.

Той се приближи и застана пред Бет.

— Лейди Бетани — поздрави я с поклон, — от името на своята съпруга и кралица ви приветствам в Елвандар. Аз съм военният вожд Томас.

Калин се изкачи по стълбите, целуна майка си по бузата и зае по-малкия трон от дясната й страна.

Агларана се надигна да приветства Бетани, хвана я за ръцете и каза:

— Добре дошла. Изминала си дълъг път.

— Благодаря, ваше величество. Домът ви е изумителен и се радвам да го видя, но причините да дойда са ужасни и неотложни.

— Моля — каза кралицата и посочи един стол, донесен за Бетани. После нареди да отведат Джак и Том в покоите им, така че Бетани остана сама с кралския двор. — Но преди да разкажеш историята си, майка ти идва насам.

Подадоха й чаша вино и тя отпи. Майка й пристигна и двете се прегърнаха.

— Толкова се радвам да те видя — каза Бетани.

Майка й, графиня Мариан, попита:

— Някакви вести за баща ти?

— По последни данни държи здраво Карс и всички земи оттам до Проливите още са в ръцете на Кралството — отговори Бетани.

Графиня Мариан изглеждаше облекчена.

— Изглеждаш добре, майко — каза Бетани.

— Тук ни приеха много радушно и се отнасят добре с нас. Имаме лагер малко по на север. Всички от Крудий са там.

Херцогиня Каралин бе дошла с майката на Бетани и сега се приближи да я прегърне.

— Какво ново за синовете ми? — попита тя, страхувайки се да чуе отговора.

Бетани осъзна, че вестите стигат бавно до тази дълбока гора и се състоят само в онова, което би могъл да сподели някой случайно минаващ наталски щурмовак.

— Мартин и Брендан бяха добре последния път, като ги видях. Срещнали са Хал в Риланон.

Херцогинята притвори очи с облекчение и докато го правеше, Бетани осъзна, че в косата й има повече сиво, а чертите й изглеждат по-изпити, отколкото при последната им среща.

— Когато до мен стигна вестта за кончината на съпруга ми — каза тя тихо, избягвайки да назове името му в съответствие с елфската традиция да не се използват имената на покойниците, — сърцето ми бе сломено, но ако момчетата са добре…

Бетани я прегърна пак.

— Добре са. Имаме да обсъдим много неща. По-късно.

После се обърна към кралицата на елфите, лорд Томас и принц Калин и разказа подробно какво бяха видели с Мартин в Е’бар, както и за предупреждението на Майстора на Дребното знание на тареде Тандареи. Когато най-сетне свърши, кралицата й зададе няколко въпроса, а след това се обърна към Томас.

— Любими?

Томас махна на някого в края на събиращата се тълпа и се появиха двама извънредно високи елфи. Дрехите им бяха много различни от тези на останалите — туники и панталони от съвсем фин плат и кожени ботуши с прекрасна изработка, леко износени. Томас каза:

— Гуламендис, Ларомендис, двама съюзници на Тандареи, лейди Бетани от Карс.

Двамата Звездни елфи, чародеят и господарят на демони, кимнаха за поздрав на младата жена. Томас се обърна към събралите се в двора елфи.

— Имаме много за обсъждане, но новата ни гостенка е уморена. Ще се съберем отново след залез-слънце да похапнем и да поговорим. — На двамата гостуващи елфи от Е’бар каза: — Ще приемем с радост вашето мнение за новините, донесени от лейди Бетани. — И двамата сведоха глави, а Томас погледна Калин, който му кимна. — Военният съвет ще се събере сега.

Елфите, наблюдавали лейди Бетани, докато тя описваше посещението си в Е’бар, започнаха да се разотиват. Мариан каза:

— Ела. Почини си с нас и ще се върнем след залез-слънце.

Кралица Агларана кимна.

— Вървете. Знам, че вестите от дома ще са добре дошли за другите от Крудий.

Трите жени от Далечния бряг бързо бяха ескортирани надолу по поредица от виещи се стълбища, издълбани в дънерите, до земята, а после и до северния край на голямата поляна. Там откриха спретнат лагер с редици жилища от завеси, окачени на дървени пръти, които се държаха във въздуха от здрави дървени подпори.

— Нямаме голямо уединение — отбеляза херцогиня Каралин, — но се отнасят много любезно с нас.

Бегълците от Крудий се струпаха да поздравят Бетани и тя видя, че за тях са се грижили добре: раните им бяха изцерени, а те самите бяха добре нахранени, чисти и отпочинали. Засипаха я със стотици въпроси, докато накрая херцогинята не каза:

— Дайте малко време, на момичето. Нека се измие и после всички ще седнем и ще си побъбрим.

Отведоха Бетани до душа, който представляваше хитроумна система от резервоари със затоплена от слънцето вода високо горе, които захранваха куха дървена тръба, завършваща с плоска глава с пробити в нея множество дупчици. Дадоха й бурканче крем с дъх на ябълка и скоро косата й бе по-чиста, отколкото от седмици, а може би и месеци, и всяка частица мръсотия, събрана по пътя, бе премахната от тялото й. След като се подсуши с възхитително мека памучна кърпа, тя откри, че я чака прекрасна семпла синя рокля и простички, но удобни сандали.

— Ще се погрижим пътните ти дрехи да бъдат изпрани, миличка — каза майка й. — Предполагам, че много скоро ще ти се наложи да хукнеш пак към някаква друга опасност.

Бетани се усмихна. Майка й никога не бе харесвала страстта й към лова, риболова и следотърсачеството, за разлика от баща й; тя предпочиташе Бетани да се отдава на кротките „женски изкуства“ — музика, танци, бродиране, готвене и други „по-изтънчени“ начини за прекарване на времето.

— Всички ще тръгнем заедно, майко.

Чакаше я импровизиран прием. Тя си позволи да хапне малко прясна храна, макар отлично да съзнаваше, че вечерята с кралицата и двора й е само след около два часа. Братята от Илит се появиха, и двамата много по-чисти, отколкото ги бе виждала, и очевидно се наслаждаваха на своя миг на слава, докато хората ги засипваха с въпроси.

Бетани започна разказа си с изтеглянето от Крудий и капаните, поставени от Мартин по пътя, и стигна до момента, в който бяха намерили сигурно убежище в Илит. Когато свърши, осъзна, че почти е дошло време да се върнат при кралицата на елфите. Разказът й бе донесъл облекчение върху лицата на съпругите, дъщерите и любимите на войниците от гарнизона и доброволците, останали с Мартин. А малкото, които бяха загубили мъже в ранните етапи на обсадата,

изглеждаха горди от спомена за своите герои въпреки избилите в очите им сълзи и разбудената наново болка.

Една елфска жена дойде да придружи Бетани, майка й и херцогинята до масата на кралицата, но преди да тръгнат, Бетани даде знак на майка си, че иска да останат насаме за мъничко.

— Трябва да ти кажа нещо.

Графиня Мариан изглеждаше угрижена, лицето й показваше, че е готова за лоши вести.

— Какво има?

— Ще се женя.

Мариан се ококори.

— Ще се жениш ли?

— Да. С Мартин ще се оженим.

— Мартин!? — възкликна майка й и лицето й помрачня. — Ти трябваше да се омъжиш за Хенри.

— На вас двамата с татко някога да ви е хрумвало да питате Хенри или мен какво желаем?

— Ние само…

— Предполагахте — довърши Бетани.

— Какво ще си помисли Хенри за това?

— Мисли, че е чудесно. Като херцог на Крудий дори ни даде благословията си.

Титлата на Хал подейства на майка й като кофа студена вода в лицето. Сега Хал беше техен господар и за да може Бетани да встъпи в законен брак, бе нужно неговото разрешение и благословията на краля. В отчаяно търсене на някакво последно възражение Мариан попита:

— Ами кралят?

— Нямаме крал — отвърна предпазливо Бетани. — А и честно казано, Хал дори няма свое херцогство.

Графиня Мариан направи точно каквото очакваше дъщеря й — изправена пред поражение, смени темата.

— Не бива да караме кралицата да чака. Ще поговорим пак за това, като се съберем с баща ти.

Бетани поклати глава и осъзна, че нищо по-малко от пряка заповед на краля няма да промени намерението на майка й един ден да я направи херцогиня на Крудий.

Вечерята съвсем не бе празнична, макар че сред присъстващите цареше спокойствие. Бетани имаше възможността да изучи кралицата, сина й и консорта й, докато се опитваше да не мисли за манията на майка си за кого трябва да се омъжи.

Кралицата бе олицетворение на грацията и чара, но в тях нямаше нищо отработено или изкуствено. Тя просто бе най-прекрасното същество, което Бетани бе виждала. След малко повече от час в нейната компания Бетани разбра защо Агларана е легендарна дори сред човешките общности в Западното владение. И все пак, въпреки насърчителното посрещане, тя не можеше да се отърси от чувството, че елфите са разтревожени не по-малко от нея от новините, които носеше от Е’бар.

Томас изглеждаше отнесен. От време на време Бетани го виждаше как се взира в пространството и сякаш се ослушва за нещо. А когато заговореше, бе, за да зададе въпроси на нея, двамата елфи от Е’бар или членовете на съвета на кралицата, двама възрастни елфи, доста сбръчкани на вид, което изглежда бе рядкост сред тяхната раса.

Към края на вечерята Томас каза:

— Лейди Бетани, ако смятате, че е време, можем да ви ескортираме до Илит, така че народът ви да се събере отново. Сега кешийците се държат на юг от Речната граница, така че няма да представляват заплаха. Херцогинята чакаше вест от Кралството, че е безопасно да си тръгне.

Тя се замисли само за миг и отвърна:

— Май така ще е най-добре, лорд Томас. Илит изпитва трудности и с радост би приел още ръце, които да помогнат за възстановяването на града, а изглежда, че завръщането в Крудий в близко бъдеще е доста малко вероятно. Колкото и щедри да бяхте към нас, трябва да се върнем при своя народ.

Когато вечерята свърши, Бетани, майка й и херцогинята бяха придружени обратно до лагера. Бетани донякъде очакваше да я поканят да остане с кралицата и съвета й, но осъзна, че по време на вечерята им е дала всяко късче информация, с което разполагаше.

Пухеният дюшек се оказа приятна промяна в сравнение с твърдата земя, която бе използвала за легло през последните няколко

седмици, и тя заспа още преди майка й да дойде да й пожелае лека нощ.

След вечерята кралицата остана с Акайлия и Джанил, двамата си най-възрастни съветници, и двамата тареден, Гуламендис и Ларомендис. Самата тя, Томас и Калин не помръднаха на местата си. Акайлия беше най-старшият сред елдарите, а Джанил ръководеше Тъкачите на заклинания, откакто най-доверениятъ съветник на кралицата, Татар, най-сетне бе потеглил на своето пътуване към Блажените острови.

След пристигането на двамата елфи от Е’бар в двора на кралицата се обсъждаше какъв е най-добрият начин да се справят със събитията, описани от братята. Типично за елфите не се взимаха прибързани решения, а подробно се разглеждаха всички възможности. Томас бе отложил полета си до Е’бар да види нещата със собствените си очи, докато не се увери, че е безопасно да напуска Елвандар.

Напоследък го измъчваха все повече сънища и чувството, което долавяше по умствената си връзка с дракона, бе обезпокоително. Беше настъпила някаква коренна промяна и той се тревожеше, че има някаква връзка, която трябва да бъде изследвана.

Томас хвърли поглед към жена си, която сведе глава в знак, че той трябва да говори пръв.

— Още мрачни вести от Е’бар — заяви Томас.

Джанил владееше могъща магия, но възрастта й вече личеше по бялата коса и крехката й фигура, която започваше да се съсухря. Гласът й обаче бе силен:

— Пратих четирима от най-добрите ни Тъкачи на заклинания в Е’бар. Да пратим ли още?

— Ако владелците на магия не достигат, не можем да сторим много — добави Акайлия. — Братовчедите ни ще трябва да потърсят контакт с хората.

— Бетани от Карс каза, че това вече е направено — отбеляза Гуламендис.

— Тогава не ни остава нищо друго, освен да чакаме — рече брат му.

— Може би ще трябва скоро да се върнете там — каза Томас. Облегна се в стола си и добави угрижено: — Може да се наложи всеки Тъкач на заклинания, с който разполагаме, да отиде да се бие с онова, което е затворено в Е’бар.

— Какво мислиш по въпроса, че нашият син се сражава редом с един моредел? — попита кралицата.

— Калис е уникален — отвърна Томас, — както и гледната му точка. Може би в това се крие някакъв урок.

— Моределите имат множество могъщи шамани в клановете си — подхвърли Джанил.

— Но Аркан е предводител на арданиените — каза Акайлия. — Според това, което знаем за моредeлската политика, те са фракция, презирана от властимащите.

— Това може да е по-маловажно, отколкото си мислим — отвърна Калин. — Ако си спомням вярно последните слухове от север, арданиените още са свързани с хамандиените, може би дори по-тясно отпреди.

— Лиалан — каза Агларана. — Тя властва над Снежните леопарди по-дълго, отколкото аз управлявам в Елвандар. Ако закриля Аркан…

— Тя е единственият моредeлски главатар, достатъчно силен, за да се противопостави на опита на Нараб да стане първият им крал — каза Джанил.

— Арданиените, Ледените мечки, имат шаман, Гецвая, който се смята за един от най-мъдрите и най-могъщите — обади се Акайлия.

— Ще дръзнем ли да се обърнем към моределите? — попита Агларана.

— Ако не за друго, то поне за да ги предупредим — рече Калин. — Тази заплаха от Е’бар е много по-страшна, отколкото може би подозират.

Агларана погледна сина си и каза:

— Единият ми син вече е изложен на риск, а ти си наследникът.

Томас кимна.

— Аз бих отишъл, но реакцията им към мен надали ще е много по-сърдечна.

Тогава се обади Ларомендис:

— Можем да отидем ние, ваше величество. Нашите дарби не са от голяма полза на сродниците ни в Е’бар, но засега нямаме проблеми с моределите. Ако можете да ни отведете до границите на земите им, би трябвало да ги прекосим безпрепятствено.

Калин погледна майка си и тя кимна и каза:

— Ескортирайте ги. Погрижете се да са в безопасност, докато не установят контакт, но после се върнете веднага.

Акайлия се обърна към двамата Звездни елфи.

— Ако прекарате утрешния ден с мен, ще споделя с вас каквото знаем за моределската кланова политика. Информацията може да не е достатъчно актуална, за да ви върши работа, но все е някакво начало. Сред моределите има лице, с което трябва да говорите преди всички останали — жената, която споменах, Лиалан…

Томас се усмихна на съпругата си. Утрешните поучения на Акайлия, изглежда, започваха още сега. После усмивката му помръкна.

Агларана стана от трона си и се приближи към своя съпруг.

— Какво има?

— Скоро ще трябва да замина — отвърна тъжно той.

— Драконите ли?

— Да — прошепна Томас. — Зоват ме и скоро ще трябва да замина. Никой от двамата не изрече онова, от което се бояха най-много: че може би това ще е последният път, когато той напуска Елвандар.

14.
СБЛЪСЪК

Брендан се взираше в бурята.

Затръшна тежкия дървен кепенец и каза:

— Нищо.

— А ти какво очакваше? — попита Сандрина.

— Никога не съм се справял добре с чакането — рече Брендан и се ухили, докато бършеше вода от лицето си.

Амиранта се облегна в големия стол, който бе присвоил за собствена употреба в помещението, превърнало се де факто в обща стая на вилата: неизползвана в момента класна стая с няколко стола, пригодени за ученици с нечовешки произход. Избраният от Амиранта приличаше най-вече на голяма възглавница, пълна с дървени топчета, което го правеше труден за местене, но затова пък приемаше формата на тялото и бе много удобен. Сандрина седеше на малка табуретка: след цял живот, прекаран на земята или в седлото, всичко я устройваше.

— Още се опитвам да проумея защо правят това — каза Брендан. „Те“ бяха съществата, предизвикали тази наглед безкрайна буря, а „това“ беше бурята.

Вече дни наред островът бе замрял в бездействие поради почти ураганния вятър и непрестанно леещия се пороен дъжд. Бурята се усилваше, поне доколкото можеше да прецени Брендан, а той бе преживял достатъчно бури и шквалове в Крудий. Откъм морето беше почти незабележима, освен ако човек не мине през нея, и сега Брендан осъзнаваше, че никога не би оцелял, ако при пристигането му тя бе толкова мощна като сега.

— Влошава се — отбеляза той.

— Да — съгласи се Сандрина, която също бе преживявала немалко природни стихии. — Бавно, но се влошава.

Всички бяха готови за възможна нова атака.

Брендан бе прекарал известно време с повечето важни хора на острова, докато не осъзна, че титлата му е единствената причина да не му кажат да се разкара и да остави възрастните да си съставят плановете. Това, както и готовността, с която се бе хвърлил в бой с магическото чудовище.

Одеве беше заварил Сандрина и Амиранта да разговарят с един магьосник, Леонардо, който по-късно си тръгна. Те любезно бяха позволили на Брендан да се включи в дискусията им, макар че той не можеше да допринесе много.

— Ако откриеш как го правят — каза Амиранта, — моля те, не се колебай да го споделиш.

Сандрина му хвърли неодобрителен поглед и Амиранта добави припряно:

— Извинявай, Брендан. Всички се чувстваме безпомощни. Това ни играе по нервите.

Брендан седна и каза:

— Аз не разбирам нищо от магия. В миналото семейството ни имало магически съветник, но по някое време се отказали от него. Последният магьосник, който видях, преди да напусна Крудий… — Той се надигна рязко.

— Какво? — попита Сандрина.

— Просто ми… хрумна нещо. Къде е Руфио?

— В кабинета на Пъг, почти със сигурност — отвърна Амиранта. — Защо?

— Ако искате да разберете, елате с мен — каза Брендан и излезе забързано.

Любопитни, двамата специалисти по демоните го последваха. Брендан почука на вратата на кабинета на Пъг и щом чу гласа на Руфио, я отвори.

Магьосникът вдигна поглед от купчина книги. Беше се заел да чете всичко написано от Пъг за климатичната магия.

— Мисля, че разполагам с отговор — каза Брендан.

— Какъв? — попита Руфио.

— Тук нямате магьосници, които да командват времето, нали?

— Това не е обичайна област на проучвания — отвърна Руфио. — В момента съжалявам за това повече от всякога.

— Казаха ми, че била елфска магия.

— Те са майсторите, но да докараме елф тук… — Руфио сви рамене.

— Познавам един капитан, който е достатъчно луд да рискува в тази буря, и той разполага с най-добрия специалист по времето в цялото Кралство на кораба си.

Очите на Руфио се разшириха.

— Рейнман! Как не се сетих!

— Освен ако не изпълнява някаква задача за принца, би трябвало да е в Крондор — каза Брендан.

— Каквото и да блокира магията ни, невинаги е ефективно — промърмори Руфио, грабна перо и пергамент и започна да пише. След малко каза: — Ще се опитвам да прехвърля това, докато не постигна успех.

— Къде го пращаш?

— В Звезден пристан. Ще поискам някой там, който се ползва с доверие в двореца, да го отнесе на ръка. Не съм уверен, че парче пергамент, което се появи на пода на случайна стая в двореца, с искане кораб на име „Кралски вестоносец“ да бъде пратен до Острова на чародея, ще бъде прието добре.

Продължи да пише подробни инструкции, после поръси пясък върху пергамента и духна, за да се увери, че мастилото няма да се размаже, нави го и го върза с връвчица. Сложи го на масата и се втренчи в него. Не се случи нищо.

През следващия час Амиранта, Брендан и Сандрина гледаха как Руфио се опитва да прати писмото до Звезден пристан. После изведнъж пергаментът изчезна.

Руфио се отпусна в стола си, по челото му бе избила пот.

— Това… беше изтощително.

— Но все пак има прекъсвания в смущенията — отбеляза Сандрина.

— Да — отвърна Руфио и стана. — Добре ще ми дойде чаша вино. Може да минат дни, докато разберем нещо.

— Какво ще правим дотогава? — попита Амиранта.

— Ще седим, ще поддържаме умовете си будни и ще сме готови за неприятности — каза Руфио. — И ще си пийваме прекрасно вино.

— Сигурен ли си, че някой ще намери пергамента? — попита Брендан.

Руфио се усмихна.

— Ние от Конклава все още имаме доста приятели в Звезден пристан. В мига, щом пергаментът се е появил там, е прозвучал специален сигнал. В същия този момент някой вече чете съобщението. Очаквам до час този човек да е в двореца в Крондор и да говори с друг приятел на Конклава, а ако Рейнман е там, ще потегли не по-късно от утре призори.

— Ако Рейнман е в Крондор, ще пристигне за три дни — каза Брендан. Хвърли поглед към Амиранта. Чародеят го гледаше с нещо, което можеше да бъде описано само като одобрение. Това достави удоволствие на Брендан и той добави: — Та какво казваше за онова вино?

Капитан Джейсън Рейнман изкрещя през вятъра на първия си помощник:

— Какво мислите за това, господин Уилямс?

— Никога не съм виждал нещо подобно — отвърна Ноа Уилямс. — А кръстосвам моретата откакто и вие, капитане.

— По-дълго, ако спреш да лъжеш за възрастта си. — Той се ухили. — Напихте ли вече Белард?

— Почти — отвърна първият помощник. — Дори не се наложи да го правим насила. Каквото и да му е казал онзи другият магьосник в Крондор, го е настроило на правилната вълна.

— Дано да е тъй, ако искаме да минем през онова, без да свършим върху скалите.

„Онова“ беше най-странното време, с което се бяха сблъсквали двамата моряци. На около миля от мястото, където би трябвало да виждат магьосническата кула на Черния замък на носа на Острова на чародея, се издигаше дъждовна стена. Рейнман бе заповядал корабът да извие наляво, за да заобиколи отдалеч видимата буря, но забеляза, че по края й има нещо като буфер от мощен вятър.

След няколкочасово плаване бе решил, че бурята образува идеален кръг, започващ на около миля от брега на Острова на чародея. Повика един магьосник, Ксандер, кешиец по рождение, но явно достатъчно надежден, за да го допуснат на борда на най-бързия боен кораб на Кралството.

— Можеш ли да пратиш съобщение до хората на острова?

— Вероятно ще отнеме известно време — рече Ксандер. — Но мисля, че да.

— Ето какво искам да им кажеш. Доколкото можем да определим, центърът на тази буря се намира точно по средата на острова. Не знам дали Белард може да я укроти достатъчно, за да слезем на брега, нито пък от каква полза би било това за някого. Ще чакаме отговора им, преди да решим какво да правим по-нататък.

Магьосникът се скри под палубата, за да състави съобщението си. Той и Руфио подбираха внимателно какво пращат, но процесът беше неустойчив и понякога отнемаше часове.

Рейнман положи всички усилия да държи кораба далеч от бурята — отдалечи се на мили по югоизточен курс, преди да заобиколи от южната й страна. След два часа попита:

— Господин Уилямс, тази буря да не би да расте?

— Трудно е да се прецени, капитане. — После извика нагоре: — Наблюдател! Бурята расте ли?

— Да, господин Уилямс — долетя отговорът. — Изглежда, че расте, и освен това се усилва.

— Ляво на борд, господин Хейгън! — извика Рейнман на кормчията. — Господин Уилямс, бихте ли слезли долу да съобщите на Ксандер за промяната? Мисля, че това може да е важна новина за тези на острова.

— Слушам, сър — отвърна първият помощник и тръгна към стълбите.

Джейсън Рейнман, който притежаваше напълно заслужената репутация на най-безразсъдния и дързък капитан в Горчивото море след Амос Траск, погледна към бурята и си помисли, че не би се опитал да премине през този ад дори за цялото злато на Кеш.

Руфио чакаше търпеливо в кабинета на Пъг. Запълваше си времето с непрестанни проучвания, но главно чакаше нова връзка с агента си от Звезден пристан Ксандер.

Досега бяха успели да предадат по две съобщения във всяка посока, като всяко от тях отнемаше поне десетина опита, преди да открие пролука в блокиращата магия. Той вече бе убеден, че причината

за проблемите му е енергията на бурята, а не някакъв открит опит за магическо противодействие. Не беше сигурен какво означава това, но знаеше, че в крайна сметка ще се окаже важно, ако преживеят бурята, която, изглежда, бавно, но неотклонно набираше мощ. Като се имаше предвид на какво бе подложена вилата, Руфио се радваше, че при възстановяването Пъг я е издигнал с такива яки стени.

Изведнъж пред него се появи пергамент. Руфио бързо го отвори и го прочете. После извика:

— Брендан!

В този момент Брендан се намираше в общата стая и неуспешно се опитваше да очарова Дилайна. Единственото, което бе успял да изтръгне от нея, бе срамежлив кикот и той започваше да осъзнава, че добрите момичета са малко по-различни от онези, с които е свикнал да флиртува. Чу, че го викат, и каза:

— Извини ме.

После забърза към кабинета на Пъг.

Отвори вратата и рече:

— Да?

— Намери Сандрина, моля те, и елате и двамата тук.

Брендан се подчини. Откри Непреклонния сержант в покоите й да чисти бронята си и двамата заедно отидоха в кабинета.

— Имам една задача за вас, ако сте склонни да я приемете — каза Руфио. — Получих информация от капитан Рейнман и Ксандер, че центърът на бурята се намира тук, на острова.

— Не разбирам много от климатична магия — каза Сандрина, — но как може някой да стои по средата на острова ви и да хвърля такава мощна магия, без да бъде забелязан от вашите магьосници? Това би било все едно да крещи с пълно гърло, нали?

— Обикновено да — съгласи се Руфио. Разви една карта на Острова на чародея и забоде пръст в средата й. — Ако източникът на магията беше тук, щяхме да го почувстваме. Мисля, че онова нападение на морския демон е било за отклоняване на вниманието. Мисля, че на острова са били спуснати две същества. — Плъзна пръст на юг от острова. — Ако бурята е била довята оттук само колкото да засегне южния край на острова, от брега до вилата, и някакво летящо същество — магьосник или призована твар — е донесло онова чудовище, за да го пусне сред нас, то е възможно някое друго летящо

същество да е стигнало незабелязано до центъра на острова. После — той тегли една линия с пръста си, — представете си един кораб някъде там отвън, защитен срещу бурята, но на който се твори магията. Тук — посочи пак центъра на острова — чака втори магьосник. Той не твори магията, само я закотвя.

— Тоест действа като център! — обади се Брендан.

Руфио се усмихна.

— Да. Представете си голяма магическа машина, нещо, което може да развихри буря над една ограничена площ, но я движи само по права линия. Ако искаш да заблудиш своя противник за източника й, накарай я да кръжи около друга точка.

— Какво искате да направим? — попита Сандрина.

Руфио погледна Брендан като учител обещаващ ученик.

— Ще отидем да намерим, който е там и ще го убедим да спре да прави каквото прави, а после ще видим какво ще стане с бурята — заяви Брендан без колебание.

— Вие със Сандрина сте единствените тук с оръжия и опит — каза Руфио. — Няма кого другиго да пратя. Но съм сигурен, че мога да открия поне един млад магьосник, който би се съгласил да дойде с вас и да ви пази от магии.

— Къде да търсим? — попита Сандрина.

— Излезте през онази врата, свийте надясно и вървете по коридора до последната врата вляво — обясни Руфио. — Тръгнете право напред, без да завивате, докато не стигнете до малко езеро… вече може да е голямо, при този дъжд. Заобиколете го отляво и се върнете към първоначалния си курс, и след няколко часа ще стигнете до голи скали в подножието на три хълма. Вероятно някъде в тези хълмове се намира нашият нежелан гостенин.

— Пещери? — попита Сандрина.

— Не. Така че търсете някакъв подслон или магия, предпазваща от времето. Или пък магьосник, на когото не му пука колко му е мокро и студено. — Руфио се изправи и мина покрай тях, като им даде знак да го последват.

Закрачи по коридорите, по които вече капеше вода — проникваше през всеки процеп и хлабава свръзка в тавана и стените. Заведе ги в една класна стая, където няколко млади магьосници се опитваха да учат въпреки вихрещия се навън хаос.

— Те също изследват климатичната магия — каза Руфио. Обърна се към групичката. — Искам да ви помоля за една услуга. Трябва ми човек, който да излезе в бурята със Сандрина и Брендан, за да потърсят един или повече магьосници, които може би се крият в централните хълмове на острова, и да ги пази от клопки.

Трима от шестимата магьосници веднага станаха и Руфио каза:

— Донал, благодаря ти.

Споменатият магьосник имаше пясъчноруса коса, светла кожа и носеше зелена роба с ръкави до лактите. Кимна на Брендан и Сандрина и попита:

— Веднага ли тръгваме?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — отвърна Непреклонният сержант.

— В склада имаме облекло за лошо време — каза Руфио.

— Ще ги заведа — каза Донал.

Преведе ги през открита тревна площ, шибана от дъжда толкова силно, че целите прогизнаха, докато стигнат до съседната сграда.

— Вече ми се вижда малко безсмислено — отбеляза Сандрина.

— Не, не е — възрази Брендан, чиито зъби започваха да тракат.

Донал отвори един голям сандък и Брендан извади оттам обилно промазано наметало, подплатено с овча кожа, без шевове. Надяна го през главата си и мушна ръце в ръкавите.

— Проблемът не е толкова влагата, колкото студът.

— Сражавала съм се във влага и студ — каза Сандрина.

Брендан се ухили.

— Значи знаеш как ти отнемат от силата. А тази буря е наистина студена. Мен са ме брулили бури, идещи от замръзналия север, а зимите там са много по-лоши от онези, които се смятат за нормални тук. Казвам ти, тази е по-лоша от всички тях! Освен това може би ще търсим няколко часа, преди да ни се наложи да се бием. — Обърна се и с изненада видя, че Руфио също се облича. — Не знаех, че и ти ще идваш с нас.

— По две причини — отвърна магьосникът. — Мога бързо да ни прехвърля обратно тук, ако се наложи, и което е по-важно, докато Донал е зает да ви брани, аз самият бих могъл да нанеса някоя вреда.

— Вече се чувствам по-спокоен — отбеляза Брендан, придавайки си храброст, каквато изобщо не чувстваше.

След два часа стигнаха до малко плато. Брендан нямаше нужда Руфио или Донал да му казват, че са открили целта си. Енергията, излъчваща се от платото, го караше да настръхва. Руфио се изкачи бавно по калната хлъзгава пътека до място, откъдето можеше да вижда, после им даде знак да го последват.

Сега бурята бе техен съюзник — скриваше приближаването им. Брендан бе прекарал живота си в крайбрежен град и бе виждал чудовищни бури да се спускат по брега от замръзналия север, с жестока лапавица и дъжд, но никога не бе виждал буря като тази. Дъждовните капки биеха като камъни.

Върху платото имаше шест фигури. Три от тях клечаха неподвижно върху скалите, докато другите три стояха изправени и охраняваха клекналите. Малко вретено от изумруден пламък се издигаше от точка, равноотдалечена от трите клекнали фигури, а от пламъка към небето се протягаше пращяща струя зелена енергия.

Брендан се приближи зад Руфио и се ококори. Никога не бе виждал създания като тези. Имаха лица на гущери, но три от тях стояха изправени като хора. Едното го видя и вдигна тревога на някакъв съскащ език.

Брендан нападна.

Донал напяваше, а Сандрина се присъедини към Брендан. Всичките хора гущери бяха невъоръжени, но тримата изправени бързо почнаха да мятат заклинания към нападателите.

Мълния от лилава енергия избухна в лицето на Брендан, но се стече покрай него, като че ли между мощния взрив и главата му имаше напълно прозрачен стъклен щит. Той усети как косата му почти затрепка от енергийното изпразване и се зарадва, че Донал е с тях. Не се поколеба, а нападна съществото, хвърлило магията, като се вряза в него с рамо и щит. То се търколи в калта и засъска, оголило острите си зъби. Брендан замахна, но мечът му отскочи от някакво защитно заклинание.

— Магия! — извика той и веднага се почувства пълен идиот; разбира се, че те използваха магия. Добави бързо: — Някаква магия ги предпазва. Как да я преодолея?

— Залегни! — извика Руфио. Брендан приклекна и покрай него се стрелна пращяща мълния, която озари човека змия, докато онзи се мъчеше да се изправи, и го събори назад.

Брендан скочи напред и едва не загуби опора, понеже се подхлъзна в калта. Змийският магьосник вече започваше ново чародейство. Без да чака да види дали някой го пази, Брендан направи бърза крачка напред и го прониза с меча си. Създанието рухна с гъргорещ вик и той измъкна оръжието си.

Докато успее да го освободи, Сандрина, която имаше много по-голям опит в битки, бе пръснала мозъка на единия човек змия с боздугана си и вече се обръщаше към втория.

Той запрати срещу нея мощна вълна от огън и Сандрина приклекна зад щита си. Брендан гледаше смаяно как пламъците прелитат с рев покрай Непреклонния сержант. Макар да стоеше на няколко крачки от нея, усети горещите вълни да го лъхват, чу съскането на вода, изпаряваща се от камък, и се зачуди как тя би могла да преживее такава жега дори и да не е засегната пряко от пламъците. Сигурно имаше нещо общо с магическата природа на ордена й, реши той, като я видя как рипна на крака в мига щом пламъците секнаха.

Брендан атакува последния изправен човек змия едновременно със Сандрина. Каквото и заклинание да тъчеше змийският чародей, не успя да го завърши — Сандрина го цапардоса с такава сила, че всички чуха пукането на кости, когато главата му се изви под неестествен ъгъл.

Трите седящи фигури продължаваха да не помръдват.

Сандрина вдигна боздугана, готова за удар, но Руфио извика:

— Чакай!

За миг всички застинаха неподвижно, после Руфио коленичи до една от седналите фигури, смъкна качулката й и разкри друго създание, някак си по-различно от онези, които лежаха мъртви на земята.

— Какви са тия? — извика Брендан.

— Пантатийци — отвърна Сандрина. — Не приличат обаче на онези, които видяхме на острова с Пъг.

— Тези трима та са пантатийски змиежреци — поясни Руфио, като посочи трима та мъртви владелци на магия. — Същите твари, които тормозят нашия свят от векове. Другите трима се наричат Панат-

Тиандн, или шангри. Имат някакво родство с тях, но не съм сигурен какво точно. Никога не съм виждал такива, но съм чел за тях. Пъг и Магнус ги изучават от години. — Посочи трите неподвижни живи създания. — Тези тримата са могъщи проводници на магия, но сами по себе си са почти безмозъчни.

— Какво да правим с тях? — попита Сандрина. — Изглежда, изобщо не забелязват присъствието ни.

— Ще продължим предпазливо — каза Руфио. — Една от причините за прекъсванията в нашата магия е, че тези създания използват чужди за нас енергии. Още откакто се носят истории за тях, се твърди, че заклинанията им изопачават другата магия.

Брендан изплю вода и рече:

— Е, аз не съм спец по климатичните магии, но тази буря продължава да се усилва. Трябва да направим нещо.

Руфио се обърна към Донал.

— Виж дали можеш да разбереш нещо за това заклинание.

Двамата магьосници изследваха трите безмълвни фигури близо половин час и накрая Донал каза:

— Те не хвърлят магия, Руфио. Те са магията!

— Какво искаш да кажеш? — извика Сандрина.

— Искам да кажа, че те отдават жизнената си енергия на това заклинание и то ще продължи, докато са живи.

— Това ми стига — рече Сандрина, вдигна боздугана си и го стовари върху главата на една от трите неподвижни фигури.

Брендан погледна към Руфио, който кимна. Младежът заби меча си в тила на второто създание. Донал извади от колана си кинжал и преряза гърлото на последното. Само след секунди и трите бяха мъртви.

Бурята отлетя по-бързо, отколкото човек би тръснал мокър парцал. Вятърът, който виеше около острова, изчезна с бързината на арбалетна стрела. Предизвиканият от промяната на времето мощен порив на въздуха събори всички на земята.

Брендан почувства как ушите му изпукаха. Надигна се на колене и когато се огледа, видя най-странното нещо, което човек би могъл да си представи.

Сякаш някой бе отметнал някакъв покров и над тях се бе появило ярко слънчево небе. Тъмните буреносни облаци се носеха на югоизток.

Дърветата се люшкаха от ветровете, които ги бяха брулили допреди секунди, но сега въздухът бе топъл и сух.

— Това беше наистина неочаквано — каза Сандрина и протегна ръка на Донал, за да му помогне да се изправи.

Загледаха как бурята изчезва на юг и Брендан попита:

— Какво стана?

— Магия, която почти не разбирам — отвърна Руфио. — От Пъг съм научил, че магията е колкото изкуство, толкова и наука, и макар да се опитваме да вникнем в сложностите й, голяма част от нашите способности зависят от природата на владелеца на магия. Тези създания имат уникална връзка с магията и може би никога няма да разберем напълно как постигат каквото постигат. — Погледна пак разчистващото се небе, а после прогизналите си спътници. — Можем да размишляваме върху това по-късно. Сега трябва да вървим.

— Къде? — попита Донал.

— Ще ги отведа обратно във вилата — каза Руфио.

— Аз пък ще остана да проверя дали тези твари не носят нещо, което заслужава внимание — рече Донал.

— Добре. Ако предположенията ни са верни, бурята би трябвало да се отдалечи по права линия към източника си. — Руфио затвори очи и каза: — Нещата се връщат към нормалното си състояние. — Протегна ръце на Сандрина и Брендан и те се хванаха за него. Руфио кимна и изведнъж тримата се озоваха в кабинета на Пъг.

Наблизо се носеше смях и възгласи на облекчение. Брендан погледна през прозореца и видя слънцето да се отразява в дъждовната вода, лееща се още от капчуците.

— На тази топлина всичко би трябвало да изсъхне за около ден — каза Сандрина.

— Любопитен съм какво ли ще стане сега — промърмори Брендан.

— Искаш ли да дойдеш да видиш? — попита Руфио.

Брендан свали плаща си и отвърна:

— И още как.

— Аз също — намеси се Сандрина, докато смъкваше своя дъждобран.

Амиранта влезе и ги изгледа с усмивка.

— Виждам, че сте успели.

— Ела с нас — каза Сандрина.

— Къде отиваме?

— Да видим какво ще стане сега — поясни Брендан.

Всички се хванаха за ръце и изведнъж се озоваха върху брулена от вятъра каменна бойница, най-високата точка на Черния замък. На юг плътна стена от кипнали тъмни облаци, пронизвани от мълнии, се отдалечаваше от тях, сякаш закотвена вдясно. Всичко на север от злокобния мрачен фронт се разчистваше и въздухът бе топъл, но сега изглеждаше, че бурята се е отдалечила, колкото ще се отдалечава, спотаила се е и чака.

Изведнъж Сандрина се обади:

— Вижте, там има нещо!

В далечината забелязаха някакъв обект, който приличаше на закотвен кораб. Намираше се точно в южния край на магическата буря.

— Колко е голям! — промълви Амиранта.

Дори и от това разстояние личеше, че е огромен.

— Това е квеганска трирема — каза Руфио. — Гигантско нещо, с три реда гребла от всяка страна и таран на носа, с механични шипове, които да захващат корабите. Спипат ли някой кораб, го вземат на абордаж и го плячкосват, а после освобождават шиповете, отдръпват се и го оставят да потъне. — Направи жест с ръце, сякаш сграбчва нещо и го пуска.

— Бурята утихва — отбеляза Брендан.

— Сигурно сме разрушили напълно магията — каза Руфио.

— А сега какво? — попита Сандрина. — Изкушавам се да отлетим до онзи кораб да го огледаме по-отблизо, но след като си имаме работа с пантатийска магия, не мисля, че би било умно.

— Разбирам любопитството ти — каза Руфио.

— Какво е това? — попита Брендан и посочи на югоизток.

В далечината се виждаше друг кораб, който се носеше с издути платна под ъгъл спрямо утихващата буря.

— Освен ако не допускам огромна грешка, това е корабът на Джейсън Рейнман, най-безстрашния капитан в Горчивото море.

— И най-безразсъдният — добави Брендан. — Насочва се право към онзи голям кораб. Но как успява да се движи толкова бързо срещу такъв вятър?

— Белард — отвърна Руфио. — Той е магьосникът на Рейнман и може да откара кораба му навсякъде с цялата скорост, на която е способен. Това е една от двете тайни зад умението на Рейнман да доставя съобщения за Короната там, където никой друг не може.

— А коя е другата? — поинтересува се Сандрина.

— Лудостта.

— Като говорим за лудост — подхвърли Амиранта, — мисля, че той атакува онзи огромен кораб.

Руфио въздъхна.

Капитан Джейсън Рейнман изкрещя:

— Всички готови за абордаж!

Ноа Уилямс, първи помощник на „Кралски вестоносец“ от шестнайсет години, много пъти бе виждал капитана да дава заповеди, които другите смятаха за откачени; но през всичките тези шестнайсет години това бе най-откачената заповед, която му се бе налагало да предава на екипажа. Въпреки това отдавна се бе заклел, че ако Джейсън Рейнман им заповяда да потеглят към най-дълбокия ад, ще предаде заповедта и ще последва червенокосия безумец навсякъде.

— Абордажниците на щирборда! Стрелците горе! — изрева господин Уилямс.

Белард отиде със залитане до перилата, сякаш се канеше да повърне. Рейнман изкрещя:

— По вятъра, жалък пияница! Отлично го знаеш.

Магьосникът си пое дълбоко дъх и каза:

— Добре съм.

— Тогава промени вятъра малко по-отляво, ако обичаш. Трябва да завъртя бързо това корито и да го спра до онова грозно копеле.

Съдът, който посочи, се носеше към тях; беше нисък и черен и приличаше колкото на кораб, толкова и на някакво зловещо насекомо. Удълженият извит надолу нос завършваше със страховит таран, голям, черен и брониран, с множество шипове. Корабът имаше три редици гребла, които се движеха в бавен ритъм. Платната бяха тъмни и му придаваха още по-злокобен вид.

— Квегански е — каза Уилямс, — но някой е поработил върху него. Квеганците ги харесват бели и сияещи.

— Капитане! — извика морският рицар-лейтенант, който бе събрал стрелците си на горната палуба. — Не виждаме никакъв екипаж.

— Само че има някакво движение по палубата! — извика друг.

Без предупреждение от палубата на черния кораб излетя ято създания и се понесе над водите между двата кораба. Бяха горе-долу с размерите на маймуна, с червена козина и прилепови криле, големи челюсти и множество нокти на ръцете.

Моряците закрещяха от изумление и гняв и се приготвиха да окажат отпор. Стрелците започнаха да стрелят по създанията. Повечето пропуснаха, но когато някоя стрела със стоманен връх улучваше червените твари, те избухваха в пламъци. Суматохата на палубата на странния кораб се усили, когато изпод палубата заизвираха още чудовища.

Рейнман не бе заповядал да метнат куките. Вместо това извика:

— Обърнете ни и пълен напред! — Погледна пияния магьосник. — Белард, осигури ни толкова силен попътен вятър, колкото можеш, без да изтръгнеш мачтите ни.

Лицето на магьосника бе загубило всякакъв цвят. Каквото и да бе преживявал досега в служба на Короната, то не го бе подготвило за съществата, които виждаше да подскачат на отсрещната палуба: кошмарни фигури с всевъзможен вид.

— Демони — промълви той.

Рейнман погледна магьосника и осъзна, че е изтрезнял от страх и следователно няма да им е от никаква полза.

А после от черния кораб излетяха абордажни куки и се впиха в борда на „Вестоносец“. Хората бяха превъзхождани по брой, в неизгодна позиция и нямаха никакво предимство.

— Пригответе се да отблъснете атаката! — извика Рейнман, изтегли сабята си и забърза надолу към главната палуба.

— Какво става? — попита Брендан.

— Демони! — отвърна Амиранта.

Сандрина се обърна към бившия си любовник.

— Сигурен ли си?

— Усещам ги. Сигурно са десетки.

Сандрина се обърна към Руфио.

— Или ще ги оставим всички да умрат, или трябва да идем при тях. Те не могат да се мерят с екипаж от демони.

Руфио затвори за миг очи, после каза:

— Помощта е на път. — Протегна ръце и Сандрина, Брендан и Амиранта се хванаха за него.

Моментално се озоваха на квартердека на „Кралски вестоносец“. Около тях кипеше хаос. Брендан замахна към първото летящо създание, насочило се към него, и разсече крилото му. То тупна на палубата и запърха. От раната му блъвна дим. После то изведнъж лумна в малък зелено-син пламък и изчезна.

Амиранта от години се измъчваше, че вече не може да контролира демоните, но пък знаеше как да ги прокужда обратно в Петото селение. Запрати едно заклинание към три големи звяра, които се готвеха да скочат от палубата на грамадния черен кораб върху „Вестоносец“, и те изчезнаха моментално сред облак черен дим. Той се съсредоточи върху прогонването на по-големите и опасни демони, които виждаше. След минута пет-шест от най-отвратителните създания вече ги нямаше.

Руфио порази една група на долната палуба, с което даде възможност на обкръжените моряци да могат да координират по-добре отбраната на кораба.

— Трябва да се качим на другия кораб! — извика Сандрина.

— Защо? — попита Руфио.

— Демоните не управляват кораби — отвърна тя, докато смазваше черепа на едно летящо създание, минало прекалено близо до нея. — Там има нещо, което ги контролира.

Руфио проточи шия и видя, че горната палуба на черния кораб е празна. Разпери ръце, другите се хванаха за него и изведнъж се озоваха там.

Брендан не разбираше много от магия, но още щом стъпи на палубата, по кожата му полазиха тръпки. Огледа се трескаво, за да види дали някой е забелязал присъствието им. Живите кошмари по палубата преливаха над перилата и скачаха на борда на „Кралски вестоносец“.

— Каквото и да контролира този кораб и екипажа му, се намира долу — каза Амиранта.

Слязоха бързо по късата стълба до главната палуба и отвориха вратата към вътрешните помещения. Долу откриха първата палуба с гребци; по средата й минаваше широка пътека от носа до кърмата. Греблата бяха теглени от най-окаяните роби, които човек можеше да си представи. Няколко демона тичаха по централната пътека и шибаха с бичове робите, които изглеждаха предимно хора. Амиранта се прицели в едно особено злобно създание, държащо огромен окървавен бич, и започна да напява заклинание за прокуждане. Създанието внезапно изчезна.

— Вървете да намерите източника на магията — каза той на Сандрина и Руфио. — Аз ще се оправя с тази паплач.

— Аз оставам — заяви Брендан и размаха меча си.

— Иска ми се да имах време да си облека пълната броня, преди да тръгнем — отбеляза Сандрина.

— На мен пък ми се иска да бях довел още десетина магьосници, но ще се справим — каза Руфио.

Забързаха към носа и откриха голяма предна палуба, където някакво създание от мрак клечеше върху висок подиум. Около него седяха трима от безмозъчните Панат-Тиандн и вливаха енергията си в магията за контролиране на времето. Фигурата по средата бе безлика, твар от сенки и дълбока чернота, и въпреки това създаваше впечатление за някаква форма и размери, контури и лице. Очи като пламтящи червени въглени се втренчиха в двамата човеци и когато съществото започна да се надига, видяха, че е високо над два метра.

— Господар на ужаса! — извика Руфио.

Господарят на ужаса протегна ръка с разперена длан и запрати срещу тях мощна вълна от магия с крясък:

— Умрете!

Руфио бе започнал да прави противозаклинание още в мига, щом разпозна създанието, без да знае каква ще е атаката му, но сигурен, че тя ще дойде. Поток от енергии обля Сандрина, която щеше да се превърне в пепел, ако той не бе там да я пази. Магьосникът се метна на една страна и избегна енергиите, разплискали се по щита му.

— Не позволявай да те докосне! — извика той. — Може да те порази на място. Но не понася допира на студено желязо!

Веднага щом енергията се разпръсна, Сандрина стисна с две ръце боздугана си и замахна. Улучи протегнатата ръка на създанието.

Господарят на ужаса изкрещя в агония и нажежени до бяло искри се разлетяха от мястото, където го бе ударила. Вместо пукане на кости и влажно мляскане на смазана плът, както би очаквала, тя чу оглушителен звън на метал и ръката й изтръпна; все едно бе ударила по наковалня!

Руфио протегна ръка и запрати топка трепкаща бяла светлина, през която пробягваха черни мълнии. Тя удари Господаря на ужаса, докато той бе разсеян от Сандрина, и пашкул от енергия го обгърна. Създанието рухна на палубата и се загърчи от болка. Сандрина не се поколеба и стовари боздугана си върху главата му.

Господарят на ужаса се дръпна от удара — движеше се като насекомо, омотано от някакъв паяк, — после се сгъна и оковаващите го енергии се разлетяха. Странен вой изригна от него, когато се надигна пак, за да посрещне нападателите си. Сандрина знаеше, че това е само илюзия от светлина и сенки на сумрачната палуба на гребците, но то изглеждаше още по-голямо, отколкото преди секунди.

Руфио изстреля струя червена течност. Тя изгаряше всичко, което докосне, и където оплискаше палубата, се вдигаше дим. От нея по тялото на Господаря на ужаса избиха огромни мехури. Той се загърчи в агония, а от раните му бликна дим. Строполи се по гръб и смаза един от тримата шангри под гигантското си туловище.

Докато опитваше да се надигне, Сандрина коленичи и умело стовари боздугана си зад коляното му. Отново се разлетяха нажежени до бяло искри и създанието рухна. Руфио го халоса с нова магия и в същия миг пристигнаха Брендан и Амиранта. Без да губи време, Брендан мушна към чудовището и едва не си спечели изтръгната ръка. Господарят на ужаса изпищя от болка, после изрева предизвикателно и гласът му отекна като ехо на нещо неестествено от някакво място отвъд здравия разум.

— Как смеете? Вие, жалки създания, познайте болката!

Махна с ръка и въздухът се огъна. Вълна от сила блъсна четиримата човеци и ги отхвърли, като че ли не бяха нищо повече от мухи. Сандрина, Руфио и Амиранта отлетяха право назад, но Брендан бе запокитен към ръба на пътеката над палубата на гребците. Размаха лявата си ръка, сграбчи перилото и усети силно дръпване в рамото, сякаш някой се опитваше да му извади ставата.

— Брендан, пази се! — извика Сандрина.

Той вдигна очи и видя злобното създание да се извисява над него. Господарят на ужаса посегна към Брендан, който нямаше друг избор, освен да се пусне. Падна назад и се стовари върху двама гребци на горния ред.

Мършави мръсни ръце се опитаха да го сграбчат — дали за да го задържат, или за да му помогнат да се изправи, нямаше представа. Той се надигна с мъка и си проби път през крещящите и умоляващи мъже.

— Освободи ни! Помогни ни! — викаха те и молеха на езици, които Брендан не разбираше.

Той мина покрай още приковани към пейките мъже и вдигна очи. Видя, че след като се бе изплъзнал на Господаря на ужаса, чудовището е насочило вниманието си към Руфио, Сандрина и Амиранта. Непреклонният сержант се биеше на върха на възможностите си с боздугана и щита и сега на Брендан също му се прииска тя да бе успяла да си облече пълната броня. В Сандрина нямаше нищо уязвимо, но колкото и решителна и непоколебима да беше, той би се чувствал по-уверен в шансовете й за оцеляване, ако не бе само по туника и панталони.

Огледа се. Палубата на гребците се намираше на поне двайсет стъпки под пътеката горе. Имаше три редици гребла от всяка страна на кораба, с по трима гребци на всяко гребло; пейките бяха разположени една над друга, за да може всеки да гребе, без да си навежда главата. Гребците седяха на прости дървени пейки, захванати със здрави скоби от всяка страна, от носа до кърмата, с подпори отгоре и отдолу и дебела верига, минаваща по средата. За един кратък миг Брендан се зачуди какво би станало с корпуса, ако всичко това пламне; после осъзна, че подобно нещо би означавало смъртна присъда за около сто и двайсетте роби, оковани тук.

Обърна се към кърмата и видя стълбата, водеща нагоре към пътеката на надзирателите. Направи крачка натам и върхът на ботуша му закачи нещо, което издрънча. Той сведе очи и видя наниз ключове. Вдигна ги и погледна веригата, минаваща по дължината на кораба. При всяка пейка имаше друга верига, прикована в единия край към корпуса, а с другия закачена за голяма желязна халка, през която минаваше главната верига. Това явно бе направено, та гребците да могат да се сменят, ако някой от тях умре или не е в състояние да гребе.

Брендан забърза към стълбата и видя отляво тежка дървена врата със зарешетено прозорче. Надзърна вътре. В нея имаше още десетина роби, свити на пода, трепереха от ужас при всеки трясък и рев отгоре. Брендан намери ключалката и бързо изпробва няколко ключа, докато я отвори.

Хвърли ключовете на първия стреснат роб и с надеждата, че той разбира Кралския език, извика:

— Освободи се, после свали веригите и на другите.

И без да чака отговор, се изкачи пъргаво по стълбата до пътеката.

Заслепи го ярък проблясък, толкова силен, че очите му се насълзиха и пред взора му заплуваха цветни петна. Яростен писък разтресе трюма.

Като мигаше трескаво, Брендан приклекна с готов за удар меч и зачака, докато успее да схване сцената.

Господарят на ужаса бе омотан в някаква загадъчна паяжина, хиляди сребристобели нишки енергия, които се свиваха около него. Частици от тайнственото вещество се откъсваха, отлитаха и изчезваха. Брендан продължи да мига и видя, че колкото повече се бори Ужасът, толкова по-силно се затяга паяжината и повече нишки го омотават.

Пристъпи напред и зае позиция отляво на Сандрина.

— Чудех се къде се дяна — рече тя задъхана.

— Паднах върху някакъв беден копелдак долу — отвърна Брендан. — Реших, че след като така и така съм там, мога да освободя робите.

— Добра работа — отбеляза Сандрина. — Но щом те се освобождават, то кой гребе?

— Ще се тревожим за това, като се качим на палубата — обади се Амиранта зад тях.

Руфио се бе съсредоточил изцяло върху заклинанието, измислено най-накрая от него, за да обезвреди Господаря на ужаса. Създанието от пустотата ревеше яростни заплахи и обещания за разруха, но не спираше да се бори срещу оплелите го нишки, докато накрая се олюля и се строполи на пода.

Брендан чу викове, погледна назад и видя как първите освободени роби се катерят по стълбата. Посочи с меча си към вратата за горната палуба и викна:

— Побързайте!

Първият роб кимна и затича, а другите го последваха.

Господарят на ужаса лежеше на пода, мяташе се и ревеше, докато Амиранта изпробваше различни заклинания, малко от които успяваха да наранят създанието, а Руфио го държеше вързано. Магьосникът изглеждаше вече изтощен от усилията си да държи Ужаса неподвижен. Сандрина и Брендан се стрелваха към чудовището, удряха и сечаха, а после отскачаха назад.

— Това е все едно да сечеш дърво! — извика Брендан, след като ръката му изтръпна. — Тази твар не ще да умира!

Сандрина стовари боздугана си върху Ужаса може би за десети път.

— Имам чувството, че удрям скала!

Господарят на ужаса опита да се надигне отново и Брендан замахна ниско, за да съсече сухожилията на краката му. Постигна само това, че бе пернат като досадно насекомо, търкулна се и се тресна в една от стените. Цялото му тяло се изви в агония от краткия допир на създанието: сякаш нещо се бе опитало да бръкне в гърдите му и да му изтръгне сърцето. Помъчи се да си върне контрол над тялото си, но успя само да се претърколи и да оповръща цялата Палуба.

Сандрина остана съсредоточена върху усилията си да нанася удари, без да получи такива. Създанието сякаш губеше сили, но и тя също. Чувстваше ръката си като оловна и гърбът я болеше. Макар да бе водила и по-дълги битки, никога не бе млатила нещо, от което при всеки удар ръцете и раменете й да изтръпват. Дори дървените стълбове, използвани за тренировка, бяха по-податливи от това чудовище. Но тя упорито продължаваше да го засипва с удари. Господарят на ужаса сякаш слабееше и насочваше вниманието си към опити за бягство. Мяташе се насам-натам, принуждавайки всички да отстъпят.

Брендан успя да седне, опрял рамене в стената. Главата му започваше да се избистря. Гадеше му се и чувстваше слабост, сякаш току-що се е събудил след треска.

Внезапно Господарят на ужаса се отказа от мятането и се затъркаля право към Сандрина и Амиранта. Чародеят се оттегли бързо по централната част на пътеката, а Сандрина направи гигантски скок във въздуха, като позволи на чудовището да се претърколи под нея. Приземи се на палубата, обърна се и съзря пролука.

Затича се след Господаря на ужаса, докато той се търкаляше към ръба на откритата палуба, и му нанесе мощен удар отдолу, който попадна точно в тила му. Допълнителната сила накара съществото да се търкулне по-надалеч, отколкото възнамеряваше, и изведнъж то полетя към пейките на гребците долу.

Стовари се върху все още намиращите се там роби, които се мъчеха да избягат. Мъже закрещяха в агония, когато самият допир на създанието от пустотата започна да изсмуква живота от телата им.

Брендан напрегна сили и се изправи. Отиде с олюляване до мястото, където лежаха трима шангри, убити от мятащия се Господар на ужаса, комуто бяха служили.

Сандрина погледна Руфио. Той й кимна и тя бързо смаза черепите на трима, за да е сигурна, че са мъртви.

Внезапно корабът затрепери силно.

— Какво е това? — попита Сандрина.

— Нямам представа — отвърна Руфио, — но мисля, че трябва да се махаме оттук.

Забързаха към Амиранта, който стоеше и се взираше надолу към опустошенията, предизвиквани от мятащия се Господар на ужаса.

— Какво ще правим? — извика Брендан.

Ненадейно се разнесе чудовищен трясък, сякаш някой е строшил великански орех с огромен чук, и изпод робската палуба започна да нахлува вода.

— Проклетата твар е пробила корпуса! — извика Сандрина.

Очите на Брендан се разшириха, като видя как Господарят на ужаса се мята, все още тежко ранен, но достатъчно могъщ, та наистина да пробие дупка в кораба. Малкото останали роби гледаха нагоре към него и протягаха панически ръце, като че ли той можеше някак си да се наведе, да ги сграбчи и да ги изтегли на безопасно място, докато други трескаво се опитваха да прескочат или да заобиколят мятащия се Господар на ужаса, само за да умрат от докосването му.

— Тръгваме веднага! — извика Руфио. Протегна ръце да събере Сандрина, Амиранта и Брендан около себе си и изведнъж се озоваха пак на кулата на замъка.

— Онези хора… — започна Брендан.

— Не можехме да ги спасим — довърши Руфио, после очите му се подбелиха и той се свлече. Амиранта го подхвана и го положи върху

камъните на кулата.

Загледаха как огромният кораб започна бавно да се килва.

Джейсън Рейнман замахна към поредния ръмжащ демон с бича глава и го посече със сабята си. Онзи зави от болка и отстъпи назад. И тогава Рейнман чу гръмкото трещене.

Бикоглавото чудовище се разсея за миг — озърна се да види откъде е дошъл звукът — и Рейнман разсече шията му до половината.

Капитанът на „Кралски вестоносец“ огледа залятата с кръв палуба и прецени ситуацията. Мъжете му устояваха на натиска на чудовищата. Магьосниците действаха ефективно по премахването на по-опасните създания, а екипажът се справяше с останалите. Те бяха физически силни, но явно не много интелигентни, а неговият екипаж бе сред най-добре обучените и дисциплинирани в кралската флота. Стрелците по мачтите сваляха всеки демон, който се отделеше от множеството, а собствените му хора бяха образували линия, зад която можеха да изпълзят ранените.

Видя, че огромният кораб, който приличаше на магически уголемена и преоборудвана квеганска трирема, бавно се накланя, и изрева:

— Господин Уилямс!

— Господин Уилямс е мъртъв, капитане! — извика нечий глас от гъмжилото на главната палуба.

Рейнман пренебрегна свиването в стомаха си — Уилямс бе негов първи помощник от шестнайсет години, но щеше да намери време да скърби по-късно, ако преживееше битката — и извика:

— Господин Бейнтри!

— Да, капитане! — донесе се викът на втория му помощник — нисък мургав мъж с бичи врат, един от най-жилавите бойци, които Рейнман познаваше.

— Трябва да освободим кораба!

— Сечете въжетата! — изрева господин Бейнтри.

Няколко моряци се промушиха покрай демоните и се опитаха да разсекат въжетата на абордажните куки, но бързо бяха надвити от създанията, които продължаваха да напират към „Вестоносец“.

Рейнман беше капитан от двайсет години и още десет преди това бе служил като моряк, печелейки повишение след повишение. И никога не се бе колебал при трудна ситуация.

Квеганската галера потъваше бавно, но изглеждаше, че поема много вода. Той познаваше корабите и знаеше, че вътрешността на триремата представлява една голяма кухина с малко пространство за товари отпред и отзад, така че след като е пробита, ще поеме вода и ще потъне бързо. Въжетата, свързващи корабите, бяха здрави и единственият начин да ги освободят беше да ги разсекат, само че те се намираха от другата страна на гъмжило опасни демони.

— Напуснете кораба! — извика той. — През бакборда!

Моментално онези, които се грижеха за ранените, започнаха да им помагат да стигнат до бакборда. Рейнман знаеше, че разполагат само с минути, за да наскачат във водата и да се отдалечат с плуване от кораба. Ако някой се опиташе да избяга в друга посока, освен откъм бакборда, който вече започваше да се надига, докато по-големият кораб поемаше към дъното на Горчивото море, имаше сериозна вероятност да се заплете в платна и въжета или да бъде засмукан при потъването на двата кораба.

Единствената му надежда бе, че „Вестоносец“ поне за няколко минути ще действа като голяма шамандура и ще забави потъването на гигантската трирема, докато хората му се отдалечат достатъчно. Битката бе загубена: това бе единственият начин да сведе жертвите до минимум.

Ранените бяха отнесени до перилата, освен онези, които не можеха да се движат. Корабният лекар погледна Рейнман с неизречен въпрос в очите и Рейнман кимна. Лекарят въздъхна, после каза нещо на помощника си и той бързо се отдалечи. Рейнман винаги бе смятал думите „последна милост“ за гавра, но разбираше, че бързата, чиста смърт е за предпочитане пред това да те разкъсат демони или да се удавиш без надежда за спасение. Дори и така, да даде заповед за убийството на шестима от собствения си екипаж остави горчив вкус в устата му.

Хората му се оттегляха организирано, а стрелците горе се представяха добре и пречеха на демоните да настъпват прекалено бързо.

Изведнъж голямата трирема потрепери и се преобърна. „Вестоносец“ бе размятан рязко насам-натам като плъх, уловен от териер, и всички на борда — и хора, и демони — изпопадаха на палубата. Демоните, които още се намираха на собствения си кораб, закрещяха и зареваха, и се разтичаха хаотично, щом видяха, че водата прелива през носа.

— Всички през борда, веднага! — извика Рейнман.

Хората му не се поколебаха, а се втурнаха или запълзяха към бакборда. Стрелците захвърлиха лъковете и арбалетите и скочиха от рейте направо в морето.

Рейнман се огледа и осъзна, че е останал сам на квартердека. Покатери се на перилото, което вече се намираше почти над главата му поради наклона на палубата, и скочи точно когато корабът започна да се преобръща. Платната и щатовете плющяха, дървото пукаше и трещеше: „Кралски вестоносец“ се бореше за всеки свой дъх, докато чудовищният черен съд, бил някога квеганска трирема, потъваше под вълните и повличаше със себе си най-бързия кораб в кралската флота.

Рейнман изплува и без да гледа кой е наблизо, извика:

— Плувайте надалеч от корабите!

Екипажът му не се нуждаеше от предупреждение — моряците отлично знаеха за опасността да бъдат засмукани от потъващите кораби и заплуваха с всички сили надалеч от тях.

Двата кораба се скриха под повърхността, оттам изригна рой въздушни мехурчета и във въздуха се разхвърчаха отломки, а после всичко изчезна. Рейнман поспря за момент, за да се сбогува безмълвно с верния си кораб.

Доскорошният му втори помощник доплува до него и попита:

— Заповеди, капитане?

— Намерете си по някоя дъска и се насочете към острова.

По време на битката течението ги бе отнесло на север и сега Островът на чародея се намираше на по-малко от три мили; ако не възникнеха проблеми, повечето здрави мъже щяха да се доберат дотам, а с известна помощ може би и ранените.

— Отваряйте си очите за акули — каза Рейнман и заплува към някакви отломки.

По традиция много моряци отказваха да се научат да плуват — предпочитаха бързата смърт от удавяне пред възможността за бавна смърт в плуване, но Рейнман бе настоял всеки мъж в екипажа му да е добър плувец: не искаше на кораба си хора, които при каквито и да било обстоятелства биха предпочели смъртта пред шанса за оцеляване.

— Жалко за кораба — отбеляза господин Бейнтри.

— Ще ми построят друг. Даже ще е по-добър — отвърна Рейнман, като се постара да говори небрежно, дори весело. — Онези магьосници и спътниците им измъкнаха ли се благополучно?

— Загубих ги от поглед по време на битката — каза новият първи помощник.

— Е, дай да отведем тези момчета до сушата.

— Какво е това? — попита изведнъж господин Бейнтри.

Към тях летяха няколко фигури: мъже и жени, облечени в роби.

— Представа нямам — отвърна Рейнман с известен ужас, защото отлично знаеше, че хората му са безпомощни във водата и при атака всяка съпротива ще е безполезна.

Но вместо да атакуват, летящите се разделиха и се спуснаха полека към тях. Едно младо момиче с кафява коса увисна над капитана и извика:

— Ако се съберете с другите, можем да ви отнесем бързо до брега!

Рейнман хвърли поглед към ококорения първи помощник и извика в отговор:

— Ще доплуваме до онези отломки!

Момичето кимна, а господин Бейнтри каза:

— Да ме погълнат морските дълбини дано! Това пък вече не е за вярване.

Мълчаливо съгласявайки се с него, Джейсън Рейнман, най-добрият капитан в кралската флота, заплува към едно парче от рангоута, около което вече се бяха събрали няколко души.

— Ще ги отнесем до брега и после ще потърсим други оцелели. Никой няма да бъде изоставен — каза Донал. Младият магьосник се бе нагърбил да ръководи спасяването на екипажа на „Кралски

вестоносец“ и робите, избягали от потъналата трирема, докато Руфио се възстановяваше от изтощението си.

Брендан кимна. Дори от замъка потъването на двата кораба изглеждаше страховито. Не можеше да си представи какво е било на палубите, когато съдовете са поели към дъното. Той, Сандрина и Амиранта стояха до Руфио, който вече бе в съзнание, но много отпаднал. Седеше в стол в кабинета на Пъг и пиеше чай. Това, изглежда, бързо му връщаше живеца. Магьосникът премигна няколко пъти и вдиша дълбоко. Очите му се избистриха. Той се усмихна на тримата и каза:

— Всички добре ли сте?

Амиранта се усмихна.

— Отървахме се на косъм, но да.

— Какво беше всъщност всичко това? — попита Брендан.

— С оглед на всичките ни контакти с пантатийците — започна Руфио, — техните кроежи и планове през вековете, много от това, което видяхме, изглежда лудост, и все пак действията им винаги са имали определена цел. Чували сме слухове за Ужасите: Пъг ги е споменавал в миналото, но повече от век никой на този свят не е виждал Ужас. — Руфио сякаш не знаеше какво да мисли. Накрая каза: — Каквато и да е причината, независимо дали са в съюз с Ужасите, или са техни роби, пантатийците искаха този остров да остане в плен на бурята.

— Не са искали да го напуснете — каза Сандрина.

— Е’бар — вметна Брендан. — Не са искали да пратите помощ на Е’бар.

— Точно това ще направя веднага щом оправим бъркотията тук.

— Ако бяхте пратили само магьосници, те нямаше да оцелеят, също както екипажът на Рейнман би погинал сам срещу демоните — каза Сандрина.

— Имахме късмет — заяви Амиранта. — И въпреки това нещата висяха на косъм.

Руфио кимна, вдиша дълбоко и каза:

— Благодаря ви. Ако толкова много неща не се бяха стекли по точния начин, все още щяхме да чакаме бурята да отмине или щяхме да лежим мъртви на дъното на онази трирема. — Затвори очи за миг, после добави: — Току-що пратих вест до един от студентите да доведе

Калис и Аркан. Ако ще обсъждаме Е’бар, това засяга тях повече от всеки друг на този остров. — Обърна се към Брендан. — Ти свърши всичко, за което беше дошъл. Мога да уредя да те прехвърлят в Крондор след минути, ако искаш да намериш братята си.

Брендан се отърси от силното желание просто да се строполи на пода и да заспи. Подозираше, че вредата, причинена му от Ужаса, може да се задържи още дълго, но докато успяваше да запази разсъдъка си, нямаше да се поддаде. Замисли се само за момент.

— Това ще е чудесно. Трябва да съм с братята си, а това означава да стигна до лагера на принц Едуард в Полята на Албалин. От Крондор мога да се добера дотам за по-малко от три седмици. А ако можете да ме прехвърлите по-близо, още по-добре.

— Ще потеглим преди вечеря — каза Руфио. — Аз съм единственият, който може да пренесе и двама ни в двореца, а щом стигнем там, няма да е проблем да си намериш кон.

Брендан му благодари, после се обърна към Амиранта и Сандрина.

— За мен беше чест.

Те му отговориха, че и за тях е чест, и станаха, докато той излизаше.

— Той е забележителен младеж — каза Амиранта на Руфио.

— Цялото им семейство е забележително — отвърна Руфио. — Конклавът наблюдава това разклонение на рода Кондуин от години. Ако преживеем идещата битка, ще имаме нужда от тях, за да възстановят Кралството.

15.
СИЛДЕН

Джим Дашър се просна на земята.

Беше очаквал разлетелите се камъни и чакъл и облака хоросанов прах, когато една тежка канара се вряза в стената, зад която стоеше, само че не точно в този момент. Беше на стената заедно с рицар-маршала на Силден Джофри дю Гал, командир на града в отсъствието на силденския херцог, който сега бе с принц Едуард.

Джим беше пристигнал в града с бърз кон от Батира, след като проведе съвещание с херцога от името на принц Едуард и херцог Джеймс. Дядо му се възстановяваше и малкото му енергия бе насочена към това да попречи на граф Монтгомъри Риланонски да направи някаква глупост и да държи принц Оливър в полето северно от кралския дворец в Риланон, докато не стане изгодно за Едуард Оливър да отиде в Полята на Албалин.

Ето защо Джим Дашър сновеше пак из Кралството да изпълнява нарежданията на дядо си — а напоследък те като че ли все изискваха от него да пътува бързо до много опасни места, до които му липсваше магически достъп. Можеше да напусне Силден, когато си ще, но дългът му повеляваше да се погрижи градът да се отбранява достатъчно дълго, за да осуети плановете на Оливър.

Джим се надигна, надзърна между два зъбера на стената и каза:

— Това беше, за да ни привлече вниманието.

Застаналият на четири крака Джофри промърмори:

— Е, привлече го.

Доскоро младият войник беше адютант на стария рицар-маршал на града и получи повишението си при смъртта на стареца. Джим го харесваше. Беше умен и самоуверен, но не и надменен или винаги убеден в правотата си, и умееше да слуша. Освен това изпълняваше заповедите, без да задава ненужни въпроси — обаче задаваше нужните.

Това, което впечатляваше Джим най-силно, бе фактът, че младежът е племенник на херцога: беше очаквал да се е издигнал благодарение на семейните си връзки, а не на способностите си, и остана приятно изненадан, когато откри, че напълно заслужава поста си. Семейството му притежаваше фабрики, където Джофри бил пратен да работи от малък, затова той бе станал човек, който не се бои да си изцапа ръцете.

— А сега какво? — попита той Джим.

Джим се ухили.

— Знаеш го не по-зле от мен.

— Да — съгласи се Джофри, докато ставаше. — Но ако ти го кажеш и сбъркаме, няма аз да съм този, който ще излезе глупак.

Джим поклати глава и се усмихна. И двамата се взряха към далечния хълм, където войниците отново зареждаха требушета.

— Надявам се да е било просто късметлийски изстрел — каза Джим. — Защото ако наистина могат да улучат онова, в което се целят, сме изправени пред по-сериозен проблем, отколкото си мислехме.

— Имаме една-едничка цел — каза Джофри — и ще я постигнем.

— Ето, идва пратеникът.

Приближаваше се вестоносец в ливреята на Саладор, придружен от двама войници, единия с бяло знаме. Щом наближи стената, вестоносецът спря и извика:

— Нося ви условия!

Джофри погледна Джим и след като той му кимна, пристъпи напред, за да се покаже пред очите на пратеника. Джим остана скрит.

— Условия ли? — извика Джофри. — Единствените приемливи условия са твоят господар да сложи край на тази противозаконна атака срещу града на моя лорд суверен и да се върне в собствените си земи. Нещо повече, господарят ти трябва да прекрати всякакви други долни престъпления срещу земите, собствеността и народа на Силден, за които ще отговаря пред негово височество принц Едуард Крондорски.

— Това би трябвало да свърши работа — промърмори Джим.

— Милорд Артър, херцог на Саладор, действа по повеля на законния ни господар крал Оливър. Отворете портите и никой няма да пострада, няма да вземем никаква плячка, нито пък нечия собственост ще бъде отнета или разграбена. Законната търговия ще може да

продължи и докато се спазва мирът, няма да ви бъде търсено никакво обезщетение.

— Обезщетение за какво? — промърмори Джим. — Задето не сме отворили портите си за тях още преди да пристигнат?

— Но окажете ли съпротива — продължи пратеникът, — нито един мъж, жена или дете няма да бъде пощаден. Всички сгради ще бъдат оплячкосани и всички стоки — конфискувани.

— Гадно — каза Джим. — Говори като генерал на кешийските воини псета.

— Знам, че го казва заради онези войници по стената, които могат да го чуят. Ако наистина оплячкоса Силден, Оливър ще го обеси. — Джофри посочи с палец през рамо към мъжете на палисадите и добави: — Само че те не го знаят.

— Време е да му дадем отговор — каза Джим.

Джофри извика:

— Няма да се предадем! — Обърна се към една издигната площадка върху барбикана над главната градска порта и извика: — Пускай!

Един огромен требушет, скрит от погледите зад и вдясно от портата, изстреля голяма скала, която прелетя над главите им и се вряза в саладорския строй на десетина крачки от шатрата на херцога.

— Добър изстрел — отбеляза Джим. — Това ще ти спечели един час, докато Артър премести личното си жилище по-далеч зад линиите. — Погледна към небето. Беше може би половин час след изгрев-слънце. — Очаквай големия щурм преди пладне.

— И аз съм на това мнение — съгласи се Джофри. — След колко време ще получим помощ?

— Иска ми се да можех да ти дам точен срок — отвърна Джим, — но има още някои неща, които трябва да си дойдат на мястото, а аз нямам контрол над времето. Все пак, ако всичко върви по план, очаквай кораб с развят голям зелен флаг да се появи пред очите ти до две седмици. Ще можеш ли да издържиш?

Джофри се усмихна.

— Ако не са много добри, ще издържим две седмици, а може би и по-дълго.

— Саладор не е водил война на прага на владенията си от две поколения. Артър никога не е участвал в битка, камо ли да я

предвожда. Освен това боговете бдят над глупаците. — Джим сложи ръка на рамото на Джофри. — Две седмици, и с божията благословия — нито час повече.

Слезе забързано от бойниците. Според това, което знаеше Джофри, Джим Дашър бе агент на Короната и отиваше в конюшните да вземе кон, за да препусне към Батира.

Само че Джим планираше да пътува много по-бързо.

Щом се скри от чужди погледи, Джим извади цуранския глобус, който му бе дал Руфио, и го задейства. Моментално се озова в собствените си покои в риланонския дворец, отиде до вратата и я отвори.

Отвън имаше стражи, които застанаха мирно.

— Нямам повече нужда от вас — каза им той. — Свободни сте.

Те отдадоха чест и се отдалечиха бързо.

Преди два дни бе назначил няколко двойки стражи, които се сменяха през четири часа, с указанията да не позволяват на никого да го безпокои, с изключение на дядо му — който не би го направил. Джим не се бе намирал в стаята, но никой от стоящите на пост стражи не знаеше това.

Той забърза към покоите на дядо си, за да го уведоми, че обсадата на Силден е започнала. Имаше план, който, ако се увенчаеше с успех, би могъл да попречи на разкъсването на Островното кралство. Джим не беше идеалист и в никакъв случай не гледаше на своята нация като на някакъв образец за човешко управление, но знаеше, че е най-доброто, което е виждал този свят. И по-скоро би умрял, отколкото да види Островното кралство разпокъсано на шепа дребни монархии като онези в Източните кралства.

Според Джим в Мидкемия съществуваха две големи движещи сили на прогреса: Ролдем, който бе издигнал изкуствата до висини, по-рано запазени само за богатата аристокрация, и Островите, където правата на обикновения човек се смятаха за неоспорими.

Макар че с тези права често се злоупотребяваше или пък бяха пренебрегвани, все пак никъде другаде простият човек нямаше законно право да се обърне с прошение към краля. Тази Велика свобода, както я наричаха, беше крехка идея — идеята, че независимо от положението си в живота всеки човек притежава право на лична

свобода, — но бе уникална за Островното кралство и нещо, за което Джим Дашър Джеймисън би рискувал живота си ежедневно.

Стигна до покоите на дядо си и изгледа въпросително стража пред вратата.

— Буден е, сър — каза стражът.

Джим почука и щом чу гласа на дядо си, влезе.

Старият херцог изглеждаше на истинската си възраст, а даже и по-стар. Беше блед и по-слаб, отколкото Джим помнеше да го е виждал. Като всеки зрял човек с възрастни родители или баби и дядовци, Джим знаеше, че някой ден ще стане свидетел на смъртта му — а той познаваше добре смъртта, често настъпваща в резултат на собствените му действия, — но реалността да види най-могъщия и непоколебим мъж, който бе познавал, принизен до бледа сянка на самия себе си, го нараняваше дълбоко.

— Какви са новините? — попита дядо му без встъпления.

— Саладор напада Силден в същия този момент, или пък ще го направи веднага щом Артър премести шатрата си извън обхвата на требушета, който Джофри е докарал скришом зад градските порти.

— Джофри?

— Дю Гал, племенникът на силденския херцог Реджиналд.

— А, този Джофри. За миг се притесних, че е Джофри, барон Монкорбие — тоя човек е пълен идиот. Познавам Дю Гал. Умно хлапе. Има бъдеще. — Старецът се оттласна с въздишка от бюрото. — Ако приемем, че който и да е от нас има бъдеще.

Джим пристъпи към дядо си да му помогне, но той отказа с махване на ръка.

— Трябва да си облека някакви прилични дрехи, момче. Не мога да водя война по нощница.

Джим се усмихна и повика слугите. Те бързо се погрижиха за стария херцог и когато бе облечен, той даде знак на внук си да дойде при него.

— Пратих вест до остатъците от нашето семейство.

Имаше няколко члена на фамилията Джеймисън, пръснати из Кралството, макар че само Джим бе приел да служи при дядо си. Баща му още в младите си години бе избрал да се посвети на търговия с Източните кралства, а братовчедът на Джим, Ричард, бе започнал военна служба в Крондор и се бе издигнал до рицар-маршал на принц

Едуард, но имаше и по-далечни членове на клана, както обичаше да ги нарича дядо му.

— Ричард ще даде живота си за Едуард, не се съмнявам в това. Но някои от другите… — Той въздъхна. — Обясних им ясно, че трябва да си кротуват и да не помагат с нищо на Оливър или съюзниците му, иначе ще отговарят пред мен.

— Сигурен съм, че ще се държат прилично — каза Джим.

— В техен интерес е. Ако Оливър спечели, всеки, който носи името Джеймисън, ще има късмет, ако го оставят край пътя без пукната пара, но жив, защото повечето от нас вероятно ще ни обесят.

— Това би трябвало да ги държи в правия път.

— Можем само да се надяваме. — Херцогът седна зад бюрото, което използваше повече от трийсет години. — Хайде да поговорим за нещо доста неприятно.

— Какво? — попита Джим с усмивка, която казваше: „Като че ли досегашният разговор бе приятен“.

— Аз ще умра, момче.

Джим не каза нищо.

— Може би не днес, дори не утре, но даже Оливър да не набие главата ми на пика пред градските порти, рано или късно ще бъда призован в залите на Лимс-Крагма. Чуй какво ще ти кажа, Джим. — Той вдигна ръка, сякаш даваше клетва. — Боговете са ми свидетели, когато бях млад и с дядо ти Даш правехме какви ли не глупости за дядо ни, си мислех, че ще живея вечно. Дори когато бях на твоята възраст, си мислех, че имам пред себе си цял век. Сега осъзнавам, че колкото и дълго да живееш, винаги ще остава нещо за правене, задачи, които ще трябва да довърши друг или ще останат недовършени.

Джим кимна. Беше осъзнал това още в ранните си години, може би защото дядо му с удоволствие му разказваше за младостта си със своя брат близнак Даш.

— Всичко се свежда до следното, Джим. Вие с Ричард сте последните двама Джеймисън от значение за Короната. На теб се падна по-трудният път, по причини, които са прекалено много, за да ги изброявам. Но нито за миг не си мисли, че работата ти е останала незабелязана или неоценена. Когато тази война свърши, ако оцелеем и аз съм още жив, ще се откажа от поста си. Трябва да отстраня Монтгомъри и да назова друг, който да ме замести. Едуард ще изпълни

каквото го помоля, така че ако го помоля да те направи херцог на Риланон, ще го направи.

— Избери Батира — каза Джим. — Той доказа своята лоялност, като прозря през лъжите на Чадуик и Оливър, освен това има четирима способни синове, които могат да запълнят някое място, където е необходимо: ще са ни нужни нови херцози, ако спечелим. Аз не съм създаден за работата, която вършиш ти, дядо. Не мога да седя по цял ден и да чета донесения, да търпя безкрай държавни церемонии или да слушам дърдоренето на разни глупаци по банални теми само защото това се изисква от мен. Не мога.

— Батира е човек, за когото имам високо мнение — отбеляза лорд Джеймс. — Освен това един от предците му е бил херцог на Риланон, така че имаме прецедент.

Джим се усмихна.

— Просто не ти се нрави мисълта титлата да напусне семейството след толкова много години.

Лорд Джеймс отвърна на усмивката му.

— Така е. Джеймисън е име, което си е спечелило място в летописите на Кралството. — Той въздъхна. — Макар че е малко вероятно твоят принос да бъде открит в някой том от кралската библиотека. На теб ти се падна най-неблагодарната работа, Джим. — Понижи глас. — Джими Ръчице. — Погледна през прозореца към обедното слънце. — Скоро ще стане време за обяд; остани да хапнеш с мен. — Погледна внук си. — Никой не е дал повече от теб, Джим. Не мисли, че не разбирам това. Други мъже още преди години щяха да бъдат надвити от нуждата да зарежат тази кървава работа. Някои пък щяха да се затрият или просто да се махнат.

— И на мен ми е минавало през ум да го направя — каза Джим.

— Не се и съмнявам. Без жена, без деца, без нищо, което да остане след теб.

— Кралството ще остане след мен — отвърна тихо Джим.

— Дядо ми, вече легендарният Джими Ръчицата, беше първият лорд Джеймисън, първият херцог на Крондор, после херцог на Риланон и може би най-лукавото копеле в историята на Кралството. Той беше влюбен в Кралството, Джим. Обичаше принц Арута, бащата, когото никога не бе имал, и принцеса Анита, жената, която боготвореше, и жена си, моята баба Гамина, може би единственият

човек, който наистина е познавал сърцето му и въпреки това го е обичал, и той също я обичаше неизразимо заради това.

Джим бе чувал безчет истории за своя прапрадядо, но разбираше, че дядо му се опитва да му каже нещо.

— Ала от всички неща, които обичаше — приятелите, семейството, — най-силно обичаше Кралството. Умря за него и позволи жена му да умре за него, и знаеш ли защо?

— Не, сър, не знам — отвърна искрено Джим.

— Защото Кралството е идея, идеал. Първият крал решил, че този пост му е даден, за да защитава народа си, и като се има предвид колко сериозно са приемали дълга си всички Кондуин оттогава, това се е превърнало в семейна традиция — да допринасят за висшето благо на всеки поданик в границите си.

— Не ме разбирай погрешно, Ролдем е прекрасно място — продължи той. — Ако мога просто да предам целите Острови на крал Карол и да му позволя да се нагърби с управлението им, вероятно никой няма да забележи особена разлика. А сигурно ще е същото и под управлението на онзи негов син…

— Констънтайн — подсказа му Джим.

— Да, същият. Той имаше трима сина и все ги бъркам. Но в Ролдем няма Събрание на лордовете, така че ако синът на Констънтайн се окаже чудовище, никой не би могъл да му попречи да вземе трона. Лордовете на Ролдем са прекалено загрижени за собственото си благополучие, за да си мислят кое е добро за нацията, затова тяхната политика може да е още по-кървава от нашата. Имаме нужда да поддържаме близки връзки с Ролдем. В края на краищата произлизаме от общи предци, макар ролдемците да го отричат, разбира се, но ние сме спали с дъщерите им и те с нашите по времето, когато сме обикаляли тези острови с кожени канута, и всички го знаят. Но Кеш? Източните кралства? — Той въздъхна. — Не, ако позволим Кралството да падне в ръцете на Оливър, един ден ще свършим като тях, или още по-зле, като онези градове-държави долу в Новиндус. Така че какъв избор имаме?

Джим се усмихна. От всички хора на този свят вероятно обичаше най-много дядо си.

— Никакъв, разбира се.

— Именно! — отвърна херцогът.

— Тогава какво ще правим?

— Ще видим дали този твой безумен план ще сработи.

— Не виждам никаква алтернатива. — Джим седна до дядо си. — Получаваме някои странни донесения от Запада.

— Какво има пък сега?

— Нещо, свързано с елфите високо в планините на изток от Крудий.

Херцог Джеймс махна пренебрежително.

— Тогава нека елфите на изток от Крудий се тревожат за това. Ти си изучавал история не по-малко от мен и и двамата знаем, че единствената причина да имаме херцогство тук е, че малкият брат на един крал отвоювал тази част от древна Босания и въпросният крал обичал да тормози Велики Кеш. Не че одобрявам последния им опит да си го върнат, без да ни питат, но Западът винаги е носил само разходи на Кралството.

Джим кимна, макар да знаеше, че това не е вярно. Това бе обичайно оплакване, използвано в политическите игри на Кралството още от завоюването на Далечния бряг, но изобщо не беше вярно. Крудий, Островите на залеза и Ябон се издържаха сами и не струваха на Кралството дори меден петак; нещо повече, ежегодно плащаха скромен, но не и незначителен данък. Слухът се поддържаше от благородниците на Източното владение, с цел да сведат до минимум влиянието на Западното владение в двора.

— Накъде потегляш сега?

— Към Батира. Херцог Чарлз трябва да бъде уведомен за напредъка ни, а после трябва да се върна при Едуард.

— Пак с онази магическа джаджа ли?

— Де да можех — отвърна Джим. — Мога да стигна дотук, до Крондор и до Ролдем за миг, но ако искам да отида при принц Едуард, то ще е на кон, освен ако нямам подръка свободен магьосник с таланта да ме пренесе с мисъл. По залез-слънце ще напусна пристанището с бърза платноходка и ще се отправя нагоре покрай брега и оттам към Батира. С малко късмет ще зърна пристанището им след седмица. След като говоря с Чарлз, се връщам в Ролдем, а после ще се отбия тук да те видя.

— Не бери грижа за мен, момчето ми — каза лорд Джеймс и потупа една купчина документи. — Държа юздите на Монтгомъри и

ако не пукясам, преди да се върнеш, всичко ще е наред.

— Този момент май не е много далеч.

Лорд Джеймс махна пренебрежително с ръка.

— Ще се оправя. Върви да си намериш магьосник. Впрочем, помниш ли онзи образ, с който се мотаеш понякога, Руфио? Вчера се отби за кратко.

— Руфио ли? — зачуди се Джим. — Какво е правил тук?

— Искаше да поговори с теб за нещо важно, но времето явно го притискаше. Затова отлетя, както прави почти винаги. — Лорд Джеймс присви очи. — Мисля, че остави в квартирата си някого със съобщение за теб. Казва се… Донато?

Джим се усмихна.

— Сещам се. Ще свърши идеална работа. Отивам да го намеря, а после, ако крал Карол може да ме приеме и да ми даде каквото ми трябва…

— Какво е то?

— В пристанището има бърз ролдемски куриерски кораб. Ако Карол ми разреши да го използвам, мога да се върна тук и да вечерям с теб, а после да отплавам със сутрешния отлив и да застигна флотата на Оливър, преди да свие и да слезе на сушата северно от Саладор. Мога да стигна до Едуард още преди Оливър да е разбрал, че не държи нито Силден, нито Саладор. — Целуна дядо си по бузата, рядък жест на привързаност. — Много отдавна не съм те наричал „дядо“, но… обичам те, дядо.

Старецът го стисна за раменете с изненадваща сила.

— Аз също те обичам, Джими Ръчице. — Потупа го по рамото. — А сега върви и помни, че дори никога никой друг да не го разбере, дядо ти знае какво си дал на този идеал, Кралството.

Окрилен от думите на дядо си, Джим излезе от покоите му и се отправи по поредица задни стълбища и запуснати коридори към един малко използван изход, където го очакваше кон. Кимна на коняря, един от неговите агенти в двореца, и без да обели и дума, хвана юздите и се метна на седлото. Щеше да се насочи право към пристанището и до залез-слънце щеше да е заобиколил южния нос на залива и да плава към Батира с попътен вятър.

Това беше абсолютно безумен план и зависеше от безброй невъзможни неща. И въпреки това, докато яздеше по една задна уличка

от двореца към пристанището, Джим осъзна, че нищо няма да е от значение, ако Джофри дю Гал не успее да удържи Силден седмица-две.

— Масло! — изкрещя Джофри дю Гал, когато първата вълна стигна подножието на стените. Докато войниците отблъскваха стълбите с дълги пръти, бранителите се втурнаха напред с големи делви лепкаво масло, носени от по двама мъже, и ги изляха през стената върху стълпотворението долу.

— Факли! — извика той и хората долу запищяха, когато маслото пламна от метнатите отгоре факли.

Капитан Арман Бусико дотича до командира си и каза:

— Изтеглят се.

Загледан в горящите и умиращи мъже долу и в онези, които се отдалечаваха тичешком от стената под дъжд от стрели, Джофри отбеляза:

— Херцог Артър праща наборните си отряди и чуждите наемници срещу стените, без да мисли за цената.

— Каква цена, милорд? — попита капитанът. — Всяка смърт означава един човек по-малко, на когото ще трябва да плаща.

— Но ние губим хора и хабим стрели и масло.

— Да пратя ли хора да приберат стрелите?

— След мръкване — каза Джофри. — Отряд от не повече от десет души, облечени в черно, и да мълчат. Всеки да събере само толкова, колкото може да носи без затруднения, и да се върнат. Ако херцог Реджиналд не бе отвел със себе си всички стрелари в града… — Той сви рамене. — Ще трябва да се справим някак, докато дойде помощта.

— Помощ ли очаквате? — попита капитанът.

— Очаквам нова атака — отвърна Джофри. — Връщайте се на мястото си, капитане.

Джофри дю Гал, рицар-маршал на Силден, племенник на херцог Реджиналд и по стечение на обстоятелствата защитник на града, имаше един прост способ да се предпазва от чувството, че е притиснат от смазващи задължения — мислеше за прекалено много неща и това не му оставяше време да се притеснява. Но градът му бе под обсада вече десет дни и той благодареше на явната некомпетентност на херцог

Артър от Саладор. На три пъти саладорските сили едва не бяха преодолели стената, но всеки път се оттегляха по залез-слънце. Изглежда, на Артър не му харесваше идеята да се бие нощем. Бяха изкарали три дъждовни дни и очевидно на саладорците не им харесваше да се бият и мокри. Каквато и да бе причината, Джофри се радваше на тази отсрочка. Знаеше, че трябва да издържи още няколко дни, преди да дойде помощ. Ако дойдеше.

Обиколи набързо ключовите защитни позиции и направи оценка на пораженията, нанесени от постоянния обстрел на вражеските требушети. Стените на Силден бяха древни, построени по времето, когато тук се е намирала границата на Кралството, а Саладор е бил само едно търговско градче. В североизточния край имаше слабо място, където една стара търговска порта се оказала ненужна след създаването на по-голямата източна порта при разширяването на града. Била зазидана и облицована с камък и малцина дори знаеха за съществуването й, но Джофри се тревожеше за всяка подробност. Човек можеше да обиколи цял Силден по крепостната стена, с изключение на две места, където единственият начин да стигне до барбиканите над западната и източната порта бе да слезе по едни стълби и да се изкачи по други.

Обиколката на всички укрепления отнемаше повече от час непрекъснат ход. А ако спираш да огледаш и обсъдиш положението с командирите на всеки участък, продължаваше много по-дълго.

Когато стигна до морската порта, Джофри спря и попита командващия тук сержант:

— Нещо ново?

— Не, сър — отвърна сержант Бейлс, опитен ветеран, който знаеше от какво точно се интересува командирът му. — Нито следа от кораб, приближаващ се от юг.

Джофри си свали шлема и прекара пръсти през косата си, овлажняла от топлата задушна вечер и лудешкото му търчане през последния час. Тук бе защитната позиция, която го безпокоеше най-много. Пристанището някога било здраво укрепено, също като останалата част от града, но след години на мир защитата бе останала на заден план. Едва скорошната война с Кеш бе разкрила този недостатък и едва през последните няколко месеца бяха предприети действия за защита на Силден откъм морето.

— Твърде дълго сме разчитали на флотата да ни пази, сержант.

Старият ветеран кимна.

— Няма да споря, сър.

— Сигналните огньове готови ли са?

— Проверявам готовността им на всеки пет минути — отвърна Бейлс със зловеща усмивка. — Това адски дразни хората ми.

Джофри се изкиска.

— И ти доставя голямо удоволствие, сигурен съм.

— Винаги съм казвал, че човек трябва да сграбчва всяка трошица щастие, която му попадне.

Джофри не си направи труда да казва на сержанта да стои нащрек. Нямаше нужда. Беше назначил Бейлс на този пост точно защото бе най-надеждният сержант в гарнизона.

Всеки кораб в пристанището имаше на борда си човек, чиято единствена задача се състоеше в това да гледа към мястото, където в момента стоеше на пост Бейлс. Ако в един сигнален мангал насипеха барут, щеше да изригне голям ален пламък, достатъчно ярък, за да го видят и по пладне, и да се вдигне облак червен дим. При пращане на този сигнал всеки от мъжете имаше заповед да потопи кораба, на който се намира, а после да скочи във водата и да доплува до брега.

Всеки кораб имаше в трюма си бъчва квеганско огнено масло, което щеше да се разгори толкова жежко, че да пробие дупка в дъното на кораба само за минути, най-много час. Квеганското масло гореше без въздух. Разливаше се по водата.

Всеки от мъжете знаеше, че рискува живота си, защото понякога маслото избухваше преди човек да успее да напусне кораба, а дори и да го напуснеше, можеше да се озове в обхваната от пламъци вода.

Стратегията бе проста — заливът да се превърне в лабиринт от горящи съдове, през който да не може да се промъкне нито една нашественическа флота. Да не даде достъп до пристанището на саладорските моряци, така че херцог Артър да продължи да щурмува стените. Да спечели на лорд Джеймс Риланонски и на внук му нужното време, за да докарат подкрепления и да ускорят края на тази война.

Не за първи път, откакто му бе възложена отбраната на града, Джофри се помоли на всеки бог, склонен да го изслуша, Джим Дашър Джеймисън да е знаел какво приказва.

На дванайсетия ден при изтощения рицар-маршал дотича вестоносец. Атаките на саладорската армия не секваха и по преценка на Джофри и двете страни наближаваха точката на пречупване. Сведенията на Джим Дашър, че Артър Саладорски няма да опитва традиционна обсада, защото няма време за такава, се оказаха верни. Той опитваше яростен щурм, беше изтощил защитата на Силден и се намираше на ръба на успеха. При последните две атаки саладорците бяха изкачили стените и бяха отблъснати само благодарение на суровата решителност на командира на града и бранителите. Още една такава атака, с десетина стълби, които да осигурят точки на проникване, и градът щеше да падне.

— Докладвай — каза Джофри на задъхания младеж.

— Капитан Гартън казва, че северозападната стена скоро ще бъде пробита, сър. Той полага всички усилия, но нямаме дървен материал, за да я укрепим; и още няколко попадения на вражеските требушети ще отворят дупка.

Джофри вече се бе втурнал покрай вестоносеца, който за миг замръзна от изненада, а после хукна подире му. Пътьом командирът забра двама войници за ескорт. Прекосиха западния квартал на града, като стражите му разчистваха път през тълпите, събрали се на улиците в търсене на някакво убежище.

Щом стигна до стената, Джофри видя за какво му е докладвал Гартън. Капитанът козирува и каза:

— Сигурно е имало някакъв скрит дефект в зидарията, сър.

Джофри видя няколко камъка, стърчащи навън, а там, където трябваше да ги крепят други, имаше само натрошен чакъл и пръст.

— Изглежда като набързо запушен стар пробив — каза на капитана. — Трябва да го укрепим.

— Нямаме дървен материал, сър. Използвахме всички достатъчно дълги греди, за да укрепим портите. Ако ги махнем, портите ще бъдат отслабени.

Умът на Джофри бе вцепенен от безсънието и стреса от отблъскването на три опита за пробив през последните два дни. Той огледа града, сякаш търсеше някакво вдъхновение. Виждаше

пристанището в другия край на централния булевард. След секунда каза:

— Искам да пратиш бегачи до всяка порта със заповед веднага да донесат по една греда. После прати хора на пристанището да започнат да секат мачтите. Да изберат най-яките, които могат да намерят, и когато свършат, да ги докарат тук.

Капитан Гартън предаде заповедите и каза:

— Добра идея, сър.

— Стига Саладор да ни даде време да я осъществим. — Виждаше собственото си изтощение, отразено върху лицето на капитан Гартън. — Ако стената бъде пробита, искам всеки втори войник да слезе от бойниците и да се съберат тук. — Посочи една теснина в улицата зад себе си. — Прикривайте стената със стрелци от покривите. Ако врагът проникне и не го съкрушим тук, градът ще падне.

Посочи първо в едната посока, после в другата.

— Хората ти да започнат да строят барикади на ъглите на тези сгради. Ако саладорците пробият тук, искам да бъдат струпани в тази улица под обстрела на лъковете. Ако се разпръснат, градът ще падне.

Огледа се и добави:

— И намери още стрели. Ако стрелците останат без стрели, градът ще падне.

— Момчетата събират стрели в момента, сър — отвърна капитан Гартън.

— Как влизат и излизат?

— Спуснали сме въже от източния край на стената. Никой от врага не държи под око онова място, така че момчетата пълнят една кофа и ние я изтегляме. Имат заповеди, ако видят врагове, да бягат към залива и да се гмурнат във водата. Могат да преплуват над веригата на пристанището и да се върнат в града през пристанищната порта.

— Добър план — каза Дю Гал. — Да видим дали можем да издържим още два дни.

— Още два ли? — попита Гартън.

— Обещаха ми, че помощта ще пристигне след не повече от две седмици. Този срок изтича след два дни.

Изтощеният командир видя, че атаката е поутихнала — Саладор се оттегляше от стената, без съмнение за да възобнови обстрела с

камъни от обсадните си машини.

— Аз ще съм в квартирата си.

— Поспете малко, сър. Ще удържим града поне колкото да подремнете.

— Благодаря, Гартън.

Рицар-маршал Джофри дю Гал се върна в пекарната, която бе превърната в импровизиран команден щаб, отпрати адютанта си и се просна на леглото, сложено до студените пещи. В пълна броня, отметнал настрани ножницата с меча си, рицар-маршалът на Силден след секунди потъна в дълбок сън.

Адютантът му го разтърси.

— Подновяват атаката, милорд!

— Кое време е?

— Съмва се, сър. Спахте цяла нощ. Успях да ви сваля меча и ботушите, но…

Дю Гал седна, махна на адютанта да му даде ботушите и ги обу. Умът му беше размътен, а очите му пареха, като че ли имаше пясък под клепачите, но звуците на битка отвън се усилваха и той бързо излезе. Щом стигна до застрашеното от пробив място, видя, че заповедите му са били изпълнени и стената е укрепена с греди. Когато я удари нов камък, тя потрепери и във въздуха се разлетя прах.

Капитан Гартън козирува и докладва:

— Изглежда, техните инженери също са забелязали, че стената тук поддава, сър.

— Колко дълго можем да издържим?

— Най-много докъм пладне, ако продължават така с обстрела.

Джофри забърза към най-близкото стълбище и се качи на стената. От тази висока позиция видя три требушета на върха на един хълм на половин миля оттам и ги видя как метнаха камъните си. Първият падна пред стената, отскочи и се блъсна леко в нея, по-голямата част от инерцията му убита от влажната почва. Вторият прелетя над стената и се вряза в някаква сграда; разнесоха се викове. Третият удари на крачки от слабото място и Джофри се обърна към Гартън, който го бе последвал.

— Искам да довършите барикадите.

— Почти са готови, сър — отвърна капитанът.

— Събери летящ отряд и го разположи в другия край на улицата, до пристанището, за да са извън обсега на тези проклети камъни. Ако врагът пробие, искам да го ударят бързо и силно, докато успеем да изтеглим още хора от стената. — Посочи теснината, която бе указал и предния ден. — Ще дадем отпор там, ако се наложи.

— Разбрано, сър. — Гартън се втурна да изпълнява заповедите.

Джофри се загледа в трите гигантски обсадни машини и му се прииска да можеше да направи излаз с един отряд и да ги изгори… Като бе почнал, защо да не си пожелае и двеста тежки кавалеристи?

Обърна се и се взря над града към пристанището. „Още един ден — помисли си, — и помощта ще пристигне“. Отхвърляше всякаква мисъл, че Джим Дашър няма да удържи на обещанието си, защото в такъв случай Силден бе обречен.

Стомахът му се стегна на възел, когато видя как придвижват още два требушета до първите три. От звуците в града разбираше, че атаките срещу западната и северозападната стена са спрели. Гартън беше прав — саладорските инженери бяха видели признаците, че стената поддава, и ги бяха изтълкували правилно. Сега съсредоточаваха атаката си върху североизточния край на града.

Прецени, че ще минат още два часа, преди воловете, теглещи тежките обсадни машини, да ги изкарат на позиция, екипите им да ги застопорят и да започнат още по-усилен обстрел.

Забърза по улицата зад стената; искаше му се тук да има истински двор, за да може да ги спре. Със същия успех можеше пак да си пожелае онези двеста кавалеристи.

Даде знак на един вестоносец, който се приближи и отдаде чест. Беше момче на не повече от единайсет.

— Заповеди за стената. Един на всеки двама да се изтегли и да си намери място да поотдъхне. Почивка два часа. После да се явят при капитан Гартън в края на тази улица откъм пристанището. Ясно ли е?

— Един на всеки двама — повтори момчето, за да е сигурно, че е разбрало правилно заповедите. — Да си почине два часа и да се яви при капитан Гартън в края на Широката улица откъм пристанището, сър.

— Точно така. Хайде, бягай.

Момчето щеше да разпространи вестта и Джофри искаше след два часа на тази улица да се съберат толкова мъже, колкото можеше да задели. Огледа се и се замисли как може да подготви по-добре бойното поле, защото бе сигурен, че тук ще се реши изходът от битката.

Цял ден петте обсадни машини мятаха огромни камъни срещу стената. През нощта камъните продължиха да се сипят и продължиха да умират хора. Джофри дю Гал държеше мъжете си в готовност. Петстотин войници чакаха на булеварда, далече от заблудени камъни и рикоширащи отломки и зидария. Когато стана ясно, че призори стената ще рухне, Джофри заповяда останалите му хора да слязат от бойниците. Нареди да изкарат напред отпочиналата колона, готова да подсили точката, в която щеше да атакува противникът. Две роти заеха позиция зад импровизираните барикади, които Дю Гал укрепваше непрестанно. Всеки саладорец, втурнал се срещу преобърнатите фургони и чували с пясък, щеше да умре, преди да е стигнал до тях, така че единствената точка на атака бе по Широката улица.

Там чакаше стена от щитове и мечове.

Внезапно стената рухна, разлетя се зидария и прах и по улиците се затъркаляха камъни. Щом прахът се разнесе, Джофри видя през пробива настъпващите саладорски войници.

Стрелците по околните покриви пускаха на сляпо стрелите си през облаците прах, а защитниците чакаха с готови за бой оръжия. После изведнъж пробивът се изпълни с нашественици, които крещяха молитви към различни богове и победни възгласи.

Стрелците обсипаха със смъртоносен дъжд вълната нашественици в жълти табарди и битката започна.

Като момче Джофри бе работил в предприятията на семейството си. Едно от тях беше лагер в планините на север, където изкара един сезон като секач. Там имаха задвижвано от муле устройство, което много приличаше на воденично колело, но вместо да мели зърно, стриваше дърво, клони и малки фиданки — превръщаше ги в стърготини и каша, които да се използват за направата на хартия. Битката тук му напомняше за онова, което ставаше, когато пъхнеш клон в онази машина.

Саладорците се хвърляха смело през пробива, за да бъдат посрещнати от залпове стрели. Вдигнали щитовете над главите си, повечето успяваха да минат през пролуката само за да се изправят срещу стена от щитове и мечове. Но не спираха да настъпват.

И умираха. Силденците им отговаряха с яростни контраатаки, изтласкваха нашествениците веднъж, дваж, триж, докато Джофри не осъзна, че са стигнали до безизходно положение.

И тогава се чу далечна тръба и саладорците се оттеглиха.

От покривите се разнесе викът на капитан Гартън да прекратят стрелбата. Джофри се обърна и видя пред себе си един изтощен войник, който едва се държеше на крака.

— Свободно — заповяда той и бе изненадан колко дрезгаво прозвуча гласът му в собствените му уши.

Появи се момче с мехове вода, по един под всяка мишница, и ги пусна да обикалят през войниците, а после изчезна, но на мястото му дойде друго. Джофри най-сетне си позволи да пие и откри, че е толкова прежаднял, че почти не може да отлепи устни от меха. Накрая все пак успя и го подаде на следващия мъж.

Чу капитан Гартън да вика:

— Идва пратеник!

Рицар-маршал Джофри дю Гал тръгна към пробива. Наложи му се да стъпва по телата на убитите. От време на време някой в купчината простенваше или изхленчваше и войниците веднага се заемаха да извлекат ранения изпод труповете.

Между телата от вътрешната и външната страна на стената имаше странна граница — част от основата на стената, висока около педя и широка шест стъпки. Джофри стъпи на нея и видя нов килим от мъртвци, прострян отпред; повечето носеха табардите на Саладор или на наемническите части, само тук-там имаше някой бранител на Силден, паднал от бойниците горе.

Джофри спря и зачака. Двамата конници, пратеникът и придружаващият го войник с бяло знаме, спряха на двайсетина крачки, тъй като конете не искаха да стъпват по труповете. Пратеникът извика:

— Търся командира ви!

— Намерихте го — извика Дю Гал. — Аз съм рицар-маршал Джофри дю Гал. Какво искате?

— Милорд Артър, херцог на Саладор, иска преговори. Съгласен ли сте?

Джофри хвърли поглед към изтощените си мъже горе на стената и към струпаните зад пробива, после видя огромната саладорска армия да се престроява на един хълм вдясно и прецени шансовете си. Хората му имаха нужда от отдих, но това също така даваше време на Саладор да организира следващата си атака.

Погледна небето и се опита да прецени кое време е. Изглежда, бе някъде към средата на следобеда, но не можеше да определи часа. Накрая каза:

— Добре. Ще дойда под мирен флаг до ей онова дърво! — И посочи самотен бряст, издигащ се на склона на един хълм вляво.

— Милорд Артър ви кани в шатрата си, където можете да разговаряте в удобства над чаша вино.

— Благодаря на негова светлост за гостоприемството, но съм принуден да отклоня поканата. Имам много неща, за които трябва да се погрижа тук, така че ако иска да преговаряме, ще се срещнем на посоченото място. След един час!

Пратеникът се поколеба, после каза:

— Добре, милорд. Ще предам искането ви на херцога.

Двата коня се обърнаха и поеха нагоре по хълма, а Джофри се върна при пробива, където го чакаше капитан Гартън.

— Аз лично бих приел виното — рече капитанът.

— Ако нещата загрубеят, както очаквам, предпочитам да мога да изтичам бързо обратно при хората си.

— Прав сте. Не бих искал да ви пленят и командването да премине в мои ръце.

— Разбирам те. — Джофри се намръщи. — Примирие? Обещано от човек, който измени на клетвата си към Кралството и започна война?

— Времената са ужасни, милорд — отбеляза Гартън.

— Разчистете труповете. Разполагаме с около час, но мисля, че преди залез-слънце ще се бием отново. Дай храна и почивка на колкото хора можеш… и се моли.

— Моля се още от зори.

Джофри реши да инспектира други райони от града, защото знаеше, че примирието ще трае само до разговора му с херцог Артър.

Оттам нататък мирът щеше да е крехко нещо, обречено да се разбие. Единственият въпрос бе кога.

След час рицар-маршал Джофри дю Гал излезе от града на кон. Придружаваше го само един човек, кавалерийски ефрейтор, който носеше бял флаг. Докато яздеха в ленив тръс нагоре по склона, двама ездачи се спускаха от билото. Пратеникът бе същият, макар че този път той носеше бялото знаме. До него яздеше човек, чиито руси кичури и богато украсена броня показваха, че е Артър, херцог на Саладор, и че наистина е такова суетно конте, както твърдеше репутацията му. Бронята му бе от полирана стомана със златна украса по раменете и шията, а шлемът му съперничеше на кралския и бе увенчан със златно перо.

Щом стигна до уговореното място, Джофри отдаде чест и каза с неутрален тон:

— Милорд.

— Тук съм, за да ви предложа условията си, сър — рече презрително херцогът.

— Какви са те, сър?

— Ще предадете града до залез-слънце. Хората ви ще сложат оръжие и ще се съберат на полето ей там. — Махна неопределено с ръка към полето на север от западната порта. — Всички оръжия и брони ще бъдат конфискувани и всички мъже на боеспособна възраст ще бъдат мобилизирани в армията ми. Всички складове и стоки ще бъдат предадени на интенданта ми.

— А в замяна? — попита дю Гал.

— Ами, разбира се, ще оставя гражданите ви живи. Могат да отидат, където си искат или да останат тук под мое управление, но ще бъдат живи. И в двата случая Силден ще бъде присъединен към Саладор и моите декрети ще бъдат закон тук. Ако окажете съпротива, всички войници ще умрат и ще разреша на моите бойци да плячкосат града. На оцелелите жени и деца ще им се иска да са умрели. Още някакви въпроси, сър?

— Разбирам — отвърна Джофри, зареял поглед към града.

— Изглеждате ми разсеян, сър — каза херцогът. — Ще получа ли отговора ви?

Джофри се надигна в стремената и се взря към нещо в пристанището. В него влизаше кораб, голям зелен флаг плющеше на вятъра на върха на главната му мачта.

Отпусна се на седлото.

— Отговорът ми е да предложа мои условия, сър.

— Едва ли сте в положение да поставяте условия — рече насмешливо Артър.

— Аз обезкървих армията ви, милорд, хората ви са гладни, наемниците ви искат плата или плячка и времето е на моя страна. Ако тръгнете срещу нас, ще изядете още бой и го знаете, иначе нямаше да водим този разговор. Всеки час, през който не превземате Силден, ви приближава до бунт в собствените ви редици. Очаквахте кратка битка и бърза капитулация, затова не дойдохте подготвени за обсада. Ако мога да говоря откровено, ваша светлост, бяхте съвсем неподготвени за нея.

Преди Артър да отрече възмутено, Дю Гал продължи:

— В крайна сметка може и да превземете Силден, но когато това стане, от армията ви няма да е останало кой знае какво. Хората ви могат да плячкосват, грабят, изнасилват и убиват, но няма да имате достатъчно сили, за да окупирате града и да го управлявате. Наемниците ви ще са първите, които ще дезертират, а останалите ви хора ще се крият през нощта, а денем ще ходят само където им е заповядано. Накратко, ще превземете града, но няма да управлявате.

Херцогът се намръщи: не очакваше да му говорят по такъв начин.

— Ето моите условия, ваша светлост. Вие ще сложите оръжие и организирано ще изтеглите армията си до Саладор, където ще се подготвите да изложите защитата си срещу обвиненията в измяна срещу личността на принц Едуард и Островното кралство.

— Каква нелепица! — извика Артър. — Канех се да предложа на вас и на офицерите ви специално място в новото ми командване. Вие се представихте възхитително в отбраната на града, но виждам, че сте непреклонен. Маршале, ако не се предадете веднага, ще се погрижа да бъдете окован във вериги и да отговаряте пред законния ни крал Оливър.

— Е, милорд, това може да се окаже проблем. Аз почти със сигурност ще бъда мъртъв, а след като бъде плячкосан, този град няма

да ви предостави кой знае каква защита, пък пътят до Саладор е дълъг. Освен това няма да ви хареса онова, което ще заварите, като се върнете у дома.

— Какво искате да кажете?

— Градът ви е завзет, милорд. Ако благоволите да запазите това примирие, да речем, още ден-два, мисля, че ще получите вест, че лорд Чарлз от Батира е пристигнал с по-голямата част от армията си преди няколко дни и е превзел града ви от името на принц Едуард. — Хвърли поглед към саладорските сили, събрани на хълма. — Чудя се как ли ще реагират момчетата ви на тази новина.

— Лъжете, сър!

— Не лъжа, ваша светлост. Имате три избора. Да атакувате, да се предадете или да чакате. Аз бих ви предложил да изчакате. Моите момчета са уморени и едно топло ядене ще им дойде добре. Освен това няма да им е приятно, ако се наложи да пленят и пазят армията ви, преди да са поотдъхнали поне малко. Когато получите вест от дома, нека поговорим пак.

С тези думи Джофри обърна коня си и препусна назад, като остави херцога почти онемял. Щом влезе през портите, попита Гартън:

— Какво виждаме?

— Нищо. Армията им просто си седи и чака.

Джофри забърза към пробива и извика нагоре към стената:

— Нещо ново?

— Да, маршале. Раздвижват се… Тръгват към лагера си!

Ухилен, Джофри дю Гал, рицар-маршал на Силден, каза на старшия си капитан:

— Гартън, нахрани момчетата и се приготви да се погрижим за малко пленници.

— Пленници ли?

— Артър е загубил града си. Корабът с развятото зелено знаме е от Ролдем. Това означава, че Саладор е в ръцете на Едуард.

Някои от мъжете наблизо чуха тези думи и вестта плъзна. Надигнаха се радостни възгласи, които бяха подети и от останалите бранители на града.

— Ако забележите, че Артър се опитва да открадне някой кораб, оставете го. Ще се помъчи да се добере до Риланон и закрилата на Оливър, ако може. Знае, че ако остане тук, ще увисне на бесилото.

— А сега какво, сър?

— Сега ще чакаме.

След два дни по залез-слънце се приближи самотен ездач с бяло знаме, но не бе пратеникът. Беше сержант с табарда на Саладор и спря пред главната порта. Джофри се показа на барбикана над портата и извика надолу:

— Каква вест носите?

— Сър — каза сержантът, — лорд Артър замина. Взе офицерите с благородно потекло и личната си стража и препуснаха на изток. И сега имам под свое командване армия, но нямам заповеди.

— Какво искате?

— Не виждам добър изход от тази битка, сър, и дори да я продължа и да спечелим, не знам какво ще правя след това. Аз съм само прост войник, милорд, и знам само да изпълнявам заповеди — каквито нямам — и да се грижа хората ми да оцелеят. Тъй като в момента това е единствената ми грижа, ви моля, сър, може ли да се оттеглим с мир?

— Какво ще направите, ако ви позволя?

— Ще се върнем у дома — отговори сержантът. — Щом милорд херцогът ни изоставя, значи сме победени, дори да имаме надмощие на бойното поле.

— Вие не сте прост войник, сержант. Мога ли да узная името ви?

— Крибс, сър. Алджърнън Крибс.

— Чакайте до зазоряване и се пригответе за бунт: наемниците ви няма да са щастливи, ако им заповядате да си тръгнат без плячка. Ако ми позволите, ще ви изготвя писмо, което да дадете на когото заварите да управлява в Саладор, за да ви похваля за грижата ви за вашите хора.

— Това би било много любезно, сър.

— Значи разбираме ли се, че вражеските действия са прекратени и е гарантирано свободно преминаване за всички?

— От моя страна нямате никакви възражения, сър.

— Тогава на сутринта ще ви пратя куриер с писмото и мисля, че ще се видим пак, сержант Алджърнън Крибс, надявам се, при по-щастливи обстоятелства.

— Лек ден, сър.

Конникът пое обратно. Рицар-маршал Джофри дю Гал осъзна, че се е просълзил от облекчение, и каза:

— Гартън, погрижи се за хората. Нахрани ги и им дай почивка, после нека погребат нашите мъртви и доблестно загиналите врагове — и да се свършва с тази работа.

— Войната свърши ли? — попита Гартън.

— Само нашата малка част от нея и може пак да се бием, но няма да е днес… нито пък утре. Утре ще скърбим за загубите си и ще благодарим на боговете за добрия крал в Ролдем и за най-лукавото копеле, живяло някога, в лицето на Джим Дашър.

Без да е напълно сигурен какво има предвид рицар-маршалът с последната забележка, капитан Гартън отдаде чест и остави командира си да стои, потънал в собствените си мисли, на барбикана над западната порта на Силден, докато долу мъжете започваха да празнуват победа, дарена им от обстоятелствата, във война, която никой в Силден не желаеше.

Джофри си даде една минутка, после потисна надигащите се емоции и се стегна. Чакаше го много работа, която нямаше да се свърши сама.

16.
ПЪТЕШЕСТВИЕ V

Миранда падна.

Магнус се приближи и й помогна да се изправи, без да полети във въздуха.

— Аз имах същия проблем.

— Къде сме? — попита тя. После зърна една много позната фигура и прошепна: — Макрос!?

Магнус кимна.

— Не е той… но все пак е той.

Попивайки гледката на звездите и галактиките, Миранда повтори въпроса си:

— Къде сме?

— Върху нещо, което прилича на много голям скален къс, носещ се през някаква непозната част на вселената. Въздухът и гравитацията, изглежда, са осигурени от онзи, който ни е докарал тук.

Макрос се обърна и лицето му светна от радост.

— Миранда! Прекрасно е да те видя отново. — Сграбчи я в прегръдка.

— Аз не съм Миранда — каза тя и се изтръгна от обятията му.

— Знам — отвърна Макрос. — Ти си демонът Дете, в който са вложени спомените на дъщеря ми. Но вероятно си най-близкото нещо до нея, което ще срещна, докато ми се позволява да продължавам сегашното си съществувание, така че ще се задоволя с това. Не знам как съм се озовал тук и защо тази малка частица от живота ми е била взета, знам само, че е по причина, която извънредно могъщи създания смятат за важна.

— Бях с някого… в мястото, което напуснах… — Тя се огледа. — Четвъртия кръг, а може би не… — Гласът й заглъхна пред величавата гледка. — С нещо, наречено Свирача.

Макрос помълча известно време, сякаш се вслушваше в нещо, после каза:

— А, да, Свирача. Той, или тя, беше творение. Същество, пратено да ти предаде урок. — Пак замълча, сякаш се вслушваше. Кимна и каза: — Останалите — Магнус, Пъг и Накор — са срещнали важни хора от своето минало, в които са склонни да се вслушат. Не съм съвсем сигурен защо, но хората от миналото на Миранда не биха имали същия ефект върху теб, какъвто хора от живота на другите са имали върху тях. — Добави с тъжен смях: — Ти си уникална.

— Мразя уроците — подхвърли Миранда.

— Винаги си ги мразела — каза Макрос. — Винаги си се опитвала да научаваш нещата посвоему, докато не изпиташ нужда от мен, за да ти покажа как да правиш нещо. — Погледна Магнус. — Знаеш ли, че майка ти, когато беше на десетина годинки, струва ми се, едва не унищожи половин село, като призова огнен елементал, без да е дочела текста, където се описваше как да го контролира?

— Не, не знаех — отвърна Магнус, като се опитваше да не се ухили при явното смущение на Миранда. Тя може да бе демон по сърце, но в ума си до такава степен се бе превърнала в Миранда, че едва не се гърчеше от неудобство.

— Хайде да спестим на Магнус разказите за буйната ми младост, татко — рече тя лукаво, — защото така ще му спестим и разказите как си предавал чуждото доверие.

— Ами аз всъщност не възразявам — каза Макрос. — Имам чувството, че времето, което ми остава да живея, е ограничено от полезността ми за онези, които са ни събрали заедно. Всичко, което може да удължи това време, е добре дошло.

— Защо сме тук? — попита Миранда, като пак огледа ширналия се небосвод. Беше посещавала много места и бе виждала много неща в течение на човешкия си живот, но никога не бе зървала подобна гледка.

Газови облаци с невъобразими размери се простираха във всички посоки, в тях грееха пулсиращи точици светлина и комети се носеха величествено около далечни звезди, а белите им опашки се протягаха в посока, обратна на звездата.

— Великолепно е, нали? — попита Макрос.

— Огромно е — каза Миранда. — Знаех, че вселената е необятна, но това…

Очите на Макрос грееха от изненада и почуда, каквито тя не бе виждала никога у баща си.

— Това е само началото — каза той.

— На какво?

— Ще видиш — отвърна Макрос, — когато пристигнат другите.

Зачакаха.

Накор залитна от вихъра и когато Магнус го хвана, за да го задържи, на лицето му се изписа неподправена радост.

— Макрос! — Отиде бързо до него и докосна робата му, взря се в очите му, после каза: — Истинският!

Макрос не можеше да скрие удоволствието си.

— Накор! Още ли мамиш всеки срещнат на карти?

— Винаги — отвърна той и двамата се прегърнаха.

— Имам да ви казвам много неща — рече Макрос. — Но да изчакаме Пъг. Първо обаче трябва да ви кажа едно нещо, което той не бива да узнае. — Изгледа ги един по един и продължи: — Пъг вярва, че животът му скоро ще свърши. Иде възел, събирателна точка на вероятностите, която може би никой от вас няма да преживее. Но в момента бъдещето е неопределено и каквото и пророчество или предсказание да направлява действията му, то почти със сигурност е съмнително. Той обаче не бива да го знае. Трябва да вярва, че ще пожертва себе си, за да спаси… всичко.

— Но защо? — попита Миранда. — В това няма никакъв смисъл.

— Напротив — каза Магнус.

Накор кимна.

— Ако той смята, че няма какво да губи, няма да се бои от нищо. Ако вярва, че тази битка е безнадеждна за самия него, ще насочи цялата си енергия към спасяването на всички останали.

Миранда започна да се ядосва.

— Не е ли страдал достатъчно?

— Повече от достатъчно — каза Макрос. — Но така трябва да бъде. Когато се появи тук и аз… — Направи пауза. — Когато се появи тук, ще продължа този разговор, но трябва да се съгласите да не му казвате за това.

Накор и Магнус кимнаха. Миранда постоя неподвижно няколко секунди, после също кимна рязко.

Известно време съзерцаваха мълчаливо невероятния океан от звезди и газови облаци, обагрени в невъзможните цветове на космоса.

Накрая Накор каза:

— Срещнах някои хора.

Всички очи се обърнаха към него.

— Първо срещнах Боррик, от времето преди да стане крал, когато беше в Кеш и двамата се срещнахме за първи път. Беше странен разговор и още не съм сигурен дали разбирам напълно смисъла му.

Никой не продума.

— После срещнах Йорна, от деня, в който се появи за първи път в пътуващия панаир, където работех.

Изражението на Макрос стана сериозно, но лицето на Миранда показваше едва сдържан гняв. Жената на Накор, Йорна, бе научила от него всичко, което знаеше, и после го бе напуснала. Няколко години по-късно бе заживяла с Макрос и в този период бе заченала Миранда, но накрая бе избягала, оставяйки малкото момиченце с баща, неспособен да го отгледа. Макрос, който в началото не подозираше за силите на дъщеря си, я бе дал за отглеждане на друго семейство и се върна да си я вземе едва когато силите й се проявиха. Връзката им беше в най-добрия случай напрегната, понякога дори враждебна, и никога наистина близка. Миранда се бе примирила с това още в ранните си години и бе успяла да си изкове собствен живот, при свои собствени условия.

И все пак демонът в Миранда откри, че в нея се надигат противоречиви емоции. Споменаването на майка й пробуди неочакван гняв и онази част от нея, която беше Дете, осъзна, че макар Макрос да е бил лош баща, Йорна не е била никаква майка. Дете имаше чувството, че Миранда ще я погълне изцяло, ще отнеме завинаги демонското й наследство, затова започна да се бори, за да запази някаква частица самоличност в сложното двойно същество, в което се бе превърнала. Демонският гняв бе по същество просто нещо. Майката на Дете й бе преподала наченките на идеята за любов чрез драговолната си саможертва, но морето от бурни чувства, в което плуваше сега, бе далеч отвъд способностите на някой демон да се справи с него и тя започна да проумява нещо.

Миранда бе срещнала майка си за първи път като възрастна и онова, което се открояваше най-ясно в паметта й, бе, че жената изобщо

не я бе познала. Различни обстоятелства през годините бяха довеждали до пресичане на пътищата им. Сега, години след като майка й бе погубена от демона Джакан, Миранда откриваше, че още е ядосана заради това.

Попита тихичко Накор:

— Какво научи от тази среща?

— За това също не съм сигурен, освен че мъжете често правят големи глупости, защото смятат, че са влюбени. — Сви рамене. — Но това го знаех и преди да я срещна.

Макрос кимна.

— Тя умееше да… — Остави думите да заглъхнат, после започна отначало. — Един от талантите й бе да накара мъжа да си мисли, че е най-важното нещо в живота й, колкото и невероятно да изглежда това за един страничен наблюдател.

Накор кимна.

— Вярно е.

— И все пак — каза Магнус. — Ние се срещнахме с неща от миналото си, които до известна степен ни подготвят за какво? За това ли? — Махна с ръка.

— Това е само началото — повтори Макрос.

Миранда погледна Накор.

— Знам защо ние — посочи себе си и него — сме тук.

— Защо? — попита Накор.

— Видях… ще ви разкажа по-подробно, когато пристигне Пъг, но сега ще ви кажа следното: Дете и Белог никога не биха могли да видят това, което виждаме ние, или ще видим, или сме видели, мислете за него както си щете. Ние не можем да гледаме през човешки очи. Миранда и Накор никога не са могли да гледат през демонски очи. Моят урок се отнасяше до перспектива, нуждата да гледаш на нещата по различен начин.

— Изумително — отбеляза Накор.

— Това никога не ми е минавало през ума — рече Магнус, — но като го казваш сега, осъзнавам колко е вярно: вие двамата имате уникална гледна точка.

Мина още време, после изведнъж се появи вихърът и миг по-късно Пъг залитна от него и Накор и Магнус го уловиха. Миранда едва

се сдържа да не му се хвърли на врата и се задоволи само с нежно стискане на ръката му.

Пъг се огледа и възкликна:

— Макрос?!

— Истинският — отбеляза Накор. — Не водачът, когото срещнахме на брега.

— Здравей, Пъг — каза оригиналният Черен чародей. Обърна се и впери поглед в грандиозното зрелище. — Гледам от часове и когато трябва да разбера някои неща, те се появяват в ума ми. Имам да ви разправям много неща.

— Защо сме тук? — попита Пъг.

— Всеки от вас е получил указания, или поне напомняне за неща, които вече знаете, но може би сте пренебрегнали — каза Макрос. — Има сила, толкова необятна и могъща, че не се поддава на никаква логика. — Той направи пауза. — През времето, което прекараме заедно, ще узнаете много, но разберете, че цялата истина никога няма да бъде разкрита, по две причини. Първо, някои истини не могат просто да бъдат обяснени, а трябва да се научат, понякога чрез горчив опит. — Хвърли тъжен поглед към Миранда. — Други са просто непонятни. Много от онова, което се готвя да ви покажа, ще илюстрира този факт. — Погледна Пъг. — Да започнем с теб. Къде беше преди да дойдеш тук?

— Имах среща с първия си учител, Кълган — отвърна Пъг. — В една колиба, много подобна на онази, която имаше той в Крудий.

— На какво те научи той? — попита Накор.

— Когато се съмняваш, върни се към основите.

Накор погледна Миранда и каза:

— Че всичко е въпрос на перспектива.

Заедно погледнаха към Магнус.

— Че страхът от риска е гаранция за провал.

Накор се ухили.

— Аз научих едно-две неща, но не съм сигурен какви точно. Е, ще разбера. — Обърна се към Макрос и попита: — А сега какво?

Макрос се усмихна.

— Сега започваме.

Планетоидът се движеше, или пък вселената се движеше около него, защото видимото движение бе относително. Макрос заговори тихо, почти благоговейно:

— Това, което наричаме вселена, е невъобразимо огромно. — Описа дъга с ръката си, обхващайки осеяния със звезди мрак. — Ние виждаме само една мъничка частица от него.

Обърна се към четиримата.

— Всички вие сте стъпвали на чужди светове, крачили сте по Коридора на световете и сте живели в различни селения на битието. Но макар че без съмнение сте същества, пътували най-много в историята на Мидкемия, разстоянията, които сте пропътували, са като мънички крачки на щапукащо бебе в сравнение с крачещ великан, който е обиколил този свят безброй пъти. Дори по-малки…

— Той въздъхна. — Няма място за сравнение.

Махна с ръка и изведнъж се озоваха другаде. В небето над тях пулсираше обект с невероятна мощ, който изпускаше потоци от енергия от северния и южния си полюс, докато в сърцевината му гореше нажежена до бяло точица. Обгръщаше го тъмен покров от нещо, което може да бе прах, газ или милиони планети, смалени до прашинки от разстоянието — нямаше как да се прецени. Макрос посочи.

— Разстоянието от нас до тази звезда е хиляда пъти по хиляда пъти разстоянието от Мидкемия до нейното слънце. Ако стояхте на трилион мили над някой от полюсите, произвежданата от нея енергия би ви убила мигновено. Това е един от най-гигантските обекти във вселената, машина на съзиданието, ако щете. В пещта на тази пулсираща звезда се кове… всичко. — Той протегна ръка. — Ние самите се състоим от енергия и материя, сътворени на такова място, защото в някаква бъдна епоха тя ще избухне и енергията и материята ще се пръснат из необятния космос. — Посочи огромната пулсираща звезда. — А такива има милиарди. Милиарди.

— Това кара човек да се чувства незначителен — отбеляза Магнус.

— А не би трябвало — рече Макрос. — Едва съм започнал да ви показвам колко е важно вашето пътешествие и как безброй животи и невъобразими места се намират в ръцете ви.

— Какво искаш да кажеш? — попита Миранда.

— Всичко, което ще видим, всичко, което научим, е за да ни подготви за последната битка — рече Макрос.

— Нас ли? — попита Пъг.

— Доколкото ми бъде позволено — отвърна Макрос. — Тази малка частица от живота ми бе съхранена, но ми бе дадено много повече, отколкото съм си представял, като бях жив.

Накор се засмя.

— Много е странно да говориш за себе си в минало време.

— Още по-странно е да живееш в минало време, гарантирам ти — отвърна Черния чародей.

Миранда погледна чудовищния обект, увиснал в небето над тях.

— Гледам това нещо, тази звезда, но умът ми я отхвърля.

— Ние петимата може да притежаваме най-удивителните интелекти, що се отнася до магия, от всички, живели някога в Мидкемия — каза Макрос. — И все пак не знаем почти нищо.

Махна с ръка и изведнъж се озоваха другаде.

Заобикаляше ги величествена гледка на сияещ вихрещ се газ. В него се виждаха светли петънца, в които бавно се вливаха вълтопи от енергия.

— Небесна ясла — каза Макрос. — Океан от газ и прах, тъй необятен, че човешкият ум не може да го обхване. Ако започна да броя песъчинките на някой плаж, по една в секунда, ще ми отнеме тринайсет дни да стигна до милион. Да стигна до милиард ще ми отнеме трийсет и една години. А тук, в този океан от газ и прах, има много милиарди, милиарди песъчинки за броене.

— Невъзможно — промълви Магнус.

— Мащабът на реалността е отвъд способностите на един смъртен ум да го проумее изцяло. Можем само да си представяме частици от нея или да създаваме метафори и абстракции, които да ни помагат, но каквото и да си въобразяваме, че сме постигнали в проумяването на всичко това, истината е, че не знаем нищо.

Загледаха мълчаливо как газът се вие в бавни спирали навътре към раждащите се звезди.

Накрая Макрос каза:

— Милиарди мили прах, падащ навътре, и с времето няколко песъчинки се събират, привличат други песъчинки, докато накрая се получи нещо по-голямо от тях, гравитацията се усилва и продължава

да пада още прах и газ, което поражда налягане и в крайна сметка налягането става толкова голямо, че енергията се освобождава, създавайки…

— Звезди — довърши Магнус. — Виждаме раждането на звезди.

— Този величествен океан от звезди — каза Макрос и сцената се промени. Ярки светлинки в океана от газ и прах угаснаха, сякаш забулени с воал от сажди или рехава завеса от прозираща тъмна материя. — Тази прашна мъглявина е мястото, където се раждат слънцата като това на Мидкемия. Във вселената има милиони такива места.

— Но времето, нужно за създаването на това… — започна Миранда.

— Времето е илюзия — заяви Макрос. Посочи Пъг. — Научихме го, когато пътувахме назад във времето. Или поне това бе първият ни урок.

— Времето е илюзия ли? — попита Накор.

— Не още — каза Макрос. Държеше се като актьор на сцената на някой панаир, решен да остави пиесата да се развива с предварително определеното темпо. Махна с ръка и кръжащият газ сякаш ускори ход, започна да се движи все по-бързо и по-бързо, докато слънцето увеличаваше яркостта си. — Докато прахът пада, пространството между звездите опустява все повече. Или поне така изглежда.

— Какъв е смисълът на това, тат… — Миранда се спря. — Макрос?

Той се усмихна.

— Можеш да ме наричаш и по двата начина. Звездите стават все по-ярки и жизнени и започват да сменят цветовете си. Червени, сини, жълти, бели, мънички, неописуемо огромни, толкова много видове звезди. И подобно на онази гигантска пулсираща звезда, в тази мъглявина се образуват цели галактики.

— Защо ни показваш всичко това? — попита Магнус. — Абсолютно зашеметяващо е и си струва да се види само заради красотата му, но каква е целта ти?

— Да ви помогна да разберете залозите в тази космическа игра — рече Макрос. — Ето защо са се задействали силите зад мидкемийските богове и защо вие четиримата стоите тук с мен: защото ако се провалим в предстоящата борба, това ще изчезне.

— Ще изчезне ли? — попита Пъг.

— Всичко — звездите, световете, всяка искрица живот върху най-малката прашинка, носеща се около най-малката звезда в най-далечните кътчета на вселената — всичко това ще престане да съществува.

— Това не е просто краят на света — въздъхна Макрос. — Това е краят на всичко.

След кратка пауза Пъг попита:

— Какво да правим?

— Сега вече започваме с уроците — каза Макрос.

Небето около тях внезапно потъмня зловещо, газовите облаци застинаха неподвижно, но сега обагрени в мръсносиво и кафяво. Няколко светли точици в далечината придаваха усещане за измерения и форма, но иначе всичко бе студено и пусто.

— Ето как се предполага да свършат звездите — каза Макрос.

— Някои просто ще се свият и умрат, като угасваща свещ, докато други ще избухнат със себеунищожителна ярост и от тях ще остане само горещ газ, който се разпространява с невъобразима скорост. Той ще се носи в продължение на еони и в някакво невъзможно бъдеще ще се събере отново и ще поеме по пътя към прераждането си.

Макрос махна с ръка и небето се промени отново.

— Четвъртият кръг — каза Миранда.

Пъг кимна.

— Но Свирача каза, че той отива към края си.

— Ето как част от вселената загина от ръцете на Ужаса и ето какво ще стане с по-голямата част от нея, преди той да постигне целите си — рече Макрос.

— А какви са неговите цели? — попита Пъг. — От години се чудя.

— Всичко с времето си — отвърна Макрос. — Първо това.

Махна пак с ръка и картината се промени още веднъж.

— Звездите изглеждат различно — обади се Накор.

Макрос се засмя.

— Гледайте по-внимателно. Това не са просто звезди.

Една светла точка се уголеми, сякаш се носеха към нея, и те видяха как придобива формата на вихрещо се множество от светлини.

— Това е галактика! — възкликна Магнус.

— Всяка от тези светлинки — рече Магнус и посочи навън — е галактика. Милиарди са и във всяка от тях има милиарди звезди, а около много от тези звезди кръжат планети като Мидкемия, с живот на тях.

— Сега вече разбирам защо Коридорът на световете изглежда безкраен — каза Миранда.

— Защото е — отвърна Макрос. — „При Честния Джон“ е аномалия, място в Коридора, което обаче не е част от него, така че служи за нещо като отправна точка, център на Коридора. Но самият Коридор няма нито начало, нито край.

— Защото непрестанно се раждат звезди, което ще рече, че се раждат и планети — каза Магнус.

— Да — потвърди Макрос, доволен, че някой друг е изтъкнал това. — Така че врати се появяват, когато се раждат светове, и изчезват, когато свързаните с тях светове загинат.

— Добре де, вече ни разясни каквото искаше — намеси се Миранда, чието нетърпение започваше да избива на повърхността. — Вселената е огромно място. Може ли сега да обсъдим края на всичко, за който ни предупреждаваш?

— Точно тук нещата стават завързани — рече Макрос. — Защото колкото и да е огромна вселената… — Той махна с ръка.

— Градината! — каза Пъг.

— Където ние — ти, аз и Томас — гледахме сътворението.

— Наблюдавали сте сътворението? — попита Накор.

— Метафора — отвърна Макрос, — тъй като следващият етап от пътешествието засяга възприятието. — Погледна Миранда.

— Онова, което ми показа Свирача — поясни тя. — Перспектива.

— Има неща отвъд нашите възприятия, неща, които не можем да видим, чуем, пипнем, помиришем или вкусим, неща, за които можем само да заключаваме и гадаем. Тук Томас, Пъг и аз бяхме уловени в необикновено силно заклинание за обръщане на времето. — Макрос се усмихна при спомена. — А, за малко да забравя, с нас имаше и един много симпатичен дракон.

— Риатх — каза Пъг. — Тя наистина беше много симпатична. — После очите му се разшириха. — Тя долетя с нас в тази градина.

— Да? — попита Макрос и килна глава, сякаш чакаше да чуе още нещо.

— През един разлом в пространството.

Макрос кимна и каза:

— Драконите могат да летят през пустотата.

— Никога не съм знаел това — обади се Накор.

— Малцина го знаят. Драконите не мислят, просто го правят. Но тъй като могат, разполагаме с един от ключовете за спасението на вселената.

— А кои са другите? — попита Магнус.

— Елате с мен и ще разберете — каза Макрос и махна пак с ръка.

Внезапно се издигнаха от Градината, невероятно красив летящ парк, и се понесоха към растящия образ на сгради, алеи, дворци и паркове. Градският пейзаж се стелеше пред тях, сякаш се разгръщаше малко по малко, за да могат да го асимилират.

Кацнаха на голям, но празен булевард.

— Вечният град — каза Пъг.

17.
СЕВЕРНИТЕ ЗЕМИ

Братята дръпнаха юздите на конете.

Нито Ларомендис, нито Гуламендис бяха яздили през живота си и ускореното им обучение бе започнало, когато елфите от Елвандар ги доставиха благополучно до границите на своите владения близо до Небесното езеро.

В южния край на езерото, където то се оттичаше в Речната граница, имаше търговски пост, който бе сравнително активен от пролетното топене до първия сняг. Тук търгуваха джуджета от Каменните планини на север, елфи от Елвандар, хора от разположения на югоизток Ябон и ренегати, живеещи в северните земи. Отначало постът бил управляван от наталски търговец и оттогава на няколко пъти бе сменял собственика и името си — в момента се наричаше Постът на Брам, — но за всички в района щеше да си остане завинаги Небесния пост. Там елфите от Е’бар си купиха два издръжливи коня, сбруи и провизии за из път. Един мъж, Смайли, им изнесе половиндневен инструктаж как да хранят животните и да се грижат за тях. За щастие елфите имаха много добра памет, защото мъжът мразеше да се повтаря и мина бързо през темата за грижите и язденето.

Все пак братята се постараха и след два много неудобни дни му хванаха цаката как да се задържат върху седлото, без да изпитват непрестанни болки, и да насочват конете натам, накъдето искат да отидат. Усвоиха оседлаването и разседлаването, тимаренето и почистването на копитата, макар никой от тях да не бе съвсем сигурен какво търси, когато оглеждаха краката след дълга езда. Накрая Гуламендис реши, че трябва да се тревожат само ако следобед нещо изглежда различно от сутринта.

След още четири дни езда стигнаха до Стръмната клисура. Там трябваше да патрулира гарнизон от Ябон, но тези задължения бяха занемарени, откакто повечето боеспособни ябонци бяха заминали за сбора на юг. Няколкото хадатски села наблизо представляваха заплаха

за всякакви моредели, потеглили в голям брой на юг, но двама самотни ездачи, макар и да бяха много високи елфи, почти не заслужаваха втори поглед.

След като преодоляха един брод северно от езерото Исбандия, братята откриха пътя към град Харлех. От четирите града в Северните земи Харлех беше най-големият. Малко повече от голямо село според стандартите на Кралството, той бе достатъчно голям, за да се похвали с четири хана, няколко магазина, фурна и двама ковачи.

На южния вход за града имаше поставена голяма табела на различни езици. Гуламендис дръпна юздите.

— Какво мислиш, че пише?

— Като се има предвид къде се намираме — каза Ларомендис, — сигурен съм, че е някакво предупреждение да се държим прилично в случай, че се сблъскаме с онова, което минава за местна жандармерия. — Затвори очи за миг и хвърли едно заклинание.

— Аха — рече брат му. — Забравих, че можеш да правиш това.

Изведнъж надписът на табелата сякаш се измени в езика на таредел, повторен шест пъти. Гуламендис прочете на глас:

— „Влизате в Харлех“.

— Мисля, че се произнася „Харлийх“

— Лех, лийх, какво значение има? — Той продължи да чете: — „Влизате в Харлех. Прекосите ли тази линия, сте задължени да спазвате мира. Нарушаването му ще доведе до глоба, затвор, робство или смърт. Градски съвет на Харлех“.

— Определено са щедри в предупрежденията си към странниците — отбеляза Ларомендис.

Влязоха в града. В същото време от него излизаха група моредели, повели товарни животни. Неколцина хвърлиха поглед към двамата Звездни елфи, но никой не им обърна по-сериозно внимание. Двама мъже в една ковачница спряха работата си, за да се зазяпат в тях, тъй като досега в Харлех не бе влизал таредел.

Малка група странни създания стояха скупчени на един ъгъл, потънали в оживен разговор. Бяха облечени бедно, в прокъсани туники и панталони, но тежковъоръжени. Лицата им бяха що-годе човекоподобни или елфоподобни, с две очи, нос и уста, само че ушите им бяха заострени, кучешките им зъби стърчаха дори когато устата им

е затворена, а над веждите им имаше тежък костен ръб. Косата им бе черна и груба, а кожата им — синкавозелена.

— Таласъми — каза Ларомендис. — Чувал съм за тях.

Яздиха, докато не намериха хан, над чиято врата висеше табела с някакво животно, изрисувано с ярка сребърна боя.

— Това трябва да е „Сребърната видра“ — каза Гуламендис.

Никой от двамата не беше виждал видра, но вероятността в града да има два хана със сребърни животни на табелите бе малка.

Ханът беше претъпкан. Гуламендис и Ларомендис изтупаха от себе си праха от дългата езда и влязоха. На четирите маси се бяха разположили десетина човеци и две джуджета, затова двамата Звездни елфи се приближиха до тезгяха. Кръчмарят, набит мъж с белези по лицето, държеше тежка тояга, явно готов за всичко.

— Нещо за пиене?

Вратата се отвори и в хана влезе моределски воин. Огледа се и отиде в другия край на тезгяха.

Без да е сигурен какво трябва да каже, Гуламендис отвърна:

— Да.

— Какво? — попита кръчмарят.

— Казах да, бихме искали нещо за пиене.

— Имам предвид, какво искате да пиете?

— Аха — Гуламендис погледна брат си. — Какво ще пием?

— Вино?

— Нямаме — отвърна кръчмарят. — Разправят, че цялото вино от Юга било изкупено. Имаме ейл и спиртни напитки.

— Тогава ейл — заяви Ларомендис.

След секунди на тезгяха цъфнаха две големи калаени халби ейл.

— Десет медника — каза кръчмарят.

Братята се спогледаха. Бяха похарчили всичкото си злато за двата коня, макар да не се съмняваха, че търговецът в Небесния пост ги е изиграл. Но нито те, нито придружаващите ги елфи имаха голям опит с монетите на Кралството, затова бяха платили исканата цена. Ларомендис кимна, затвори очи и зашава с пръсти над тезгяха. Кръчмарят взе оттам нещо, пъхна го в кесията си и се отдалечи. Братята отпиха и Ларомендис каза:

— Хубав е.

— Да — съгласи се брат му.

Моределът, който стоеше тихо в другия край на тезгяха, се приближи до тях и каза нещо, което нито един от двамата не разбра. Като видя недоумението им, той премина на общия за елфите език:

— Простете ми, но не съм свикнал да говоря с чужденци. Казах, че е по-добре да приключите с пиенето, преди кръчмарят да е осъзнал, че в кесията му не достигат десет медника и сметките му не излизат.

— Забелязал си? — попита Гуламендис.

Моределът кимна и отвърна:

— Бях пратен да ви намеря.

— Нас ли?

— Освен ако няма други от Звездния народ, обикалящи из Харлех, значи да, пратили са ме да открия вас двамата.

— Кой те е пратил? — попита Ларомендис.

— Вождът на моя клан. Аз съм Чович от хамандиените, Снежен леопард. Вождът ми е Лиалан. Тя ме прати тук преди седмица. Беше ми наредено да чакам, докато в Харлех пристигнат двама таределі, а после да ви отведа в лагера й.

— Откъде е знаела, че идваме?

— Тя е Лиалан. — Чович кимна лекичко към кръчмаря, който претегляше в ръка кесията си. — Хайде, елате.

Те го последваха навън и видяха, че до техните коне е вързан трети.

— Яздете след мен — каза Чович. — Лагерът ни се намира само на няколко дни път на север.

Братята яхнаха отново конете и размениха погледи, в които се четеше опасение, че никога вече няма да спят в легло.

Яздиха три дни покрай бързи потоци, спускащи се от хълмовете, нагоре към обраслите в гори предпланини северно от пасищата, а после в по-гъстата растителност, покрила подножието на върховете, известни просто като Великите северни планини. Ако таределите можеха да се смятат за необщителни според човешките стандарти, то моределският им водач беше почти ням. Не обръщаше никакво внимание на братята, докато те споделяха удивлението си от откриването на нови неща, накъдето и да погледнат.

Ларомендис бе посещавал Мидкемия като разузнавач на народа си и тъкмо той бе този, който я разпозна като древния дом на елфите, така че беше пътувал из Кралството и бе влизал в човешките градове. Въпреки това много от видяното го изпълваше с почуда.

След като в течение на цяло поколение се бяха сражавали с демони между звездите и бяха виждали унищожаване на планети с магия, стомана и огън, гледката на първичната красота на Северните земи трогваше и двамата братя. Подобно благоговение бяха изпитвали единствено при посещенията си в Елвандар, само че чудото тук бе по-различно — природа, недокосната дори от елфите. Братята се дивяха на величествените лосове и стадата сърни, на кафявите мечки, а един следобед зърнаха в далечината северен лъв: приличаше се на една скала и медночервената му грива пламтеше на слънцето като огън. Орлите и ястребите, кръжащи над тях, бяха символи на свободата и красотата.

На третата нощ стигнаха моределски лагер, група ловци от клан, който Чович нарече Гръмотевичните бизони. Ловците им предложиха място край огъня. Подобно на Чович, тези Тъмни елфи бяха мълчаливи в близост до непознати, макар че изглеждаха любопитни за далечните си братовчеди от звездите. Чович говореше малко, но от време на време споделяше някое наблюдение. Преди да си легнат, каза:

— Те са любопитни как двама мъже, толкова едри и очевидно силни, имат деликатни ръце като на жени.

Братята приеха забележката мълчаливо, само се спогледаха. Точно преди да заспят Ларомендис прошепна:

— Намираме се сред диваци.

На четвъртия ден спряха пред наскоро издигната дървена палисада.

— Стигнахме — каза Чович, докато ги въвеждаше през портата. — Тук живеят хамандиените. Ние сме Снежните леопарди.

Братята останаха впечатлени от размера на общността. Зад палисадата имаше поне петдесет палатки. Една много голяма палатка от сшити кожи се издигаше насред малко сечище, а пред нея имаше ковачница, където един ковач обработваше желязо.

— Къде е Лиалан?

Чович посочи нагоре по една клисура, където конските копита бяха утъпкали груба пътека.

— Нататък. Ще яздите около половин ден, а после, ако се загубите, питайте.

Водачът явно смяташе работата си за свършена, така че братята поеха по клисурата. Когато излязоха от нея, спряха и Гуламендис промълви:

— Богове на звездите!

— Именно — отбеляза брат му.

Долу пред тях, в една плитка долина, имаше поне още триста палатки.

— Доста са, нали?

— И всичко това е един клан? — попита Ларомендис.

— Не мисля, че ще ни е трудно да намерим тази Лиалан — каза Гуламендис и посочи една огромна шатра на върха на възвишение, издигащо се над лагера.

Брат му кимна и пак подкараха конете.

Ездата щеше да е по-кратка, ако имаше пряк път, но докато стигнат до шатрата на Лиалан, слънцето вече клонеше към залез. Когато спряха отпред, двама стражи ги изгледаха с безмълвен въпрос.

— Мисля, че ни очакват — каза Гуламендис.

Братята слязоха от конете.

Единият страж влезе в шатрата и след малко се върна, отмести платнището и те влязоха.

Шатрата бе просторна, разделена със завеси на няколко помещения. Отвън изглеждаше като останалите, от припокриващи се кожи, окачени на дървени пръти, но отвътре бе достатъчно разкошна, за да задоволи дори вкусовете на един тареден. Под нозете им имаше пъстри вълнени черги и тежки кожи, които да пазят от студената земя долу.

Една жена ги чакаше изправена и двамата братя забелязаха властното й поведение. Поради височината си бяха принудени да се привеждат леко, но пред господарката на Снежните леопарди направиха пълен поклон.

— Добре дошли — каза тя с тих и мелодичен глас.

Покани ги с жест да седнат и самата тя също седна с едно елегантно движение. Братята се спогледаха. Тази жена не беше

дивачка. Би могла да се впише в най-смъртоносните политически игри на Регентския съвет, ако той още съществуваше.

— Идването ви бе предречено — каза тя.

Появиха се две млади моределски слугини и сложиха пред братята подноси с храна. Принц Калин им бе разказвал за моределското гостоприемство, така че всеки от тях взе деликатес от подносите и хапна. Това бе жест, който гарантираше тяхната сигурност, докато са под покрива на Лиалан.

— Значи знаете защо сме тук? — попита Ларомендис.

— Не — отвърна Лиалан. Всички елфи изглеждаха млади до последните четирийсет или петдесет години от живота си, така че тя явно бе стара според елфските стандарти, защото край очите й и в ъгълчетата на устата й имаше бръчици. Черната й коса бе леко прошарена по слепоочията, но тялото й още изглеждаше стройно и гъвкаво в червените вълнени панталони, блузата от фина кремава коприна и черната кожена жилетка. И двамата братя стигнаха до едно и също заключение: че тя може по свое желание да бъде зашеметяващо съблазнителна или ефикасно смъртоносна. Лиалан се усмихна и каза:

— Знаех само, че идвате. А сега, кажете ми защо.

— Предполагам, знаете — започна Ларомендис — как се завърнахме на този свят и за нашия град. Ако имате нужда от повече подробности, ще отговоря на въпросите ви, но засега нека започна с нощта, в която открихме, че сме предадени. — Той си пое дъх, сякаш искаше да съсредоточи мислите си върху болезнени спомени. — Ние спяхме, когато Тандареи, Майсторът на Древното знание на Клана на Седемте звезди, ни събуди и ни каза да го последваме. Облякохме се бързо, излязохме от жилището си и забързахме към главния комплекс на Регентския съвет и порталната зала. Когато стигнахме, там ни чакаха трима войници: капитанът на стражата Егун и двама от неговите хора. Тандареи каза: „Двамата с капитана видяхме нещо… което не е за вярване, но трябва да ни повярвате“. Единият от войниците рече: „Каквото и да разправя капитанът, то трябва да е вярно“ и другарят му кимна. Тогава Тандареи ни каза, че лорд-регентът е призовал в порталната зала създание от Запретеното.

— Запретеното ли? — попита Лиалан.

— Запретеното е всичко, известно само на най-доверените Майстори на Древното знание и… — Гуламендис хвърли поглед към

брат си — неколцина други за времето преди таределите да напуснат Мидкемия през войната на Древните срещу боговете, която хората наричат Войните на хаоса.

Лиалан кимна.

— Знанието за Древните се пази строго… Да, разбирам. Продължавайте.

Ларомендис поде наново разказа си.

— Ние бяхме запознати с достатъчно от Древното знание, за да разберем усложненията. Двамата войници знаеха само, че Запретеното е част от историята, недостъпна за Клана на Седемте звезди по регентски декрет още откакто сме напуснали този свят, но бързо осъзнаха, че е станало нещо ужасно нередно, и се довериха на мъдростта на капитан Егун.

— Горещо се надявахме — добави Гуламендис — такава да е реакцията и на останалите стражи. Лорд-регентът можеше да събере някои от най-могъщите владелци на магия в Съвета, но те са малко на брой. Повечето магьосници биха се противопоставили на всичко, свързано със Запретеното, така че от стражите зависеше накъде ще се наклонят везните.

Ларомендис кимна.

— Тандареи каза, че за известно време няма да липсваме на никого, така че трябва да потеглим още същата нощ към Елвандар. Трябваше да съобщим на лорд Томас, че ни е нужен в Е’бар, за да се справи с регента. Разберете, че самият Томас беше част от Запретеното: той е негово проявление.

Гуламендис добави:

— Аз знам за Запретеното повече от всеки друг елф, с изключение на Майстора на Древното знание, поради властта си над демоните, защото цялото познание за тях се смята за част от Запретеното. Единствената причина да съм още жив е, че уменията ми да призовавам, контролирам или унищожавам тези адски създания бяха важни във войната срещу демоните.

— Аз не бих разгласявала това нашир и надлъж — отбеляза Лиалан. — Дори сред шаманите на тези неща се гледа с лошо око. — Усмихна се. — В смисъл, биха ти набили главата на кол.

— Ясно. — Гуламендис продължи: — В началото на войната обвиняваха призоваващите демони за нападенията, преследваха ги и ги

избиваха. Кръгът на светлината — общност от учени, в която членувахме двамата с брат ми — бе против това и изпадна в немилост пред лорд-регента. Отначало ефективността на организацията бе притъпена, а накрая я разпуснаха изцяло. По онова време Тандареи беше много млад, както и Ларомендис, затова те избегнаха общественото клеймо и политическото очерняне, сполетели по-утвърдените членове.

Ларомендис кимна в знак на съгласие.

— Но все още гледат на нас с подозрение. Тандареи бе единственият от Кръга, който се издигна до важен пост, защото имаше могъщ наставник, всъщност неговия предшественик.

Гуламендис завърши:

— Един галасмант, Илдеран, ни прехвърли във флагова точка — магически маркер, оставен от разузнавачите, за да могат галасмантите да сътворяват портали до определено място и да са сигурни, че никой няма да се материализира във вътрешността на камък или на двайсет стъпки над земята.

— Аз бях този разузнавач — поясни Ларомендис. — Разположих флаговете, когато проучвах терена на север от долината след пристигането ни. Направих почти пълен кръг около Горчивото море при първата си разузнаваческа мисия за регента. Затова знаех пътя до Елвандар, нашата първа цел. Бяхме вървели около час, когато чухме глух тътен, нещо като много далечна гръмотевица. После изпитахме някакво странно чувство на отместване, от което едва не ни се замаяха главите. Затова се изкачихме на едно скалисто възвишение, по което не растяха дървета, и видяхме в южното небе червен лъч светлина, устремен към нощното небе.

— Какво беше това? — попита Лиалан.

— Нямах представа, докато едно човешко момиче, лейди Бетани от Карс, не пристигна в Елвандар. Тя носеше вести от Тандареи, а също така идваше да намери майка си и другите жители на Крудий, избягали от кешийците по време на войната. Тандареи е убеден, че лорд-регентът и последователите му са били унищожени до един в червения купол, след като призованият от тях Ужас е пристигнал в Е’бар.

— Подобаващ край за предателите — подхвърли Лиалан и махна презрително с ръка. — Значи намерихте кралицата на елфите.

— Да — отвърна Ларомендис. — Разказахме на нея и консорта й своята история и те решиха да я обмислят.

— Да я обмислят? — повтори предводителката на Снежните леопарди.

— Докато не пристигна лейди Бетани — каза Гуламендис. — С вестта от Тандареи. Тогава пристъпиха към действие: веднага пратиха четирима от своите Тъкачи на заклинания да помогнат на магьосниците в Е’бар, а по-късно ще ги последват и други.

— Колко типично за тях — рече Лиалан. — Размишляват. Обсъждат. Преценяват. — Въздъхна. — Живеят в свят, в който времето не тече, и… — Остави думите да заглъхнат. — Значи разбрахте какво представлява онази червена светлина?

— Маяк, или поне Тандареи смятал така — отвърна Гуламендис. — Казаното от лейди Бетани бе смущаващо, най-вече защото описанията бяха повърхностни.

— Продължавайте — нареди Лиалан.

— Някакви сенчести създания се измъквали от мехура светлина, заобиколил града — каза Ларомендис. — Стражите защитавали творците на магия и в крайна сметка унищожили тези създания, каквито и да са те. Знаем, че не са с демоничен произход. Сражавали сме се с демони твърде дълго…

— Значи тези същества…?

— Във вашето знание имате ли Запретено?

— Ако разбирам правилно въпроса ви, то не по начина, който имате предвид — каза предводителката на Снежните леопарди. — Предполагам, говорите за времето, когато сме робували на Древните? Не е Запретено да се говори за тези неща, просто не се приема добре.

— В смисъла с набиване на глави на кол? — попита Ларомендис.

Тя кимна.

— В двора на кралицата — каза Гуламендис — ни дадоха едно име. Гецвая.

Лиалан килна глава, сякаш заинтригувана.

— От кого го чухте?

— От една Тъкачка на заклинания сред елдарите: Джанил.

— Аха — рече Лиалан. — Продължавайте.

— Е’бар моли за магическа помощ в битката срещу тези създания от дим и сенки. Кралицата на Елвандар вече прати Тъкачи на

заклинания. Казаха ни, че във вашите кланове имате могъщи шамани, включително този Гецвая.

— Той е шаман на Ледените мечки, клана на моя племенник Аркан.

— Чували сме това име — отбеляза Ларомендис.

— Аркан ли?

— Той бил в Илит със сина на кралицата, Калис.

— Наистина ли? — Тя се умълча. После нареди на една прислужница: — Прати да повикат Аржуда.

Младата моределка излезе и Лиалан попита:

— Е, та какво казвахте за племенника ми?

— Лейди Бетани ни каза — рече Гуламендис, — че той срещнал принц Калис в Илит и по време на обсадата помагал за отбраната на града от кешийците.

— Убийството на човеци никога не е проблем — подхвърли шеговито Лиалан.

— Подробностите не са ми много ясни — продължи господарят на демони, — но Аркан пътувал по задачата да открие някакъв човешки чародей, а Калис, който разнасял съобщения за кралицата, решил да тръгне с него. Лейди Бетани каза, че потеглили заедно с двама човеци, мъж и жена.

Лиалан въздъхна.

— Толкова много смущаващи вести… Вие, народът от звездите, представа си нямате какво сте оставили зад себе си. — Приведе се напред. — И вие, и аз произлизаме от един и същи род. Били сме най-близки до Древните, нашите господари. Кралицата на Елвандар произлиза от онези, които са се грижили за този свят, и тяхната връзка с почвата е най-дълбока. Елдарите били библиотекари, учени, които се опитвали да поставят някакъв ред в безкрайния поток от плячка и артефакти, донесени на този свят от нашите господари, Повелителите на дракони. Но ние сме били тези, които са им служили, които са стояли до тях, топлили са постелите им, търпели са техните прищевки и гняв. — Тя пак се отдръпна назад. — И приличаме най-много на тях, както в доброто, така и в лошото. Когато се разразили Войните на хаоса и нашите господари полетели към своята участ, ние сме станали свободен народ, а вие, Звездните елфи, сте изчезнали. Просто сте си

тръгнали. — Погледна първо Гуламендис, после Ларомендис. — Ние сме останали, а вие сте избягали.

Братята се спогледаха.

— Учили са ни, че този свят се намирал под страшна угроза, бил на ръба на разрухата, затова някои от нашия народ, които владеели изкуството на галасмантията, отворили портал, за да избягат в свят, непознат за Древните.

— А нас ни изоставили тук — вметна Лиалан.

— Ние… не сме го учили по този начин — промълви Гуламендис.

— Естествено — каза Лиалан, после изсумтя: — Защо се бави този старец? — Приведе се напред да надзърне през откритие вход на шатрата, после пак се обърна към двамата тареде ли. — Това, което сме започнали: борбите, клановото съперничество, жестокостта, всичко то е било необходимо. Изковали сме народ от воини в кръв и огън и сме се борили за надмощие с нашественици от други светове: хората, джуджетата, орките…

— Орки ли? Не сме чували за тях — рече Гуламендис.

— Ние сме ги преследвали и сме ги избили до крак, с помощта на джуджетата — каза предводителката на Снежните леопарди. — Оставили сме по-дребните им събратя да живеят, стига да не ни се опълчват, ето защо таласъмите още ги има. Не сме закачали елфите в Елвандар, докато нашите млади не чули зова на тяхната кралица. — Тя погледна близнаците. — Връзките ни с този свят са дълбоки, защото ние сме първата раса след господарите ни, която е родена тук. При елфите в двора на Агларана тези връзки са най-силни, затова е естествено някои да чувстват влечението.

— Но ние не можем да допуснем това, защото сме свободен народ и никога няма да подвием крак пред тази жена. Някои от нас се опитали да подражават на господарите ни, а други били подлудени от своята амбиция. Трети се опитали да се уединят в горите на юг. Четвърти пък, отвъд морето, били толкова изолирани, че заприличали на хората около себе си. — Тя направи пауза. — Но нещата се менят. Ако откликнем на зова на Е’бар, ще получим разплата.

— Какво имате предвид? — попита Ларомендис.

— Вашият лорд-регент, в своето високомерие, ни прати посланик, който да ни учи как да се държим, ако някой от клановете ни

пътува южно от Речната граница. Позволи си да диктува условия на кланове, които са живели по тези хълмове и гори в Зеленото лоно от векове, докато вие сте летели сред звездите. Каза, че ако те се върнат у дома, трябвало да се преклонят пред него.

— Подозирам — рече Гуламендис, — че лорд-регентът вече няма да диктува условия на никого. Ако думите на Тандареи за видяното от него са истина, лорд-регентът и голяма част от Съвета са мъртви.

— Тогава ще си имаме работа с новите ви господари. Кой ще управлява?

— Нов Съвет — отвърна Гуламендис. — Вероятно Тандареи ще е следващият лорд-регент.

Разговорът им бе прекъснат от пристигането на много стар мъж в роба, който носеше огърлица от амулети.

— Господарке — каза той и се поклони.

— Това е моят шаман Аржуда. — Тя му даде знак да седне. — Разкажете му същото, което разказахте и на мен — заповяда и двамата братя повториха историята си.

Когато свършиха, шаманът мълча дълго, после каза:

— Мъчи ме безпокойство, Лиалан. Напоследък имам сънища и поличби. Посъветвах се с дима и надзърнах във водите.

— Какво видя? — попита тя.

— Времето, каквото го познаваме, свършва и новото време ще бъде изковано от чужди ръце, ако не действаме, но рискът е гибелен.

— Колко гибелен?

— Народът ни и всички наши родственици, независимо колко са променени или далечни, сме изправени пред бездна. От тази бездна се надига мрак, толкова тъмен, че може да е краят на всички ни.

Лиалан се умълча. За разлика от някои шамани, Аржуда не прибягваше към театралничене, за да придаде убедителност на предсказанията си. Уменията му не подлежаха на съмнение. Накрая тя каза:

— Джанил е пратила тези двамата да намерят Гецвая.

— Мъдро — рече Аржуда. — Той е сред малцината, които бих поставил над себе си в разбирането на тези неща.

— Къде е в момента Гецвая?

— На север — отвърна старият шаман. — Както заповяда баща му Аркан, Антеш поведе Ледените мечки обратно към ледените

полета, за да чакат времето, когато ще е безопасно да се върнат.

— Защо ли си мисля, че това време може и да не настъпи? — Тя стана. — Използвай сънната си магия, за да повикаш Гецвая и клана му на юг — нареди тя на Аржуда. — Можеш ли да го направиш?

— Мога да се опитам. Сънната магия между Гецвая и мен винаги е била силна, но добре ще е да пратите бърз ездач на север да търси Ледените мечки. Те смятат да навлязат в ледените полета при масива Черен лед, край бреговете на замръзналото море северно от Сар-Саргот. Оттам ще поемат на изток. Насечените ледени поля гъмжат от тюлени, моржове и ледени птици.

— Ще пратя бегачи, защото мисля, че шаманите на северните кланове трябва да се съберат. После трябва да съставим план за придвижване на юг.

— Значи ще ни помогнете? — обади се Ларомендис.

— Изглеждаш ми изненадан.

— Надявах се на помощ, но не я очаквах. Защо го правите?

— Защото нощем сънувам дракони — тихо отвърна тя.

Даде знак на двамата Звездни елфи да я последват и излязоха навън заедно с Аржуда.

Лиалан само махна с ръка и за минути из лагера плъзна вестта, че ще говори. Четирима силни моределски воини изнесоха подиум с три стъпала и тя се качи на него. След броени минути се бе събрала по-голямата част от народа й. Лиалан извика с изненадващо силен и ясен глас:

— Народе мой! Пратете вест до нашите братя и съюзниците ни за сбор. Пратете вест на човеците в Стръмната клисура, на хадатските племена в хълмовете на Ябон и на еледелите в Елвандар. Няма да ги закачаме, ако не пречат на минаването ни, но ще смажем всеки, който застане на нашия път.

— След пет дни по изгрев-слънце Снежните леопарди ще потеглят на юг. Ще минем през Стръмната клисура и земята на хадатите, а после покрай границите на Елвандар, за да стигнем в Е’бар и да помогнем на нашите обсадени братовчеди таределите! — Пое си дъх и извика: — Народе мой, приготви се! Снежните леопарди тръгват на война!

18.
ПЪТУВАНЕ

Джим Дашър се вкопчи в платното.

Ролдемският куриерски кораб „Лорд Арчибалд“ подскачаше по пенестите вълни, докато заобикаляше най-южната точка на Кралския остров — голям, гол и необитаем остров в най-западния залив на Кралско море. Това бе един от най-бързите военноморски съдове и следеше флотата на принц Оливър. Оливър бе получил от агентите си вест, че Саладор е тръгнал срещу Силден, което означаваше, че брегът между двата града ще е чист. Възнамеряваше да стовари армията си на благоприятно място, да я организира и да потегли срещу Едуард.

През последните няколко месеца Джим бе използвал всеки ресурс на свое разположение, за да узнае каквото може за плановете на Оливър. Принц Оливър от Маладон и Симрик му бе помогнал, като позволи на търпението си да се изчерпа. Последния месец бе станало очевидно, че Събранието на лордовете няма да короняса нов крал, докато не се появи един-единствен ясен претендент за трона.

Всички благородници с право на глас бяха събрали армиите си и се готвеха за бой или се бяха сврели в замъците си в очакване на изхода. Тъй като щяха да гласуват победителите, а загубилите щяха да са в окови или мъртви, отсега се знаеше, че страната победител в този конфликт ще определи новия крал.

Джим смяташе, че Събранието на лордовете като цяло е добра идея, когато претендентите са съгласни да разрешат различията си по мирен път; но когато няма ясно изявен фаворит и различните страни не желаят мирно уреждане на въпроса, се случваше ето това.

Оливър бе сключил сделка с Чадуик от Ран. Когато прахолякът се слегнеше, владенията на Чадуик вероятно щяха да нараснат значително, както и доходите му, и той щеше да е най-богатият и най-могъщ херцог в Кралството. Нещо повече, малоумният му син щеше да получи поста на Монтгомъри като граф на Риланон, на практика губернатор на главния остров, след като Монтгомъри бъде обявен за

Риланонски херцог — което щеше да стане веднага щом Оливър вземе трона и настоящият херцог на Риланон умре. А Оливър щеше да се погрижи последният да последва бързо първия, Джим бе уверен в това.

Беше също толкова сигурен, че срокът на управлението на Монтгомъри ще е кратък, само колкото да демонстрира прошка към бившите съперници, макар че Монтгомъри не представляваше заплаха за никого, и в крайна сметка старият Монти ще бъде заместен от някой от фаворитите на Оливър.

Това, което Оливър не знаеше, бе, че Джим Дашър Джеймисън, граф на това, баронет на онова, от време на време крадец, убиец и професионален лъжец, е подправял разузнавателните му данни. Вече повече от месец Джим прихващаше съобщенията от различни васали до Оливър и ги попроменяше тук-там. Отдавна бе научил, че най-добрата лъжа е онази, която е увита в истина. Така че вместо да обърква Оливър с откровена дезинформация, го залъгваше с леко променени истини.

Оливър очакваше да стовари безпрепятствено войските си на широката брегова ивица южно от Малаков брод, така че да се озове само на две мили от мястото, където Западният път пресичаше пътя между Саладор и Силден. Оттам щеше да потегли право на запад към Полята на Албалин. Очакваше и двата му фланга да са в безопасност, след като херцог Артър държи Силден и Саладор. Единствената заплаха идваше от Чарлз от Батира, след разкола между двамата, но тъй като единственият начин Батира да помогне на Едуард бе да мине през Силден, Артър Саладорски щеше да му попречи да стигне до него.

Още нещо, което Оливър не знаеше, бе, че докато корабите на Батира са струпани нагъсто около Риланон, развявайки гордо знамената си — изолирани и държани на място от съюзниците на Оливър, — Чарлз е взел назаем втора флота, а именно ролдемската. Сега той или вече бе при Едуард, или скоро щеше да е.

Беше се наложило крайно убедителната лейди Франсиезка Сорбоз да оказва постоянно давление на краля и това, в комбинация със собствения опит на крал Карол в отношенията му с Оливър, накрая го бе убедило, че Ролдем не може да остане неутрален в задаващата се гражданска война. Беше ясно, че ако Оливър завладее Островите,

веднага ще се превърне в заплаха за властта на Ролдем над Оласко, а може би дори и за самия главен остров.

В края на краищата крал Карол бе отстъпил от своя неутралитет и се бе обявил в подкрепа на Едуард. Ролдемската армия щеше да остане да пази главния остров, но флотата им в момента пренасяше съюзниците на Едуард, докато флотата на Батира висеше близо до пристанището на Риланон.

Джим се бе срещнал за кратко с Франсиезка в Саладор, и двамата дегизирани, и бе потеглил два дни преди нея. Доверяваше се на нейната хитрост и на способността й да се измъкне от града на Артър и да стигне до принц Едуард, но откри, че се тревожи за нея, и се мразеше заради това. Връзката им бе много сложна, тъй като тя беше единствената жена, която наистина е обичал, въпреки че на два пъти се бе опитала да го убие. Отклони мислите си от нея и ги върна към сегашните си планове.

Беше използвал цуранския глобус, за да стигне до Риланон, и откри, че флотата на Едуард е заминала. След като остави дядо си, прибегна до услугите на талантливия млад магьосник Донато да го прехвърли обратно в Риланон след кратка среща с крал Карол, за да затвърдят съюза между Островите и Ролдем, а после се върна да вечеря с дядо си.

На следващата сутрин още в зори се качи на борда на „Лорд Арчибалд“. След като капитанът прочете писмото-пропуск на Джеймс, подписано от самия крал на Ролдем и подпечатано с кралския печат, в което се заповядваше всеки да оказва помощ на приносителя, корабът вдигна котва и Джим пое по пътя си. За по-малко от три дни настигнаха флотата на Оливър и започнаха да я следват отдалеч. Виждаха платната на последните кораби до момента, когато стигнаха Кралския остров, където флотата на Оливър зави на север, към брега южно от Малаков брод, а „Лорд Арчибалд“ се насочи на юг, към Саладор.

Не за първи път на Джим му се прииска проклетият глобус да имаше повече възможности или да можеше някак си да усвои този магьоснически номер да прескача, където си ще. Но пък поне пристигаше в Саладор, след като армията на Батира го бе окупирала. Докато чакаше корабът да пристане, Джим за стотен път прецени нещата.

Оливър щеше да свали армията си на брега, без да срещне съпротива, и до него щеше да стигне вест, че всичко върви по план. Единствената разлика щеше да е, че когато Оливър навлезеше в Албалин, щеше да открие, че има срещу себе си два пъти по-голяма армия, отколкото е очаквал, и няма изгледи да получи помощ от Силден или Саладор.

И все пак Джим се тревожеше. Историята бе пълна с битки, в които по-малката армия е победила. Най-голямото предимство на Оливър се състоеше в това, че ядрото на армията му се състоеше от обръгнали в битки войници от Източното кралство, гадни копелета, закалени в дългогодишни сблъсъци по границата. Армията на Едуард пък се състоеше главно от западняци, а тяхната основна задача бе да водят схватки с неорганизирани разбойници и банди таласъми и от време на време да участват в някое кръчмарско сбиване на границата между съперничещи си гарнизони.

Най-голямата му грижа бе как ще реагира Артър Саладорски на вестта, че градът му е завладян. Тази сценка зависеше от това дали един решителен командир на име Дю Гал ще удържи Силден две седмици и дали после Артър ще се втурне на изток, щом чуе за падането на Саладор. Най-лошият кошмар на Джим бе, че Артър завладява Силден преди пристигането на ролдемския кораб със зеления флаг или пък че на връщане към Саладор начело на армията си се натъква право на силите на Оливър и се присъединява към тях.

Когато градът се появи пред погледите им, корабът почна да забавя ход. Джим щеше да слезе в Саладор и да види дали Франсиезка е заминала благополучно, както и да разбере какви новини от Силден са достигнали до тукашния гарнизон. После щеше да намери кон и да се отправи към Полята на Албалин. Беше направил всичко по силите си и сега играчите заемаха предварително определените им места на дъската.

Нямаше какво друго да направи, освен да бъде до своя крал, когато Едуард победи — или да загине заедно с него.

В Саладор цареше хаос, както всъщност бе очаквал, но степента на този хаос го притесни. Мина покрай рота ролдемски войници, разположени на пристанището да пазят корабите, а после започна да се оглежда за някакъв признак кой командва тук. Видя на ъгъла отряд войници от Батира и тръгна към тях. Един ефрейтор се опита да го

прецени по дрехите му и реши, че неутралното отношение е най-подходящо.

— Сър?

— Къде е херцогът на Батира? — попита Джим.

— Замина преди няколко дни с по-голямата част от армията. — Ефрейторът се огледа, сякаш го беше страх да не ги подслушват. — Доплавахме тук и открихме само двеста градски стражи — повечето наборници — и някакви дръвници горе в замъка на херцога, които се опитаха да се правят на герои. След около четири часа градът беше в ръцете ни. Не ми е работа да говоря лошо за високопоставените, но жена ми и децата ми биха бранили тоя град по-сърцато. Сякаш саладорският херцог е нямал представа, че някой може да съзре възможност в един незащитен град.

Джим се усмихна.

— Струва ми се, че е бил дезинформиран.

— Вижте, не казвам нищо за акъла му, все пак той е херцог, но ми се струва, че когато водиш армията си някъде другаде, е най-добре да оставиш у дома достатъчно бойци, за да си сигурен, че ще има къде да се върнеш, ако ми схващате мисълта.

— Схващам я. Кой командва тук?

— Капитан Ронсар. Той е комендант на града и командир на местния гарнизон. В казармата е.

— Благодаря, ефрейтор.

Джим тръгна към казармите. Напрежението в града кръкреше току под точката на всеобщ бунт. Надушваше го във вятъра.

Без съмнение херцог Артър бе напуснал града с помпозно шествие, демонстрирайки увереност — мъже в цветовете на Саладор, потеглили на завоевание в името на новия крал. Сигурно бе имало какви ли не слухове, а на онези търговци, курви, просяци и крадци, които не бяха последвали армията, им бяха текли лигите при мисълта как победоносната войска ще се върне у дома, натоварена с плячка. После, няколко седмици по-късно, друга армия влиза в пристанището под прикритието на нощта и остатъците от местния гарнизон са надвити с лекота. Една вечер гражданите си лягат със знамето на Саладор, плющящо дръзко на вятъра, а на сутринта се събуждат и виждат, че над главите им се вее златисто-черният флаг на Батира. Онези, които могат да четат, намират декрети, заковани на всеки ъгъл,

че градът е във военно положение, обявено от херцога на Батира в името на Короната.

Изведнъж стоките стават дефицитни, защото всичко, което не е конфискувано от Батира, бива скрито. Хората са обзети от страх и въпреки че се поддържа ред, това става под заплахата от насилие от страна на нашественическа армия.

Джим знаеше, че ще е нужно умело ръководство, за да се избегнат бунтове, плячкосване и масови кръвопролития по време на окупацията. Докато вървеше покрай южната порта, подмина странна група зяпачи. Бяха старци и момчета, но нямаше нито един между петнайсет и петдесет години. Жените се бяха събрали на групички и шепнеха, сякаш се бояха да не ги подслушват. Той осъзна, че ден-два след като с Франсиезка бяха напуснали града, се е провела някаква мобилизация и сега не се виждаше нито един мъж в боеспособна възраст, който да не е в униформа. Това не означаваше, че в града няма опасност от насилие — старците и младите жени можеха да се развилнеят по улиците също толкова лесно като тайфа пияници. Имаше вероятност от масов бунт.

Джим стигна до казармите и помоли да го упътят към капитана. Намери кабинета му и един дневален съобщи за него.

— Да? — попита нетърпеливо капитанът.

— Пристигнах току-що с ролдемски куриерски кораб, капитане. — Джим му подаде един пергамент и зачака.

Капитанът го прочете и цялото му държане се промени.

— Милорд — каза той и му го върна. Това бе картбланш, написан от самия Джим, подписан от дядо му и носещ херцогския печат.

— Какво е положението в Саладор?

— Каквото без съмнение сте го видели. — Капитанът стана иззад бюрото си. — Градът е на ръба на бунт. Дал съм заповед, ако избухнат безредици, хората ми да се изтеглят в казармите.

— Правилно — отбеляза Джим.

— С какво мога да ви помогна, милорд?

— Трябва ми кон.

— Момент — каза капитанът. Взе перо, наведе се над бюрото да напише заповед, после я подпечата и му я връчи. — Изберете си някое

животно от конюшните, макар че ще съм ви благодарен, ако подминете големия сив скопец — това е моят кон. — Усмихна се.

— Ще взема друг — отвърна Джим. — Кажете ми, срещали ли сте една дама от Ролдем тук?

— Не, доколкото знам — рече капитанът. — Както разбирам, става дума за конкретна дама.

— Да — каза Джим. Франсиезка сигурно бе намерила начин да се измъкне от града преди пристигането на Батира. Иначе със сигурност би се свързала с него.

Вик отвън ги накара да отидат до вратата. Някакъв страж дотича и докладва:

— Капитане, голяма колона прах иде от север.

— Това не може да е хубаво — промърмори капитанът.

— Но може да не е и лошо — отбеляза Джим. — Позволявате ли да дойда с вас?

Предвид ранга на този загадъчен пътник и картбланша, който носеше, капитанът осъзна, че искането на разрешение е само любезност, но я оцени и кимна.

Качиха се на северната кула и се взряха на север.

— Голям отряд — каза капитан Ронсар.

Прашният облак нарастваше.

Един от лостовите се обади:

— Това е цяла армия, сър!

— Какво знаме развяват?

— Не го виждам още, капитане.

Времето се точеше, а Джим чакаше. Ако нещата в Силден бяха минали по план, заплахата не бе голяма. Но ако не бяха, приближаващата се сила можеше да донесе катастрофа за принц Едуард и Кралството.

Накрая лостовият каза:

— Не развяват никакви знамена, капитане, но са облечени в цветовете на Саладор!

— Кой язди в авангарда? — попита Джим.

— Не виждам никакви офицери, сър. Конниците са по фланга и се движат ходом, за да са в крак с пешаците.

— Добре — каза Джим. Обърна се към капитан Ронсар. — Очаквам да откриете, че тази армия е под командването на някой

капитан, лейтенант или дори сержант. Ще се изненадам, ако е останал и един благородник.

— Не ви разбирам, сър.

— Това е саладорската армия. Прибира се у дома без херцога.

— Мислите, че херцог Артър е мъртъв?

— По-скоро търси начин да заобиколи Батира и да намери убежище при Чадуик от Ран. — Джим тръгна към стълбите. — Ще отида да взема коня си, просто за в случай, че командирът на тази армия е в лошо настроение. Но ако съм прав, до края на деня ви предстои да приемете капитулацията на много хора. Обещайте им каквото е нужно, но запомнете с неизплатените надници. Претършувайте жилището на херцог Артър — той е мислил, че ще се върне, затова очаквам голяма част от личното му имане да е скрито някъде там, най-вероятно в съкровищница близо до личните му покои или в долните части на тъмницата. Погрижете се тези мъже да бъдат разоръжени, нахранени, напоени — не твърде много — и да им се плати, и няма да имате неприятности. Може дори да назначите някои от тях да пазят собствения си град.

— Не съм сигурен, че в думите ви има някакъв смисъл, милорд — каза Ронсар, но Джим вече бе изчезнал и капитанът отново насочи вниманието си към приближаващата армия. — Искам веднага щом този благородник излезе през портите, да ги затворите, докато не разберем каква е тази работа.

Джим заобиколи приближаващата се армия далеч от север, но все пак достатъчно близо, за да прецени, че тя няма да създаде проблеми на капитан Ронсар и гарнизона му. Войниците изглеждаха уморени от битки и просто искаха да се върнат у дома. По отсъствието на наемниците Джим разбра онова, което го интересуваше: Силден бе устоял на атаката и саладорската армия се бе изтеглила. Ако останеше жив до края на предстоящата война, по-късно щеше да прочете докладите и да пресее подробностите, но знаеше, че когато всичко това свърши, трябва да издири един офицер от силденската армия — рицар-маршал Джофри дю Гал — и да му благодари лично. Беше го оставил в много лоша ситуация, но Джофри явно се бе справил с нея по най-добрия начин.

Селата по пътя на армията, между брега и Полята на Албалин, бяха изоставени, както и очакваше Джим. Селяните притежаваха вроден усет кога се задава беда и обикновено изчезваха от пътя на приближаващите се армии. Горите на север и юг от пътя сигурно бяха осеяни с лагери и импровизирани селца. Тези хора имаха вековен опит в бързото издигане на колиби. Някои от селцата можеше дори да се превърнат в постоянни селища.

Пътят за Саладор пресичаше пътя от Малаков брод и за тази точка се приемаше, че дели Източното от Западното владение на Кралството. Джим заобиколи кръстопътя от югозапад, тъй като Оливър без съмнение щеше да е оставил някоя рота да пази тук.

Спря и се загледа надолу по пътя. След няколко седмици принц Оливър и армията му щяха да маршируват горе-долу през мястото, където сега Джим седеше на коня си. Около седмица по-късно щяха да прехвърлят едно възвишение и пред тях да се ширнат поля, наскоро ожънати и празни, с един скалист хълм, издигащ се на север. Върху този хълм имаше стара крепост, изоставена още преди векове — първата крепост на Кралството в онова, което по-късно щяло да се превърне в Западното владение. Наричаше се Кулата на Албалин и точно тя даваше името на полята долу.

Там Оливър щеше да се озове в подножието на измамно дълго възвишение: щеше да му се наложи да щурмува по нанагорнището към окопаната армия на принц Едуард. Ако всичко минеше по план, битката щеше да свърши за ден и Оливър щеше да се разбие в позицията на Едуард.

Поне такъв беше планът на Джим, както и надеждите му.

Само че Джим Дашър беше реалист и знаеше, че никога нищо не върви по план.

Пришпори коня си и продължи по пътя си.

Единият от двамата часовои попита:

— По каква работа?

Без да каже нищо, Джим му подаде пропуска си. Стражът го погледна и го предаде на другаря си. Джим осъзна, че никой от двамата не умее да чете, и каза:

— Съобщение за принц Едуард от херцога на Риланон.

Тъй като бе сам и едва ли представляваше заплаха за принц Едуард, който бе заобиколен от няколко хиляди войници, стражите му махнаха да минава. Той потегли в бавен тръс, а очите му шареха по терена. Десетки неща привлякоха вниманието му — дребни отклонения от картите, които го подтикнаха да премисли възможната бойна стратегия, но той се насили да спре: тук имаше цяла палатка генерали, маршали, херцози и един принц, за да водят тази битка. Едва ли би могъл да забележи нещо, което те да са пропуснали.

Когато стигна до армейските линии, един капитан, който можеше да чете, хвърли поглед на документа му, махна му да минава и посочи шатрата на принца. Там един лакей взе коня му, а Джим влезе вътре. Посрещнаха го няколко познати лица. Той се приближи до принц Едуард и се поклони.

— Ваше височество.

— Лорд Джеймисън — каза принцът. — Надявам се да носите добри новини.

— Толкова добри, колкото могат да бъдат по време на война. Оливър следва дирята, която му оставихме, като куче, погнало заек. — Той свали брониираните си ръкавици и прие подадената му чаша вино. — Добро е — каза, след като отпи. Огледа стаята и кимна за поздрав на присъстващите.

При принца бяха херцозите на Ябон, Даркмоор, Батира, Крондор, долината на Дърони, Съдърленд, Силден и Крудий, заедно с дворцовите офицери. Джим забеляза братовчед си Ричард да стои до херцога на Крондор и му кимна. Не харесваше особено братовчед си, но го уважаваше и беше изненадан да го открие тук. Десетина командири чакаха вест за приближаването на армията на Оливър от изток и преглеждаха наново плановете си, за да са готови за всякакви случайности.

Джим се обърна към принц Едуард.

— Напуснах Саладор преди три дни, след като следвах флотата на Оливър до мястото на дебаркиране. Както очаквахме, те слязоха на брега на изток от Западния път.

— Кога ще са тук?

— Ако не протака и не се мотае много, две седмици, максимум три. Има коне, страдащи от морска болест, а хората му твърде дълго са се застояли в казармите. Ще трябва да се погрижи за снабдяването, да

прати разузнавачи и да разположи патрули по периферията. Но най-важното, трябва да установи база за похода си. Трябва да разтовари много припаси и да е готов да докара още, ако кампанията се окаже дълга.

— Колко души са? — попита херцогът на Даркмоор.

— Силден му струваше повечето от западните наемници — отвърна с усмивка Джим. — Не им хареса да се бият и да не им се плаща. Освен това загуби Саладор, който е около две хиляди души. Но с него са цял Маладон и Симрик, източните наемници, както и Долт, Юпер, Тибурн, Тимонс и Ромни.

— Ами Ран? — попита Едуард. — Чадуик е сключил сделка с Оливър, нали така?

— Всичките ни разузнавателни сведения сочат, че е така — отвърна Джим. — Чадуик не е с Оливър, но това не означава, че не прави поразии другаде.

— Без армията на Чадуик можем да ги смажем — заяви херцогът на Ябон.

— Владетелю на Крудий — каза Едуард, — виждам на лицето ви същото изражение като на баща ви, когато имаше да каже нещо, но не му се искаше да го казва.

Хал бе стоял мълчаливо отстрани, тъй като бе най-младият херцог в палатката, но се мръщеше на забележките на Джим. Сега пристъпи с малко смутен вид към картите и постави картата на бойното поле над тази, която бе използвал Джим.

— Ако аз бях принц Оливър, нямаше да тръгна по този път, както очакват от мен, а щях да чакам, да се бавя, може би да пратя няколко патрула на запад, за да ви тормозят.

— Защо?

— За печелене на време — отвърна Джим Дашър и погледна Хал.

— Очакваш да пристигне Чадуик от Ран, нали?

— Не с кораб — каза Хал. — Ако Чадуик е потеглил веднага след като са постигнали договорка с Оливър, бавно и спокойно, без да скапва хората си с двайсет мили на ден, а наполовина по-малко, би трябвало да се намира някъде тук.

Отново зашумоляха карти и пръстът на Хал бодна в град Слууп.

— Лорд Ромни вече е потеглил да заеме мястото си до Оливър, така че Чадуик може да прекара цялата си армия през южната част на това херцогство, без да го забележи никой, освен няколко фермери. После ще продължи по стария път за извозване на дървени трупи от Слууп, по края на Тъмни лес, до Сетанон.

— И ще ни връхлети в тил, когато битката започне — отбеляза принцът. — Никой никога не е обвинявал Чад в глупост и ако се приближи оттам… — Той поклати глава.

Джим затвори очи.

— Това не го предвидих.

— Не можеш да предвидиш всичко — обади се един женски глас от сенките в ъгъла на палатката.

Дълбоката загриженост на лицето на Джим се смени с широка усмивка. Без да поглежда натам, той каза:

— Радвам се, че милейди е стигнала без проблеми до принца.

Лейди Франсиезка се засмя.

— О, имаше малко проблеми, но нищо прекалено затруднително.

— Приближи се до Джим и добави: — Политиката на вашия народ в момента е в такова състояние, че според мен младият лорд Хенри е прав. Защото ако и вие, и Оливър паднете в битка…

При мисълта, че е пропуснал нещо толкова очевидно, Джим трепна.

— Чадуик ще поиска примирие, а двете страни няма да има кого да подкрепят, така че войната свършва и той…

— Остава единственият законен претендент за трона и пълен господар на бойното поле — довърши Едуард. — Монтгомъри не би посмял да оспори претенциите му дори и с подкрепата на дядо ти. — Взря се за няколко дълги секунди в Хал, но младият херцог не каза нищо.

— Как ще се справим с това? — попита херцогът на Ябон.

Заговори Хал.

— Ще отведа достатъчно хора в Сетанон и ще чакаме. Мога да го забавя дотолкова, че когато стигне тук, битката вече да е решена. Или дори да не е, той да не се окаже решаващият фактор.

— Колко хора ти трябват? — попита Едуард.

— Мога да се справя с моите хора от Крудий и още един гарнизон. — Хал погледна към ябонския херцог.

— Вземи Ламът — каза херцогът. — Вълците са най-добрите войници в херцогството ми. — Ухили се срещу принц Едуард. — Повечето от тях имат цурански предци. Знаете какви жилави копеленца са.

— Кога тръгваш? — попита Едуард.

Хал огледа картата.

— Ако предвижданията на Джим за движението на Оливър са верни, разполагаме с предостатъчно време. Десет дни, за да стигнем до Сетанон… — Той пресметна. — Това ми дава достатъчно време да възстановя замъка там — заяви с усмивка.

— Едва ли — каза Джим. — Но със сигурност ще имаш време да построиш укрепление, което той не може да си позволи да остави в тила си.

— Добре — каза принц Едуард. — Ще обсъдим от какво имаш нужда и ще се погрижим всичко да е готово, когато дойде време да потеглиш. Кой е адютантът ти?

— Брат ми Мартин — отвърна Хал. Мартин и Брендан чакаха в херцогската шатра на Крудий, същата, която бе използвал някога баща им. Брендан бе пристигнал с помощта на Руфио и наваксваше със знанията си за ситуацията тук, след като бе разказал на принца на Крондор за събитията в планините Сиви кули. — Бих искал да взема и Тай Хокинс.

Джим кимна.

— Добре. Направи го четвърти в командването, след брат ти и графа на Ламът.

— Значи може да се смята за капитан Хокинс — каза Хал.

— Ще пратя вест до графа на Ламът — обади се ябонският херцог.

— Благодаря, милорд — каза Хал. Обърна се към принц Едуард. — Бих искал да оставя най-малкия си брат Брендан тук… Предпочитам един от нас да остане извън битката за момента, ако не възразявате?

— Естествено. — Принцът разбираше, че споменът за загубата на баща му е още пресен в ума на Хал и да изложи и двамата си братя на риск заедно със себе си му се струва прекалено.

— Ако разрешите да се оттегля, ще започна да съставям план.

— Разрешавам. — Хал излезе забързано, а принцът каза: — Ако ми позволите, милорди, трябва да поговоря насаме с лорд Джеймисън.

Херцозите и придружаващите ги офицери се поклониха, както и лейди Франсиезка, но принцът каза:

— Вие останете, милейди.

Даде знак на най-доверените си съветници — рицар-маршала на Крондор, херцога на Крондор и собствения си адютант — и показа с жест да им налеят вино, докато сядаше на походния си стол. След като виното бе поднесено, нареди на слугите да излязат и каза:

— Погрижете се да не ни безпокоят. — Когато се увери, че около него са само най-доверените му съветници, попита: — Ще преживеем ли това?

— Вероятно не всички, ваше височество — рече Джим Дашър. — Оливър разполага с някои от най-жилавите войници в Източните кралства под знамената си, а Чад държи границата, така че неговите мъже не им отстъпват по нищо. Ако младият лорд Крудий не забави Чадуик, ще ви се наложи да браните северния си фланг срещу някои от най-коравите войници северно от Кеш.

— Ако ми позволите, ваше височество — обади се Ричард Джеймисън, — бих искал да командвам северните части.

Едуард хвърли поглед към крондорския херцог, който му кимна, и каза:

— Имате командването, сър.

— Значи сега ще чакаме — промърмори Джим.

— Все още имаме числено преимущество — отбеляза херцогът на Крондор.

— Да — съгласи се Джим, — но съвсем малко, ако Чадуик пристигне в що-годе добра форма. А дори и без него армията на Оливър е костелив орех.

— Знам — каза Едуард. — Когато младият Хенри и отрядът му потеглят, бих искал да ги последва патрул, който да разположи постове по пътя, така че веднага след като стане ясен изходът в Сетанон, да го узнаем.

— Да, ваше височество — отвърна херцогът на Крондор и махна на Ричард, който каза:

— Ще се погрижа за това. — И се оттегли.

Половин час посръбваха вино и си бъбреха, а после Едуард заяви:

— Чувствам тежестта на годините си. Ако не възразявате, искам да остана за малко насаме с лейди Франсиезка.

Останалите си взеха довиждане, но докато Джим се обръщаше да си тръгне, Едуард каза:

— Лорд Джеймисън, изчакайте за малко.

Когато тримата останаха сами, престорената умора на принц Едуард изчезна и той каза:

— Вие двамата носите най-голяма отговорност за всичко, което ще се случи, и на света има може би четирима души, които знаят за това. — После добави с усмивка: — Проклети шпиони.

Франсиезка запази безизразна физиономия, но Джим се засмя.

— От какво се нуждаете този път, ваше височество?

— От способността ти да виждаш бъдещето, Джим. — Едуард погледна лейди Франсиезка. — Вие сте рядък бисер, милейди, и Карол е щастлив, че ви има. Служите добре на народа си.

— Благодаря, ваше височество.

— Дръпни насам един стол за дамата — нареди Едуард на Джим и му даде знак да вземе и един за себе си.

Когато вече седяха, Джим наля последното вино и Едуард каза:

— Ролдем ще спаси Островите от хаос, но планираме дързък ход. — Погледна Франсиезка. — Изпитвам единствено уважение към вашия крал, още откакто двамата бяхме момчета и той ме тормозеше в университета.

— Никога не съм чувала тази история — отвърна Франсиезка.

— Карол беше буен младеж — започна Едуард. — Тормозеше ме, защото той бе принцът наследник на Ролдем, а аз бях само син на придворен херцог, само че никога не би позволил на другите момчета да ме тормозят. След известно време тормозът спря, но продължихме да прекарваме време заедно. Мисля, че тъй като никой не отказваше на принца наследник на Ролдем, тормозът му е бил просто начин да изпита куража ми. Има два вида сила — добави той, размишлявайки върху отминалите години. — По-очевидният вид е властта и способността да я упражняваш, но другият е издръжливостта, способността да устояваш на чуждата мощ. Веднъж Карол ми каза, че

готовността ми да търпя онези глупости го е научила на това. Още от университета сме близки приятели. Вашият монарх е добър човек.

— Както и вие, ваше височество — отвърна Франсиезка.

— Аз съм само заместник — каза Едуард. — Аз съм като чучело, заместващо жениха на кралска сватба, което стои неподвижно и не се оплаква, когато го боднат с карфица, докато истинският жених е на лов или в двора, или прави каквото там правят принцовете и кралете преди сватбата си. Ще бъда или крал, или мъртъв принц, но никой претендент от Източните кралства няма да седи на трона на Островите. — Той въздъхна. — Аз съм Кондуин по майчина линия, и то не с много. Това щеше да е достатъчно, ако бях благословен със синове, но не съм. — За миг на лицето му се изписа копнеж. — Онзи младеж, Хал… толкова прилича на баща си.

— Прекарах известно време с него — намеси се Франсиезка. — Той е… необикновен.

— Ако оцелее при срещата си с Чадуик, искам да е близо до мен, когато се изправя срещу Оливър.

— Ще му кажа — обеща Джим.

— Сигурно осъзнавате — обърна се Едуард към Франсиезка, — че щедростта на вашия крал изложи и двата ни народа на риск.

— Не голям — отвърна Франсиезка. — Макар че народите ни пострадаха заради онези ужасни самозванци, Кеш пострада най-силно. Половината му армия бе пратена към Далечния бряг и Свободните градове, а другата половина — да подсили северните граници, и сега е започнала типичната кешийска кървава политика. Легиони бързат на юг, за да се справят с хаоса южно от Пояса, а в същото време тези, които са останали в Конфедерацията, се опитват да заграбят земята на онези, които са пратени на Далечния бряг. Цари пълен смут и объркване.

— Няколко години ще се занимават само с вътрешните си работи, сигурен съм — отбеляза Джим. — Не очаквайте нищо повече от неодобрителна нота от кешийския посланик, когато всичко това свърши. Докато сме в здрав съюз с Ролдем, Кеш няма да направи нищо повече, освен да се оплаква.

— Тогава хайде да поговорим на политически теми, за държавни бракове и всички други проблеми, които могат да се окажат спорни,

ако Оливър надделее и главата ми свърши на някоя пика. — Едуард въздъхна. — Нощта може да е дълга. Пратете да донесат още вино.

Джим кимна, стана и тръгна към входа на палатката. Най-хубавото у Едуард, принца на Крондор, беше, че е единственият претендент за трона, който не желае короната. Точно това го правеше идеален за нея.

19.
МАГИЯ

Тандареи замахна с меча.

Бяха минали години, откакто се бе обучавал активно като всички млади таредели, но се опитваше всеки негов удар да е ефективен. Създанието насреща му бе мразовита твар на тъмнината. На два пъти едва не го бе докоснало и в тези случаи той имаше чувството, че изсмукват живота от тялото му, когато нокътят профучаваше покрай него.

Тандареи бе успял да организира елфите, които се опитваха да държат града запечатан, но вече бе убеден, че са на ръба да рухнат. Магьосниците се свличаха в безсъзнание, изтощени до крайност; твърде много стражи лежаха мъртви и макар че всеки боеспособен възрастен и немалко от по-големите деца оказваха решителен отпор на създанията, възникваха прекалено много пробиви, прекалено много чудовища се измъкваха и ставаше ясно, че остатъкът от съществуването на таределите вече се измерва в часове, ако не и в минути.

Той замахна силно и създанието се дръпна — те мразеха допира на стомана и достатъчно удари ги караха да се пръснат в облак от мътни, метални на вид частици, които се изпаряваха преди да докоснат земята.

Внезапно лъч нажежена до бяло енергия удари сенчестото създание и то изчезна в облак лютив дим. Още две огнени струи и други две създания наблизо изчезнаха.

Тандареи се обърна и видя група хора да се спускат от ливадата горе. Най-отпред вървеше висок мъж с грижливо подрязана брада и дълга черна коса.

— Аз съм Руфио — каза той. — Ние сме членове на Конклава на сенките и идваме да помогнем.

Тандареи едва не рухна от облекчение. Загледа смаяно, докато няколко магьосници го подминаха бързо, като мятаха заклинания към

всяка тъмна сянка, която се появяваше от рубинения купол. Останалите отидоха да видят с какво могат да помогнат на падналите.

Покрай него мина младеж, натоварен с мехове вода. Спря се да предложи един на изтощения Майстор на Древното знание и той отпи дълга глътка и кимна благодарно. Младежът хукна нататък да помага на някой друг.

— Как разбрахте? — попита Тандареи.

— Вестта ни бе донесена от Брендан Кондуин — отвърна Руфио. — Забави ни една лоша буря, но след като този проблем бе решен, дойдохме право тук.

Свистене на стрели накара Тандареи да вдигне поглед и той видя русокос еледел и тъмнокос моредел, които крачеха решително към рубинения купол и стреляха със смъртоносна точност по всяка сянка, появила се отвътре. Калис и Аркан бяха открили, че ако забият стрела със стоманен връх в самия център на гърдите на някое създание, то изчезва.

След тях вървеше млада жена в тежка броня, а върху щита й бе изрисуван символът на Дала. Движеше се като опитен воин, готов за бой. Тандареи видя как тя спусна забралото на шлема и ускори ход, насочвайки се към бойната линия.

Сандрина може и да не се бе изправяла срещу много от тези така наречени „чеда на пустотата“, но се бе счепквала с плътеник и други задгробни твари и знаеше как да избягва докосването им, докато ги праща обратно във вселената, от която са се пръкнали.

Амиранта бе останал на острова, за да подпомага комуникацията, тъй като неговата магия бе безполезна срещу всичко друго, освен демони. Беше накарал Руфио да му обещае, че ще го пренесе на бойното поле, ако може да е от някаква полза. Личеше си, че не му е приятно да го оставят, но разбираше мъдростта зад това решение.

— Колко доведохте? — попита Тандареи.

— Дванайсетима. Не мога да пренеса повече. — Руфио се огледа. — Трябва да намеря някакъв ориентир. Можах да ни прехвърля само до едно познато място западно от Илит, а после трябваше да скачаме докъдето ми стига погледът, което става много бавно при голяма група.

Отне ни половината вчерашен следобед и по-голямата част от днешния ден. Но фиксирам ли веднъж някое място… аха! — Той посочи. — Онази скална издатина е идеална. Извинете ме за момент. — Втренчи се в нея, запечатвайки я в паметта си, а после изчезна.

Върна се след по-малко от минута с още шестима магьосници. Те бързо се огледаха, прецениха ситуацията и също почнаха да атакуват сенчестите създания.

— Боях се, че ще ни съкрушат — каза Тандареи.

— Доколкото чувам, ако Е’бар падне, ще съкрушат всички ни. Какво можете да ми кажете за купола?

— Малко. Нямам дарби в тайнствените изкуства. Но мога да ви отведа при някой, който има.

— Момент само — каза Руфио и изчезна пак.

След още минута се върна с още шестима магьосници.

— Джошуа, Калън, останете с мен. Другите знаете какво да правите.

Двамата млади чародеи изчакаха, докато останалите четирима се отдалечиха забързано, за да укрепят защитите, издигнати от обсадените тарадели. Тандареи им даде знак да го последват и се изкачиха по наклона до ливадата горе. Там няколко човека раздаваха храна и помагаха в грижите за ранените. Здравите тарадели, които допреди малко се бяха грижили за ранените и умиращите, сега бяха рухнали изнемощели на земята.

Тандареи отведе тримата човешки магьосници под едно голямо дърво, обгърнато в сенки от наближаването на вечерта. Под дървото лежеше възрастен Звезден елф с изпито лице. Изглеждаше, че спи, но когато Тандареи каза: „Аслеум“, очите му се отвориха.

— Жив съм — промълви старецът. — Все още. Кои са тези?

— Човешки магьосници. Дошли са да ни помогнат.

Руфио клекна до него.

— Виждаме, че преградата ви е подложена на изпитание. Бихте ли ни казали какво можем да направим, за да я укрепим, докато дойде още помощ?

— Идва още помощ — обади се Тандареи.

— Ние сме от един малък остров в Горчивото море — обясни Руфио. — Разполагахме само с двайсет-трийсет човека с развити

умения и още десетина студенти, когато до нас стигна вестта за вашата беда.

— Откъде ще дойдат другите? — попита старият заклинател.

— От Звезден пристан. От Академията на магьосниците.

— Опасявам се, че ще ни трябва много помощ — каза Аслеум. — Беше нужен всеки владелец на магия от моя народ, за да отблъсква враговете, докато шепа от нас сътворят тази преграда. Загубихме десетина от най-добрите, докато разберем как да обърнем магическия маяк на нашествениците срещу самите тях. Взехме рубинената магия и я превърнахме в ограничителен купол. Ще се разпадне само ако ние погинем или ако нашествениците прекратят опитите си да проникнат в нашето селение.

— Умно — отбеляза Руфио. — Младите ми студенти са сред най-умелите в боравенето с енергийни полета, магически клопки и тем подобни. Вашата елфска магия ни е чужда, така че ако можете да им дадете напътствия как да помогнат най-добре, те на свой ред ще предадат тази информация на другите, когато пристигнат.

— Колцина ще дойдат? — попита Аслеум.

Руфио се усмихна.

— Стотици.

Старият елф се взря за миг в лицето му, а после зарида.

Беше свирепа нощ. Всичко, което можеха да направят човешките магьосници, бе да унищожават тъмните създания, които се появяваха от купола. Двамата студенти на Руфио зададоха много въпроси на Аслеум и от време на време някой от тях се спускаше по хълма, за да изпробва черупката и да види сам кои магически белези и характеристики потвърждават казаното.

Накрая младият магьосник Калън каза:

— Мисля, че ще минат години, докато узная достатъчно, за да съм от някаква полза в поддържането на целостта на купола. Може би Пъг или Магнус биха разбрали как да помогнат най-добре. Все пак ми се струва, че имам временно решение.

Руфио изглеждаше заинтригуван.

— Да?

— Може би трябва да подпомогнем пряко елфските магьосници, вместо да се съсредоточаваме върху купола.

— Да влеем енергия в магьосника, за да може да я използва, така ли? — попита Руфио.

— Общо взето, да. Това е едно от онези неща, които Магнус прави, без да се замисли, но се опитва да научи и останалите на тях. Той вярва, че някъде дълбоко в нас съществува магическа сърцевина, от която можем да точим енергия, както точим ейл от бъчва, и да я предаваме другиму.

Джошуа кимна.

— Това е упражнение, на което ни учи Магнус. Ето един пример: аз мога да извлека енергията, нужна за запалване на лагерен огън, но вместо да направя заклинанието, предавам енергията на Калън и той пали огъня.

— Разбрах — каза Руфио. — Вървете и вижте дали можете да помогнете.

Двамата млади магьосници забързаха надолу по склона.

— Трябва да си почина още малко — обади се старецът — и после идвам и аз.

— Почивай си — каза Руфио. — Още помощ е на път.

И отиде да помогне на студентите си.

Калън и Руфио стояха неподвижно, а Джошуа ги пазеше. Изпаднали в нещо като транс, двамата магьосници предпазливо изследваха енергията на рубинената черупка, доколкото можеха да го правят, без да взаимодействат активно с нея. Същевременно разговаряха в умовете си, изолирали се от околния свят.

— Това е невероятно — каза Руфио.

— Сега разбирате трудността — отбеляза Калън. — Можем да помогнем на елфите, но опитът ни да се присъединим към поддържането на тази матрица от енергия ще е в най-добрия случай проблематичен, а в най-лошия — катастрофален.

Руфио използва магия, за да промени възприятията си, и загледа потока енергия, леещ се от елфските магьосници към рубинената сфера.

— Виждам го като гоблен — каза той. — Сякаш там, където магията на елфите свършва, безброй мънички нишки, сътворени от тях, се пресичат с магията на сферата. Това е хитроумен сплит, с припокриващи се нишки, които държат други на мястото им, но някак си не са наистина свързани с тях.

И двамата магьосници се взряха в плетеницата от енергия.

— Магическата мрежа на елфите вмъква свой собствен вътък между нишките на чуждата магия, точно колкото да завладее част от основата — рече Калън. — Не знам дали е било умишлено, или поради чист късмет, но те са обърнали заклинанието на нашествениците срещу самото него. Наистина много умно.

Руфио премигна и излезе от транса си. Сложи ръка на рамото на Калън и по-младият магьосник също се събуди. Руфио стана и се огледа. Магьосниците от Звезден пристан бяха започнали да пристигат преди часове и правеха всичко по силите си да помогнат, но на този етап единствената помощ, която можеха да окажат, бе да подсилят гаснещите енергии на елфските заклинатели. Това се оказваше ползотворно и повечето пролуки в енергийната черупка бяха запушени. Вече много малко сенчести създания успяваха да се измъкнат от нея и бързо биваха унищожавани от Сандрина и елфските стражи.

— Не знам какво повече можем да направим — каза Руфио. — Пъг или Магнус може би щяха да са в състояние да проумеят това, но аз не мога.

— Аз ще продължа да го изследвам — заяви Калън. — Може би ако поговорите с някои от елфите…

Руфио усещаше парене в очите си.

— Вече говорих и не знам дали още разговори ще помогнат с нещо.

— Тогава си починете. Мисля, че се държим, а скоро трябва да пристигне и още помощ.

Руфио кимна и се отдалечи да намери нещо за хапване и място, където да подремне. Погледна нощното небе и осъзна, че е загубил представа за времето. Не знаеше дали е час след залез-слънце, или час преди разсъмване.

Зачуди се дали даже Пъг и Магнус биха разбрали видяното от него. После осъзна, че не е получавал вести от двамата още от онзи

странен трус, който бе почувствал преди бурята. Не беше необичайно те да не се обаждат известно време, но като правило уведомяваха Руфио, когато знаеха, че ще отсъстват по-дълго. Той бе най-високопоставеният в Конклава след тях и ако с бащата и сина се случеше нещо, бремето на отговорността за Конклава и Звезден пристан щеше да падне върху него.

Изведнъж той се разтревожи: къде бяха Пъг и Магнус?

— Това място е истински лабиринт — каза Накор.

— Къде сме? — попита Миранда.

Макрос махна с ръка.

— Хайде да поогледаме малко Вечния град.

Издигнаха се във въздуха сякаш върху някаква магическа платформа, без да изпитват чувство за движение.

— Перспективата помага — отбеляза Пъг.

Накор бе радостен.

— Чувал съм разни истории…

— Хайде да се издигнем още — предложи Макрос и четиримата се понесоха над сградите, между сводестите арки и протегнатите към небето кули. От всички страни ги заобикаляше странна красота. Невероятно тънки яркоцветни минарета от кристал, пърхащ плат или течност се издигаха под тях, проточени към небето. Фонтани сипеха дъжд от течно сребро, което се превръщаше в кристали, които изпълваха въздуха със звънтяща музика, когато се трошаха върху плочите, за да се втечнят отново.

Прелетяха над центъра на величествен булевард, широк близо сто крачки. Беше застлан с плочки, които сияеха в нежни цветове, всеки леко различен от съседния, така че приличаше на бавно преливаща дъга.

Докато прелитаха над тях, плочките меняха оттенъка си и въздухът се изпълни с музика, която пораждаше копнеж за друго място — утринна ливада в дъхава гора, разкошен залез над незнайно море, зелени поля край искрящи поточета или късна следобедна светлина, обагряща величествени планини.

Образите бяха неустоимо завладяващи. Пъг тръсна глава, за да я избистри, за да отблъсне зараждащата се у него тъга, че такова

прекрасно място никога не може да бъде открито.

— И преди съм реагирал по същия начин на това място — каза той.

— Това е част от тайната на града — отвърна Макрос. — В него се крие много повече, отколкото смъртният ум може да си представи. Това е само част от намиращото се тук и въздейства не само върху петте сетива. Внушава ти мисли, чувства и фалшиви спомени.

— Какво е това място? — попита Миранда. — Чувала съм историите, но то е истинско. Кой го е построил?

— Може и никога да не узнаем — каза Макрос.

Летяха под внушителни арки, издигащи се на хиляда стъпки над главите им, и във въздуха около тях се сипеха ситни цветчета. Искрящи златистобели, сияйни розово-алени, синьо-зелени венчелистчета валяха наоколо, докато те се насочваха към сърцето на града.

Накъдето и да погледнеха, виждаха форми и структури, които на пръв поглед изглеждаха съвсем различни, но след секунди придобиваха единство на цвят, форма, равновесие и хармония.

— Наистина забележително — промълви Магнус.

— Бъдете нащрек, защото понякога и други идват на това място и тези други понякога са неприятни — предупреди ги Макрос.

— Помня — каза Пъг. — С Томас срещнахме някъде тук особено гадно ято демони.

— Те бяха само за отклоняване на вниманието — отбеляза Макрос. — Бяха пратени, за да ви убедят в истинността на фалшивия капан, който се очакваше да откриете.

— Какво е това? — попита Накор и посочи издигащи се в далечината стълбове.

— Точно това се канех да ви покажа — рече Макрос, махна с ръка и се озоваха край лабиринт от огромни колони, изработени от кристал или някакъв друг прозрачен материал, които се издигаха до невъзможни висоти и върховете им почти се губеха в небето. Вътре в тях кръжаха светли точици и облаци от нещо като газ.

— Прилича на… — започна Миранда.

— Необятната вселена от галактики, която ви показах преди малко — прекъсна я Макрос. — Нали?

— Минаха много години, повече от век, откакто бях за последно тук, Макрос — каза Пъг. — Знаеш ли какво е това място?

— Не — отвърна Макрос. — Идвал съм няколко пъти. Щом веднъж си бил тук, е лесно да се върнеш. Мнозина са идвали през вековете. Питай Томас за времето, когато са дошли валхеру, Пъг.

— Томас спомена за това точно преди да те намерим в Градината.

— Тук нямало нищо за плячкосване — каза Макрос, — въпреки привидните богатства. Представи си как се опитваш да откъртиш някои от онези магически плочки, за да украсиш някой дворец — и откриваш, че каквото и да правиш, не можеш да ги помръднеш и на милиметър. Валхеру никога не са се славели, че се справят добре с гнева си, затова побеснели и се опитали да унищожат града ей така, от злост. Но не могли да одраскат и един камък. — Той протегна ръка и от нея бликна ослепителна струя енергия. Запращя, докато се стичаше нагоре и надолу по една колона, а после ги лъхна вълна от топлина.

Макрос спря и Пъг клекна до мястото, където бе ударила енергията. Посегна и докосна колоната, в която искряха кръжащите светлинки.

— Дори не се е затоплила.

— Е, и какви са изводите ти? — попита Миранда.

— Нямам изводи. Само предположения и може би теория.

— Кажи теорията тогава — каза Миранда нетърпеливо.

— Мисля, че това е… комплект от планове.

— Много голям комплект — вметна Накор.

— И много подробен — добави Магнус.

— Обясни — настоя Миранда.

— Не съм сигурен дали това място изобщо съществува по начина, по който го разбираме ние, нито пък дали изглежда така, както го виждаме.

— Възприятие — каза Миранда.

— Да — потвърди Макрос. — Започваш да разбираш.

— Когато срещнах Свирача, преди да се съберем отново — продължи Миранда, — той ми показа нещо, наречено Разкъсването, и орда демони, надигаща се срещу ангелско войнство, но те изобщо не изглеждаха както очаквах. Отначало бяха красиви създания, после ужасяващи, а накрая енергийни абстракции. — Тя помълча и добави:

— Свирача каза, че те не са се променили, само моята перспектива се е променяла всеки път.

— Представи си слепец — каза Макрос. — Отвеждаш го на морския бряг и той го определя по миризмата на сол във въздуха, шума на прибоя, усещането за слънчева топлина или студен вятър по лицето му и всички други фактори, които влизат в твоето възприятие за обстановката, само че без форми, цветове или чувство за разстояние.

— Значи ние виждаме това, защото… — започна Магнус.

— Защото сте хора — каза Макрос. Усмихна се на Миранда и Накор. — Или достатъчно близо до хора, че да няма голямо значение. Пъг, подозирам, че вие с Магнус сте прекарали повече време в опити да схванете състояния на енергията, които не са нормални за човешкото зрение. Искаш ли да погледнеш?

Пъг промени перспективата си с помощта на магия, която бе разработил преди години, за да гледа над и под човешкия спектър, и остана смаян от количеството енергия, бушуващо из града.

— Невероятно! Това е отвъд моето разбиране за целия познат ми спектър на енергията.

— А също и отвъд всичко, известно на мен, а аз съм се занимавал с този въпрос още по-дълго — добави Макрос. — Знам, че тук има някакви предпазни заклинания, защото без тях щяхме да бъдем изпепелени само секунди след пристигането си. — Той посочи колоните. — Аз мисля, че това са вселени.

— Наистина ли? — попита Миранда и се приведе напред да се взре в тях. — Но те са толкова мънички.

— Перспектива — засмя се Накор. — Може пък ние сега да сме много големи. Всичко е относително, нали помниш?

— Ха! — засмя се и Макрос. — Почти си прав.

— Почти ли? — рече озадачено Накор. — Какво имаш предвид?

— Във всички огромни вселени, които сме виждали, всички места, до които сме пътували, и мъничките чудеса, които сме зървали в капчица вода, има едно абсолютно нещо. Кое е то?

— Чувала съм от жреците, че боговете са абсолютни — рече Миранда.

— Пфу! — възкликна пренебрежително Макрос. — Ще стигна до боговете, като му дойде времето. Не.

Магнус изглеждаше замислен, докато си припомняше срещата си с Хелена.

— Поетите казват, че любовта е абсолютна.

Макрос поклати глава.

— В името на любовта са направени повече злини, отколкото в името на боговете. Любовта към себе си, към другите, към децата, към властта, към народа си… — Той поклати глава. — Не, друго е.

— Едно — каза Пъг.

Макрос се усмихна, а Накор се ухили широко.

— Разбира се — рече дребничкият демон в човешка форма.

Магнус се поколеба за миг, после кимна.

— Едно какво? — попита Миранда.

— Не едно нещо — каза Магнус. — Самата абстракция „едно“ е абсолютна, така че всичко друго се измерва спрямо нея.

— Не можеш да имаш два пъти повече от нещо, ако не дадеш определение на това нещо — каза Макрос. — Нито пък половината.

— Трябва ти отправна точка — поясни Пъг. — Всичко това ни води до въпроса: откъде се е пръкнала тази концепция?

— Какво значение има? — попита Миранда. — Говорите за изкуствено понятие. Това е умствена, чисто теоретична абстракция, която ни позволява да се справяме със света. — Тя присви очи и всички разбраха, че търпението й се изчерпва. — Сигурна съм, че вселената се е справяла прекрасно и без нея, преди на някого да му щукне идеята за „едно“. И пак питам, какъв е смисълът?

Макрос се засмя.

— Ти никога не си си падала по абстрактната страна на нещата. Интересувала си се само „как да направя това?“, но не и „защо това действа така?“

— Тук говорим за математическа условност — каза Миранда. — Не за нещо реално.

— Точно в това е урокът! — отвърна Накор, като едва се сдържаше да не заподскача от вълнение.

— Ако има универсален език, валиден за всички селения във времето и пространството, нещо, което не е обвързано с различни природни закони и състояния на енергията, то е математиката — рече Макрос. — Колко пъти, докато сте разчепквали някое заклинание, за да разберете как действа, сте изпитвали нужда да изразите идеи, които

могат да се приведат в удобен за боравене вид само с помощта на математиката?

Дори Миранда бе принудена да отстъпи.

— Е, добре де. Полезна е.

— Нещо повече от полезна — каза Накор. — Тя е отражение на нещо отвъд нашето разбиране, което ни позволява да се борим със сили и проявления на вселената, иначе недостижими за нас.

Макрос протегна ръка и почука главата на Накор с пръст.

— Тук вътре стават много неща, нали?

Усмивката на Накор помръкна.

— Понякога чак се тревожа.

— Е, така става, като спиш с онзи проклет Кодекс под главата си толкова години.

Кодексът на Водар-Хоспур, изгубения бог на знанието, бе попаднал в ръцете на Накор и той го бе държал у себе си много години. През повечето нощи беше използвал раницата си като възглавница и едва години по-късно откри, че така Кодексът му е предавал знание, но хаотично, така че Накор имаше много идеи, които сякаш идваха отникъде. Накрая го бе предал за съхранение в храма на Ишап.

— Добре де — каза Миранда. — И какъв е смисълът? — Този път тонът й не бе обвинителен.

— Смисълът е, че можем да „видим“ какви ли не неща отвъд видимата вселена, която наричаме „рационална“ или „обективна“ — поясни Макрос. — Ако отнемем нещо, можем да кажем „без едно“ или „минус едно“ и да преминем към нова стойност, но какво ще стане, ако вземем нула, нищо, и махнем едно? — Той направи пауза.

— Получаваме отрицателно число.

— Полезна работа за лихварите — отбеляза с усмивка Накор. — Така те разбират, че са на загуба.

— И за много други неща — добави Макрос. — Това ни позволява да описваме нещата, когато не разполагаме с думи, нито с някаква аналогия, за да предадем ставащото в селения отвъд нашето познание.

— Значи казваш, че Вечният град е математическа конструкция? — попита Пъг.

— Точно така, но това е математика, много по-напреднала от драскането на числа върху плоча или пергамент. Това е многоизмерно

уравнение, милиард пъти по-сложно и от най-сложната аптекарска рецепта или от най-прецизното инженерство, използвано от някой корабостроител, за да изчисли на какви напрежения трябва да издържа една мачта или колко вода измества корпусът. Това е математика на съзиданието.

— Добре де — повтори Миранда. — Впечатлена съм от идеята и това място е много по-стряскащо от всяко друго, на което съм била, дори от Петия кръг на Ада, но накъде ни води това?

— Води ви до място, от което може би ще сте в състояние да направите каквото е нужно, за да спасите… всичко — каза Макрос. — Бъдете търпеливи. Готови сте за следващия си урок.

Махна с ръка и изчезнаха.

Руфио се събуди и видя, че Сандрина и още няколко магьосници от Звезден пристан спят на земята до него. Утринната светлина си пробиваше път през дърветата на изток. Той стана и се огледа. Това, което бе започнало като малък готварски огън наблизо, се бе превърнало в истинска военнополева кухня. Руфио усети, че е гладен. Тръгна натам, като пътьом хвърли поглед надолу и видя, че червената черупка изглежда цяла.

Тандареи, който надзираваше грижите за ранените и изтощените, се обърна да го посрещне и каза:

— Стабилизирахме купола. Без вашата помощ бяхме обречени. Задължени сме ви.

— Вашите бързи действия навярно са спасили всички ни — отвърна Руфио. — Може би никой от нас не е задължен на другия. Може би сме имали нужда едни от други.

— За моя народ е трудно да схване тази идея — призна Тандареи. — От раждането ни учат, че ние сме единствените високоразвити същества във вселената. — Той понижи глас. — Хич не питай какво мислим за джуджетата, а камо ли за таласъмите и тяхната пасмина.

— Ако се стигне до ръкопашна битка, е много полезно да имате на своя страна джуджешките племена, които обитават Сиви кули южно от вас.

— Винаги сме били любезни с южните си съседи — каза Тандареи. — На този етап куполът се държи и някои от нашите чародеи си почиват. Енергията, която контролираме, ни е също толкова чужда, колкото и на вас, но ще се опитаме да научим повече за нея.

— Иска ми се двама от моите колеги магьосници, Пъг и неговият син Магнус, да бяха тук — въздъхна Руфио. — Те разбират тези магически енергии много по-добре от всички, които познавам. Пъг дори е научил каквото може за елфската магия в Елвандар.

— Четирима от техните Тъкачи на заклинания пристигнаха, докато спяхте — каза Тандареи. — Помогнаха ни много, тъй като тяхната магия не ни е толкова чужда като човешката.

— Ако всичко свърши благополучно, бих искал да получа възможност да узная повече за вашите изкуства — каза Руфио.

Тандареи се усмихна.

— До неотдавна щяха да ме обвинят в предателство, ако само предложа да позволим на някой човек да изучава изкуствата ни. Но как бих могъл да откажа след онова, което сторихте за нас? Разбира се. Ще се погрижа да стане, ако преживеем всичко това.

Чувството за колегиалност продължи кратко, защото един елф дотича и каза:

— Моля ви, елате, милорд.

Руфио се самопокани и отиде заедно с Тандареи при двама елфски магьосници, които седяха наблизо. Единият вдигна очи към Майстора на Древното знание на Седемте звезди и каза:

— Натискът расте.

— Какво искаш да кажеш? — попита Тандареи.

— Най-добрият начин да го обясня, милорд, е да го опиша като нещо, което се опитва да се измъкне от дупка, а ние го натискаме обратно. Успяхме не само да поправим разкъсванията и купола, но и да увеличим натиска върху силите вътре.

— Само че налягането в него расте — добави другият магьосник. — Напира като пара в чайник.

— Колко остава, докато започне се пропуква отново? — попита Руфио.

Магьосниците хвърлиха поглед към Тандареи и първият отвърна:

— Ще мине известно време, предполагам. Разполагаме с около седмица-две, ако си пестим силите и растежът на налягането не се

ускори. Ако вашите човешки магьосници се научат да укрепват купола директно, може би ще успеем да изтласкаме онова, което иде през онази пролука, и да я запечатаме.

— Стараем се с всички сили да се научим — отвърна Руфио.

Тандареи му даде знак да го придружи и по обратния път каза:

— Ти спомена за други, които може би ще са в състояние да разберат магията ни.

— Да. Но само боговете знаят къде са сега.

20.
ПЛАНОВЕ

Хал вдигна ръка.

Колоната ездачи зад него спря и той даде знак на Мартин, Тай и графа на Ламът — Хокада Венло — да излязат напред. Четиримата старши офицери се намираха на билото на едно възвишение и се взираха надолу към хълмиста долина, сред която лежаха руините на изоставен град.

— Сетанон — каза Хал. Огледа околността, като си отбелязваше някои характерни белези и ориентири. — Мнения, господа?

Граф Хокада беше набит дебеловрат мъж. Беше с цяла глава по-нисък от останалите, но репутацията му на борец като млад и войник като възрастен показваше, че не бива да го подценяват. Той се славеше като един от най-добрите ездачи и стрелци в Ламът.

— Чадуик ще мине по онзи път. — Графът посочи в далечината зад града, към бледата линия на пътя на дървосекачите, която излизаше от Тъмни лес. — Той е традиционалист, затова ще държи пехотата вляво, така че кавалерията да образува преграда между нея и гората.

— Но гората свършва на мили северно оттук — отбеляза Мартин.

Хокада кимна.

— Да. Само че той няма да види належаща причина да ги размества. Затова ще пристигне именно така, с пехотата в двойна колона отляво, а кавалерията в двойна колона отдясно.

— Съгласен съм — каза Хал. — Какво друго?

Обади се Тай:

— Ще предположи, че градът е изоставен, както от век насам, но въпреки това ще прати разузнавачи.

— Как ще се справим с тях? — попита Хал.

За кратко всички мълчаха, после графът на Ламът каза:

— Ако минат през града, значи нарежданията им са да се върнат да докладват само ако забележат враг. Ако единият или и двамата

обърнат назад, значи ще докладват, че градът е безопасен за преминаване. Това е най-добрата ми догадка, милорд.

Хал още не бе свикнал по-стари и опитни войници да се обръщат към него с „милорд“. Погледна Мартин и Тай, които кимнаха в знак на съгласие.

— И така, ако искаме да подмамим Чадуик да заеме лоша позиция в града, той трябва да си мисли, че е изоставен. — Изправи се в стремената, за да огледа по-добре терена. — Разполагаме с няколко дни, преди да пристигне, може би и повече. Нека проучим щателно терена и го подготвим за битка. Милорд — обърна се той към графа. — Погрижете се за кавалерията си. Ще лагеруваме ей там. — Посочи към едно сечище на четвърт миля назад по пътя, с малко поточе, минаващо по западния му край. — И пратете разузнавачи в града утре по първи зори. Искам капан, който ще заклещи опашката на Чадуик от Ран и няма да го пусне, докато ние не сме готови да го освободим.

— Да, милорд — отвърна Хокада, обърна коня си и пое назад по пътя.

— Какво си наумил, Хал? — попита брат му.

— Още нямам конкретен план, но имам идея. Ще оставим разузнавачите му да преминат, а после ще пуснем Чад да влезе в Сетанон, но ще го накараме да плати с кръв, за да излезе от града.

— Идеята ми харесва — заяви Тай.

— Добре — каза Хал. — Защото ще ти възложа особено трудна роля.

— Защо ли това не ме изненадва? — рече Тай с усмивка.

— Хайде да си починем малко и да се заемаме с планирането — предложи Хал.

— Добра идея — обади се Мартин. — Гладен съм.

— Ти винаги си гладен — отвърна със смях Хал. Докато бяха живи, двамата винаги щяха да се държат като братя, каквото и да се случи.

Залезът на следващия ден завари Тай, Мартин и графа в палатката на Хал да слушат докладите на пратените в Сетанон разузнавачи. Градът бе изоставен от повече от век. Говореше се, че бил прокълнат, а историята му, изглежда, подкрепяше този мит. Върху

масата бе развит голям чист пергамент и Мартин рисуваше на него подробна карта, докато слушаше описанията.

— Не знам защо ме караш да правя това — промърмори той.

— Ти винаги си бил най-добрият художник, нали помниш? — каза Хал.

— Това, че аз го твърдя, не означава, че е вярно.

Всички се засмяха.

— Баща ни казваше — заяви Хал, — че ако хората ти са твърди и не се прекършват, подготовката е девет десети спечелена битка. Просто трябва да се подготвим по-добре от Чадуик.

Съсредоточен върху рисуването на подробностите, които му посочваше разузнавачът, Мартин подхвърли:

— Казваше също, че влезеш ли в контакт с врага, всичките ти планове отиват по дяволите.

Хал го плесна шеговито по врата.

— Само че това важи и за двете страни, а по-добре подготвената страна побеждава. — Обърна се към лорд Хокада. — Ако бяхте Чадуик от Ран и подозирахте, че в Сетанон има засада, как щяхте да се подготвите?

Графът на Ламът огледа замислено картата.

— Има няколко начина, милорд, но кой е най-добрият? Старата цитадела е очевиден избор за гарнизонна точка, защото в случай на нужда силите ви могат да се оттеглят вътре и да спуснат стария портикул. Това би забавило врага, ако той реши да остане и да ви измъкне оттам, но в крайна сметка ще загубите позицията си. Нещо повече, ако целта му е да подсили Оливър, ще остави малка част, която да ви попречи да напуснете цитаделата, и бързо ще придвижи останалите си сили на юг. Тук — той посочи на картата — и тук, в тези сгради, отряд стрелци би могъл да спре всеки опит за излаз, докато Чадуик минава покрай нас. — Погледна Хал. — Ако пратят разузнавачи в града, за да го огледат, аз бих оставил цитаделата пуста. По-късно, ако решите да се укрепите, можете бързо да се вмъкнете вътре, след като разузнавачите си тръгнат.

— Ще го имам предвид — каза Хал. — Какво друго?

— Ако ги подмамим в битка за всяка къща, това може да ни даде временно преимущество и ще неутрализира всяко предимство, което

те могат да имат откъм кавалерия, но същото важи и за нашата кавалерия.

— Само че вашите конни стрелци могат да нанесат повече поражения от тяхната кавалерия, нали? — обади се Мартин.

— Ако успяват да се държат на определено разстояние, да — отвърна графът. — Но ако свиеш зад някой ъгъл и се озовеш меч срещу меч с тежко брониран конник, и нямаш предимство в скоростта… Шансовете не ми харесват.

— Прав сте — каза Мартин. Погледна разузнавача. — Така добре ли е?

— Да — отвърна конникът от Ламът. — Освен това тук има още една стена, висока около четири стъпки — изглежда все едно е служила за ограда на градина зад някой хан.

— Започвам да си мисля, че не ви харесва идеята да сте в града, милорд — каза Хал на своя помощник-командир.

Графът се усмихна.

— Прадядо ми бил от онези цурански чеда, които се влюбили в конете, милорд. Яздя още отпреди да съм се научил да ходя. Мисълта да се озова някъде, където конят ще се окаже затруднение в битка, ми е чужда. Първата ми рота са конни стрелци. Аз лично я предвождам.

— Ами втората? — попита Тай.

— Конна пехота и най-жилавата банда, която ще откриете в армията на принц Едуард.

— Е, тогава нека оставим първата ви рота да прави онова, което може най-добре.

— За какво си мислиш, братко? — попита Мартин.

— Мисля, че и на двамата с граф Хокада ни харесва повече да седим, където сме, отколкото в онзи безлюден град.

Мартин се облегна с пресилена въздишка на раздразнение.

— Което ще рече, че съм рисувал цяла вечер напусто?

— О, картата ще ни послужи — каза Хал.

— Обаче искаш да атакуват по нанагорнището срещу този хребет? — попита Тай.

— Само ако успея да ги накарам да го направят при мои условия.

Мартин се ухили.

— Това ми звучи забавно.

— Да излезем навън, господа — каза Хал.

Последваха го навън от командната палатка и Хал посочи един гъст трънак, който покриваше склона вдясно, между пътя и стръмната урва от другата страна.

— Ако удължим тази преграда от прещип и тръни, като домъкнем растения от близката околност и ги засадим, да речем, в протежение на четвърт миля надолу по този път, така че да изглеждат като естествено растящи, Чадуик или ще сгъсти колоните си, за да може да прехвърли билото, или ще остави пехотата назад и ще пропусне напред кавалерията.

— Аз бих казал второто — обади се графът. — Това е най-логично, в случай че го изненадат, щом преодолее възвишението.

Хал дълго изучава терена и накрая каза:

— Мисля, че имам план.

— Врагът има план — каза Макрос. — Или поне нещо толкова близко до план, колкото можем да си представим, когато си имаме работа с чужд разум.

Стояха насред един огромен площад във Вечния град. Странни светлини кръжаха над тях като ято скорци, увлечени в безкраен танц.

— Говорим за Ужаса — рече Пъг. — Един Господар на ужаса се появи в Сетанон, когато се бихме за първи път за Камъка на живота, а друг се бе маскирал като дасатския лорд на смъртта, когато техният свят бе почти унищожен.

— Ужаса ли? — попита Макрос. — В известен смисъл, да. Това название е също толкова удобно като Мрака или Врага.

Пъг го изгледа въпросително.

— Да не говориш за Врага от цуранското знание? Това са били валхеру, а те бяха прокудени или унищожени, когато затворихме разлома в Сетанон.

— Ще ми се да беше толкова просто — каза Макрос. — Елате, време е да видите още някои неща и да узнаете още истини.

— Истините винаги са добре дошли, но при теб са рядкост, тат… — Миранда едва не го нарече „татко“, но се спря навреме.

— Имал съм си причини за всичко, което съм направил — отвърна той. На лицето му се изписа съжаление. — Но признавам, че понякога причините ми не са били за добро.

Тръгнаха към огромна черна сграда, която се извисяваше над другите в тази част на града.

— Фалшивият затвор — каза Пъг. — Тук дойдохме първо двамата с Томас, за да те открием.

— И какво ви чакаше?

— Господар на ужаса.

— Хайде да идем да го видим — предложи Черния чародей.

— Още ли е там? — попита Пъг.

— Последвайте ме. — Макрос бързо мина през огромната врата и ги поведе по централния коридор, който Пъг си спомняше ясно. Ужасите, или който там стоеше зад тях, бяха подготвили сложен капан, за да подмамят Пъг и Томас в стълкновение с един Господар на ужаса. Двамата бяха надвили лесно създанието, но предположиха, че е защото Ужаса ги е подценил. Това предположение трая, докато не намериха Макрос и не задействаха времевия капан, който ги отнесе в миналото.

Докато се изкачваха по стълбите, Макрос каза:

— Пъг, през всичките години, откакто вие с Томас ме открихте тук, сблъсквал ли си се с друг случай на пътуване във времето?

— Мислех, че да — отвърна Пъг и му обясни за подправените бележки, които му даваха намеци и подсказки за неща, които трябва да направи. Отначало бе смятал, че са от някаква негова бъдеща версия, но накрая разкри, че са дело на Калкин, известен още като Банат или Бан-ат, бога на крадците, лъжците и мошениците.

— Боговете са малко по-различно нещо — каза Макрос. — Особено пък този. Той е уникален и играе ключова роля във всичко това.

Стигнаха стаята на върха на кулата и влязоха. По средата й имаше кристална клетка, а в нея клечеше фигура от дим и пепел. Фигурата се надигна бавно.

— Връщаш се, за да ми се присмиваш ли, магьоснико?

— Не, връщаме се, за да се погрижим за мъченията ти — каза Макрос и прати стрела от сребърна енергия, която прониза въздуха като тънък прът блестяща светлина. Мина безпрепятствено през решетките на клетката и щом докосна създанието, мина безпрепятствено и през него. — Така си и мислех — отбеляза Макрос. — Ако това беше истински Господар на ужаса, енергията щеше да го накара да лумне в пламъци.

— Какво е тогава?

— Низше Чедо на пустотата — отвърна Макрос. Запрати ново заклинание и съществото изстена глухо. — Това е мрачна твар — рече Макрос. — Не представлява кой знае каква опасност за добре въоръжен човек, нито пък за някого със силите на Томас или теб. Те са се погрижили да се биете достатъчно дълго, за да го помислите за истински, но да го победите лесно и да ме намерите в Градината. — Обърна се към създанието в клетката. — Откога си тук?

— От началото — отвърна то.

— Преди колко време те посетиха за последно?

Създанието не отговори.

Макрос погледна спътниците си и каза:

— Не знае.

— Много време мина — рече Пъг. — Повече от век. Според това, което виждам, тук няма начин да се измерва течението на времето.

— Има и нещо повече — отбеляза Макрос. Махна с ръка и клетката и създанието в нея изчезнаха. — Ужаса не е същество или орда от същества, а нещо като съзнание, толкова чуждо на всичко, което познаваме, че и самите богове не го разбират.

— „То“ ли? — попита Магнус. — Трябва ли да смятаме, че Ужаса е *едно* нещо?

— По същество да — каза Макрос. — Макар че може да се намира в множество различни форми и на различни места по едно и също време. Всички Чеда на пустотата са по един или друг начин част от Ужаса.

— Как е възможно това? — попита Накор.

— То гледа на времето по различен начин и го използва различно — каза Макрос.

— Сега вече се заинтересувах — обади се Миранда. — Според моя опит казаното от теб няма смисъл.

— Ето защо си тук, дъ… — За малко да я нарече „дъще“, но вместо това се усмихна.

Махна с ръка и се озоваха на друго място.

— Павилионът! — възкликна Пъг.

— Да — отвърна Макрос. — Където, ако съм разбрал правилно, твоят син е изнудил Богинята на смъртта да му се яви.

Накор хвърли поглед към Магнус. Изглеждаше впечатлен.

— Изнудил си богиня?

— Всъщност я убедих — поясни Магнус.

— Сега обаче вие се приближавате към проникновение, до което са достигали малцина духовници, философи или мъдреци в Мидкемия: истинската природа на боговете.

Един глас зад тях се обади:

— Стъпваш по коварна почва, Макрос.

Обърнаха се и видяха младеж с къдрава кафява коса и тъмни очи, облечен в табарда на Крондор. Пъг знаеше, че това не може да е скуайър Джеймс, така че каза:

— Бан-ат.

Младежът се поклони театрално.

— Избрах този облик от носталгия. Той винаги е бил един от любимите ми поданици.

— Макрос — каза Магнус, — какво искаше да ни покажеш, преди той — посочи бога в младежки облик — да те предупреди да не го правиш?

— Точно това е най-трудно за обясняване и най-трудно за разбиране. Но е най-съществената част от подготовката ви за битката с Ужаса.

— А ти не искаш той да го прави? — попита Накор Банат.

Богът сви рамене.

— Имам си своите ограничения. Желая определен изход — моето оцеляване, — но все пак като богове ние сме длъжни да пазим определено знание. — Усмихна се. — Тук има противоречие. Но животът е пълен с противоречия. Както вече казах, имам си своите ограничения.

— Само че те явно не са толкова силни като при останалите богове — отбеляза Пъг. — Иначе как щеше да се намесиш в света на дасатите или да върнеш съзнанията на Миранда и Накор посредством тези демони?

— Приписвате ми твърде много заслуги — каза създанието, известно и като Калкин. — Аз притежавам способността да „мамя“, както го наричате вие, да заобикалям ограниченията, които пречат на моите събратя да действат в интерес на този свят, но дори аз не мога да мамя достатъчно, за да дам паметта на Макрос на онзи умиращ дасат

или пък да слея умовете на Миранда и Накор с тези на демон от Петия кръг. За това бяха нужни усилията на всички ни.

При тези думи около тях се появиха и другите богове на Мидкемия — взираха се в тях от троновете си. В дъното седяха четири гигантски неподвижни фигури: четиримата по-висши богове, Регулаторите.

— Мисля, че не са нужни запознанства — каза Калкин. — Регулаторите остават безмълвни, както винаги.

Пъг се взря в небесата над Павилиона и видя четирите тихи лица: Абрам-Сев, Ковача на действието, Ев-Дем, Работещия отвътре; Графт, Тъкача на желания, и Хелбинор, Въздържащия се.

— Аз… разбирам — каза Пъг.

— Какво разбираш? — попита Калкин.

— Това са силите, определящи нашата вселена. Те не си взаимодействат със смъртните, защото… те са вселената.

Макрос погледна Миранда.

— Казах ти, че си се омъжила за умен момък.

— Нищо подобно не си ми казвал — възрази Миранда.

Пъг погледна първо Бан-ат, а после и другите богове, и рече:

— Вие си взаимодействате с хората, защото… ние сме ви създали!

— Много умен момък — отбеляза Калкин.

Като един, боговете слязоха от троновете си и се приближиха. Калкин каза:

— Ние сме персонификации. Представляваме елементите на естествения ред, на които вие, чрез боготворене, сте придали ниво на съзнание, което иначе не би съществувало.

Една крехка стара жена се появи до него.

— Ние битуваме, в една или друга форма, отвъд онова, което се смята за смъртно съществуване. Ние сме енергия, понякога буйна, понякога слаба, но се задържаме.

— Арч-Индар! — възкликна радостно Накор. — Накарах да ти построят статуя и светилище край Крондор. — Сведе поглед, смутен от собствения си ентусиазъм. — Или поне онази част от мен, която беше Накор, го стори.

— Ако достатъчно хора започнат отново да ме боготворят, ще се върна към живота.

— Ти се яви, когато се борех да спася Калеб — каза Магнус. — Как можеш да кажеш „ще се върна към живота“?

— Защото не съм жива — отвърна тя с усмивка. — Аз съм само спомен. — Погледна Пъг. — Залтаис, с когото се би ти, беше сън, изпълнено желание на спящото въплъщение на злото. Желанията, сънищата и спомените на боговете са могъщи, Пъг.

— Това, което не разбирам — обади се Магнус, — е, че ти дойде да ми помогнеш да спася брат си. — Погледна забулената в черно фигура на Лимс-Крагма, богинята на смъртта, срещу която се бе изправил тогава. — Ти дойде в нейното царство и я принуди да изпълни желанието ми да видя как брат ми оцелява.

Старицата се усмихна тъжно.

— Не съм я принудила. Убедих я, че твоята кауза е добра.

— А това, което аз не разбирам — рече Миранда, — е как можеш да имаш спомени, след като си мъртва?

Образът на Арч-Индар се засмя.

— Аз не съм спомен на Арч-Индар.

Обади се Лимс-Крагма.

— Тя е моят спомен за Арч-Индар. — Описа кръг с бледата си ръка, с дланта нагоре. — Когато някой от нас почувства нужда да си спомни „доброто“, се явява тя.

— Изумително — промълви Накор.

— Вложили сме доста в тази работа. Това би трябвало да е очевидно за вас — рече Калкин.

— Много дълго подозирахме, че Безименния е в дъното на всичко това — каза Пъг.

— Налар — тук можете да изричате името му без страх — е не по-малко загрижен за вашия успех от всеки друг сред нас — отвърна Калкин. — Ако този свят погине, всички ние ще погинем с него. Няма да остане никой, който да ни боготвори, нито дори да ни помни или сънува.

Изведнъж боговете изчезнаха и в залата се възцари гробна тишина.

— Пъг — рече Макрос, — какво имаше предвид, като каза, че боговете Регулатори са силите, които определят вселената?

Пъг примигна.

— Главата ми се мотае.

— А ти самият знаеш ли за какво говори? — попита Миранда Макрос.

— Знам — отвърна Черния чародей.

— Тогава кажи ни.

— Не мога. Не аз съм създал правилата тук. Мисля, че трябва да откриете някои неща сами, за да ги разберете наистина. — Той се намръщи. — Проклятие! Ако ще живея само още малко, защо ми дават главоболие?

— Истинско познание — каза Накор. После се ухили. — Аз знам! Абрам-Сев, Ковача на действието, е силата, изригнала от сътворението, която движи всичко. — Той размаха ръце, като мърдаше пръсти. — Шантави неща навсякъде, пръснати тук-таме!

— Да — каза Пъг. — Той е онази разпространяваща се навън вълна от неща, но в рамките на ограничен набор от правила. Само че не негови правила!

— Правила отвъд познанието на смъртните — подсказа Магнус.

— Много добре — окуражи ги Макрос.

Миранда се огледа.

— Още ли сме в Павилиона?

— Ние сме там, където искате да бъдете — каза Макрос. — Но останете на това място още малко, защото мога да ви гарантирам, че тук няма да ни безпокоят и времето няма да ни притиска.

— Времето ли? — попита Накор. — Одеве пак спомена времето.

Макрос кимна.

— И дотам ще стигнем. Нека Пъг продължи.

— Значи — каза Пъг, — ако Абрам-Сев е насочената навън сила, то Ев-Дем е насочената навътре сила, онази, която обуздава хаотичното, наглед случайно изригване на Абрам-Сев. Ето откъде започват правилата.

— Отлично — рече Макрос. Махна с ръка и се появи голям стол. Черния чародей седна на него. — Чувствам се стар.

Пъг продължи:

— Тогава Графт е… причината умовете ни да си взаимодействат с тази енергия, да възникват сънищата или боговете да се образуват от

човешките възприятия за природните сили, или да си мислиш за нещо и изведнъж то да се случи.

— Доста опростено описание, но в същността си вярно — каза Макрос, явно доволен от насоката на разговора.

— А Хелбинор? — попита Магнус. — Богът, който не прави нищо? Как се вписва той?

— Не знам — отвърна Пъг.

Лицето на Накор грейна.

— Аз знам.

Макрос се приведе напред.

— Трябва да чуя това.

— Той само привидно не прави нищо — заяви Накор. — Но щом боговете са персонификация на природни сили, то той е персонификация на нещата, които не виждаме, нещата, които не разбираме. Той е богът на загадъчното, на нещата, които още не сме открили.

— Продължавай — подкани го Макрос и се ухили също като него.

— Онова, което казахме за силите на сътворението, силите, които им противодействат, и силите, създадени от ума, е прекалено просто. Трябва да има и други сили. Сили, които не само не разбираме, но дори не забелязваме и не подозираме за съществуването им. Ето това е Хелбинор. Спомнете си Вечния град. Той е план, нещо като комплект чертежи, изготвен от някой архитект. Виждахме всякакви чудеса, но какво всъщност виждахме?

— Продължавай — каза Пъг.

— Всичко онова, което обсъждахме: съдбовната важност на математиката, ограничените ни възприятия, нуждата ни от перспектива и най-вече нуждата ни да помним основните, важни неща за това да бъдеш човек… — Млъкна и се усмихна тъжно, а очите му се напълниха със сълзи. — Да бъдеш човек. — Той погледна Миранда. — Това е урокът ни.

Тя кимна.

— Разбрахме, че боговете са просто начинът, по който гледаме на вселената, и че нашата перспектива е ограничена, непълна и несъвършена, но е всичко, с което разполагаме. Тя е начинът, по който разбираме — продължи Накор.

— Много вярно — рече Макрос.

— А Ишап, Уравновесяващия, е най-важният от всички — добави Накор. — Без него всичко останало е хаос.

— Той е мъртъв — отбеляза Миранда.

— Както и много други богове — отвърна Накор. — Еортис, Богът на морето; Богът на любовта, Богът на нощта, Богът на изцелението, но други богове са поели някои от техните роли или ги помнят, така че влиянието им си остава, макар и проявленията им вече да ги няма. Ишап си е отишъл, но другите го помнят, ето защо той още е важен. Ето защо още усещаме влиянието му.

— И ето защо ишапийците полагат усилия да го издигнат до върховно място сред боговете — каза Магнус. — За да го върнат и да подсигурят равновесието.

— Не ми е в природата да размишлявам върху такива неща — промърмори Миранда. — Но това, което ни показа, е толкова необикновено, че дори аз съм заинтригувана. И все пак трябва да попитам, какво общо има то е Ужаса и спасяването на вселената?

Макрос се изправи.

— Сега стигаме до трудната част. — Махна с ръка и изведнъж петимата изчезнаха от Павилиона.

Лек бриз отметна една завеса и се появи сянка. После и втора, и трета.

— Могат ли да го направят? — попита първата. Гласът й бе на добродушна старица.

Друг глас, приглушен, сякаш говореше изпод една миля пръст на някоя далечна планета, каза:

— Можем само да се надяваме, стара неприятелко.

Третата сянка претегли казаното от Богинята на доброто и Бога на злото и запази мълчание.

21.
РАЗБУЛВАНЕ

Дракони ревяха.

Томас се събуди. Жена му, кралица Агларана, се надигна до него и сложи ръка на рамото му.

— Пак сън ли?

Томас седна и спусна крака от леглото, което деляха повече от век.

— Пак сънувах дракони. — Той, човекът, синът на обикновен готвач, бе получил бронята на древния Драконов господар Ашен-Шугар и като я бе облякъл, бе задействал процес, който го превръщаше в същество, което не е нито човек, нито валхеру.

Като младеж, по време на войната с цураните, Томас беше дошъл в Елвандар с Долган, сега вече стар джуджешки крал, а тогава боен главатар на планините Сиви кули, и бе презимувал при елфите. Между овдовялата кралица Агларана и променящия се човек от Крудий се бе зародила любов. В края на войната се бяха венчали и противно на всякаква логика имаха дете, Калис.

Той каза тихо:

— Трябва да вървя.

Агларана допря буза до гърба му.

— Ще те видя ли пак?

— Ти усещаш какво иде — каза Томас. — Всичко е в ръцете на боговете.

Елфите нямаха богове в човешкия смисъл на думата, макар че почитаха Килиан, човешката богиня на природата. Но кралицата на елфите разбра, че той говори за съдбата.

— Ти си моето сърце — прошепна тя.

— И ти — моето — отвърна той. Стана и отиде до гардероба, издълбан в дънера на гигантското дърво, в което се намираха кралските покои. Дръпна завесата и там го чакаше неговата броня в бяло и златно.

Минути по-късно беше облечен в бойна броня, която не бе надявал, откакто отлетя да приветства таределите, а не бе носил в битка сякаш от векове. Макар да бе най-свирепият воин, съществувал на този свят, Томас по природа си беше миролюбив. Нищо не му доставяше по-голяма наслада от спокойните моменти, които прекарваше с жена си, сина си и приятелите си в Елвандар.

Обърна се и видя, че Агларана е свалила нощницата си и сега носи една от по-простичките роби, които предпочиташе, когато не е в двора. Усмихна се.

— В този оттенък на зеленото ми харесваш най-много.

— Знам — отвърна тя.

Векове на живот и загуба, мъдрост отвъд тази на смъртните, опит, който малцина можеха да си представят… кралицата бе по-мъдра от почти всеки на този свят. Стоеше с изправена снага и не показваше нито частица от болката, която чувстваше, но той бе неин съпруг и умееше да долавя дребните признаци. И двамата знаеха, че всеки живот някога свършва и че загубата е неизбежна, но сега бе моментът на раздяла, и то може би последната.

— Ако мога, ще се върна — прошепна той. Взе я в обятията си и я целуна лекичко по главата.

Тя се надигна на пръсти и го целуна по устата, притисна го към себе си тъй, сякаш не искаше да го пусне. Задържаха се дълго в тази прегръдка и се отдръпнаха едновременно, разбрали, че времето е дошло.

Агларана го изведе от покоите им. Отпред чакаха Калин и най-старшите членове на съвета. Джанил каза:

— Аз също го усетих, Томас. Драконите зоват.

— Аз пък нося вести от моределите — добави Калин.

— Какви?

— Лиалан ни прати вест, че Снежните леопарди и техните съюзници са тръгнали към Е’бар да помогнат на таределите и ще преминат през наша територия. В момента навлизат в горите на североизток.

Томас кимна. Горите около Елвандар се смятаха за част от територията на еледел и по всяко друго време навлизането в тях на който и да било моредел би се смятало за враждебен акт.

— Как се държат? — попита той.

— Както обещаха, яздят с прибрани оръжия и право на юг. Не правят заплашителни движения или жестове.

Кралица Агларана заговори тихо:

— Толкова много неща, които сме желали, се случват, породени от по-голяма заплаха: Тъмните елфи да навлязат в нашите гори без лоши намерения, ние да им позволим свободно преминаване и да не се пролее кръв. — Тя вдигна очи към Томас. — Боя се за всички ни.

— Ще направя каквото е нужно, до самия край, за да съм сигурен, че сте в безопасност — закле се Томас.

— Бих искала да говоря с Гецвая — рече Джанил.

— Не е нужно да искаш разрешение — каза кралицата.

— Ще ти дам ескорт — каза Калин. — Но трябва да се движите бързо, защото те ще прекосят реката, преди да ги стигнете пеш.

— Няма да е нужно — каза Агларана. Обърна се и повиши глас: — Белегроч! Белегроч! При нас елате. — После се обърна към Калин. — Те ще ви носят с готовност, защото знам, че ти ще отидеш с Джанил.

— Майко — рече той и се поклони. Обърна се към Томас. — Ако това е сбогуване, мога да кажа само, че за мен беше чест да те познавам.

— Да се надяваме, че не е сбогуване — отвърна Томас. Стисна ръката на Калин. — Ти имаш обичта ми, Калин, както и обичта на сина ми. — Прегърнаха се за кратко, после Томас каза: — Трябва всички да тръгваме.

— Ще призовеш ли дракон? — попита кралицата.

— Никой няма да откликне — рече Джанил. — Те пеят и плачат, и предричат края на времето, каквото го познаваме.

— Не ми е нужен — каза Томас. Вдигна ръце и полетя към небето, като използваше собствената си магия. — Сбогом на всички ви! — извика.

Извиси се над дървесния покров и се взря на североизток. В далечината можеше да види военната мощ на Северните земи — Снежните леопарди на Лиалан и техните съюзници, следвани от други кланове, да се движат през земи, които традиционно се смятаха за еледелски. Усети вятъра, духащ в лицето му, и за миг се възрадва на собственото си могъщество.

Валхеру открай време бяха създания с невероятна мощ. Името им на древния език означаваше „Господари на силата“ и те можеха да усвояват много изкуства по своя прищявка. Летенето на гърбовете на могъщи дракони бе едновременно суета и практичност; защото макар валхеру да бяха способни на много подвизи, драконите притежаваха едно умение, което никой Драконов господар не би могъл да повтори: умееха да се движат през пустотата.

Томас протегна усещанията си и моментално почувства, че всички дракони се събират в уединен район югозападно от империята Велики Кеш, наречен Драконовото гнездо, където обръч от планини, наричани от живеещите наблизо Стражовете, заобикаляше Великото езеро.

Томас се устреми на юг и изви към Е’бар, за да прецени по-добре какво става там на път за срещата си с драконите. Фигурата в бяло и златно се понесе високо в небето над мястото, което обичаше най-силно на тоя свят и което може би никога нямаше да види отново.

Хората тигри се проснаха ничком, щом господарят им най-сетне излезе от тройната зала в сърцето на Великия южен лес. Преди повече от век друг Древен бе минал оттук заедно с човек в черна роба, но сега за първи път от безброй столетия господарят им беше с тях.

Дракен-Корин, Господарят на тигрите, се показа от двореца си, който сега бе покрит от хилядолетен прах, лиани, папрати и храсти. Тялото му някога бе принадлежало на човек на име Браден — наемник, бандит, контрабандист и убиец. Спомени за този смъртен живот още се пазеха у него, но в душата си той бе Драконовият ездач, дръзнал да полети в небесата и да предизвика новите богове.

Ала там някъде имаше още един от неговия вид и той го усещаше. Това присъствие му бе познато, както и на всеки от сродниците му: Ашен-Шугар, владетелят на Орлови предели, негов баща-брат и смъртен враг.

Голяма част от времето, което Дракен-Корин бе прекарал дълбоко в залата под повърхността на този свят, бе посветено на простото оцеляване, докато древна магия обхващаше смъртното тяло, цереше рани, които инак биха се оказали смъртоносни, и вливаше в него древни сили и знание.

Появиха се и спомени, които му се сториха странно далечни, спомени за време, когато небето се бе раздрало и той се бе спуснал в една тъмна стая, където се помещаваше сияен зелен камък с невъзможна мощ. Камъкът на живота. Той си спомни…

Боговете бяха прекалено могъщи и валхеру бяха успели единствено да ги настроят един срещу друг, иначе щяха да погинат. Смятаха се за толкова хитри, че са влели цялата си жизнена сила в Камъка на живота, този могъщ уред, който трябваше да ги тласне към божествеността, като задържи само малка част от енергията, за да поддържа материалните им тела по време на последната битка във Войните на хаоса.

Вместо това Дракен-Корин се бе озовал лице в лице срещу най-страховития си враг: собствения си баща, Ашен-Шугар.

Избягал от стълкновението в пустотата, Дракен-Корин не можеше да се мери с Ашен-Шугар и последните му спомени бяха как лежи сломен върху твърдата почва на този свят, а баща му се е възправил над него.

Дракен-Корин бе вдигнал поглед към нападателя си и бе промълвил:

— Защо?

Ашен-Шугар посочи със златния си меч към хаоса, който се виждаше през гигантския пролом в небето, и каза:

— Тази скверност не биваше да се допуска. Ти сложи край на всичко, което познавахме.

Дракен-Корин погледна към небето, към мястото, където събратята му се биеха с боговете.

— Те бяха толкова силни. Не бихме могли и да мечтаем… — На лицето му се изписаха гняв и ужас, когато Ашен-Шугар надигна златния си меч да го довърши. — Но аз имах това право! — изкрещя той.

Ашен-Шугар отсече главата на Дракен-Корин и всичко потъна в мрак.

Сега Дракен-Корин си пое дълбоко дъх, защото спомените бяха болезнени. Първична ярост и горчивина се надигнаха в него, но в ума му имаше друг глас, който намери чувствата му за отблъскващи.

Браден може да имаше нисък интелект и слаба душа, но още се държеше, глас на несъвършеното човечество.

Дракен-Корин погледна към просналите се хора тигри и каза:

— Станете.

Те станаха. Той даде знак на предводителя им — Туан, както се казваше всеки предводител на този народ.

— Трябва да тръгвам.

— Ще се върнете ли, о, Древни?

Тогава Дракен-Корин направи жест, невиждан никога досега в историята на хората тигри: сложи ръка на рамото на Туан и се усмихна.

— Вероятно не.

— Какво да правим? — попита Туан.

— Каквото правихте и последния път, като заминах, преди да се върна. Живейте.

Дракен-Корин затвори очи и чу в ума си песента на драконите, накъсана от писъци и викове. Спомни си…

Убежището им беше превърнато в капан. Под най-дълбоката тъмница на град Сетанон имаше зала, създадена от валхеру преди пристигането на хората в Мидкемия.

Странни гласове шепнеха на Дракен-Корин и той почувства в него да бушува сила, каквато не бе притежавал преди.

Камъкът на живота.

А когато небесата се раздраха и лудост погълна вселената, валхеру се вкопчиха в битка с новите богове и раздалечени селения се сблъскаха в свиреп катаклизъм. Прегради рухваха и се възстановяваха за миг, разделяйки Драконовите пълчища и отслабвайки решимостта им.

Тогава Дракен-Корин позна страха. Мечтите за завоевание и божествено възнесение се стопиха пред лика на пълното унищожение. Това бе нещо повече от борба за власт и територии между двама валхеру, в която единият да падне, а другият да победи: това тук означаваше пълно заличаване на расата.

Богове с величествен облик и невероятни сили грабваха пламтящи звезди и ги мятаха. Хиляди ангели и демони влязоха в

свирепо стълкновение и самото време се превърна в оръжие.

Дракен-Корин нареди на своя дракон да бяга. Ужасеното същество се обърна и небесата се завъртяха, когато обединената мощ на Драконовите пълчища се опита да разкъса рана в небето над Мидкемия, за да се измъкне от тази битка.

— Глупаво — каза нечий глас.

Пищящи светове гинеха зад него и Дракен-Корин извика:

— Кой говори?

Погледна назад и видя някакво присъствие, гигантска черна фигура, която го следваше. Това бе твар от безнадеждност и гняв, и посегна към него, сякаш за да го издърпа обратно, да го завлече в бездна, от която дори светлината не можеше да избяга.

— У дома! — заповяда Дракен-Корин и вселената се пръсна на парчета.

— Когато се намирахме в залата под Сетанон — каза Макрос — и се мъчехме да спрем оформящия се разлом, през него се промъкна Дракен-Корин, последван от един Господар на ужаса.

— Да? — Пъг кимна, любопитен защо Макрос му напомня за събития, които бе преживял.

— Впоследствие чудил ли си се защо се появиха заедно?

— Много пъти — отвърна Пъг. — Обсъждал съм го с Томас, както и с някои други, които разбират познанието на валхеру, и дори с малцината, които знаят нещо за Ужаса, но така и не стигнах до някакво заключение.

— Значи е време да видиш истината за онзи момент.

Той махна пак с ръка и Павилионът изчезна.

Стояха в селение от бяла светлина, която сякаш идеше от всички посоки. Имаха чувството, че са стъпили върху твърд под, но като погледнаха надолу, видяха само белота.

— Къде сме? — попита Накор.

— Насред една метафора — отвърна Макрос. — Създавам това, за да ви илюстрирам нещо невъзможно.

Махна с ръка и пред тях се появи въртящо се кълбо, което увисна във въздуха на височината на гърдите им.

— Това е… всичко.

— Ти каза „размерите и разстоянията са без значение“ — прошепна Пъг.

— Да — рече Макрос с усмивка. — Значи помниш.

— Та как мога да забравя?

— Пъг, Томас, драконката Риатх и аз видяхме това — каза Макрос.

— Кое? — попита Миранда, взираше се в кълбото.

— Видът му е безличен — продължи Макрос, като се приведе напред да го огледа. — Изглежда, че има форма и субстанция, но все пак не отразява светлината. Това е метафора на онова, което се е случило наистина, и е мое творение. Не разполагам със средствата да ви върна в Градината по времето, когато видяхме каквото се каня да ви покажа. Нещо повече, аз контролирам това, така че мога да попроменя някои неща, за да разберете по-добре каквото е нужно да знаете за Ужаса и предстоящата битка.

Помръдна ръка и сферата също се раздвижи и се издигна до нивото на очите. Светлината около тях помръкна, докато не останаха да се реят в мрака, само сиянието около сферата озаряваше лицата им.

— Гледайте — каза тихо Макрос.

В миг сферата изчезна и бликна ослепително ярка светлина, която изпълни взора им и ги накара да се извърнат. С нея дойде и прилив на чувства, почти смазващо усещане за пълнота и съвършенство, което ги накара да заридаят от радост. После светлината изчезна, пръсна се на милиарди мънички светлинки, и навсякъде около тях имаше звезди, купища звезди, които се отдалечаваха бързо.

— Стоп! — извика Макрос и цялото движение секна.

Той тръгна през пустотата в кръг около точката, където се бе намирала сферата.

— Виждате ли това? — попита.

Те зърнаха някакво мъждукане в мрака, вихреща се маса.

— Това е… нещо — каза Накор, — но не мога да различа никакви очертания.

— Ето — каза Макрос и ярка светлина бликна отгоре, за да разкрие малката прашинка. Тя се състоеше от пълен мрак и колкото и ярка светлина да падаше върху нея, не се отразяваше нищо. Виждаше се поради липсата си, едно негативно присъствие сред великолепието на околните звезди. Определяше се единствено от мястото, където

светлината не може да се види, където звездите зад нея бяха скрити. Нямаше характеристики, а представляваше само пустота, чието местонахождение можеше да се установи единствено като кръжиш около нея и виждаш къде затулва морето от звезди зад себе си.

— Какво е това? — прошепна Миранда. Чуждата природа на обекта пробуждаше у нея трепет.

— Мисля, че е Ужаса — каза Накор.

— В началото имало… всичко — каза Макрос. — Материя, енергия, пространство, време, всички те били едно. Това беше сферата, която видяхте.

— Беше огромна, когато я видяхме в Градината — отбеляза Пъг.

— Перспектива — отвърна Миранда.

— Сега започвате да разбирате защо бяха онези уроци — рече Макрос. — Гледайте. — Той раздвижи ръце и тъмната точица се разшири, докато неравната й повърхност най-сетне се разкри подробно, отразявайки съвсем бледо далечните звезди и създавайки впечатление за движение, за промяна, за нещо, което изглеждаше почти като гърчене.

— Помнете — каза Макрос, — че виждате само една метафора, аналогия, изображение на нещо толкова непонятно за нас, че дори това, което ви показвам, е само малка частица от реалността.

Гледната точка на наблюдателите сякаш се спусна рязко до място току над гърчещия се пейзаж.

— Изглежда… почти сякаш го боли — каза Миранда.

— Проницателно. — Макрос махна с ръка и изведнъж цялото им зрително поле се изпълни с повърхността на тази маса. — Сега — каза той и цветовете започнаха да се менят. — Това е начин да ви покажа нещо, което смъртните очи не могат да възприемат. — Множество нишки се издигнаха от повърхността, за да се свържат с бягащите звезди, и броят им бе толкова огромен, че наблюдателите сякаш се носеха през джунгла от бели лиани. Перспективата се измести и за миг Пъг не можеше да прецени дали той се смалява, или нишките се уголемяват. После изведнъж спряха.

— Какво е това? — попита Пъг.

— Гледайте — каза Макрос и те сякаш започнаха да се приближават към една от нишките, която ставаше все по-голяма и по-голяма, докато не изпълни полезрението им, а после в тази нишка

проличаха други, сякаш първата бе нещо като въже. Продължиха нататък, все по-надълбоко в тъканта на това въображаемо въже, докато Макрос не ги спря срещу една-единствена нишка. — А сега внимавайте. — Нишката сякаш трепкаше, докато накрая те не видяха, че това всъщност не е нишка, а низ от малки прашинки, толкова близо една до друга, че отдалеч изглеждаха свързани. — Е, Накор, какво е това?

Прашинката се разшири и се превърна в прозрачна сфера, в която вибрираше енергия. Вибрациите се забавиха, докато илюзията за сфера не изчезна и те не видяха, че това е енергийна нишка, която се гърчи бясно, сменяйки множество различни форми всяка секунда. Макрос отново махна с ръка и тя забави скорост. Отначало бе права, после се изви в примка, запърха нагоре, после се сгъна, като единият й край оставаше застопорен, а другият описваше външната повърхност на сферата, макар да се движеше по-бързо, отколкото човешкото око можеше да възприеме.

Дребният превърнат в човек демон се взираше с почуда и накрая каза:

— Това е… вещество.

— Вещество ли? — попита Магнус.

— Същото, което вие наричате „магия“ — поясни Накор. — Ето с това си играете, когато мислите, че правите магия.

— Чудесно — каза Макрос. — Да, именно това се мъчеше да разгадаеш цял живот, малки ми картоиграчо. Ти интуитивно разбра най-фундаменталната истина за нашата вселена. — Протегна ръка, сякаш му представяше трепкащата нишка. — Това е основната градивна единица на всичко. Не съществува нищо по-малко.

— Какво прави? — попита Миранда. — Променя се непрекъснато.

— В това се крие гениалността на съзиданието — каза Макрос. — Защото този малък обект, това нещо, което не е нито енергия, нито материя, нито светлина, нито време, а нещо уникално само по себе си, решава от миг на миг какво ще е.

— Не разбирам — промълви Магнус.

— Никой не разбира — отвърна Макрос, сякаш тази мисъл го забавляваше. — Във вселената има неща, които никога няма да проумеем напълно. Трябва просто да ги приемем като загадки.

— И първата загадка е защо се е случило това — предположи Миранда.

— Да — каза Макрос. — Именно. Съществувало е това идеално състояние на битието, тази пълна хармония на всичко… — Той млъкна, после добави: — Думите не могат да го опишат подобаващо. Вие усетихте онзи кратък миг на блаженство, докато минаваше през вас. То е било такова вечно. — Засмя се. — Или може би е било такова само за мъничка частица от секундата, защото тогава времето е било част от всичко.

— Потресена съм — каза Миранда.

— А аз съм възхитен — каза Накор.

Пъг просто хвърли поглед към Магнус, който рече:

— Защо?

— Защо какво? — попита Макрос.

— Защо е тази сложна демонстрация? Защо просто не ни го каза?

— По две причини — отвърна Макрос. — Миранда може да ви каже първата.

— Защото той не е най-надеждният източник на информация, който сме срещали, а и в този случай е по-добре да ни покаже, вместо просто да ни каже.

— И — добави Пъг — защото трябва да разберем мащабите на това, срещу което сме изправени.

— На вас се е паднала най-грандиозната и тежка задача в историята: вие трябва да спасите вселената.

Томас летеше над дърветата. Докато се приближаваше към Е’бар, можеше да усети чуждите енергии, заразили местността. Първо видя сечището на север от долината, където някога се бяха сражавали армиите на Кралството и на цураните. Долови познато присъствие, откри местоположението му, спусна се към земята и кацна леко до сина си.

Застаналият до Калис Аркан го гледаше с присвити очи — разкъсваше се между желанието да изтегли меча и да нападне фигурата в бяло-златна броня или да моли за прошка за някакво неназовано прегрешение.

— Татко! — извика Калис и двамата се прегърнаха.

— Мислех, че ще се върнеш при майка си веднага щом отнесеш вестта до Кралството.

— В Илит, докато чаках за безопасно преминаване на юг до Крондор, се случиха няколко странни неща. — Той кимна към Аркан. — Аркан, това е баща ми. Татко, това е Аркан, вожд на арданиените.

— Синът на Горат — каза Томас. — Срещал съм баща ти. Беше забележителна личност.

Аркан наклони глава. Още от появата на Томас сред северните кланове се носеха най-различни слухове за неговата природа: от това, че е самозванец с някакви магически способности, до това, че е оръдие на еледелите, с което да установят господство над всички елфски народи. Но един миг в присъствието на тази висока фигура в бяло и златно бе достатъчен на Аркан, за да усети в мозъка на костите си, че това наистина е въплъщение на Древен. Той едва потисна желанието да падне на колене в знак на почит.

— Срещнах синовете на херцога на Крудий — каза Калис. — Херцогската мантия е преминала у най-големия му син, Хенри. Затова говорих с Мартин и Брендан и им съобщих, че майка им и останалите са в безопасност. След като задължението ми бе изпълнено, се почувствах свободен да открия какво прави нашият приятел тук в Кралството.

При думата „приятел“ Аркан погледна косо Калис, но прецени, че е употребена като дружеска закачка, и не каза нищо.

Томас кимна на сина си и го отведе малко встрани.

— Заминаваш — каза Калис и това не беше въпрос. — Драконите зоват.

— И ти ли го чуваш?

— В сънищата си, татко. — Той огледа лицето на удивителния мъж, който го бе заченал; изучаваше чертите, които познаваше не по-зле от собственото си отражение. Знаеше какви битки води човешката му страна, за да овладее яростта на Драконовия господар, и въпреки това от раждането си бе получавал от него само обич и благосклонност. Калис запази емоциите си под контрол, макар да знаеше, че може би се виждат за последен път. — Животът ми е бил пълен с чудеса и любов. Всеки ден благодаря на всички богове, които ме слушат, за майка си и баща си.

Томас бе завладян от бурни чувства.

— Не бих могъл да искам по-добър син — каза той. — Грижи се за майка си, ако не се върна.

— Ще го направя — отвърна Калис. Молбата на баща му бе ненужна и представляваше просто напомняне, че и двамата са изправени пред възможността да не оцелеят в предстоящата битка. Двамата се прегърнаха, постояха така за миг, после се пуснаха.

— Как върви борбата тук? — попита Томас и погледна надолу към рубинения купол.

— Изглежда, стигнахме до патова ситуация. Врагът отвътре натиска с повече сила, но владелците на магия, които пристигнаха на помощ на таределите, притъпиха атаката. Не знам колко още ще можем да удържим трупащото се напрежение в купола.

— Ела — каза Томас и двамата се върнаха при моределския главатар. — Аркан — каза той, — клановете ти идват на юг.

Аркан се намръщи.

— Клановете ли? Аз имам само един.

Томас се усмихна.

— Значи клановете на леля ти.

— Лиалан идва насам?

— И води мощта на Снежните леопарди и техните съюзници, за да помогне на тареде л. Всеки по-важен шаман идва да помогне да изтласкаме онова, което се опитва да проникне в нашия свят.

Аркан помълча, после попита:

— А моят народ?

— Не знам дали Ледените мечки са били призовани, но не мога да си представя, че тя няма да призове всеки меч и шаман, обвързан с нея.

— Поема голям риск — отбеляза Аркан.

— Знам — каза Томас. — Оставя Севера на Нараб и неговите съюзници.

— Знаеш много за нашата политика — подхвърли моределският главатар.

— Винаги сме мислили, че е мъдро да държим под око съседите си — отвърна Томас. Отношенията между различните елфски народи открай време бяха свадливи и кървави и се смяташе за лош вкус да се споменават роднинските им връзки. Аркан оцени употребата на думата „съседи“ вместо „братовчеди“ и склони глава.

— И все пак трябва да попитам — каза Томас, — защо си тук? Напуснал си Севера дълго преди тукашните събития.

— Лиалан ме прати — обясни Аркан. — Тя и шаманът й сънуват…

Преди да успее да завърши, Томас каза:

— … дракони.

Аркан млъкна и се ококори от изненада. После кимна.

— Да, сънуват дракони.

— А защо теб? — попита Томас.

— По много причини — каза Аркан, — но преди всичко, защото ме е зърнала във видение, върху един хълм, да браня човешки магьосник в черна роба, и преценила, че това е предсказание.

— В кръвната линия на Лиалан има мнозина с тази дарба — рече Томас. — Сестра й се смяташе за шаманка, макар и опетнена от изборите на баща ти.

— Никога не говорим за майка ми — каза тихо Аркан. В неговите очи майка му Кулич бе предала баща му след първата битка за Сетанон, когато Горат заповядал останалите части на моределите да потеглят на север, и бе отхвърлила брака им.

Томас кимна.

— Не исках да те обидя. Моите извинения.

Аркан застина неподвижно. Най-могъщото същество, което бе срещал, може би най-могъщият смъртен на този свят, току-що му се бе извинил. Това беше най-неочакваното нещо, с което се бе сблъсквал в живота си. Склони глава и отвърна:

— Няма обида… Томас.

Томас се усмихна и насочи вниманието си към рубинения купол. Използва способностите си, за да изучи за кратко структурата му, и каза:

— Усещам нещо много странно, но и много познато у онова, което се опитва да се измъкне.

— Ужаса ли? — попита Калис.

Томас кимна.

— Ще са ни нужни Пъг и Магнус, за да го изтласкат обратно, откъдето е дошло. — Погледна сина си. — Няма ли вест от тях?

— Руфио е тук от името на Конклава и Звезден пристан, но нямаме никакви вести от Пъг, Магнус, Миранда и Накор.

Томас повдигна вежди.

— Дълга история, но Миранда и Накор… — почна Калис.

Томас вдигна ръка.

— Ако се видим пак, ще можеш да ми разкажеш дългата история. Но както и да е станало, щом Миранда и Накор са с Пъг и Магнус, то може би победата ще е наша. — Погледна Аркан. — Ако видението на Лиалан как браниш човешки магьосник с черна роба е предсказание, значи играеш ключова роля. Оцеляването на всички ни може да зависи от това да защитиш мъжа в черно, който се окаже под твоята закрила — независимо дали е Пъг, или синът му.

— Ще дам живота си, ако е нужно — закле се Аркан.

— Може всички да го дадем — отбеляза Томас.

— Няма ли да останеш, за да се изправиш срещу онова нещо в купола? — попита Аркан.

— Не — отвърна Томас, — защото силите на валхеру не се простират върху по-фините магически изкуства, а ако онова в купола излезе навън, дори мечът ми няма да е от голяма помощ. На мен ми е отредена друга роля. Трябва да откликна на зова на драконите. — Усмихна се. — Ако те пожелаят да се върна, ще го сторя. Ако пък имат други планове за мен, сбогом и на двама ви.

Калис и Аркан кимнаха.

Томас подскочи към небето, описа голяма дъга и се устреми в далечината.

22.
ОТКРОВЕНИЕ

От всички страни се простираше вселената.

Петимата магьосници се взираха в невероятно сложна съвкупност от енергия и материя.

— Съществуват десет измерения, три от които възприемате, едно усещате, а останалите шест са толкова сложни, че дори боговете се дивят на природата им — рече Макрос.

— Височина, ширина, дълбочина и време — вметна Пъг.

— Да.

— Още шест ли има? — попита Накор възбудено.

— Може и да са повече, но аз успях да заключа за съществуването на тези шест посредством сложен комплект от… — Той се усмихна на дребния демон във формата на Накор. — Нямаме време за това. Ще ти обясня по-късно, ако мога.

Миранда каза тихичко:

— Опитвам се да проумея каквото ми показваш, но по-важното е, че трябва да знам какъв е смисълът на всичко това.

— То е сложно до такава степен, че главата ме заболява само като се замисля за него, камо ли да се опитвам да го разбера — оплака се Магнус.

— Приближаваме се към края — каза Макрос. — Но всяка крачка бе нужна, за да подходите към предстоящия конфликт с колкото се може повече знание. — Обърна се и сякаш закрачи около масата в центъра. — Ще се върнем на това след малко. — Махна с ръка и виртуалната вселена около тях започна да се раздалечава от Ужаса, следвайки безбройните пипалца енергия, които създаваха впечатлението, че са свързани с всичко. После видението спря и пред тях остана гледката на огънато пространство, отдалечаващо се от центъра, съединено цялото от енергия.

— Честа грешка на всички разумни същества е да виждат вселената като ограничена от възможностите на собствените им

възприятия. Една раса слепи създания може да възприема светлината като топлина, но няма да разбира светлината, освен ако не разполага с други средства да я долови — каза Макрос, после попита: — Какво е това, което се случи, това първично раждане на всички познати вселени?

Четиримата мълчаха.

— Почти всяка раса има мит за сътворението и тези митове са всевъзможни: от един върховен бог, който е създал вселената с волята си, до това, че светът е роден от борба, или че живеем в съня на някой бог… — Той сви рамене. — Кой каквото може да си представи, предполагам.

— Учили са ни — каза Магнус, — че преди Войните на хаоса двамата слепи богове на началото…

— Вижте — прекъсна го Макрос. Махна с ръка и от двете страни на вихрещите се потоци енергия изникнаха образите на две могъщи същества. Един огромен мъж стоеше, посягаше и късаше парчета енергия и ги запращаше във всички посоки. Женската фигура срещу него протягаше ръце и с невероятна скорост ловеше нишките на живота и ги втъкаваше в гоблен, който се извиваше зад нея и подхранваше отново потока.

— Най-ранните персонификации на двете фундаментални сили във вселената — съзиданието и разрушението, — но какво ви показва това?

— Че нищо няма край — каза тихо Пъг.

Лицето на Макрос засия от гордост.

— Да, нищо никога няма край. Когато са възникнали разумните същества, заедно с тях са възникнали и множество богове, като всеки от тях предлага някакво отражение на тези хора. В някои случаи, като при вашите дасати, имало буквално хиляди богове, понеже те прикрепвали бог дори към най-рутинните аспекти на ежедневието: богиня на градината, бог на огнището, бог на това или онова. Други приписвали по-дребните явления на духове и по-нисши създания, като оставяли боговете да олицетворяват само по-важните аспекти на живота: любовта и войната, здравето и мъдростта, късметът и природата. — Той сви рамене. — Знам, че това е станало, но не знам как. Има светове, където боговете крачат по земята и си взаимодействат с поклонниците си, и светове като Мидкемия, където

боговете присъстват, но само малцина като вас ги срещат. Има светове, където боговете съществуват, но никой никога не ги вижда. И светове, където дори не съществуват.

— Не съществуват богове? — попита замислено Накор.

— Намираш го за интересно ли? — попита Макрос.

— Много — отвърна Накор. — Значи силите контролират боговете, а не обратното.

— Почти вярно — каза Макрос. — В някои светове като че ли има синергия, но в по-голямата част казаното от Калкин е основополагаща истина: те са просто персонификации на природните сили и получават мощта си от своите поклонници. Имат проявления, които се възприемат от смъртните, и атрибути, с които могат да боравят.

— Тогава кой или какво е отговорен за всичко това? — попита Миранда.

Макрос се усмихна доволно.

— Дъще, никога не съм се гордял със способностите ти повече отсега: удряш право в целта.

Замахна с ръка и ги придвижи по-близо до образа на Ужаса, гърчещата се маса в центъра на колосалната експлозия, създала вселените.

— Има култури, в чиито митове се съдържа идеята за един-единствен бог: Върховния, Единствения, Бащата или Майката, Демиурга… — Поклати глава с примирение. — Никой никога няма да разбере, освен ако въпросното същество, каквото и да е то, не реши да се разкрие, а аз лично смятам, че това е невъзможно.

— Невъзможно? — попита Магнус. — За същество, което е създало всичко това?

— Ами върви да поговориш с някое цвете, да се разкриеш на някоя пеперуда…

— Паякът — каза Пъг и кимна с разбиране.

Макрос млъкна за момент, после се усмихна.

— Урокът, който ти преподадох, докато се обучаваше при цураните, да.

Другите погледнаха Пъг и той поясни:

— Ако някой докосне паяжината му, паякът ще усети раздвижването, но не разбира какво го причинява. Нещо повече, ако

паяк полази по ръката ти и те ухапе, знае ли кого хапе?

— Разбира се, че не — отвърна Миранда.

— Но все пак има причинно-следствена връзка — отбеляза Накор.

— Да — съгласи се Макрос.

— Значи си оставаме със загадка — рече Магнус.

— Не загадка — поправи го дядо му. — Загадката. Най-голямата загадка от всички.

— Само че ти имаш теория — обади се Миранда.

— Разбира се — каза Макрос. — Но не съм толкова дързък, че да й давам име. Мога само да я опиша, доколкото ми е по силите.

Пипалцата от енергия отново се приближиха към тях.

— Тези… нишки свързват всичко в едно. Мисля, че те са онова, което наричаме Ума. Съществува по-висш Ум, нещо, което някои култури дори почитат като Божествен ум или го кръщават на определено божество, пророк или спасител, или просто вселенско или по-висше съзнание. Това е все едно собственият ти ум да е много зает, докато на косъмчетата на ръката ти не им пука много за какво мислиш: всички си имаме свои мънички късчета разум, които ни интересуват, и оставяме вселенското съзнание, Ума, на собствените му замисли.

— Ум — промърмори Накор. — За него е лесно да уреди ние с Миранда да сме още тук, а и ти също.

— Резенче Ум — рече Пъг. — Кълган и вие.

— Ако срежеш тези нишки достатъчно фино и вземеш най-тъничкия резен от същността им, те ще зараснат почти мигновено и никой няма да забележи.

— Но кой би направил подобно нещо? — попита Магнус.

— Връщаме се към върховната загадка. — Макрос погледна Пъг. — Ако си спомняш, когато пътувахме по Коридора след бягството си от Градината, ти попита по какъв начин се намесват боговете и аз казах, че ние сме тяхната намеса, че ние вършим божествената им работа.

— Сега вече разбирам — рече Пъг. — Боговете са наша персонификация на силите. Ние ги създаваме, следователно, когато работим за боговете…

— Работим за себе си — довърши Макрос.

— Ами Ужасите? — попита Магнус. — Какво са те и кой е най-добрият начин да им се противопоставим?

— Пак бъркаш едно нещо с много. Ужаса е самотна единица, също като Ума. Двете страни на една монета, двете лица на един пергамент, две неща, които са неразривно свързани.

— Ужаса е противоположност на Ума ли? — попита Магнус.

— Не, Ужаса е другата страна на Ума — отвърна Макрос.

— Обясни, моля те — каза Пъг.

— Всичко е взаимосвързано — започна Макрос. — Можем само да предполагаме защо се е случило всичко това. Може би Ума е станал любопитен? Нямам представа: разбирането ми е твърде ограничено. Но една съществена разлика е, че времето е било размотано от кълбото на всичко и оставено да се разгъне.

— Защо това е по-важно от освобождаването на другите аспекти на реалността? — попита Накор.

— Защото времето е онова, което пречи на всичко да се случва едновременно! — отвърна Макрос. — Заради времето виждате развития и промени… — Той млъкна. — Нека ви покажа нещо и гледайте внимателно, защото това е единственото слабо място на Ужаса, уязвимата му точка, от която трябва се възползваме по някакъв начин.

Той махна с ръка и във въздуха се появи струя вода, лееща се в дъга надолу.

— Разгледайте тази водна струя като аналогия на времето. — Той посочи върха. — Представете си, че всяка капка е момент, който тече от тук до долу.

— Разбирам — каза Пъг.

— И така, ние сме в една капка, нашето настояще, и пътуваме заедно с нея. Когато сме били тук горе — той посочи върха на струята, — е било вчера, а когато стигнем тук — посочи дъното, — ще бъде утре.

— Значи докато капката пътува, ние преминаваме от вчера през днес до утре — рече Пъг.

— Само че за нас винаги е днес — отбеляза Накор. — Въпрос на перспектива.

— Вярно — съгласи се Макрос. — Но е необходимо да виждаме каквото виждаме, да го разбираме и да се учим, защото нашата задача е

да израснем и да дадем своя мъничък принос към Ума, така че той да може да разбере.

— Какво да разбере? — попита Миранда.

— Себе си. Ние сме Ума, който учи за себе си, вселенската цялост, която се опитва да се проумее напълно. Всички ние, всяко разумно същество на всеки свят във всяка реалност. Всички сме свързани. Нищо не умира, защото каквото научим е част от Ума.

— Нямам представа за какво говориш — каза Миранда. Личеше си, че изобщо не се интересува от тези абстракции. — Разкажи ни за слабото място на Ужаса.

— Ужаса не може да види настоящето. Вижда времето в неговата цялост. Именно той заложи времевия капан в Градината за Пъг, Томас и мен, с надеждата, че просто ще се преместим в друга част на струята, без средства да се върнем, но не е очаквал, че ще предприемем онова, което предприехме.

— Все още не разбирам как способността на Ужаса да вижда времето в неговата цялост е слабо място — обади се Магнус. — Защо не е направил онова, което знае, че ще свърши работа, за да се стигне до желания от него край?

— Защото той вижда това! — възкликна Накор, като едва сдържаше въодушевлението си. — Вижда цялата струя и да, вижда всички капки в нея, но не може да проследи една-единствена капка. — Започна да сочи различни части от струята. — Затова мушка тук-там и се опитва да накара това или онова да действа, гледа и вижда резултатите, но няма свързаност!

— Точно така — потвърди Макрос. — В различни моменти той се е опитвал да направи каквото може, за да победи Ума и онова, към което той се стреми.

— Защо? — попита Миранда.

— И защо Мидкемия? — добави Пъг.

— По втория въпрос — все трябва да е някъде. Защо да не е в Мидкемия? Тук е изкарал късмет в опитите си да постигне пробив във вашето селение. Що се отнася до първия… — Той махна с ръка и Пъг и останалите видяха високопланинска ливада, населена със сияйни същества, които се рееха над земята, покрити с фасетки като скъпоценни камъни и озарени отвътре. Свен-га’ри. Техният език бе емоция и когато човек се намираше близо до тях, чуваше музика.

— На много светове — продължи Макрос — Ужаса се е пресегнал и е поставил… маркери. Защото той също разбира ограниченията на своето възприятие за времето. Свен-га’ри са един от тези „маркери“, начин да разкрие тайната на времевата последователност, която ние приемаме за даденост. Ужаса изпитва огромна нужда тези маркери да изтраят дълго, затова е приложил могъщи изкуства, за да ги защити.

— Направил ги е красиви — каза Пъг.

— Те говорят с чувства — каза Макрос — и изглеждат нежни и безобидни. Но дори Господарите на драконите са осъзнали, че в тях може да се крие ужасна опасност.

— Затова ли са сложили елфите да ги пазят?

— Те създали куорите или по-скоро спомогнали за създаването на куорите — рече Макрос. — Валхеру не можели да създават истински живот, а само да вземат живота и да го променят. Куор някога били растения — в известен смисъл те са оживели дървета — и са най-старите разумни същества в Мидкемия, по-стари дори от елфите. После се развили елфите и валхеру ги сложили да пазят куор.

— Защо ще ги пазят, щом те са били средство на Ужаса да намери отново Мидкемия? — попита Магнус.

— Защото не ги разбирали — обясни Макрос — и се боели, че ако ги унищожат, това може да докара ужасна опасност. Господарите на драконите може да са били непостоянни и произволни в унищожението, но не са били глупави.

— Ами онези свен-га’ри, които открихме на Острова на змийските хора? — попита Пъг.

— Бяха напълно унищожени, когато задействахте капана. Заедно със, съжалявам да го кажа, цялото население на онзи пантатийски град. Беше ясно, че Ужаса поставя вашето унищожение над запазването на живота на намиращите се на острова свен-га’ри. — Макрос сви рамене. — Така или иначе, той разполага с онези във Върховете на Куор, а може да е намерил и друг начин за проникване.

— Онези пантатийци бяха кротка разновидност на расата си — каза Магнус. — Това е истинска трагедия.

— Нищо не умира — напомни му Макрос. — Това, което са, или което са били, се е върнало в Ума и ще се появи отново на друго място и в друго време.

— Този факт едва ли е особено утешителен за пантатийците, загинали в онзи взрив — промърмори Миранда.

— Вероятно си права — каза Макрос. — Но мога да споделя едно нещо с вас. Когато се опитвах да достигна божествеността, а тялото ми бродеше почти лишено от разсъдък и линеещо по брега край Звезден пристан, преди вие да ме изтеглите обратно, а и после, когато се опитах да се възнеса, мога да ви кажа, че когато се съединиш с Ума, колкото повече узнаваш, толкова по-малко се задържа чувството ти за собствена личност. Това е нещо близко до онзи миг на блаженство, който изпитахте, когато Сферата на съзиданието избухна. — Той местеше поглед по лицата им. — Те не чувстват болка и умовете им тънат в онова блаженство.

— Това не ми изглежда добра препоръка да търсиш забвението — рече сухо Миранда.

— Животът е упорито нещо — отбеляза Накор.

— И то много — съгласи се Макрос. — Не знам къде е отишъл собственият ми ум, след като ви напуснах. Това резенче от моето съществувание знае много, но не всичко. Не знам какво е казал и направил онзи дасат, носещ моите спомени, макар да предполагам, че неговото… моето участие е било необходимо.

— Беше — каза Магнус.

— Макрос — каза Пъг, — ти ни показа изумителни неща и ни даде перспективи отвъд всяко въображение. Но все още не разбирам как да се справим с нещо толкова необятно като Ужаса.

— Както казах — отвърна Макрос, — слабото място на Ужаса е в перспективата му за времето. Това, което трябва да направите, е да намерите един момент, един критичен миг и да съсредоточите съзнанието му там. Това ще го накара да загуби представа за другите си маркери, като онзи, който бе унищожен в пантатийския град. И не забравяйте, че онези във Върховете на Куор също трябва да бъдат унищожени. След като той бъде напълно обсебен, може би ще видим началото на бавно възвръщане към стабилността между Ужаса и Ума.

— Как да го направим? — попита Пъг.

— Това — каза Макрос — е проблемът, който се пада да решиш ти, Пъг.

Пъг се замисли, докато Макрос се зае да връща гледката около тях до предишното й състояние. Изглеждаше сякаш звездите и

галактиките се движат обратно към центъра, където се спотайваше Ужаса.

— А, Макрос — каза той, — да те питам нещо. Гатис. Какво стана с него?

— Умря от старост — отвърна Черния чародей. — Когато му дойде времето, просто си тръгна, какъвто е обичаят на неговия народ. Те умират отделно.

— Що за създание беше той? — попита Пъг.

— Както таределите са бродили сред звездите, същото е правил и таласъмският род. Неговата раса беше силно еволюирала: поети, учени, лечители, творци на красота. Той беше последният от вида си.

— Като чувам това, ми се иска да е вярно, че нищо никога не умира. — Пъг беше очаквал, че любезният иконом от домакинството на Макрос на Острова на чародея е мъртъв, но да го чуе като факт го натъжи.

— Наистина — рече Макрос.

— Сред всичките тези приказки — обади се Миранда — ти така и не отговори на първия въпрос: защо Ужаса води война срещу всичко?

— Не съм ли? — каза Макрос. — Ами, мислех, че вече трябва да е очевидно. — Махна с ръка и отново заплуваха в бяла светлина, само с една тъмна сфера пред тях. — Това — посочи той. — Това е вечно, или поне толкова вечно, колкото може да бъде, при положение че цялото време се съдържа в него. То беше, е или ще бъде всичко: минало, настояще, бъдеще, материя, светлина, сърце и ум, любов и омраза, всичко това събрано в тази мъничка топка. А после — бум! Ума и онова чувство за безгранично блаженство са се устремили навън от Ужаса, оставяйки зад себе си тази жалка съставка. — С жест той накара Ужаса да се появи отново без останалата част от сферата. — Какъвто и импулс да е тласнал Ума да потърси опит, да нареди времето в линия и да научи каквото може за себе си, Ужаса иска нещата да се върнат както са били, в онова съвършено състояние на блаженство.

Накор не се усмихна.

— Ужаса е самотен.

— В известен смисъл — каза Макрос. — Това е фундаменталната битка на реалността. Няма нищо по-основно от нея.

— Връщане към основите — промърмори тихо Пъг.

— Какво ще правим сега? — попита Магнус.

— Ще се върнете в Мидкемия и ще довършите вече започнатата битка — каза Макрос. — Ако се провалите и Ужаса постигне своята цел, всичко ще се върне в изначалното си състояние и нищо от онова, което смятаме за история, няма да се е случило, защото времето ще се оттегли в онази сфера и нищо от реалността, която сме преживели, никога няма да е ставало.

Той кимна и се появи вихър. Пъг хвърли поглед към другите, затича се и скочи в него с главата напред. Миранда, Магнус и Накор го последваха.

Макрос понечи да направи същото, но вихърът изчезна и го остави да стои в пустота от бяла светлина.

— Свърши ли се? — попита той бавно.

Едно ехо в ума му отвърна:

— Да.

И Макрос Черния, върховен магьосник на Мидкемия, изчезна завинаги.

23.
СРЕЩИ

Лиалан вдигна ръка.

Колоната моределски конници зад нея спря, сигналът бе предаден назад и всичките над пет хиляди воини се заковаха на място. От запад, през реката, бележеща границата между елфската гора и ничиите земи, се приближаваха ездачи, десетина или повече, на коне, които бяха легенда сред моределите — почти митичните коне на Елвандар, смятани за мистични, магически и неукротими. Начело яздеше елф с тъмна коса и очи и държането му издаде кой е още преди да нагази с коня си в плитките води. Другите коне стигнаха до брега и спряха и Лиалан забеляза, че нямат юзди, нито седла. Предводителят преметна крак през шията на коня си и се плъзна от гърба му, след което забърза да помогне на една много стара елфка да слезе.

После я придружи до челото на моределската колона, където стоеше Лиалан. Водачката на Снежните леопарди погледна надолу и каза:

— Вие сигурно сте принц Калин.

Той сведе почтително глава, после я погледна и каза:

— А вие без съмнение сте Лиалан от хамандиените.

— Пратили сте немалко членове на моя клан да ловуват с нашите предци на небето — рече тя сурово.

— Само когато е било необходимо.

Тя се засмя.

— Кажете ми тогава, принце на Елвандар, защо сте тук? Ние ще спазим обещанието си да преминем, без да ви закачаме.

— Не бих се усъмнил в клетвата ви, милейди — отвърна той. — Но нашата най-стара Тъкачка на заклинания Джанил трябва да говори с един от клана ви.

Лиалан сведе поглед към Джанил, която каза:

— Трябва да говоря с Гецвая.

По знак на Лиалан старият шаман на арданиените заобиколи с коня си група ездачи, която включваше двамата таределі, Гуламендис и Ларомендис. Калин кимна за поздрав и елфите от Е’бар отвърнаха на жеста му. Старият елф мина с коня си покрай Лиалан, спря пред Калин и Тъкачката на заклинания и каза:

— Джанил.

— Гецвая — рече тя. — Трябва да поговорим.

Шаманът погледна Лиалан и тя кимна. Той слезе от коня и отиде при старата чародейка.

Калин ги наблюдаваше как се отдалечават.

— Откъде се познават?

Лиалан се засмя.

— Шамани и Тъкачи на заклинания, знаете ги какви са, като дърти клюкарки. Без съмнение си разменят рецепти насън на онази тяхна сънна реч. — Понижи глас. — А ако майка ви не ви е казала, тя ме държи под око по същия начин, както и аз нея. Може да сме врагове, но понякога е полезно да имаме средство за комуникация. Като я видите, предайте й, че няма да забравим, че ни оставяте да преминем в мир.

Щом се отдалечиха достатъчно, Джанил каза на Гецвая:

— Радвам се най-после да те видя.

Той кимна.

— И аз теб.

— Имах видение — каза Джанил, отметна качулката си и сивата й коса се развя на вятъра. — Драконите са се събрали и Древните отново се раздвижват.

— Древните? — попита Гецвая. — Повече от един ли има?

— Двама са — отвърна тя. — И летят да срещнат драконите.

— С каква цел? — попита шаманът.

— Не знам. — Тя погледна Гецвая, а той зарея поглед на юг. — Какво сънуваш ти?

— Голямо зло се надига там, където нашите братовчеди от звездите са устроили своя дом; нещо, призовано от най-мрачната част на вселената. Знам, че няма да го победим сами.

— Това и аз го усещам — съгласи се старицата. — И все пак вие водите армия. Мислите ли, че мечовете и лъковете ще променят нещо?

— Не знам. Ние сме си такива. — Той се усмихна. — Познаваш ни.

Тя кимна. Всички видове елфи бяха сродници, но ако зависеше от тях, предпочитаха да не признават това родство. Корените на конфликта датираха още от времето, когато техните господари, Повелителите на дракони, напуснали Мидкемия и всяка група елфи направила своя избор как да живее. Хилядолетия наред враждата им бе ожесточена.

— Лиалан целия клан ли води?

— И съюзниците — отвърна Гецвая.

— Включително твоя клан, Ледените мечки?

— И него.

— Имала съм и други видения — каза Джанил.

— Аз също — отвърна Гецвая. — Но никога не съм се доверявал особено на съновиденията. Прекалено несигурни са и могат да се тълкуват по различни начини.

— И все пак ето ви тук.

— Да — каза старият шаман. — Имала ли си видение за края?

Тъкачката на заклинания помълча, после каза:

— Видях яма, толкова тъмна, че светлината не можеше да се измъкне от нея, нещо толкова ужасно, че не би трябвало дори да си го представяме, камо ли да съществува. Видях края на всинца ни. — Тя направи пауза. — Но видях също и затварянето на тази яма, ала с цената на огромна жертва, може би твърде огромна, ако празният героизъм надделее над благоразумието. Може ли да дам съвет на Лиалан?

Гецвая се обърна и даде знак на друг възрастен елф, който излезе напред.

— Аржуда — представи го той.

— Джанил — каза шаманът на Снежните леопарди. — Срещали сме се насън.

— Ние сънуваме идния конфликт и виждаме край. А ти?

Той поклати глава.

— Сънувам до момента, когато един драгоценен камък се пръсва, а после се събуждам.

— Камък ли?

— Невъзможно голям рубин, с размерите на град.

— С цялото си смирение, може ли да посъветвам Лиалан?

Аржуда погледна Гецвая, който кимна лекичко.

— Аз ще ходатайствам за теб — каза Аржуда и тримата владелци на магия се върнаха при предводителката на моределската войска. Там Аржуда се обърна към Лиалан: — Тъкачката на заклинания иска разрешение да ви посъветва.

Веждите на Лиалан се повдигнаха изненадано.

— Искаш да ме посъветваш ли, еледел?

— Ако ми позволите — рече Джанил.

— Говори тогава. — Лиалан се приведе напред в седлото и насочи цялото си внимание към Тъкачката на заклинания.

— Сънувахме дракони и древни воини, и тъмна яма, от която се надига ужас — каза Джанил.

Лиалан не отвърна нищо.

— Сънуваме дракони с ездачи на гърбовете и сблъсък, от който може би никой тук няма да оцелее. Призовавам ви към предпазливост.

— Искаш да обърна армията си и да се върна у дома?

— Това, срещу което сте изправени, е създание от ужас и мрак от най-дълбоките бездни на вселената и то няма да намери покой, докато не погълне всичко. Храбреците ви ще загинат с мечове в ръце или със стрели на лъковете, но ще загинат. Единствено силата на нашата магия може да възпре проникването му в този свят.

Лиалан огледа мълчаливо старата Тъкачка на заклинания. Накрая каза:

— Това ли е съветът ти? Да обърна воините си и да потегля към дома?

Джанил кимна.

— Нека Гецвая и останалите шамани продължат. — Вдигна един жезъл и елфският кон доприпка при нея. — Ние ще яздим с тях, защото всеки Тъкач на заклинания от Елвандар е тук.

От гората зад Калин и ескорта му излязоха стотици елфи, някои пеш, други яхнали магическите коне на Елвандар, но всички се движеха решително. Акайлия, водачът на елдарите, яздеше дорест жребец. Поклони се на Лиалан и Гецвая.

— Водачке на Снежните леопарди, говоря от името на всеки владелец на магия в Елвандар. Това е наше бреме. Пощадете живота на младите си воини. Нека се върнат у дома, за да бъдат бащи и съпрузи, така че да могат клановете ви да оцелеят, ако победим.

Лиалан се замисли. Обърна се и даде знак на един млад воин да се приближи. На елфите, които не го познаваха, Лиалан каза:

— Това е Антеш, син на Аркан, вожда на Ледените мечки. — После даде знак и на друг млад воин да излезе с коня си напред. Това е Надийр, боен главатар на Снежните леопарди, по-млад на години, но пък надарен. — Изгледа двамата младежи. — Надийр, давам на Антеш дъщеря си Калина за жена. Бъди свидетел.

Бойният главатар прикри изненадата си и кимна.

— Антеш, изглежда, тези от нас, които продължат на юг, са орисани на гибел. — Тя хвърли изпълнен със съмнение поглед към магьосниците. — Макар опитът да ме учи, че ориста често служи на тези, които се възползват от момента. И все пак в това предупреждение има смисъл. Докато яздим да спасяваме целия свят, дори и онези в него, които нямаме особено желание да спасяваме, враговете на клана ни не спират да заговорничат и да кроят планове. — Тя издиша продължително. — Антеш, отведи своите Ледени мечки обратно в лагера край Снежната река и чакайте. Надийр, вземи семейството си и съюзниците и върви с него. Ако се върна, всичко ще бъде както е било. Ако ли не, вие двамата… — Тя сви рамене. — Образувайте нов клан, с ново име, защото ако не го сторите, Нараб ще ви преследва до последното дете, за да е сигурен, че Снежните леопарди са заличени. Ако е нужно, отведете обединения клан на север, както стори баща ти, но спасете децата ни.

Дори да бе разочарован, че го отпращат, Антеш не го показа. Само кимна и рече:

— Баща ми винаги е смятал, че вие сте най-мъдрата предводителка сред народа ни, лельо. Ще направя както заповядвате. Калина ще бъде в безопасност, както и децата на Снежните леопарди край Снежната река. Кълна се в живота си.

— Аз също ще се подчиня — каза Надийр.

Двамата младежи потеглиха назад. От редиците започнаха да се отделят конници, за да последват младите главатари; един на всеки петима се връщаше на север.

Лиалан погледна двамата таределі.

— А какъв е вашият избор?

Ларомендис почти се засмя.

— Не мисля, че имаме избор. Ще продължим. Е’бар може да е бил наш дом само за кратко, но все пак е наш дом.

Лиалан кимна. Обърна се към останалата войска на Тъмните елфи и Тъкачите на заклинания.

— А сега да вървим. Изпитвам силна нужда да издиря онзи безименен ужас и да го убия.

Вдигна ръка и даде знак да продължат похода си на юг.

Хал даде сигнал и Мартин развя червено знаме, а след малко и бяло.

— Прати конник да му каже, че виждаме идеално.

Мартин се намираше високо горе на старата цитадела и установяваше система за предупреждения, която да съобщи за пристигането на Чадуик от Ран.

Един войник козирува и се отдалечи забързано.

Някакъв вик зад Хал го накара да се обърне и да погледне към лагера. Видя как един часовой прави знаци и сочи надолу по пътя. Облак прах показваше приближаването на група ездачи. Бяха петима.

Хал яхна коня си и потегли надолу по склона, покрай лагера.

Петимата ездачи носеха цветовете на принца, а петият му беше познат. Хал скочи от коня си и забърза напред, докато майстор фехтовач Филип слизаше от седлото.

— Филип! — възкликна той с явна радост и прегърна стареца така, че едва не го повдигна от земята. — Мислехме, че сме те изгубили!

— За малко, милорд — отвърна онзи, докато гледаше мъжа, на когото бе връчил за първи път меч, когато бе още малко момче.

— Ела, Мартин много ще се зарадва, като се върне от сетанонската крепост.

Напред пристъпи сержант в ливреята на принца.

— Милорд, съобщение от негово височество.

Очите на Филип се присвиха.

— Ще ти спестя четенето. Оливър се раздвижи.

— Преди колко време? — попита Хал.

— Напуснахме лагера на принц Едуард преди четири дни и яздихме усилено.

Хал хвърли поглед към изтощените коне и отбеляза:

— Виждам.

— Шпионите ни докладваха, че Оливър е вдигнал лагера два дни по-рано, значи вече шест дни е в поход. Ще стигне до Едуард след още четири, най-много пет. Движи се бавно и гледа хората му да са отпочинали.

— Хайде, ела да намерим нещо за пиене и ще обсъдим какво трябва да се свърши тук. — Хал се обърна към сержанта от куриерската част на принц Едуард. — Иди при моя сержант ей там. — Посочи един едър войник с табарда на Крудий. — Казва се Самюълс. Кажи му да ви намери палатка за през нощта. Ще се погрижа да имате свежи коне, за да потеглите утре, и ще ви дам каквото съобщение имам за принца.

— Слушам, милорд — отвърна сержантът и направи знак на хората си да го последват.

Хал повика един войник да вземе коня на майстор фехтовач Филип и да се погрижи за него и поведе стареца към командната палатка. Щом влязоха, Тай вдигна очи от разстланите върху масата карти и се усмихна широко.

— Майстор Филип! — Стисна крепко ръката му. — Отдавна не сме се виждали.

— Откакто спечели турнира в Двора на майсторите — каза Филип. Огледа двамата младежи. — Радвам се да ви видя отново.

Хал прати един ординарец да донесе вино и храна.

— Предположих, че си загинал по пътя. Не сме чули нищо за теб, откакто потегли от Ролдем, за да се присъединиш към татко на западния сбор.

— Дълга история, ваша светлост.

— Моля те, за теб все още съм Хал, когато сме насаме.

— Хал, всичко започна, като чухме вест за сбора. Заех се да търся кораб до някой град на Островите в Кралско море. Задоволих се с един, който отплаваше за Ран с вечерния отлив. Бях с десетина други майстори и благородници, които бързаха да се върнат в Кралството.

Когато стигнахме до Ран, отряд от дворцовата стража на Чадуик пресрещна кораба и арестуваха някои от нас.

— Бил си в тъмницата на Чадуик?

— Нищо чак толкова мрачно — отвърна Филип и кимна с благодарност, когато върналият се ординарец му подаде чаша вино. — Някои от нас бяха държани в достатъчно приятни стаички в двореца, макар и под стража, и даже ни позволяваха да се разхождаме в градината над залива по няколко часа на ден. Сравних информацията си с останалите и разбрахме, че Чадуик е сключил сделка с Оливър. Бяхме бесни от факта, че го прави, докато се води война с Кеш, но дните се проточиха в седмици, а после и в месеци. — Той се облегна. — Поболях се от тревоги какво правите вие, момчета, и баща ви. — Сведе глава и очите му се напълниха със сълзи. — Чух за херцога едва когато стигнах до принц Едуард. Толкова съжалявам, Хал.

— Той ценеше високо твоята служба, Филип — каза Хал. — Както ще я ценя и аз. — После се засмя тъжно. — Разбира се, не съм сигурен къде ще ми служиш, тъй като херцогството ми в момента е тъпкано с кешийци.

— Уредим ли веднъж тази работа с Оливър и главорезите му, ще се върнем към предишния си живот, сигурен съм — заяви майсторът фехтовач.

— Да минем към по-належащи въпроси — рече Хал. — Как се измъкна от Ран?

— Когато Чадуик събра войските си и тръгна да се присъедини към Оливър, четирима от нас успяхме да прехвърлим скришом стената на градината и да се озовем на улицата между двореца и пътя към пристанището. В града цареше бъркотия — все пак цялата армия на Ран потегляше. Продадох пръстена, който ми даде баща ти, онзи с рубина, и купих коне за себе си и другите трима бегълци. Беше доста лесно да се измъкнем от града с една банда наемници и се отдалечихме на мили, без да чуем да вдигат тревога за бягството ни. Подминахме по-голямата част от армията на Чадуик, заобиколихме авангарда, за да не би той или съветниците му да познаят някой от нас, и се насочихме към Родез. Там се разделихме и аз използвах последното си злато, за да отплавам за Саладор. Като стигнах там, градът се държеше от Батира. Намерих командира, капитан Ронсар, той ми даде свеж кон и провизии и препуснах като луд, за да заобиколя армията на Оливър. По едно

време ме подгониха патрулите по северния му фланг, но се добрах до Едуард.

— И ето те сега тук — каза Хал. — За мое облекчение. — Погледна Тай. — Ще променя някои неща. След като Филип е тук, ще възложа на теб организирането на засадата.

— Може да е забавно — отвърна Тай.

— Имаш странни представи за забавление — отбеляза Хал и се обърна към Филип. — Смятаме да захапем опашката на Чадуик като булдог и да не го пускаме, докато не се обърне и не зареже плановете си да напада Едуард. Дори и да не успеем да го спрем, надявам се да го забавим достатъчно, та когато стигне Полята на Албалин, Едуард да е господар на положението. Ако Оливър победи, няма да има никакво значение какво правим тук.

— Ще направя каквото заповядате, милорд — заяви Филип.

— Добре — каза Хал, — защото искам от теб да държиш една позиция все едно имаш хиляда мъже.

— А колко ще имам?

— Двеста.

— Аха — каза Филип. — Тогава дай ми двеста твърдоглави бойци и ще я държа колкото дълго искаш.

— Добре — съгласи се Хал. — Нека ти покажа плана. Всякакви предложения как бихме могли да го подобрим са добре дошли.

Двамата оставиха виното и се взряха в картите.

Томас летеше над океана, наречен Драконово море. Знаеше къде ще намери онези, които търсеше. Вече не му се налагаше да се вслушва, защото гласовете на драконовата песен ехтяха в ума му, сякаш ги чуваше наистина.

Това бе песен на надежда и страх, ужас и радост, все едно наближаваше завършекът на някакъв цикъл. Неизбежността на този завършек бе успокоителна — и все пак призракът на неизвестността отвъд него предизвикваше трепет.

От всички създания, които Томас бе срещал в животите и пътешествията си, драконите си оставаха неповторими и неразгадаеми. Те притежаваха магия, уникална за тяхната раса, способността да се движат през пустотата и да променят формата си. Имаха по-нисши

родственици, виверните и дрейките, чиято интелигентност беше на нивото на животните. Драконите започваха живота си като примитивни деца — огромни, опасни деца, — но с възрастта развиваха интелигентност и магически способности, а с голямата възраст идваше и мъдростта.

Томас се понесе над брега и видя пред себе си върховете на Драконово гнездо, изолирания дом на драконите в Мидкемия. Проряза небето като ослепителна комета, слънчевата светлина играеше по златната му броня. Щом наближи целта си, видя нещо, от което дори на него му секна дъхът. Дракони — три или четири хиляди — се бяха събрали в огромен кръг. Всеки познат цвят го имаше тук и това превръщаше сборището в изумителна гледка. Слънцето блестеше ярко по люспи в изумруденозелено, лазурносиньо, рубинено, абаносовочерно, сребърно, а в центъра на множеството имаше групичка златни дракони.

Докато се спускаше, видя от запад да се приближава черна прашинка. Тя растеше с всяка секунда, докато не се превърна в друга фигура, която не бе виждал повече от век, но я позна на мига.

Томас кацна леко, изтеглил меча от ножницата си. Свали със замах от рамото си белия щит със златен дракон на него и се приближи към воина в черно и оранжево. Неговото абаносово острие бе оголено и тигровият лик върху щита му се зъбеше яростно. Двамата воини пристъпиха един към друг, докато драконите се нареждаха по хълмовете около тях — най-старшите златни дракони в първата редица, а останалите зад тях.

Двамата воини закръжиха в обръча от дракони, които ги наблюдаваха безмълвно. Другите дракони спряха да пеят и се загледаха надолу, накацали по скалите над свещеното сборно място на своя вид.

— Ашен-Шугар — каза фигурата в черно и оранжево, докато оглеждаше предпазливо противника си. — Но не съвсем.

— Дракен-Корин — отвърна Томас и усети у него нещо коренно различно. — Но не съвсем.

Един грамаден златен дракон пристъпи напред и каза:

— Никой от вас не е какъвто беше.

Томас се поколеба.

— Дъще на Риатх?

— Томас. — Драконката склони глава в поздрав. — Аз съм Рилан, дъщеря на Риатх от потеклото на Руагх.

Фигурата на Дракен-Корин заговори:

— Тя те нарече Томас. Кой е Томас?

— Чие тяло носиш ти? — попита драконката.

— На Браден — отвърна воинът в черно. — В смъртния си живот бях Браден.

— Вие и двамата сте едновременно миналото и настоящето — заяви Рилан.

Умът на Браден бе залят от спомени, както негови собствени, така и на Дракен-Корин, и той се оказа въвлечен в борба, с която Томас се бе справил преди повече от век.

Томас отпусна меча си и попита:

— Какво помниш?

С лудост в очите, създанието пред него се ухили.

— Много неща, баща-братко. — После тръсна глава, сякаш се опитваше да я прочисти, и изражението му се промени. — Много неща — прошепна като че ли някак уплашено. — Как стана това?

— Могъща магия — отвърна Томас.

— Драконова магия — добави Рилан.

— Драконова магия ли? — попита Браден. Безумният блясък се появи отново в очите му и той надигна меча, сякаш се канеше да атакува.

— Времева магия — каза Томас, надигайки меча и щита си. — Магия, която да ни пренесе напред във времето, за да се изравним с новата епоха и да спасим този свят.

Двамата преродени Господари на дракони закръжиха бавно.

— Защо? — попита Дракен-Корин. — Защо е тази магия, прекосяваща времето, за да ме върне от смъртта?

— Ти си само оръдие — поясни Рилан, изправи се на задните си лапи и разпери криле. — Зле изработено оръдие, но все пак полезно.

Намиращият се в Браден валхеру се надигна на повърхността и изкрещя:

— Аз не съм безмозъчно оръдие на никоя по-нисша твар!

Запрати стрела от енергия, която се удари в невидима преграда пред драконката.

Тя сви криле и приклекна върху бутовете си.

— Ние сме нещо много повече от онова, което помниш, валхеру.

— Какво искате от мен? — извика Дракен-Корин.

— Ти си изпитание — отвърна Рилан.

Като се въртеше, сякаш очакваше нападение от всяка посока, човекът, в когото бе затворен умът на едно древно същество, извика:

— Говориш глупости. Аз съм Дракен-Корин! Аз съм Господарят на тигрите! Аз командвах Драконовите пълчища!

— Ти си тук с една-едничка цел — каза Рилан. — Трябва да убиеш Томас.

Томас кимна, сякаш знаеше, че драконката ще каже това. Приготви се за битката, която знаеше, че ще е последната в живота му.

Ашен-Шугар се събуди в тъмна пещера и със силата на волята си призова малък лъч светлина. Беше сам и умираше, сякаш от векове. Чужди спомени го измъчваха и той разбра, че времето се е сгънало върху самото себе си. Някъде дълбоко в ума си знаеше, че така трябва да бъде.

— Ти ще се върнеш — каза глас и той позна, че е драконов, но не принадлежеше на дракон, когото познава.

— Кога? — попита и очите му натежаха отново.

— Когато има нужда от теб. Защото само ти можеш да спасиш този свят, дете на Първородните, Господарю на силата.

Ашен-Шугар затвори очи и промълви:

— Чакам.

Двамата древни воини закръжиха един около друг и битката започна. Ашен-Шугар вече се бе изправял два пъти срещу своя брат-син и бе побеждавал и в двата случая: веднъж, когато бе сериозно отслабен от онова, което бе отдал на същността, нападнала новородените богове, и втори път, когато бе само ехо на предишното си „аз“ и се опитваше да се добере до Камъка на живота.

Сега имаше насреща си свой равен, човек, издигнат до върховна мощ от древната магия на валхеру. Докато финтираше, пристъпваше и се подготвяше за атаката, която знаеше, че ще дойде, Томас се удиви колко жив се чувства. През годините след идването на цураните той се

бе доближавал до това ниво на жизненост само по време на Войната на разлома, когато го обземаше онова, което навремето смяташе за лудост, и убиваше невъздържано. Това бе жажда за кръв, която принадлежеше изцяло на валхеру и преодоляваше всички негови човешки ограничения.

В лицето на Браден той се изправяше срещу почти необуздан дух на валхеру, защото Браден беше убиец без угризения и без съвест: нямаше любов към някой друг, която да смекчава яростта на Дракен-Корин. За да може Ашен-Шугар да победи, Томас трябваше да умре.

Търпението на Дракен-Корин му изневери, както Ашен-Шугар знаеше, че ще стане, и той нападна. По-старият валхеру с лекота отрази удара и контраатакува, но и неговото острие бе блокирано без усилие. Двамата се преценяваха, дебнеха и не спираха да търсят пролука.

Ударите се сипеха, но никой не се доближаваше до намирането на слаба точка. Съперничеството бе равностойно, тъй като чистата ярост на Дракен-Корин, която на моменти завладяваше Браден, се компенсираше от десетилетията, през които нравът на Ашен-Шугар бе смекчаван от Томас, който запазваше контрол и внасяше в битката концентрация и дисциплина. Гневът се сблъскваше с разсъдливостта.

Драконите гледаха. Това бе битка, която щеше да продължи часове, а може би и дни, но нямаше значение. Това бе битка, предопределена още от зората на времето.

24.
БИТКИ

Хал гледаше приближаващите се ездачи.

Надзърташе иззад една скала на хребета край южния път към Сетанон. Половин час по-рано сигналният флаг от кулата на крепостта ги бе предупредил за появата на разузнавачите на херцога на Ран. До всички командири бяха пратени съобщения хората да стоят скрити. Огньовете зад хълма бяха затулени, за да не би димът да ги издаде. Ножниците бяха увити в плат, а конете бяха отведени надалеч. Сега Хал можеше единствено да чака.

Разузнавачите яздеха небрежно по пътя, бяха се поотпуснали, след като в продължение на дни не бяха срещали жива душа. Дори се разделиха, за да ускорят претърсването на града, и претупаха тази работа. Един влезе в крепостта, направи ленив кръг из двора, оглеждайки пустите прозорци на кулите, и излезе, без да осъзнава, че през цялото време към него е насочена стрела.

Другият надзърташе през разбити прозорци и паднали врати, хвърляше погледи в празните сгради и подмина бързо десетки други, също без да осъзнава, че от смъртта го дели едно пускане на тетивата.

Когато приключиха с огледа, двамата разузнавачи се срещнаха в южния край на града, казаха си нещо и поеха нагоре по склона към позицията на Хал. Хал бе разположил по половин дузина мъже от двете страни на пътя в засада, готови да попречат на някой от разузнавачите да се измъкне и да отнесе вестта.

Единият разузнавач спря на стотина разкрача от билото и посочи слънцето.

— Така или иначе няма да стигнем много далеч, преди да се наложи да се връщаме. А и негова светлост вероятно ще иска да се помотае из стария град.

Другият извъртя коня си.

— Добре. Стига толкова за днес. А за мотаенето из града, не знам. Негова светлост може би ще предпочете да лагерува отвън:

казват, че тоя град бил прокълнат.

— Прокълнат ли? — рече другият. — Никога не съм чувал… — Гласът му заглъхна, докато двамата ездачи се отдалечаваха на север в лек галоп.

Хал сметна за щастливо стечение на обстоятелствата, че разузнавачите пристигнаха по това време на деня, защото това означаваше, че силите на Чадуик вероятно ще се появят час преди залез-слънце, уморени от дългия преход, и ще очакват да си устроят лагера мирно и кротко.

Той свика бърза среща с Мартин, Тай, Хокада и Филип.

— Имаме два варианта: да ги ударим, преди да са установили периметър, или по първи зори утре, докато се стягат за път. Какво предлагате?

Графът на Ламът отговори пръв:

— Точно като спират би било идеално. Конете и хората им ще са уморени, мъжете ще си мислят за копаене на окопи, установяване на периметър, храна, пикаене, изобщо за всичко друго, освен за битка.

— Съгласен — отвърна Филип. — Тези допълнителни секунди, докато преосмислят ситуацията, ще ни послужат по-добре тази вечер, отколкото на сутринта, когато са отпочинали. А не можем да ги ударим преди изгрев-слънце, защото няма да разполагаме с никои от заплануваните предимства.

— Тай — каза Хал, — можеш ли да разположиш хората си, преди да дойде войската на Чадуик?

— Ако тръгна веднага.

Хал кимна и Тай хукна да събира подчинените си. Хал се обърна към брат си.

— Мартин, ти трябва да се покажеш също толкова хитър като в Крудий, защото се налага двамата с Филип да убедите Чадуик, че частите ви са десетократно по-многобройни, отколкото са.

Мартин протегна ръка и Хал я стисна.

— Няма да те разочаровам, братко.

Филип сложи и своята ръка върху техните.

— Нито пък аз, ваша светлост.

— Вървете — каза Хал и двамата тръгнаха да се приготвят.

Хал се обърна към Хокада.

— Вие имате много да яздите, милорд.

Графът на Ламът се усмихна.
— Това го умеем най-добре, ваша светлост.
— Тогава вървете — каза Хал и графът също тръгна.
Сега на Хал му оставаше само да чака.

Хал и Мартин гледаха как войската на Чадуик пъпли по стария път на дървосекачите покрай Тъмни лес, който някога бе представлявал главната връзка между местните ферми и града. По кралски указ Сетанон бе изоставен след първата битка. Налагането на тази заповед беше лесно, тъй като графът бе загинал в битката, без да остави наследник, а по-голямата част от града бе превърната в руини от нашественическата армия на фалшивия Мурмандамус. Нито преди, нито след това светът бе виждал нещо подобно на командваната от него войска — дори самотно живеещите, почти невиждани северни великани, високи по дванайсет стъпки, планинските троли и всеки таласъм от Севера се бяха присъединили към моределските кланове при Сетанон. Хал бе чел исторически доклади за последната битка тук, но знаеше за нея и от семейни сведения, предавани от баща на син още от времето на лорд Мартин, четвъртия херцог на Крудий, който бил брат на принц Арута и крал Луам. Знаеше семейната тайна: че някога под този изоставен град имало велико съкровище, наречено Камъка на живота, и то било истинската цел на огромната армия от моределе и таласъми, оплячкосала Сетанон. Мурмандамус се оказал шарлатанин, пантатийски змиежрец, омагьосан да прилича на древния моределски герой, върнал се от мъртвите.

Тук се бе водила и втора битка, макар че по него време градът вече бил изоставен на праха. Този път целта била Камъка на живота. Принц Калис, същество, съчетало в себе си кръвта на хора и елфи и магията на Драконовите господари, бе отключил Камъка на живота и бе освободил натрупаната в него жизнена сила, за да е сигурен, че той никога няма да бъде използван като оръжие. Славата на града бе толкова лоша, че никой не смееше да се върне тук въпреки близостта до прясна вода, плодородната земя и потенциално богатите търговски маршрути. Хал смяташе това за иронично, защото той самият бе загубил херцогството си от гладуващи кешийци, които търсеха добра земя, където да отглеждат посеви, да развъждат добитък и да живеят в

мир, а тук се простираше огромна ивица от най-хубавата обработваема земя в Кралството, която пустееше заради някакво въображаемо проклятие. Там, където някога се бе развивала процъфтяваща търговия, сега имаше само празни села, изоставени ханове и неизползвани пътища.

Точно по един такъв път в момента маршируваше армията на Ран.

Хал се обърна към Мартин.

— Време е да започнем представлението.

Мартин кимна и се затича приведен, за да не го видят над хребета. Щеше да съобщи на Филип, а после да се спусне до мястото, където чакаше конят му, и да препусне към своята част.

Сто войници се бяха трудили трескаво да създадат фалшива преграда от трънаци покрай хребета вдясно от позицията на Хал, зад редица скали, довлечени до местата си през последните няколко дни. Бяха издигнали висока до кръста каменна ограда, зад която се криеха сто стрелци.

Вдясно от тях чакаха двеста души от тежката пехота на Крудий под командването на майстор фехтовач Филип. Зад Хал чакаше отряд войници, които носеха дървесни трупи с прикрепени към тях дървени шипове. За местенето на всяка от тези прегради бяха нужни по двама души и макар че нямаше да затруднят особено пехотата, освен ако не е струпана много нагъсто, за конете щяха да са непреодолимо препятствие.

Хал се взираше и чакаше, докато не видя как авангардът на армията на Чадуик стигна до определената точка от пътя. Предполагаше се, че на стотина крачки след тази точка ще дойде заповедта за спиране и устройване на лагер, така че всички в отряда на Хал гледаха и чакаха. Сигналът за атака щеше да бъде даден от самия херцог на Ран.

Слънцето клонеше на запад. Колоната продължи да се движи още минута, после един мъж в челото вдигна ръка, за да заповяда спиране. Това бе сигналът.

Хал се изправи и даде знак за атака.

Томас усети пареща болка в рамото и осъзна, че абаносовото острие на Дракен-Корин най-после е разсякло златната ризница под табарда му. Не беше отбил чисто удара и бе свалил щита прекалено ниско, така че острието го бе засегнало.

И двамата воини бяха понесли по няколко леки рани, както и множество синини. Все още се намираха на етап оценка на противника. Драконите наблюдаваха битката безмълвно.

Досега двамата се бяха сражавали два пъти и винаги бе побеждавал Ашен-Шугар. Но този път гневът на Дракен-Корин се съчетаваше с годините опит на един наемник, който бе преживял всякакви възможни схватки и сражения. Той внасяше в битката съвсем нов набор от бойни умения и Томас знаеше, че е срещнал свой равен.

И двамата притежаваха силите на валхеру, така че умората нямаше да е фактор в двубоя дълго след като един смъртен би рухнал от изтощение, но скоро може би щеше да се прояви загубата на концентрация и това би могло да се окаже смъртоносно. Томас отстъпи за момент, стегна се и зачака следващата атака.

Слънцето клонеше на запад.

Принц Едуард стоеше пред шатрата си, заобиколен от своите съветници и генерали. На полето долу се строяваха войските на принц Оливър.

— Изглежда, е довел всички Източни кралства със себе си — отбеляза Едуард.

— Само тези, които могат да се бият — отвърна херцогът на Ябон.

Принц Едуард се обърна към Брендан Кондуин.

— Като я гледам тази колона, ще му отнеме още цял ден да разположи силите си.

— Мислите да атакувате пръв ли? — попита лорд Съдърленд и поглади сивите си мустаци.

— Не — каза Едуард. — Изглежда примамливо, но предпочитам Оливър да атакува по нанагорнище срещу укрепените ни позиции, отколкото да ги изоставя след всичката тази работа. — Обърна се към Брендан. — Синко, прати вест по линиите да бъдат предпазливи. — Хвърли поглед на запад към късното следобедно слънце. — Няма шанс

Оливър да действа скоро, но все пак трябва да сме нащрек за неприятности.

Брендан отдаде чест и се отдалечи забързано.

— Умен момък — рече херцогът. — Чух го да разказва на братята си за някаква работа на Острова на чародея и успя да представи доста изкусно някои смайващи факти.

— Той е Кондуин, също като братята си — отбеляза Едуард. — Те са по-специална порода. Винаги са били — и ще имаме нужда и от тримата, преди това да свърши. — Умълча се.

Вражеските армии продължаваха да се строяват в полето.

Хал забърза надолу по пътеката към чакащия го кон и го яхна.

Майстор фехтовач Филип започваше своята част от атаката. Всички мъже зад каменната стена се изправиха и закрещяха, размахваха пръти и колове. Към всеки от тях бе прикрепено нещо, което да отразява светлината. Хал се надяваше, че от позицията на Чадуик ще изглежда, че на хребета са се укрепили много повече мъже, отколкото бяха в действителност. За усилване на илюзията бяха напалени огньове и мъже с факли тичаха насам-натам зад бранителите, за да създадат впечатлението, че цари оживена подготовка за атаката на Чадуик. Хората с тежките дървени трупи ги затъркаляха надолу по пътя към приближаващата армия на Ран — късите шипове по тях ги караха да подскачат и криволичат по склона.

Хал нямаше време да гледа: препусна с петима стражи на запад, заобикаляйки редица хълмове, които ги скриваха от очите на врага. Този маршрут щеше да ги отведе до югозападния край на Сетанон. Докато минаваше покрай един отряд тежка кавалерия, махна на Мартин, който му отвърна. Хал вдигна ръка към хората си да почакат, после посочи към очите си и към полето, за да покаже, че Мартин трябва да гледа кога врагът ще се разгърне по уговорения начин, преди да действа. Мартин даде знак, че е разбрал.

Чадуик постъпи точно както се бе надявал Хал — заповяда и кавалерията, и пехотата да продължат в колона по пътя. Конете бяха уморени и ротата се състоеше почти изцяло от тежка кавалерия, подсигурявана от дузина стрелци в авангарда. По-бързите стрелци

поеха по нанагорнището, само за да открият, че към тях се търкаля лавина трупи с шипове.

Конете се надигнаха на задните си крака и ездачите им трескаво се помъчиха да ги отместят от пътя на заплахата, но откриха, че отдясно пътят е ограден с насип, гъсто обрасъл с трънливи храсталаци. Изведнъж иззад стената се подадоха стрелци и започнаха да стрелят по челните конници.

Колоната пехотинци мина вляво; войниците, предвождащи атаката, инстинктивно се отдалечиха от конете вдясно от тях, отбиха от пътя и излязоха на тясна ивица земя, оградена от също толкова гъст храсталак, което им оставяше много малко място за движение. А после изведнъж пространството зад храсталака се изпълни със стрелци, сякаш изникнали изпод земята — трийсетината бойци на Тай бяха чакали, скрити от погледите, в окоп, изкопан трескаво за три дни зад гъстата преграда от тръни, под покривало, замаскирано с пръст и трева.

Това, което бе започнало като уверен марш нагоре по пътя, се превърна в хаос, когато войниците и конниците отпред спряха и това принуди тези отзад също да спрат. Пехотата вляво се обърна към стрелците на Тай, тъй като това бе враг, когото виждаха, и някой изкрещя команда за атака. Мъжете се втурнаха напред, като използваха щитовете си, за да мачкат гъстите храсти.

Изведнъж почнаха да падат с писъци в дълбоки ями, пълни със заострени колове. Хал не бе разполагал с време да изкопае много такива, но и малкото, на които се натъкнаха войниците от Ран, спряха атаката толкова ефективно, сякаш пехотата се е сблъскала с каменна стена.

Попаднали под кръстосан обстрел от изток и иззад стената на юг, пехотинците се опитаха да се престроят. Конниците се намираха под постоянен дъжд от стрели откъм билото и не можеха да обърнат колоната. Хората на Тай щяха да продължат да стрелят, докато се изтеглят на югоизток, а после по негова команда щяха да се обърнат и да се втурнат зад прикритието на скалите, където пехотата на Филип чакаше, в случай че армията на Ран се опита да мине във фланг на стрелците.

И тогава от изоставения град зад заседналите пехота и кавалерия се изсипаха ездачи под командването на Хокада, в сиво-синьото на

Ламът и с озъбена вълча глава на табардите. Трийсетте конни стрелци се прицелиха в тила на тежката кавалерия, която се опитваше да разбере какво е това объркване отпред, което ги бави, и пуснаха залп от стрели. Четирима конници паднаха от седлата, а задната част на колоната се отдели и се впусна да ги гони.

Точно както се бе надявал Хал.

Цяла една трета от тежката кавалерия на Чадуик потегли след ламътската кавалерия в опит да ги смаже с численост и по-добри брони. Хокада поведе хората си по заобиколен маршрут на север и после на изток, така че се озоваха от другата страна на пехотната колона. Той изкрещя заповед и мъжете му се обърнаха и пуснаха стрелите, след което пришпориха конете си в галоп и се отдалечиха, без да чакат да видят резултата.

От позицията си Хал успя да види, че двама ездачи бяха свалени от седлата, преди да загуби от поглед тази част от сражението. Той прекоси западните предградия и влезе през отворената порта в същинския град, където чакаше скрита неговата кавалерия. Даде им знак да го последват и ги поведе по главната улица на Сетанон, за да излязат през източната порта на половин миля по-нататък и да се озоват право в сърцето на колоната на Чадуик.

Както бе планирал Хал, Мартин насочи своята колона към гъсто струпаната кавалерия на сто стъпки оттам и така тежко бронираните конници на Ран бяха ударени от две атакуващи колони само за броени секунди. Коне зацвилиха, когато бяха изблъскани в масата от суетящи се пехотинци, които сега отчаяно се опитваха да не бъдат смазани от падащите животни и от нападателите от Крудий и Ламът.

Офицерите на Ран се намираха в малка групичка начело на колоната и войнишкото множество ги делеше от нападателите. Хал не можеше да различи нито една емблема, така че нямаше начин да определи кой от тях е Чадуик, но видя, че всички трескаво се мъчат да се измъкнат от обсега на стрелите, идещи отпред, въпреки че пътят им бе препречен от собствените им хора.

Хал понечи да изкрещи заповед, но изведнъж някакъв пешак от Ран се вкопчи в стремето му и се опита да го свали от седлото, което най-вероятно щеше да означава смърт.

Хал посече към главата на пешака. Ударът му бе кос, но стигаше, за да накара мъжа да пусне стремето.

— Назад! — извика той, извъртя коня си и започна отстъпление.

Хората му прекратиха схватката и се обърнаха към него.

— При мен! — извика Хал. — Съберете се при мен!

Доколкото можеше да види, първоначалните му сто ездачи вече бяха намалели до деветдесет.

— Строй се за атака! — изкрещя той, докато мъжете се събираха около него и се обръщаха да посрещнат следващата ги пехота. — Трябва да ги ударим, преди да са образували стена от щитове! Напред!

Сега вече битката започна наистина и всяко предимство, което бе имал, изчезна. Всичко щеше да се реши от човешката твърдост и от късмета.

* * *

Пъг и спътниците му се появиха от вихъра насред невероятна битка. Пред тях се издигаше рубиненочервен енергиен купол, който покриваше цял един град.

— Виждал съм нещо подобно и преди — промърмори Пъг.

— Къде? — попита Миранда.

— В Сетанон, по време на Великото въстание, когато Господарите на драконите отвориха разлом в небето… — Той се огледа. — Макрос?

— Няма го — каза Накор. — Предполагам, не му е било писано да присъства тук в края.

— Могъществото му можеше да ни е от полза — въздъхна Магнус.

— Не знаем колко сила му е била дадена — каза Миранда. — Може да са го използвали докрай само за да ни покаже всичко онова.

— Кои са тези „те“? — зачуди се Накор. — Ще разберем ли някога?

— Съмнявам се — отвърна Пъг. — Нашите богове може да са само персонификации на различни сили, но тези сили са чудовищни, а Макрос ясно ни даде да разберем, че ги направлява някакъв по-висш разум. Поради липса на по-добър термин — върховният доставчик на енергия.

— Е — каза Накор, — този върховен ни хвърли в голяма бъркотия.

Пъг отдели няколко мига да осмисли сцената пред себе си, после каза:

— Миранда, двамата с Накор се приближете колкото можете до купола и вижте дали можете да разгадаете каква магия е приложена. Вие сте виждали повече магия от нас, и то в повече плоскости на реалността.

Те кимнаха. Миранда сложи ръка на рамото на Накор и двамата изчезнаха.

Пъг се огледа и посочи и Магнус се обърна и видя в далечината позната фигура. Сложи ръка на рамото на баща си и в следващия миг стояха до Руфио.

— Слава на боговете! — възкликна Руфио. — Тук вече направо не знаем какво да правим.

По-младият магьосник бе в компанията на двама Тъкачи на заклинания, които кимнаха за поздрав на Пъг. Руфио обобщи ситуацията и преди да е свършил, Миранда и Накор се появиха отново.

— Това е някакво заклинание, но не прилича на нищо, с което съм се сблъсквала — заяви Миранда. — Подхранва се от енергия, която идва от друга плоскост, затова просто расте.

— На мен ми е познато — каза Накор. — Повтаря други неща, които сме виждали от Ужаса. Но начинът, по който е превърнато в капан, е… гениален.

— Таределските магьосници са го направили — поясни Руфио. — Изглежда, са знаели какво да правят още в мига, щом е започнало освобождаването на онова, което се намира в купола.

Пъг се огледа и каза:

— Намерете ми един от тях.

— Ей там — каза Руфио и го поведе надолу по хълма. Другите ги последваха.

Стигнаха до кръг от дузина елфски чародеи: осем от таределските галасманти и още четирима специалисти по магия. Всичките стояха със затворени очи и сякаш протягаха силите си към магьосниците по-надолу по хълма, за да им помогнат.

— Аслеум — каза Руфио, но старият маг не отвърна.

— Остави го — рече Пъг. — Ще намеря начин да говоря с него.

Сложи ръка на рамото на Аслеум и затвори очи.

Плуваше в море от енергия, нишки, които се заплитаха по-бързо, отколкото окото можеше да проследи. Спомни си урока на Миранда за перспективата и се насили да потърси нещо разпознаваемо, някакъв характерен белег в гъмжилото от енергии, който да използва за ориентир.

Спомни си времето, прекарано с елфския Тъкач на заклинания Темар в изучаване на климатичната магия, и как в магията, която тъчеше той, имаше отчетливо чувство за различна енергия. Пъг потърси нещо, което би могло да наподобява онова, и го откри. Една от нишките, образуващи виещата се плетеница, пораждаше подобно усещане като тази на Темар. Пъг я проследи към източника й. Едно определено елфско съзнание забеляза присъствието му и един глас каза:

— Да?

Пъг отвори очи и видя, че възрастният Тъкач на заклинания се взира в него.

— Аз съм Пъг — каза той и свали ръка от рамото на елфа.

Старецът изглеждаше на ръба на изтощението, но очите му блестяха и той се усмихна.

— Младият Руфио те чакаше. Аз съм Аслеум.

— Дойдохме да помогнем — каза Пъг.

Аслеум кимна.

— Неизразимо сме ви благодарни.

— Благодарността ви е малко преждевременна — отбеляза Пъг. — Тук сме изправени срещу нещо, което е трудно да си представим. — Махна с ръка към рубинения купол.

— Онова, което е затворено вътре, се смята за част от Запретеното, знание от отколешни времена, когато сме служили на Древните — каза Аслеум. — Познаваме какво е: извънредно могъщ Господар на ужаса.

— Боя се, че е още по-зле — рече Пъг. — Това, което сте сторили, да обърнете магията му срещу самата нея, е най-умелото чародейство, което съм виждал, но онова, което се опитвате да възпрете, е много по-огромно, отколкото си представяте. Не става дума за Господар на ужаса, който се опитва да навлезе в тукашното селение. Това е целият Ужас, който се опитва да погълне селението ни.

Лицето на стария елф бе безстрастно. Той се обърна да погледне далечния рубинен купол и после попита:

— Какво трябва да направим?

— Не е достатъчно просто да го държите затворен — отвърна Пъг. — Трябва да измислим начин да го пратим обратно откъдето е дошъл.

— Как?

— Не съм сигурен, но вярвам, че с ваша помощ можем да открием такъв начин. — Позна един млад магьосник, който наблюдаваше внимателно елфите, и му даде знак да се приближи. — Калън.

— Здравей, Пъг — отвърна Калън. — Изучавах плетеницата на това заклинание. Гениална е. Който го е хвърлил пръв… — Той сви рамене. — Аз бих опитал нещо друго.

— И щеше да бъдеш унищожен — заяви Пъг. — Ако открием кой от творците на заклинания тук е реагирал пръв, може би ще узнаем нещо полезно. Мисля, че знам как можем да помогнем, но ще ми трябва малко повече време. Все пак едно ми е ясно: тук нямаме достатъчно магьосници, за да се бият с онова нещо в купола повече от няколко дни, най-много седмица.

— Всички старши членове на Конклава са тук — отбеляза Калън. Пъг кимна, махна на Магнус и Руфио да се приближат и когато застанаха пред него, каза:

— Руфио, трябва да идеш в Академията. Всеки поне малко способен магьосник трябва да бъде поставен в готовност.

— В готовност за какво? — попита Руфио.

— Какво си си наумил, татко?

— Мисля, че разбирам това хитроумно заклинание — каза Пъг на сина си. — Ще ми е нужно малко време, но ако съм прав, ни трябва проводник на магия, начин да хармонизираме способностите на всички в правилния момент и аз ще насоча тази енергия в купола. Мисля, че можем не просто да възпрем Ужаса, но и да го притиснем дотам, че да го изтласкаме обратно в пустотата и да запечатаме дупката след него. — Обърна се към Магнус. — Искам от теб да отидеш в храма на Ишап в Риланон.

Магнус кимна.

— Кажи на върховния жрец, че е настъпил моментът, за който говорихме някога.

— Настъпил е моментът, за който сте говорили някога — повтори Магнус. — И той ще разбере какво означава това?

— Отлично ще го разбере — каза Пъг. — После прати вест на Великия майстор Крийган в ордена Щит на слабите. Кажи му да се свърже с всички членове на Конклава във всеки храм и да им предаде същото съобщение.

Магнус кимна и изчезна.

Пъг насочи вниманието си обратно към Аслеум и каза:

— А сега трябва да изуча онова, което сте направили.

Затвори очи и пак се съсредоточи върху плетеницата от заклинания.

Дълги сенки падаха върху биещите се. Хал извъртя бързо коня си и го използва като таран срещу пешаците. Животното бе изтощено и бе понесло две рани, които едва не го накараха да хвърли Хал от гърба си, но обучението и здравата ръка на ездача му го държаха под контрол.

В сражението започваше да настъпва обрат и на Хал му се струваше, че нещата се изплъзват от ръцете му, макар че бе ударил силите на Чадуик с такава мощ, че сега двете армии бяха горе-долу с еднаква численост. Ако прекратеше боя и се изтеглеше към Едуард, като се държи през цялото време между Чадуик и него, това щеше да е на практика победа, тъй като Чадуик нямаше да е в състояние да атакува фланга на Едуард, докато той води битка с Оливър.

Хал видя някакви конници на изток и за миг му се прищя да бе по-светло, защото слънцето щеше да залезе след минути и здрачът нямаше да се задържи дълго, така че скоро двете страни щяха да се бият на тъмно. Беше пратил Хокада и стрелците му със задачата да удрят и да бягат, което бе накарало цяла една трета от тежката кавалерия на Ран да се втурне да ги гони — самоубийствена мисия, ако тежките конници успееха да се приближат.

Зърна един здраво притиснат войник на Крудий и съсече воина срещу него, наемник, който не носеше цветовете на Ран. Видя, че на юг отрядът на Мартин е изтласкал тежката кавалерия в пехотата и я е разделил, а сега продължаваше да ги натиква в трънаците, засадени от

него, които щяха да убият желанието на пехотинците да се доберат до другата им страна, макар че конете биха минали през тях, без да се оплакват.

Хал се изправи в стремената и видя, че става точно това — ездачите от Ран се обръщаха и пришпорваха конете през прещипа и трънните. Така попаднаха под обстрела на все още намиращите се на хълма стрелци.

Командирът им се обърна и видя, че камъните свършват на по-малко от трийсет крачки оттам. Прегрупира хората си с намерението да заобиколи и да се справи със стрелците на Хал. Хал даде сигнал на Мартин да ги притисне отзад, ако може. Мартин му махна, че е разбрал, и тръгна да ги гони със своите конници. Хал остана изправен в стремената, търсейки Чадуик. Беше видял някакви офицери близо до мястото, където се биеше Мартин, но сега вече не ги забелязваше. Трябваше да намери херцога на Ран и да го убие или плени, за да сложи край на битката преди тъмнината да е принудила и двете страни да се оттеглят.

Малка група ездачи бяха изтласкани заднишком нагоре по хълма от войниците на Крудий. Хал пришпори коня си към тях. Хвърли поглед на изток и видя, че онези, които се приближават, са хората на Хокада и сега завиват, за да пресрещнат кавалерията, която се опитваше да заобиколи хребета и да нападне стрелците на Хал.

Щом заобиколиха обаче се натъкнаха на Филип и неговата пехота, които бяха чакали търпеливо зад стената, строени в стена от щитове със стърчащи от нея пики — така наречения „таралеж“, формация, която принуждаваше вражеските конници да спрат, за да не се набучат на пиките.

Хората на Хокада започнаха да стрелят веднага щом врагът се оказа в обсега им, а тези на Тай, зад Филип, вече бяха насочили вниманието си към най-новата заплаха. Конниците на Ран се обърнаха, пръснаха се и побягнаха.

Чувството, че нещо се е обърнало в тяхна полза, премина през бойното поле. Крудийците на билото нададоха победен вик, а стрелците насочиха смъртоносното си внимание към войските от северната страна на хълма.

Конниците на Мартин се обърнаха да се върнат в битката и изведнъж войниците от Ран започнаха да свалят мечовете и да

коленичат в знак, че се предават. Мартин се изправи в стремената и извика с глас, прегракнал от праха и крещенето на заповеди:

— Крудий! Крудий!

Викът бе подет и когато войниците на Ран видяха, че други подгъват коляно, направиха същото, докато и последната групичка на юг не бе обкръжена. Хал насочи коня си натам и видя пет окървавени табарда с различни емблеми за ранг — и сред тях бе онази, която искаше да види: плюмажът на Ран, увенчан с херцогска корона.

Той вдигна забралото си и извика:

— Предавате ли се, милорд Чадуик?

Чадуик от Ран също вдигна забралото си. Около очите му имаше прах, слепнала от пот. Почти прекалено тихо, за да го чуят, той отвърна:

— Да, милорд, предавам се.

Хал вдигна ръка и извика:

— Победата е наша!

Мъжете от Крудий и Ламът закрещяха радостно.

— Имам ли думата ви, че ще се държите добре, сър, докато се грижим за ранените? — продължи Хал.

— Имате я, сър — каза Чадуик и огледа касапницата, сполетяла хората му от ръцете на този толкова по-млад херцог. Добави тихо: — Ако Едуард спечели и не свърша на някое въже, ще кажа на негово величество, че днес сте му служили добре.

— Благодаря, милорд — рече Хал; отлично съзнаваше, че Чадуик се опитва да си спечели благоразположението на възможните победители.

Тоест, ако принц Едуард надделееше. Хал насочи вниманието си към грижата за ранените и извика:

— Запалете огньове!

Щяха да имат нужда от топла вода за промиване на раните, освен това трябваше да сготвят ядене за прегладнелите мъже.

Отдалечи се от пленените офицери и се зае да прави равносметка на загубите си.

Слънцето бе залязло.

Томас посрещна удара и усети как ръката му изтръпна чак до рамото. Дракен-Корин сякаш ставаше по-силен.

Слънцето бе залязло, но нито двамата воини, нито наблюдаващите ги дракони имаха нужда от светлина. Слабото блещукане на звездите и сиянието на изгряващата луна осигуряваха достатъчно осветеност за очи, далеч превъзхождащи тези на смъртните.

Дуелът се бе превърнал в нещо почти като ритуал, като танц. Двамата противници използваха един срещу друг всяко изкуство, което притежаваха, но никой не можеше да вземе надмощие. Бяха равни и в меча, и в магията, а драконите ги наблюдаваха безмълвно.

Докато Голямата луна изгряваше на изток, те продължиха да се бият.

Пъг се откъсна от магическата матрица и видя, че Магнус говори с някакъв висок елф.

— Татко, това е Тандареи, Майстор на Древното знание на Е’бар. За момента може да се каже, че той е водачът на каквото е останало от това общество.

— За съжаление е вярно — потвърди Тандареи.

Магнус продължи:

— Отнесох вестта и ишапийците разбраха посланието ти. Пратиха съобщения до всеки орден, до членовете на Конклава, до други, с които сме си имали работа по-рано, както и до всеки, готов да ги изслуша: всички ще бъдат уведомени за тази опасност. Някои магьосници, които са по-умели в магическото транспортиране, прехвърлят други магьосници от Звезден пристан, а също и духовници.

Пъг забеляза едно място в близост до характерно скално образувание, където магьосниците и духовниците се появяваха по двама и по трима.

— Ще ни е нужна помощта не само на тези, които идват при нас, но и на тези, които остават — каза той.

— Както разбирам, това е нещо, което си подготвил преди известно време? — попита Магнус. Явно не одобряваше да го държат в неведение за толкова важни работи.

— Заех се с това, когато пътувах до Келеуан с един ишапийски духовник на име Доминик — обясни баща му. Даде знак на Магнус да го последва на място, където не могат да ги чуят. — Накратко, храмовете по традиция не се доверяват на магия, която не е под техен контрол, или най-малкото не виждат, че идва направо от боговете.

Магнус се въздържа от коментар относно скорошното им разкритие за истинската природа на боговете и че магията, изглежда, идва от поклонниците им, а не обратното.

— Когато Мрака, завръщащата се орда на Господарите на драконите, беше пленен и засмукан в Камъка на живота в края на първата битка за Сетанон, осъзнах, че има неща, които толкова надхвърлят силите ми, че вероятно ще ми е нужна голяма помощ.

— Ако е имало такъв момент, той е сега — съгласи се Магнус.

— Дванайсетте храма в Риланон, както и сестрините им храмове в Крондор, Кеш и другите големи градове, наброяват много духовници, умели в предаването на магия. Подготвил съм начин те да могат да ни дадат назаем магията си, ако възникне нужда. Ишапийците ми помогнаха да го организирам.

— Е, и какъв е планът ти? — попита Миранда, която се бе приближила зад Пъг.

Накор я следваше на половин крачка по-назад.

— Може би ще се наложи да изтръгнеш всяка частица магия от всеки владелец на магия на този свят, преди да свършим с това.

Накор кимна.

— Според видяното от мен Ужаса набира мощ с всеки час.

— Съгласна — обади се Миранда.

— Ето какъв е планът ми — каза Пъг и заговори тихо.

Хал излапа набързо чиния студен вчерашен боб с комат сух хляб и се радваше, че има и това. Мартин се яви пред него, докато херцогът на Крудий седеше на един камък край лагерния огън.

— Поставих Чадуик и офицерите му под стража зад командната палатка — докладва той, явно готов да рухне от изтощение. — Армията на Ран е обезоръжена и лагерува от другата срана на хълма; за ранените са положени грижи и сега ги хранят; смъртно ранените получиха милостта на бързата смърт. Какви са заповедите?

— Яж — каза Хал. — Аз сам ще дам заповедите. — Остави чинията и се изправи. — Къде е Хокада?

— До командната палатка — отвърна Мартин и се отправи към бавно топлещия се боб.

Хал забърза към мястото, където графът на Ламът седеше и търкаше босия си ляв крак.

— Ранен ли сте, милорд?

Хокада понечи да стане, но Хал му махна да остане седнал.

— Не, ваша светлост. Просто прекарах твърде много часове на седлото. — Той се изкиска. — Никога не ме боли задникът, но краката започват да ме мъчат адски след четири-пет часа в железните стремена.

Хал се засмя.

— Разбирам. И моите крака са уморени, но почивката ще трябва да почака.

— Сър?

— Смятам да кача човек на всеки кон, с който разполагаме, кавалерист или не, и да потеглим призори.

— Връщаме се да подсилим принц Едуард ли?

Хал кимна.

— Ами херцогът на Ран и неговите офицери?

— Ще дойдат с нас. Без тях останалите са пехота и спешена кавалерия далеч от дома. Ще ги оставя да се връщат в Ран, както могат, и честно казано, не ме е грижа колко от тях ще се доберат дотам.

— Щом така сте решили, ваша светлост. Моите Вълци ще са готови да потеглят призори.

— Добре. Накарай хората си да разделят пленените коне. Тези, които стават за яздене, ще ги запазим, останалите да бъдат убити. Не искам някой от тези момци от Ран да реши, че може да си спечели нечие благоволение, като се опита да стигне до принц Оливър, преди ние да сме стигнали до Едуард. Ясно ли е?

— Веднага, ваша светлост — отвърна графът и си обу ботушите. Изражението му бе примирено.

Хал се усмихна и го потупа по рамото, след което тръгна да търси брат си и Тай. Имаше много нареждания, които трябваше да бъдат изпълнени, преди да поспи тази нощ.

— Голяма войскова част се приближава от север — докладва един таредел на Тандареи.

Пъг и останалите помагаха на някои от по-младите магьосници от Звезден пристан в транспортирането на храна — добре дошло допълнение към онова, което елфите вече бяха успели да осигурят в импровизираната си кухня. Бяха потънали в задълбочен разговор какво са открили за рубинения купол и държащата го елфска магия и сравняваха догадките си.

Голямо раздвижване на север оповести пристигането на елфски ездачи, които отначало изглеждаха десетки, но бързо се разбра, че са стотици, и при това ги следват още. В авангарда яздеха двамата братя таредел Ларомендис и Гуламендис заедно с над дузина Тъкачи на заклинания. Също така, ако сетивата на Пъг не го лъжеха, ездачите бяха главно от Братството на Тъмния път, както ги наричаха хората: моределили или Тъмни елфи. А с тях имаше още владелци на магия.

Една елфка с царствена осанка се появи пред погледите им и скочи пъргаво от коня си. Пъг осъзна, че някои от конете са елфски, от магическата порода, която бе видял някога в Крудий, когато с Томас зърнаха за първи път кралицата на елфите и антуража й.

Жената се посъветва набързо с братята таредел и те посочиха приближаващия се Тандареи. Тя пристъпи към него и каза:

— Аз съм Лиалан. Властвам над Снежните леопарди. Дойдохме да ви помогнем.

— Помощта ви е добре дошла и е наистина преголяма — рече Майсторът на Древното знание. Погледна моределските конници, които продължаваха да прииждат. — Аз съм ви… дълбоко благодарен.

— Казаха ми — рече тя, взирайки се във владелците на магия, пристигнали с нея, които сега вървяха към кръга от шамани и таределски магьосници, заети с подсилването на рубинения купол, — че ако не дойдем, последствията за цяла Мидкемия ще са страшни.

Пъг пристъпи напред.

— Това не е преувеличение, предводителко на хамандиените, а страховита възможност.

Тя го изгледа, повдигнала вежди, после осъзна, че наоколо има и други хора. Огледа всички тези човеци, които помагаха както могат, и каза:

— Аха, ти трябва да си Пъг.

— Аз съм.

— Репутацията ти стига чак до далечния север. — Тя го измери с поглед. — Мислех, че ще си доста по-висок.

Магнус дойде да застане до баща си и Лиалан каза:

— А, това е по-близко до представата ми. Е, кажи ми, Черни чародею — или пък сте чародеи? Какво сме дошли да убием?

— Това ще отнеме време — рече Пъг. — Може би ще искаш да седнем и да похапнем, докато го обсъждаме?

— Ами войниците ми?

— Засега не са ни нужни — отвърна Магнус. — Но тъкмо се канех да кажа на баща си, че се боя, че в скоро време ще са ни много нужни.

— Значи наистина имаме да обсъждаме много — отбеляза Пъг.

Лиалан го последва до мястото, където сервираха храната, и Тандареи каза:

— Ще наредя да ви донесат нещо освежително.

Посочи им да седнат малко настрани от другите и те го направиха.

— Откъде да започна? — попита Пъг.

— Обикновено отговорът е „от началото“ — подхвърли Лиалан, — но нещо ми подсказва, че това може да отнеме много време.

— Повече, отколкото имаме — призна Пъг. — Ако обстоятелствата ми го позволят и ако преживеем задаващото се унищожение, ще ти отговарям толкова дълго, колкото ти се слуша.

— Съгласна съм, човеко — рече тя и въздъхна дълбоко, първият признак за умора, който показваше. — А сега, защо не започнеш?

25.
КОНФЛИКТ

Раната кървеше.

Докато слънцето превръщаше предутринната сивота на източното небе в розов кехлибар, Томас премигна, за да почисти лявото си око от кръвта, която се стичаше от порязване над веждата му, причинено от мощен удар на Дракен-Корин, който Томас бе блокирал само частично и който бе попаднал в шлема му. Устоя на подтика да посегне да избърше кръвта. Това би означавало да закрие зрителното си поле с щита, а дори и само за миг това щеше да е равно на самоубийство.

Двамата преродени Драконови господари се бяха сражавали цяла нощ. Силите им бяха толкова равни, че се намираха в патова ситуация. Нанасяха удари и контраудари, поемаха ги и ги търпяха. И двамата бяха получили леки порязвания и страдаха от ефектите на неосвободена магия — всяко мушкане и посичане взимаше своето.

Те бяха създания с невероятна сила, но тази сила не бе безгранична и вече започваха да се проявяват първите признаци на умора. Някое препъване, несигурна стъпка, леко закъснял блок с щита или бавен контраудар, всичко това намекваше, че краят наближава.

Докато слънцето се издигаше, познат глас отекна в ума на Томас:

„Томас трябва да умре“.

Драконовото множество повтори:

„Томас трябва да умре“.

Томас се опита да пренебрегне призива, но той разбуди отговор някъде дълбоко в него.

„Аз съм Ашен-Шугар!“

За първи път от началото на двубоя Томас усети да го жилва съмнение. Но битката съвсем не бе свършила.

Докато Брендан се мъчеше да си обуе ботушите, отекнаха тръби. Бяха чакали някакъв признак, че силите на принц Оливър се раздвижват. Вместо това два дни го гледаха как строява войските си, организира лагери, вдига палатки и общо взето сякаш се подготвя за обсада.

Брендан изхвръкна от палатката, която някога принадлежеше на баща му и сега, когато той бе единственият й обитател, изглеждаше пуста като пещера. Стигна до командната шатра на принц Едуард точно когато се появиха останалите благородници.

— Май имаме някаква представа защо се бави Оливър — каза Едуард и посочи един пергамент на масата. — Изглежда, през проходите иде армия кешийски наемници.

Без да мисли, Брендан погледна картата и изтърси:

— Откъде са се взели?

Едуард се засмя.

— Боговете знаят, синко. Ако Оливър е набирал войски в сърцето на Кеш — пръстът му бодна в една точка близо до град Джонрил — и после ги е подкарал право на север през Зелените предели, това би ги извело близо до долината на Дърони. И тъй като всеки войник от тази част на Кралството вече е тук, никой не би попречил на похода им.

— Кога ще пристигнат, ваше височество? — попита херцогът на Ябон.

— И колко са? — добави херцогът на Южните граници.

— Ранните доклади сочат, че са между три и четири хиляди — каза Едуард. — Но ще ми е нужна по-точна информация.

Всички знаеха, че дори Хал да спре Чадуик, тези допълнителни войници ще дадат на Оливър значително преимущество.

— И ще са тук след три дни.

— Да — потвърди Джим Дашър, като се появи от един ъгъл на палатката. — Сега знаем какво точно чака Оливър.

— Е, господа — каза Едуард. — Отказвам да губя предимството в терена, защото Оливър увеличава войската си. Вярвам, че ние все още имаме надмощие. — Усмихна се. — Освен това не би ми харесало да видя как целият труд, който положиха момчетата, за да подготвят бойното поле, отива на вятъра.

Джим Дашър се усмихна и Брендан се зачуди дали не пропуска нещо.

Това бе най-безпрецедентният съвет в историята на Мидкемия. Пъг седеше в кръг с двама еледелски Тъкачи на заклинания, дузина духовници от различни ордени, двама моределски шамани, половин дузина таределски магьосници и двама елдарски мистици.

— Мисля, можем да се съгласим — каза той, — че навярно никога няма да разберем как е станало това.

Един стар галасмант, Кийт, се обади:

— Аз изследвах противозаклинанието от всички страни и имам само едно възможно обяснение, макар че то не е нищо повече от догадка.

— Моля те, продължавай — каза Джанил.

— Нашият най-талантлив млад галасмант се казваше Роджан и бе един от онези, потърсени от Майстора на Древното знание, за да свидетелстват за измяната на лорд-регента. За него не се знае нищо след експлозията в града и се предполага, че подобно на мнозина други е загинал при първоначалното разрушение или е бил убит от рояка създания, за които сега ни казват, че са частици от Ужаса.

— Мисля, че той се е добрал до порталната зала, може би достатъчно рано, за да види измяната на лорд-регента, който призова Ужаса в нашето селение. — Затвори очи за миг сякаш от болка. — Ако е имал време за реакция, да започне противозаклинание, първият му избор би бил да обърне онова там срещу самото него. Тъкмо по този начин практикуваше изкуството си той. Енергията на това, което Пъг нарича „разломи“, а ние познаваме като „портали“, е огромна, много опасна и неконтролируема, освен ако не си крайно прецизен в работата си.

Пъг кимна.

— Мисля, че в последните си предсмъртни усилия Роджан може да е започнал заклинанието, създало този купол. — Той посочи надолу по хълма. — Когато ни събуди експлозията, унищожила по-голямата част от Регентския съвет, и се появи първият от мрачните Ужаси, бяхме прекалено заети да оцелеем от яростната атака и да се измъкнем от града, за да обръщаме голямо внимание какво става с рубинения маяк. — Отпи глътка вода от един мях. — След като си пробих път с бой навън от града, видях как се образува куполът, спуска се бавно като

вода, лееща се от фонтан, равномерно, от горе на долу… — Пое си дълбоко въздух. — Тогава аз и другите започнахме да изследваме преградата и осъзнахме, че се е превърнала в капан за всички вътре.

— Включително за тези от нашия народ, които нямаха време да избягат — обади се втори тареден, казваше се Мълвин. — Всички загубихме някого там вътре.

Моределските шамани останаха безстрастни: смъртта в семействата за тях бе нещо обичайно и не си заслужаваше да се коментира, освен ако не става дума за гибелта на велик воин при извършването на някакъв подвиг, а макар че стореното от Роджан можеше да е саможертва, можеше да е и просто сляп акт на отчаяние.

— Говорих с множество оцелели — каза Акайлия — и описанията им свидетелстват за нашествие на Ужаса. За това няма никакво съмнение, но по всички други въпроси ни липсва информация.

— Знаем ли нещо за ставащото под купола? — попита един от духовниците, епископ от храма на Лимс-Крагма.

— Само най-смътно — отвърна Пъг. — Срещал съм Ужаса и преди, а напоследък придобих някаква представа за същността му, но не знам дали това, което съм научил, ще ни е от особена полза в случая, с изключение на едно нещо. — Той погледна Кийт. — Ако онова, което идва през прохода, отворен от вашия лорд-регент, стигне до нашия свят, ще погълне всичко тук. — Взря се подред в лицата на присъстващите, за да подчертае важността на думите си. — Не говоря метафорично. Това нещо е поглъщачът на светове, ядачът на слънца. Ще убие и погълне всичко живо, до най-малкото стръкче трева; после ще погълне скалите и моретата и дори самия въздух, докато не остане нищо, освен пустота, а после тази пустота ще се разширява, докато не погълне всичко, което виждаме, трите луни, слънцето и дори далечните звезди.

На всяко лице бе изписан шок. Накрая един моределски шаман каза:

— Със сигурност преувеличаваш.

— Той говори за Запретеното — обади се Кийт.

Акайлия кимна.

— Голяма част от това знание е била загубена за вас — каза той на моределите. — Това, което знаем ние, елдарите, е непълно, но тази

битка се е водила още преди да се появим на този свят. Това е борба, датираща отпреди Древните, и е нещо митично, борба между богове и създания на мрака, отвъд звездите и в сърцата на световете.

— Какво трябва да сторим? — попита един от човешките жреци, ректор на Ролдемския университет и член на ордена на Сунг Чистата.

— Първо, трябва да държим купола затворен — каза Пъг. — Второ, трябва да открием какво има в него. И последно, трябва да затворим намиращия се вътре разлом, като или пратим онова там обратно, откъдето е дошло, или го унищожим, или го пленим в разлома. Не можем да позволим на Ужаса да остане на този свят. Дори и държан зад купола, той ще продължи да сее разруха и рано или късно ще преодолее тази преграда.

— Човеко — обади се Гецвая, — изглежда, знаеш за това повече, отколкото казваш.

— Така е — съгласи се Пъг. — Ако оцелеем, ще ви обясня всичко, което знам, докато любопитството ви не бъде утолено, но повярвайте ми, в момента не можем да си позволим да губим време.

Тъмният елф се вгледа изпитателно в лицето на Пъг и кимна.

— Имам да уча много за тази магия на Звездните елфи, така че по-добре да се залавям.

Пъг гледаше как групата се разпада на двойки и тройки, потънали в разговор. Магнус се обърна към него.

— Имаш ли вече план?

— Отчасти.

— Отчасти ли?

— Мисля, че знам как да обърна първоначалното заклинание, магията на разлома, която таределите са превърнали в този купол. — Те се взряха в рубинения купол, който сега пулсираше леко с енергийни вълни, докато човешките магьосници и новодошлите елфически чародеи помагаха на таределските заклинатели да подсилят преградата. — По същността си това е било разлом, но различен от всички, които сме виждали.

— Ние сме изучили всеки съществуващ вид разломи. — Магнус забеляза на лицето на Пъг познато изражение. — Какво не ми казваш, татко?

— Ако ти кажа, че сме изправени срещу най-голямата заплаха, която можем да си въобразим, само ще изтъкна очевидното. Тук се

крие риск, голям риск.

Магнус се умълча за момент.

— Добре. Като му дойде времето. — Посочи Накор и Миранда, които бяха потънали в задълбочен разговор с двама елфски заклинатели: единият беше от Е’бар, а другият — моределски шаман.

— Никога не съм виждал тези двамата толкова погълнати от нещо. — Погледна към ранените и прокудените, умиращите и бездомните, и онези, които бяха дошли да им окажат помощ, и каза: — Ако не беше мрачната обстановка, бих казал, че се забавляват.

— Приживе майка ти черпеше жизненост от бедите, наслаждаваше се на преодоляването им — рече Пъг. — А тази Миранда, каквото и друго да има в нея, все пак е до голяма степен майка ти.

— Знам. — Магнус пак погледна баща си. — А когато всичко това свърши, какво?

— Не те разбирам.

— Миранда и Накор. Какво ще стане с тях?

Пъг въздъхна.

— Преди малкото ни пътешествие бих казал нещо за боговете и как ни използват. Но след това, което видяхме, защо не го наречем просто съдба или провидение? В миналото съдбата не е проявявала особена любезност към онези, които смята, че вече не са й нужни. Очаквам, че и този път няма да е по-различно.

Магнус въздъхна.

— Аз свикнах да са отново с нас.

— Знам точно какво имаш предвид — каза баща му и го докосна по ръката. — Все още не споделям някои мисли с теб, защото не съм сигурен дали са от полза. А положението е прекалено наситено с истинска опасност, за да добавям към нея и въображаеми.

Магнус кимна.

— Когато си готов.

— Ти си първият, който ще го разбере — обеща Пъг, — защото ако съм прав за онова, което мисля, че трябва да постигнем, твоята роля ще е решаваща, може би най-важната от всички.

Магнус кимна пак и попита:

— А сега какво?

— Ще продължим с проучванията — отвърна Пъг с уморена усмивка. Погледна друга група владелци на магия, потънали в задълбочен разговор. — Ела да видим какво ги тревожи.

Магнус кимна и двамата закрачиха към магьосниците и жреците.

* * *

Брендан влезе забързано в командната палатка. Генералите на принц Едуард отсъстваха и там бяха само Джим Дашър и лейди Франсиезка Сорбоз. Принцът махна на слугите да излязат и когато четиримата останаха сами, рече:

— Добре се справихте, млади господине. — Посочи на Брендан да седне.

— Благодаря, ваше височество.

— През цялото време, откакто сте тук, почти не сме останали насаме. — Той кимна към Франсиезка и Джим и се усмихна. — По-насаме от това вероятно няма да останем. Чух, че сте имали тежко изпитание на Острова на чародея. Поне така ми го разказаха. — Посочи Джим. — В официалните доклади често липсват подробности. Сега, когато имаме малко време, бих искал да чуя вашето описание на събитията.

Брендан изглеждаше леко смутен.

— Не знам дали бих го нарекъл „изпитание“, но имаше една-две трудности. — Разказа историята съвсем откровено, като пропусна само частта как едва не се бе удавил, и през повечето време сипеше похвали за Сандрина, Амиранта, Руфио и останалите. Когато свърши, принцът поклати глава и каза:

— Наистина забележително.

— Сигурен съм, че нашият млад приятел скромничи — обади се Джим. Сложи ръце на раменете на Брендан. — Имаме задача за теб, ако си готов да я приемеш.

— Разбира се, сър. Всичко, което е нужно.

Едуард им даде знак, че могат да се оттеглят, и Джим и Брендан напуснаха палатката, като го оставиха да разговаря с лейди Франсиезка. Отвън Джим каза:

— Тези кешийски наемници би трябвало да са на около ден югоизточно оттук. Ако препуснеш покрай едно селце на име Тасфорд, а после през тесен проход в хълмовете, би трябвало да излезеш точно над мястото на последния им лагер. До мен стигнаха донесения, че можело да наброяват едва хиляда души или цели пет хиляди. Бих искал по-точна бройка. Ако успееш да се промъкнеш, без да те убият или пленят, би могъл да прецениш приблизително броя им по това колко лагерни огньове виждаш; после препусни като луд назад и се върни навреме, за да ни съобщиш информацията преди битката утре или вдругиден, в зависимост кога Оливър реши, че е време да се бием. Една точна бройка ще ни позволи да разположим по-разумно собствените си сили. Ще се справиш ли?

— Тръгвам веднага, сър — каза Брендан и се обърна да хукне.

Джим посегна и го хвана за рамото.

— Не се шегувах. Постарай се да не те убият. Негово височество има планове за теб и братята ти, когато всичко това свърши.

— Няма — отвърна Брендан с усмивка, която напомни на Джим за неговата собствена.

Джим влезе в палатката и принц Едуард каза:

— Това момче ми харесва. Какво можеш да ми кажеш за другите двама?

— Не познавам добре Мартин — отвърна Джим, — но според това, което съм видял, той и Хал са същите като брат си, че и отгоре. Докладът на Мартин пред херцога на Крондор за отстъплението от Крудий и отбраната на Илит беше скромен, но както чух от други, присъствали там, той се е справил наистина гениално със задачата да опази хората, намиращи се под негова закрила. Момчето чете и помни. — Джим се почука по главата с пръст.

Лейди Франсиезка се обади:

— Аз пък опознах добре Хал през времето, докато се криеше от агентите на Джон Уортингтън в Ролдем. И той е същият: интелигентен, пламенен, готов да умре за дълга си. Ролдем му е длъжник. Кралят чувства лично задължение към него, а кралицата много го харесва. Той е състрадателен, скромен… накратко, изобщо не прилича на повечето други благородници, които сте виждали; лишен е от лична амбиция, алчност, подозрителност и непочтеност. Представлява точно каквото бихте искали от един син.

Принц Едуард изглеждаше потънал в размисъл и по лицето му пробяга сянка на съжаление.

— Последиците могат да бъдат страшни.

— Колко по-страшни от това, ваше височество? — попита Джим. — Ние вече сме в състояние на гражданска война и ако загубим, няма да има значение. А ако победим, повечето от тези, които вероятно биха възразили, ще са мъртви или в окови.

— Добре — въздъхна принцът. — Пригответе документите и повикайте за свидетели херцозите на Батира, Крондор и Ябон. Чарлз някога беше добър приятел с Чадуик, преди да открие двуличието му. Смяната на страните може би няма да го направи популярен сред благородниците, желаещи да видят Оливър на трона — дори и да не го признават открито, — но ще го накара да изглежда съвестен и принципен човек, а не мое оръдие.

— Да, ваша светлост — отвърна Джим и забърза да намери писар.

Принц Едуард погледна лейди Франсиезка.

— Ами вие, милейди?

Тя се усмихна и той видя умората в очите й, но иначе бе красива както винаги.

— С моята кариера е свършено, както и с тази на Джим. Погрижихме се организациите под наш контрол да запазят максимално целостта си, за да изпълняват вашите повели и тези на крал Карол, но ние самите вече изиграхме своята роля.

— Какво ще правите?

— Никой от нас не е в нужда, тъй като и двамата сме високопоставени и богати. — Очите й заблестяха. — Макар и толкова хладнокръвен, колкото е необходимо, за да служи на Короната на Островите, Джеймс Дашър Джеймисън по сърце си е малко романтик. Фантазира си как ще живеем безгрижно на някой остров и ще отглеждаме децата си.

Принц Едуард се усмихна.

— Колкото и невероятно да изглежда, все пак е хубава цел, нали?

Франсиезка можа само да кимне, от страх, че ако заговори, гласът може да й изневери.

Мартин се приближи до Хал.

— Моля те, би ли направил нещо с този херцог на Ран?

Хал тъкмо се опитваше да хапне набързо стъкмена манджа: докато се връщаха към лагера на принц Едуард, готвеха набързо върху лагерните огньове.

— От какво се оплаква пък сега?

— От всичко — отвърна Мартин и приседна до брат си. — И не спира да предлага подкупи на мен и на Тай, за да му помогнем да избяга и да те плени, и всичко друго, което може да измисли. — Взе една дървена купа и загреба пълна лъжица боб със сланина от казана. — Май не осъзнава, че съм ти брат.

— Или пък не го интересува — рече Хал с усмивка. — Като сме братя, какво толкова?

— Мисля, че Тай може да ни слуша — каза Мартин и Хал се засмя и попита:

— Как са конете?

— Уморени, но се държат — отвърна Мартин. — Достатъчно са, за да яздим свежи коне всеки ден. Кога мислиш, че ще стигнем до позицията на Едуард?

— Ако потеглим в зори, някъде по залез-слънце утре.

— Мислиш ли, че битката вече ще е започнала?

— Утре ще разберем — отсече Хал, докато довършваше порцията си. — Ще направя една бърза обиколка на лагера и ще лягам. Ти лягай веднага — капнал си.

— Е, и ти не си свеж като краставичка — отвърна Мартин. — Но както кажете, ваша светлост.

Хал се засмя и докато отиваше да нагледа пленниците и лагера, се зачуди дали в близко бъдеще двамата с брат му пак ще се смеят заедно.

И не за пръв път се зачуди как ли се справя другият му брат.

Брендан пълзеше по корем в скалите и се вслушваше в звуците, идещи от лагера долу. Надигна се над една издатина и видя страж, застанал по средата на склона.

Тези наемници бяха небрежни — не очакваха наблизо да има сили на принц Едуард. Ако внимаваха, щяха да са разположили два

пъти повече стражи на върха на тази урва, обърнати на северозапад. Дори да бяха пратили патрули да обикалят, Брендан нито ги бе видял, нито чул.

Огледа лагера. В центъра имаше голяма палатка, за която предположи, че принадлежи на капитана на отряда, и само десетина по-малки палатки, пръснати около нея, всяка побираща по четири-пет души. Останалите воини спяха под звездите, което при сегашното време не бе проблем.

За миг му се прииска да водеше със себе си онзи магьосник на Рейнман, който умееше да контролира времето, за да ги залее с един потоп, но после осъзна, че вероятно между лагера на Едуард и Риланон не е останала и една бутилка вино или ейл.

Започна да брои лагерните огньове.

Томас се биеше, а Дракен-Корин, под формата на Браден, отвръщаше на всяка атака. Човек отдавна би умрял от изтощение, ала тези две останки от отминала епоха продължаваха да се изпробват взаимно. На два пъти Томас бе нанасял рани, които биха убили на мига всеки смъртен, но Дракен-Корин ги бе понесъл и бе издържал на натиска на противника си достатъчно, за да може магията на валхеру да го изцери.

Сега двамата пестяха магията си — имаха нужда от нея, за да ги опази живи, а не за да нанасят вреда. И двамата се бяха примирили с невъзможността да спечелят магическо надмощие и вече осъзнаваха, че тази битка ще завърши с проливане на кръв, по възможно най-примитивния начин.

Цяла нощ се бяха движили като предпазливи вълци, кръжаха и се стрелваха напред, за да атакуват, но веднага отскачаха пак назад, за да избегнат контраатаката. Хапеха и щракаха със зъби и всеки понасяше леки рани, но ето че сега вече навлизаха в последния етап на тази битка.

По някое време единият от тях щеше да намери пролука или да спечели временно преимущество — и когато това станеше, щеше да се реши изходът от двубоя.

Томас отново чу в ума си гласа на драконите: „Томас трябва да умре“.

Но този път думите бяха последвани от древен и чужд звук. Един дракон запя и другите подеха песента. Най-сетне Томас я позна. Беше смъртната песен на драконите, онази, която пееха, когато някой валхеру загива.

Пъг даде знак на Миранда, Накор, Руфио и Магнус да дойдат при него и каза:

— Мисля, че знам какво трябва да направим.

Руфио хвърли поглед през рамо към група духовници, които бяха седнали да се нахранят и да си починат.

Пъг проследи погледа му.

— Ще кажем на другите, когато му дойде времето.

— Не е ли дошло още? — попита Миранда.

— Не — отвърна Пъг. — Има някои неща, които трябва да уредим, преди да поемем към онова, което може би ще е последната ни битка.

— Не ми харесва как звучи — отбеляза Накор.

— На никого от нас не му харесва — подкрепи го Магнус.

— Първо трябва да разберем какво точно става в купола. И да сме готови да реагираме мигновено. Второ, трябва да обърнем енергията на магията, която удържа Ужаса, и да го изтласкаме обратно откъдето е дошъл. И последно, трябва да запечатаме този разлом.

— Както го описваш, изглежда лесно — подхвърли саркастично Накор.

— Прямо е — каза Пъг, — но не е лесно.

— Как смяташ да влезеш вътре, за да видиш какво става, без да те унищожат? — попита Миранда.

— С това — каза Пъг и вдигна един глобус.

— Глобус на Окаран?

— Никога не съм виждал такъв — рече Накор.

— Имахме един на склад във вилата — обясни Магнус. — Това е последният. Опитвахме се да го разучим и да създадем копие.

— Дразнещо е, когато магьосниците умират, без да са предали тайните си другиму, нали? — каза Накор.

— Разбираме основната теория — поясни Пъг. — Все още не сме разглобили този от страх да не го повредим, така че нищо не пречи да

го използваме сега, за да си гарантираме, че ще имаме време да създадем друг в идните години.

— За да си гарантираме, че изобщо ще има идни години — уточни Миранда. — Знаеш ли как да го използваш?

— Използвал съм го и преди, за кратко. — Пъг се обърна към Магнус. — Можеш да го вкараш в купола, нали?

— Това е много голяма мишена, татко, буквално с размерите на град. Естествено, че мога да го вкарам.

— Време е да разясним на всеки неговата роля — каза Пъг. — Ще трябва да се погрижим за четири отделни задачи: първо, ще се нуждаем от бранители, защото когато започнем обръщането на заклинанието, тази черупка за известно време ще стане пропусклива и имаме доста добра представа какво ще се изсипе оттам.

— Куп Ужаси — обади се Миранда.

— Второ — каза Пъг, — ще ни трябват хора, готови да евакуират всички, които не са ни необходими тук. Защото не само че ще има Ужаси, вилнеещи из тази долина, но и ако това заклинание е толкова нестабилно, колкото си мисля, може да настъпи опустошение в мащаб, пред който случилото се на Острова на змийските хора ще изглежда незначително.

— Това е… ужасяващо — промълви Накор.

— Трето, Магнус, ти си единственият, който има силата и способностите да слее магията, насочена към нас. Не знам дали дори аз бих могъл да го направя сам. Искам от теб да бъдеш проводникът на онова, което ни пратят.

— И последно — каза Пъг на Накор, — искам от теб да си готов да направиш неща, за които никога досега не са те молили, хитрини в мащаб, несънуван от никого.

Накор се ухили.

— Ще се опитам.

— А сега трябва да говоря с този-онзи — рече Пъг. — Къде са Сандрина, Аркан и Калис?

— Колкото и да е странно — обади се Миранда, — всичките са с онази кралица на Тъмните елфи и си хапват сладко-сладко.

— Съмнявам се, че на Лиалан ще й хареса да я наричат „Тъмен елф“ или „кралица“ — отбеляза Пъг. — Връщам се след малко. Вие тримата започвайте да мислите как ще осъществим това, без да

допуснем грешки. Всичко трябва да е готово до утре следобед. Мисля, че след това магьосниците, които поддържат купола, ще са твърде изтощени: необходимо ни е всички да са на върха на силите си.

Той се отдалечи и Миранда погледна Магнус.

— Понякога баща ти може да е най-вбесяващият човек, когото познавам.

Магнус несъзнателно я прегърна през кръста и я стисна лекичко.

— Знам.

26.
АТАКА

Зазвучаха тръби.

Забиха барабани и заехтяха заповеди.

Брендан бързаше към командната палатка на принц Едуард. Видя отпред лакеи, които държаха конете за благородниците. Конят на принца беше як сив скопец, в броня с тъмносиньо покривало, извезано с герба на Крондор, с орела и планинския връх. Брендан бе спал, откакто рано сутринта бе докладвал броя на вражеските наемници, които по негова преценка бяха между хиляда и сто и хиляда и триста души — достатъчно, за да окажат влияние, но не чак толкова внушително подкрепление за силите на Оливър.

Щом видя принца, Брендан изтича при него, а Едуард се обърна и каза:

— Искам да яздите с мен, господине. Доведете коня си.

Брендан забърза към мястото, където конят му почиваше от снощното пътуване, оседла го набързо и препусна към свитата на принца. Едуард вече бе в пълна броня, която му стоеше добре въпреки възрастта му. Носеше бронирана качулка и здрави кожени гамаши. Табардът му беше същият като на мъжете от Крондор, само дето на неговия имаше кралска корона върху герба на княжеството. Даде знак на Брендан да се приближи.

— Херцозите, графовете и бароните ще предвождат своите части, но ще имам до себе си неколцина племенници и по-малки братя като теб. Искам ти да стоиш вдясно зад мен през цялото време, за да знам къде си. Ако възникне нужда да пратя вест до някой от полевите командири, ще пратя теб.

— Слушам, ваше височество — отвърна Брендан, дръпна коня си назад, за да направи място на принца да се качи на своя и да организира хората си, после потегли след него и отряд дворцови стражи, двайсет подбрани мъже, които биха дали живота си, за да

спасят принца. Стигнаха до върха на хълма, зад който бяха лагерували, и се взряха надолу към армиите на принц Оливър.

— Богове! — прошепна Брендан.

По-рано полето изглеждаше като ширнало се море от палатки и лагерни огньове. Но да види сега цялата армия в боен строй на по-малко от половин миля бе зашеметяващо.

Принц Едуард заговори достатъчно високо, за да го чуят всички:

— Изглежда, са около десет хиляди, как мислите?

Доколкото можеше да прецени Брендан, нищо чудно да бяха и повече.

— Дали Оливър ще иска да преговаряте? — попита графът на Хуш, далечен братовчед на принца и негов адютант.

— Най-вероятно — отвърна Едуард. — Ще иска да прецени моята решимост, предполагам. Ето — посочи той. — Идват парламентьори.

От армията долу се отделиха четирима конници — тръгнаха бавно напред под бяло знаме, докато една тръба свиреше сигнала за примирие. Едуард се обърна към Брендан.

— Ела с мен, млади приятелю. Може да научиш нещо.

Спуснаха се по склона, за да се срещнат по средата на пътя.

Брендан за първи път виждаше принц Оливър от Маладон и Симрик. Беше висок и едър, без да е набит. Първото впечатление на Брендан, още преди мъжът да е отронил и дума, беше, че е грубиян. Носеше бял табард, разделен на четири: горната дясна част бе червена с бял кръст, а долната лява — синя с бял кон. На покривалото на коня му също бе извезан гербът на Маладон и Симрик. Придружителите му носеха същите табарди, но без кралския герб.

— Ваше височество — каза вежливо Едуард. — Имате нещо да ми кажете ли?

— Добър ден, ваше височество — отвърна Оливър. Шлемът оставяше лицето му открито и се виждаше, че има остри черти, студени тъмни очи и тънки устни. — Можем да приключим това още сега, ако желаете. Аз съм единственият мъжки наследник на моя възлюблен чичо крал Грегъри и все пак вие предявявате неоснователни претенции.

— Би трябвало да водим този разговор пред върховния жрец на Ишап в Събранието на лордовете, а не между две армии, готови да се

вкопчат в битка. Така че защо си правите труда? Знаем, че съдбата на короната ще бъде решена със силата на оръжията, каквото и да казвате. Или може би предлагате компромис?

Оливър въздъхна драматично.

— Ваше височество, през всичките години, откакто ви познавам, сте били човек без амбиции и все пак сега се домогвате към корона?

— Аз вече си имам корона, Оливър — отвърна принц Едуард с растящо нетърпение. — Какви са условията ви?

— Изтеглете се от полето. Върнете армиите си в съответните гарнизони и елате в Риланон да застанете пред Събранието. Не се възпротивявайте на претенциите ми и ще цари мир. Няма да има повече кръвопролития и всички служби, титли, земи и имущество на вашите приятели и семейство ще бъдат гарантирани. Ако не търсите изгода за себе си или за семейството си, защо е това противопоставяне?

— В случая е излишно да обсъждаме личните ми мотиви. Няма да търпя някакъв чуждестранен простак да седи на трона на предците ми, и това е достатъчна причина за мен.

— Обиждате ме, Едуард — каза Оливър с противна усмивка.

— Точно това е намерението ми, Оливър. Жестоко и с умисъл.

— Тогава потърси ме на бойното поле, старче. Лесно ще ме намериш — процеди Оливър, обърна коня си и препусна назад.

Без да каже нищо, Едуард извъртя коня си, а когато изминаха половината разстояние до армията, попита:

— Брендан, млади ми приятелю, какво видя?

— Един кавгаджия, ваше височество, който искаше да ви увлече в безсмислен разговор, докато помощниците му преброят войската ви и отбележат разположението на частите. Може би също така е искал да повярвате, че има по-лесен изход от ситуацията, да посее съмнение в последния момент.

— Много проницателно, млади ми приятелю — рече Едуард. — Сега ще го изненадаме. — Той пак хвърли поглед към Брендан. — Друго?

— Ваше височество — каза Брендан. — Въпросът е какво не видях. Не забелязах кешийските наемници, които пристигнаха тази сутрин.

— Това е защото Оливър ги крие — заяви принц Едуард и даде знак на един кавалерийски капитан, който се обърна и размаха ръка.

Изведнъж се случиха две неща едновременно. Войските на Оливър поеха бавно нагоре по хълма, а кавалерията на Едуард започна да маневрира, като се отдръпна от центъра и се изтегли от тила, докато иззад една преградна стена от пехотинци изтичаха стрелци.

Брендан гледаше запленен. Знаеше, че принцът и генералите му са подготвяли терена за битка още откакто са тук и че трите места, които се смятаха за критични, са укрепени. На югоизток имаше голям хълм, който бе идеалната защита срещу всякакъв опит на Оливър да заобиколи и да удари Едуард по десния фланг. На север се издигаше каменист хребет, който представляваше естествена защитна позиция, и на него чакаха двеста стрелци. Това бранеше левия фланг на Едуард.

А по средата на бойното поле имаше малко хлътване на терена, чийто външен вид мамеше, но Брендан току-що бе изпитал ефекта от него. Щом някой кон се спуснеше там, после трябваше да щурмува нагоре, което означаваше, че губи инерция. Това бе естествена защита, която да спре всеки щурм.

Брендан свали забралото на шлема си и хвърли поглед надолу към кафяво-златистия табард на Крудий. Не бе разполагал с време, нито с шивач, който да избродира символа на ранга му над герба. Започна да се моли тихо:

— О, богове, не позволявайте да посрамя този табард на моето семейство.

Армията на принц Оливър пое нагоре по хълма. Пехотата се движеше с лениво подтичване, а конете по средата преминаха в лек галоп. Брендан чу звука на тръба зад себе си и се огледа. За своя изненада видя, че останалата кавалерия се изтегля. Напред пъргаво излезе отряд мъже, носещи дебели прътi, по двама мъже на прът, и се разгърнаха, за да образуват линия пред пехотата и стрелците.

Сега Брендан разбра защо принц Едуард се бе противопоставил на идеята да атакува при пристигането на Оливър. Това би било схватка без никакво планиране, докато сега щеше да е битката, която е избрал.

Когато кавалерията на Оливър стигна до хлътнатината в терена, Брендан видя, че нещата се развиват точно както очакваше. Конете изведнъж откриха, че се носят надолу, и инстинктивно се стегнаха,

после събраха сили за втурване по нанагорнището, забавиха ход и препречиха пътя на конете зад себе си. Нарушеният ритъм се разпространи като вълна назад към втората, третата и четвъртата редица, като напълно разстрои атаката, без да е нанесен и един-единствен удар.

Едуард кимна и веднага издигнаха едно знаме: при този сигнал стрелците му започнаха да стрелят. Сега Брендан разбра защо по полето не са разположени традиционните маркери за разстояние — всеки стрелец отлично знаеше колко надолу по хълма се намира хлътнатината. Рояците стрели сваляха ездачи от седлата им и поваляха цвилещи коне, докато се опитваха да се изкачат от другата страна. Задните коне се препъваха в тях и се оплитаха в хаоса от мятащи се тела.

Стрели валяха върху ездачите и те вкупом се насочиха вдясно да заобиколят хлътнатината. Брендан видя, че мъжете на земята се приготвят. Коленичиха до прътите и оформиха настръхнала като таралеж преграда, която щеше да попречи на кавалерията да атакува пехотинците.

Къде беше конницата на Едуард, зачуди се Брендан, защото той, както явно и Оливър, бе очаквал двете конници да се срещнат по средата на полето, подкрепени от пехотата. Вместо това конницата на Оливър захождаше надясно, което се падаше отляво на Едуард, към силно защитения скалист хребет на север. Там чакаха двеста стрелци, които започнаха да обстрелват конниците на Оливър, щом те навлязоха в обсега им.

Десетки ездачи изпопадаха и в конницата на Оливър настъпи хаос. По команда мъжете с прътите ги зарязаха — атаката от изток нямаше да продължи.

Конницата на Оливър се оттегли, за да се прегрупира. Всяка полза, която би могла да донесе в предстоящата атака, бе притъпена. Брендан погледна и видя над двеста убити или ранени ездачи да лежат на земята и още четирийсет с по-леки рани да куцукат обратно към своите линии. А силите на Едуард още не бяха понесли и една драскотина.

Принц Едуард изтегли меча си.

— По моя команда… напред!

Надигна се в стремената и замахна с меча в широка дъга. Пехотата потегли в пълен ред. Едуард и охраната му останаха назад. Брендан също се надигна в стремената и се огледа. „И все пак къде е нашата конница?“, помисли си.

* * *

С една част от съзнанието си Пъг размишляваше върху това, с което се бе сблъскал току-що. С друга се пресегна към Магнус, Миранда и Накор. „Елате да видите нещо“.

Усети как умовете им се свързват с неговия и каза на глас:

— Виждате ли каквото виждам аз? — Опита се да сподели онова, което виждаше през глобуса на Окаран, докато той се рееше извън границите на купола. Пъг щеше да го контролира, а Магнус щеше да се опита да го вкара в купола.

След миг чу утвърдителния отговор на трите гласа в ума си.

— Магнус, ако обичаш…

— Не се налага всички да видим онова, което е вътре — каза Магнус. — Аз съм по-добър от всички ви в транспортирането на обекти, без да ги нося физически. Така че вие тримата се свържете с глобуса, а аз ще го пратя в купола. Като свърша, ще се опитам да се свържа с вас и да видя какво правите.

— Но ти трябва да знаеш къде го пращаш — каза Миранда.

— Видях пробивите в купола. Дебел е около пет-шест разкрача. Така че ще премествя устройството на шест стъпки над земята и на десет разкрача по права линия навътре в града.

— Така е добре, стига да не го материализираш в някоя стена — отбеляза Пъг.

— Или в някой от Ужасите — добави Накор.

— С радост ще приема всяко по-добро предложение — рече Магнус. — Имате ли такова?

Пъг прекъсна умствената връзка, тъй като всички стояха около него. Помълча, после каза:

— Мисля, че открих начин да обърна купола, или малка част от него, и точно това се канех да направя — да отворя прозорец за секунда и после да го затворя.

— Отварянето на прозорец е по-добра идея? — почти изпищя Миранда и Пъг долови в гласа й отзвук на онова, което си мислеше.

— Ако искаме да затворим онзи разлом вътре — каза той, — ще се наложи или да изключим купола…

— Много лоша идея — вметна Накор.

— Или да го използваме, за да запушим разлома и да изтласкаме всичко в него назад.

— Което означава по някое време да обърнем магията и да свием всичко вътре — довърши Магнус. — Знаем, но не е ли по-добре да открием веднъж, че ни е проблем да го направим, отколкото два пъти?

Пъг въздъхна.

— Вероятно си прав. Просто мразя да няма как да проверя теорията си. Това ще е най-могъщото заклинание, което някой е правил някога; в него ще участват стотици владелци на магия и жреци и няма начин да се предвиди какъв ще е ефектът.

Миранда го докосна по ръката и каза тихичко:

— Пъг. Аз притежавам всички спомени на Миранда, включително и за онова, което си бълнувал насън.

Той се изчерви, което накара Накор да се изкикоти.

Тя продължи:

— Чувала съм те да бъбриш на вечеря за какво ли не и съм стигнала до извода, че ако на тази планета има някой, способен да сътвори… магия… заклинание, което да спаси света, това си ти.

Магнус кимна.

Накор сви рамене.

— Ако не направим нищо, всичко ще погине. Ако се опитаме, но не успеем, всичко ще погине. Така че защо да не опитаме, прав ли съм?

— Това не е никакъв въпрос — призна Пъг. — Добре. Свържете се към глобуса с мен — каза на Накор и Миранда, — а после Магнус ще ни прати в купола.

Глобусът на Окаран бе едно от няколкото устройства, които Пъг бе открил преди години в едно изоставено свърталище на майстора на магически устройства с това име. Окаран бе легендарен с това, че изработвал уникати, но този глобус се оказал особено полезен, затова направил няколко такива. Този тук обаче бе единственият работещ, който Пъг бе виждал. Имаше много заклинания за далечно виждане, но всички те си имаха ограничения — най-вече поради изтощението на

магьосника, който ги прави. Глобусът, от друга страна, трябваше само да бъде направляван и тъй като бе физически обект, след като човек се научи да го ползва, можеше да го контролира почти без усилие.

Спогледаха се. В главите на всички се въртеше неизречената мисъл „по-добре рано, отколкото късно“. Пъг, Миранда и Накор седнаха, а Магнус се приближи колкото можеше до границата на, рубинения купол. Прецени разстоянието, после попита наум: „Готови ли сте?“

И когато утвърдителният отговор дойде, прати глобуса в купола.

Томас се опита да отсече главата на Дракен-Корин, но ударът му бе отклонен.

И двамата вече се задъхваха въпреки нечовешката си издръжливост и сила: скоро някой от тях щеше да получи рана, която е отвъд способностите им за магическо изцеление.

Драконите пееха меланхолична песен. Тя нямаше думи, но носеше смисъл, неразбираем за смъртните. В плетеницата на песента се повтаряше отново и отново „Томас трябва да умре“.

Той удари Дракен-Корин с такава сила, че Господарят на тигрите залитна назад с цели десет крачки, и Томас използва умствените си сили, за да попита: „Защо трябва да умра, дъще на Риатх?“

От големия златен дракон, който надзираваше двубоя, се донесе мисълта: „Смъртта е портал към нещо отвъд. Томас трябва да премине отвъд. В нужното време Ашен-Шугар не бива да бъде ограничен от нищо“.

Томас се засмя, когато Дракен-Корин се приготви да го атакува.

— Присмиваш ли ми се? — изкрещя Господарят на тигрите.

— Целият живот е един присмех — отвърна Томас. — Хайде, стари неприятелю, последен от нашия род, да сложим край на това.

Дракен-Корин нападна. Томас с лекота избегна атаката и нанесе сериозна рана на воина в черно. Господарят на тигрите извика от болка и ярост и отскочи извън обсега на Томас.

Томас затвори очи.

Стоеше отново върху скалите и навсякъде около него се вихреше мастиленотъмно море. Преди повече от век се бе измъкнал от тези тъмни води и знаеше какво е да бъдеш потопен в тях и повлечен

надолу. За него това бе край и начало. Изсмя се триумфално и се гмурна във водата с главата напред.

„Аз съм Томас!“

С решителност, която приличаше на безумие, Томас откри сърцето на тази чернота, същинската природа на валхеру, с когото бе делил съществуването си в течение на десетилетия. Заплува надолу.

Ашен-Шугар отвори очи и почувства през него да се лее мощ, по-голяма от всяка, която бе изпитвал през живота си. Заобиколилите го дракони пееха бойна песен за кръв и победа. Той се обърна и видя пред себе си Дракен-Корин. Господарят на тигрите бе раздърпан и покрит с кръв и залиташе, докато се готвеше за нова атака.

Ашен-Шугар погледна окървавените си ръце. Видя разкъсания си табард и почувства огъня на раните по тялото си. Потисна с воля болката, изцери раните и усети как животът се надига в него.

Кръвта се отцеди от лицето на Дракен-Корин и той изкрещя:

— Не!

Нахвърли се срещу стария си враг със свирепост, породена от ужаса. Каквито и сили да бе пазил, ги освободи и за момент изглеждаше като прероден воин.

Ашен-Шугар не помръдна от мястото си. Отбиваше с лекота ударите и се взираше в лицето на най-стария си враг с пълната увереност, че битката е спечелена. След вихрушка от удари Ашен-Шугар отби настрани абаносовото острие на Дракен-Корин, пристъпи напред и го фрасна в лицето с белия си щит.

Господарят на тигрите отлетя назад и се стовари тежко на земята. Изстена от болка и разбра, че не са му останали повече сили. Мечът се изплъзна от омекналите му пръсти и той пусна черния щит. Помъчи се да стане и падна на колене.

— Защо? — прошепна.

Ашен-Шугар се взря надолу към него.

— Защо бях върнат към живота само за да умра отново?

— Има ли значение?

Със силен замах Ашен-Шугар отсече главата на Дракен-Корин от раменете му и загледа как кръвта швирна високо под следобедното слънце.

Драконите вдигнаха глави като един и запяха песен на скръб и триумф.

Ашен-Шугар, владетелят на Орлови предели, се обърна, погледна кръга от дракони, сякаш го виждаше за първи път, и попита:

— Какво стана?

Рилан скочи от скалите и с един замах на гигантските си криле се озова пред воина в бяло и златно.

— Ти беше потънал в сън, господарю. Беше пробуден от най-древния си враг и сега има нужда от твоята сила.

— На каква кауза трябва да посветя силите си?

— Нашественик, твоят най-могъщ враг, нахлу в твоя свят.

Ашен-Шугар не бе участвал във Войните на хаоса срещу зараждащите се богове. Беше ги наблюдавал отдалеч, така че нямаше критерий, по който да мери боговете, освен способността им да превърнат събратята му в хленчещи уплашени дечица. В своята суета той мислеше, че е над тях, затова техният опит не влияеше на самооценката му. Но веднъж в своето съществувание се бе изправял срещу враг, тъй могъщ и неумолим, че Драконовите пълчища бяха обърнати в безредно бягство.

— Ужаса е дошъл? — промълви той.

— Да — отвърна златният дракон. — Събрахме се, за да спрем нашествието, всички, до последния дракон на този свят, но имаме нужда от твоята сила и командване.

— Разбира се — каза Ашен-Шугар. Махна с ръка и Рилан сведе глава и му позволи да се качи на гърба й. — Отнеси ме при Ужаса. Ще отървем този свят от неговата поквара.

С един плясък на крилете си Рилан, дъщеря на Риатх, се издигна в небето и цялото драконово войнство на Мидкемия я последва.

Брендан виждаше мелето долу като нещо движещо се, океанска повърхност от кипнала стомана и кръв, дръзко развени знамена и надигащи се на задните си крака коне, а с тях идваше и шумът от крясъци, стенания, викове и трясък на метал. Но в това имаше някакъв ритъм, нещо като прибой, и той знаеше, без да е сигурен откъде, че вижда битка, която отива към патово положение.

А после изведнъж от север връхлетя конницата на принц Едуард. Сега Брендан разбра защо той бе оставил атаката на конницата на Оливър да бъде посрещната от терена, стрелите и прътите. Беше

пратил собствената си конница да заобиколи бързо гранитния хребет, служещ като северен редут, и сега нанасяше мощен удар по десния фланг на Оливър.

Във въздуха витаеше някакво равновесие, чувството, че по някакъв начин това ще се наклони в едната или другата посока и до един час, може би дори до минути, битката ще бъде спечелена или загубена.

После Брендан зърна движение на югоизток. Трябваха му няколко мига, докато осъзнае какво вижда. Кешийските наемници явно бяха преведени тайно през гората и хвърлени вкупом срещу хълма на югоизток. Вместо да се опитва да го заобиколи с конницата, Оливър го бе щурмувал с пехотата и сега тази пехота се носеше надолу по склона, право към позициите на принца на Крондор, където бяха останали само Брендан, няколко дребни благородници и двайсет конни дворцови стражи, които да защитават принца.

— Пазете се! — изкрещя Брендан с цяло гърло. — Пазете се! — И посочи с меча.

Крондорските дворцови стражи се строиха в редица зад него, сведоха копията и изтеглиха мечовете си. Капитанът им извика:

— По моя команда атакувайте… Атака! — И двайсетте ездачи, заедно с Брендан, се врязаха в приближаващото се множество от наемници.

— Всички ли виждат това? — попита Пъг.

— Да — отвърнаха Миранда и Накор, после Накор добави: — Но почти не вярвам на сетивата си.

— Глобусът проникна ли благополучно? — попита Магнус.

— Да — отвърна баща му. — Виж дали можеш да го откриеш. Ако трябва, опитай да се свържеш със съзнанието ми.

Магнус седна до баща си и затвори очи. Проникването през купола, за да се свърже с глобуса, беше трудно, затова той се свърза с ума на баща си и моментално се озова в купола, сред истински хаос.

— Какви са тези… твари? — чу да пита Миранда през възприятията на баща си.

Вътрешността на купола бе озарена от слаба червена светлина — слънчевата светлина, филтрирана през магическото енергийно поле,

покрило града. Изпълваше го кълбящ се облак чернота. От време на време част от облака се откъсваше, за да образува човекоподобна фигура, изправена, с широки плещи и яркочервени очи, но рано или късно тя потъваше обратно в масата.

— Не ни забелязват — обади се Накор.

— Засега — каза Пъг.

— Ларомендис и брат му казаха, че разломът се е образувал в сърцето на града — напомни Магнус.

Пъг раздвижи глобуса, като наблюдаваше зорко дали той не привлича внимание откъм облака черен дим. След като изминаха безпрепятствено няколко разкрача, увеличи скоростта и се устреми към центъра на града. Откри без проблем точката на проникване.

— Богове! — възкликна Миранда.

— Това е пустотата! — каза Накор.

В центъра на града имаше чернота, заемаща площ горе-долу колкото една сграда. В нея не се виждаше нищо, но от краищата й излизаше черният дим, който се виеше и напираше навън.

— Ето какво поглъща центъра на Петия кръг — отбеляза Накор.

— Гледайте ръбовете — каза Миранда.

През картината, която получаваха от глобуса, можеха да видят как ръбовете на пустотата се разширяват — пълзяха със скоростта на охлюв, само със сантиметри на час, но все пак се разширяваха.

— При тази скорост градът ще изчезне до година — каза Пъг.

— По-бързо — отвърна Накор. — Мисля, че скоростта на разширяване расте. Вижте тези плочки на стената.

Пустотата поглъщаше една стена, украсена с мънички плочки, широки по два-три сантиметра. Дори не се наложи Пъг да изчака, докато пустотата погълне една от тях, преди да отбележи:

— Мисля, че си прав.

— Каква е тази пустота? — попита Магнус. — Проявление на Ужаса ли? Или самият Ужас?

— Не мисля, че ще узнаем нещо полезно, като просто обикаляме из този… дим, поради липса на по-добра дума — рече Пъг. — Той явно е проявление на намиращото се в онази яма. — Поколеба се за момент и добави: — Така или иначе нямаше да си върнем този глобус. — И го прати в пустотата.

Изведнъж загубиха всякакъв ориентир, погълнати от свят на неутрално сиво.

— Намираме се в пустотата — каза Пъг. — Бил съм тук и преди.

Навремето беше придружил доброволно Макрос в пустотата, за да затвори цуранския разлом и да сложи край на войната. Измъкването му оттам бе изисквало магия и помощта на стария му учител Кълган. Друг път бе пътувал през нея с Томас, на гърба на един дракон, за да търси Макрос Черния.

— Знам какво имаше предвид Макрос, като каза, че това не е празно място — заяви Накор. — То е препълнено с… вещество. Тук има огромна магия, Пъг.

— Може би именно оттук идва магията — каза Миранда — и ние просто черпим от нея.

— Вижте — обади се Магнус. — Там има нещо.

Без посоки беше трудно да се разбере къде е това „там“, но само след секунди другите трима видяха онова, за което говореше Магнус: една точица. Съсредоточиха се върху нея и Пъг рече:

— Трудно е да се каже дали сме близо до нещо дребничко, или много далеч от нещо огромно.

— Придвижи ни по-близо и ще видим — предложи Миранда.

— При само една отправна точка това може да се окаже трудно — промърмори Пъг. Но все пак насочи вниманието си към петънцето и нареди на глобуса да се придвижи към него.

Изведнъж около тях се понесе поток от енергия и Накор извика:

— Това е… вещество! — Докато то прелиташе покрай тях, те успяха да му хвърлят само един мимолетен поглед. Всеки път, когато някой от тях се опитваше да се съсредоточи върху отделна прашинка, тя изчезваше.

— Мисля, че започвам да разбирам защо на Ужаса му е толкова трудно да разбира времето — каза Пъг. — Ако се опитаме да уловим дори една мъничка част от този поток от… частици? Нишки енергия?… Каквото и да е, само ще размахваме слепешката ръце.

— Но докато размахваш слепешката ръце, можеш да направиш големи поразии — отбеляза Магнус.

— Хубава метафора — обади се Миранда, — но хайде да видим кое точно се занимава с размахването на ръце.

— Да не би да се смаляваме? — попита Накор. — По-рано не можех да видя нишките на веществото, но сега ми изглеждат достатъчно големи, за да посегна и да ги докосна.

— Съмнявам се — каза Магнус. — Това е от перспективата.

Видяха как точицата в далечината нарасна и движението на частиците около тях създаваше впечатлението, че се движат към онова тъмно петно. То продължи да расте и те имаха чувството, че се ускоряват към него, макар че всъщност се намираха на земята извън купола.

Внезапно всичко се промени. Петното се разшири почти експлозивно и заприлича на гигантска яма, а в центъра на тази яма стоеше същество.

Или то бе огромно, или те бяха станали съвсем мънички. Формата му бе общо взето човекоподобна и пламъци го обвиваха от главата до петите, но не излъчваха нито светлина, нито топлина. Непрестанно възникваха енергийни вълни и четиримата магьосници бяха залети от всеобхватно чувство на ярост и мъка.

В това чувство се съдържаше всеки мрачен сън, скрит страх и неизречен ужас.

Съществото бе будно и съзнаващо.

То насочи вниманието си към глобуса и посегна.

После посегна отвъд глобуса и четиримата магьосници го усетиха как излиза от бездната по нишките съзнание, които ги свързваха с устройството, и се понася извън рубинения купол, право към тях.

Докато говореше с Тандареи и Джанил, Руфио чу страдалчески вик. И тримата се обърнаха и видяха четиримата магьосници, които използваха глобуса, да лежат на земята, подбелили очи, и да се гърчат от болка.

Руфио забърза към тях, коленичи до Магнус, сложи ръка на гърдите на мятащия се магьосник и извика:

— Доведете лечители! Веднага!

27.
ВОЙНА

Брендан замахна с меча.

Един кешийски наемник отскочи, преди ударът да го е засегнал, и Брендан продължи напред. Беше достатъчно добре обучен, за да знае, че един конник да стои неподвижно в мелето си е жива покана да го смъкнат от седлото. Знаеше също, че в момента конят е най-доброто му оръжие, и смяташе да се възползва от това.

Численото превъзходство на врага бе огромно — поне петстотин пешаци срещу двайсет обучени стражи и десетина дребни благородници като Брендан. Най-доброто, на което можеха да се надяват, бе да отвлекат вниманието им, докато принц Едуард стигне до безопасно място. Капитанът на дворцовата стража събираше около себе си някои от пехотинците на Оливър, за да спрат атаката откъм десния фланг.

Брендан се движеше с цялата възможна бързина, събаряше нападателите и причиняваше колкото може повече хаос, но се държеше настрани от средата на множеството. Конят му бе спокоен и добре обучен, но Брендан знаеше, че дори най-храбрият боен кон ще се запъне, ако се изправи срещу прекалено много гъсто скупчени тела.

Брендан сечеше и газеше, и успя да отклони половин дузина войници от посоката, в която се движеха, но десетки други се стичаха към върха на хълма, зад който бяха разположени шатрата на принца и палатките на другите благородници. Младежът пришпори коня, отдели се от мелето и тръгна да заобикаля, като се опитваше да се ориентира.

Видя, че някои от благородниците около Едуард са измъкнали принца, докато врагът изтласкваше и надвиваше телохранителите му. Знаеше, че няма какво повече да направи, тъй като кешийските наемници се стичаха неспирно. Смуши коня и го подкара напред.

Заобиколи, за да стигне до трима дворцови стражи, изтласкани назад от противника, които се бяха присъединили към пехотен отряд с табарди на различни херцогства.

Огледа се и не можа да види капитана, който бе организирал войниците одеве. Тъй като наоколо не се забелязваше никакъв друг благородник или офицер, Брендан размаха високо меча си и извика:

— След мен!

А после поведе атака срещу прохода горе, откъдето се изливаха кешийците.

Докато напредваха, чу трясък на оръжия от другата страна на хълма и видя дим.

— Палят палатките! — извика някой.

Брендан пришпори коня си нагоре по склона, като остави пехотата зад себе си. Препусна колкото можеше по-бързо през прохода, като поваляше всеки кешиец, достатъчно глупав, че да му се изпречи на пътя.

Усети, че го пронизва едва ли не паника, щом видя, че отряд кешийски ездачи са заобиколили дори още по-далеч от запад и са излезли зад лагера, докато пехотата отвличаше вниманието на принца. Това беше двуостра атака и Брендан изпита страх за Едуард.

Огледа се, търсейки отличителните знаци на покривалото на коня на принца, и през дима и хаоса мярна тъмносиньо петно. Пришпори коня си натам и откри група защитници, заобиколили Едуард. Оцелелите дворцови стражи, няколко благородни племенници и братовчеди и опърпана сбирщина от пехотинци, които се бяха отклонили или избягали насам, се събираха, за да пазят принца на Крондор. Макар и превъзхождани от врага, те се биеха с безпримерна храброст и Брендан бе обзет от възхита, докато насочваше коня си към щандарта на принца и забиваше шпори в хълбоците му.

Вряза се като клин между атакуващите наемници, като сечеше наляво и надясно, докато изкачващата се по хълма пехота пресрещна кешийските пешаци. Това бе отчаяна атака, защото нямаше да обърне цялата битка тактически, но целта й бе една: да убие принца на Крондор и така да реши нещата в полза на Оливър.

Брендан цапардоса един войник с дръжката на меча си, а после друг с плоското на острието. Стиснал здраво юздите на коня, го подкара напред, все по-навътре в мелето.

* * *

Хал видя пушека в далечината и заповяда на четиримата стражи, които ескортираха херцога на Ран и другарите му:

— Наблюдавайте ги зорко. Ако се опитат да избягат — добави, вперил поглед в Чадуик от Ран, — посечете ги.

Мартин, Тай и Хокада напуснаха местата си в колоната и се приближиха до него.

— Изглежда, боят е започнал без нас! — извика Хал. Конете за смяна се бяха оказали мъдър избор: след като можеха да яздят по-дълго и по-надалеч, бяха стигнали до лагера на принца на Крондор ден по-рано.

Той се обърна и даде знак на останалата част от отряда си да се строи.

— Оставете резервните коне! В колона по двама!

Четиримата ездачи отзад, които имаха за задача да карат резервните коне, изоставиха позицията си, за да настигнат останалите, и всички се строиха както им бе наредено. След като колоната беше готова, Хал даде знак да потеглят. След няколко крачки в тръс заповяда да преминат в лек галоп. Щом стигнаха покрайнините на гората, видя в далечината битката край шатрата на принца.

Изглежда, отряд наемници — както конници, така и пешаци, — бе заобиколил група бранители, а по средата им се виждаше Едуард. Хал изтегли меча си и свали щита от гърба си. Без да обръща внимание на ездачите, идещи да го пресрещнат, пришпори коня право към принца на Крондор и извика:

— Атака!

Препускаше и сечеше наляво и надясно, сякаш коси пшеница, в отчаяно усилие да стигне до Едуард, преди защитниците му да рухнат. Двама кешийски наемници скочиха върху една товарна каруца с готови за стрелба арбалети. Хал извика предупредително, докато се приближаваше, но сред врявата никой не го чу.

И двамата стреляха към Едуард. Единият изобщо не уцели, но стрелата на другия попадна в шията на коня му. Животното рухна и Едуард изчезна от погледа сред гъмжилото от коне и ездачи, които се опитваха да го защитят.

Хал видя Брендан и двамата братя размахаха високо мечовете си за поздрав. Мартин и Тай го застигнаха. Хокада заобиколи със стрелците си отдясно и започнаха да сипят смърт върху атакуващите

кешийци. След броени мигове враговете вече бягаха, падаха на колене и хвърляха мечовете си или лежаха мъртви на земята.

Хал пое командването — нареди бързо да отведат предалите се кешийци, като назначи шепа пехотинци да ги пазят, а в същото време Хокада и конните му стрелци погнаха бягащите. Хал и братята му слязоха от конете и разблъскаха хората от пътя си, за да стигнат до принца.

Едуард лежеше на земята, устните и носът му бяха оцапани с кръв. Като видя Хал, му даде знак да се приближи. Младежът коленичи до него. Въпреки болката Едуард се изкиска.

— Не ме порази меч или стрела — каза той и изкашля кръв, — а собственият ми кон падна върху мен. — Взря се в лицето на Хал. — Ти си всичко, което ни остана. — После очите му се подбелиха и той загуби съзнание.

Хал нареди на двама стоящи наблизо дворцови стражи да отнесат принца в палатката му.

— Съжалявам, ваша светлост — каза единият, — но палатката изгоря.

— Тогава намерете му някакво място и се погрижете да му е удобно, после пратете да повикат лекар и жрец лечител!

Четирима стражи се наведоха да вдигнат принца, а един друг каза:

— Аз ще доведа лекаря, но нямаме жреци, милорд.

— Нямате жреци ли?

— Те всички… си тръгнаха преди два дни.

— Къде са отишли? — попита Хал раздразнено.

— Просто си тръгнаха. Никой не знае къде. Бяха дузина, от всички различни ордени, а после… просто изчезнаха!

— Какво става, в името на боговете? — попита Хал.

— Никой не знае, ваша светлост — отвърна войникът.

Хал се огледа и не видя друг благородник с достатъчно високо положение. Сграбчи Брендан за ръката и каза:

— Погрижи се за безопасността на принца. — После се обърна към Тай и Мартин. — Последвайте ме.

Метнаха се отново на конете и препуснаха. Щом прехвърлиха билото, Хал дръпна юздите и загледа развоя на битката. На пръв поглед цареше хаос, но след миг видя, че силите на Едуард имат леко

преимущество, с тежката крондорска кавалерия, която притискаше здраво десния фланг на Оливър. Вдясно от Хал нещата вървяха на приливи и отливи, бягащите кешийци бяха намерили убежище зад линиите на Оливър. Щом схвана ситуацията, Хал се обърна към Тай.

— Виж дали можеш да намериш Хокада и му кажи да прекрати гонитбата на кешийците. Нека се оттегли на онова възвишение там и да се приготви да удари с цялата си мощ по основните сили на Оливър отляво. — Посочи едно малко възвишение в подножието на горист хълм, който първоначално бе държан от силите на Едуард. Тай кимна и препусна.

Хал се обърна към Мартин.

— Върни се и събери колкото можеш от нашите, момчетата от Крудий и всеки друг, който не пази принца или пленниците, а после препуснете към онзи хълм и оставете конете. Искам да се качите горе и да го прочистите от всякакви хора на Оливър, така че Хокада да може да го прехвърли безпрепятствено и да се вреже в левия фланг на Оливър, когато му заповядам. — Хвърли пак поглед към бушуващата битка и добави: — Кажи на Хокада, че ако успее да разбие фланга и да изтласка хората на Оливър към центъра, победата е наша.

— Добре — каза Мартин. — А ти къде ще бъдеш?

— Там долу, в мелето — отвърна Хал, пришпори коня си и го насочи право към най-гъстата част на битката.

Хал пристигна точно когато маладонската пехота на Оливър се опитваше да изтласка една обкръжена група крондорци, и я удари по десния фланг, стремейки се да го огъне. Още десетина ездачи го следваха със секунда закъснение и това разстрои атаката на войниците на Оливър достатъчно, за да могат крондорците да се откъснат от мелето и да се престроят в подредена отбрана. Хал сечеше и млатеше всеки вражески войник, който се приближи прекалено много до коня му, и скоро откри, че пътят пред него е разчистен от оттеглящите се мъже.

Изведнъж крондорците се хвърлиха в контраатака и обърнаха врага в безредно бягство. Хал спря изморения си кон и отдели няколко мига да огледа как върви останалата част от битката. Видя Мартин да води отряда си нагоре по хълма, за да го прочисти. Надяваше се, че Тай

е намерил Хокада и че ще може да организира стрелците бързо, за да окаже подкрепа на Мартин.

Забеляза да се приближават още няколко крудийски конници и им даде знак да се присъединят към онези, които вече бяха с него. Премина бързо зад строя от десния към левия фланг на Едуард, от юг на север, и се озова зад тежките крондорски конни копиеносци, които бяха започнали да изтласкват десния фланг на Оливър. Изправи се на стремената и извика:

— При мен!

После препусна като луд право към пехотата, която трескаво се опитваше да окаже съпротива на копиеносците. Извика на командира на крондорците:

— Престройте се и атакувайте пак!

Капитанът позна херцогската емблема над златната чайка на Крудий, прие командата и изтегли копиеносците си, докато Хал и неговите хора тормозеха отстъпващите войници от Симрик. След по-малко от минута Хал почувства и чу тътена на атакуващата кавалерия, преди да се обърне и да я види. Даде знак на хората си да се оттеглят. Разчисти терена точно навреме. Крондорците се врязаха в онези от защитниците, които се опитваха да останат и да се бият, и ги прегазиха.

Целият десен фланг на Оливър вече рухваше. Хал се изправи отново и видя, че Тай и стрелците му нанасят загуби на противника в другия край на линията.

— Напред! — извика Хал. — В ръцете ни са!

Видя група мъже на коне върху малко възвишение в тила на битката. В центъра им се намираше принц Оливър. Знамената му се вееха дръзко на вятъра, но превъзходството на бойното поле му се изплъзваше с всяка секунда. Десният му фланг бе рухнал, левият бе тормозен от стрелците на Хокада и кавалерията с Тай и Мартин. В центъра битката се водеше на приливи и отливи, като нито една от страните не вземаше надмощие и нещата можеха да се наклонят на едната или другата страна за минути. Херцозите на Ябон и Батира и други благородници се бяха съсредоточили върху основните сили на Оливър и касапницата се вихреше с пълна сила, но никой не печелеше предимство.

Хал махна на капитана на крондорците.

— Прегрупирай хората си, хвърлете копията и извадете мечовете! — После даде знак на собствените си мъже и когато се събраха около него, извика: — След мен!

Десният фланг на Оливър бе обърнат в отстъпление, което бързо прерастваше в безредно бягство. Хал поведе отряда си, който сега наброяваше около трийсет души. Заобиколиха отстъпващата пехота през една тревиста вдлъбнатина, осеяна с телата на загинали, и се изравниха с мястото, където стояха Оливър и антуражът му.

— Да видим от какво е направен този принц! — изкрещя Хал и се опита да удари по центъра на Оливър, докато Мартин, Тай и Хокада го атакуваха от другата страна.

Щом видя Хал да води отряд към него, Оливър изтегли меча си, но после се обърна и побягна заедно с двама от стражите си. Офицерите му останаха по местата си.

Хал даде знак на крондорския капитан да поеме ариергарда, а той самият препусна след Оливър. Половин дузина от крудийските му войници го последваха, докато останалите пометоха защитниците върху възвишението.

Хал пришпорваше коня си да настигне бягащия принц и разстоянието се топеше бързо. Един от двамата стражи се обърна и го атакува. Хал се приведе под замаха на меча му и продължи напред, като остави на войниците зад себе си да се погрижат за забавилия се страж. Вторият хвърли поглед през рамо, видя, че Хал ги настига, и също извърти коня си и нападна. Този път Хал знаеше, че непосредствено зад него няма никого, затова вдигна меча си да посрещне удара на мъжа, а после дръпна юздите на коня толкова рязко, че животното приклекна. Извърти го и така изведнъж се озова зад стража, който още се мъчеше да обърне собствения си кон. Посече го с един яростен замах и онзи рухна от седлото, а във въздуха пръсна кръв.

Хал затърси Оливър. Зърна нещо бяло да изчезва сред дърветата североизточно от бойното поле, извърти коня си натам и препусна с всички сили.

Следобедното слънце му позволяваше да вижда добре, така че лесно забеляза следите на Оливър в меката почва и опадалите листа. Видя как дирята извива, сякаш Оливър се опитваше да се възползва от гората, за да се отърве от Хал и да се върне при войските си, където би

могъл да намери закрила. Хал дръпна юздите и се вслуша. Чу в далечината тропот на копита.

Последва дирята още известно разстояние, докато не се убеди в намеренията на Оливър, а после отцепи напряко през дърветата, за да го пресрещне. Още веднъж спря и се заслуша и още веднъж коригира посоката си.

Един малък скат го принуди да заобиколи. Той чу звука на приближаващ се кон — усилваше се, — пришпори коня си да скочи от няколко стъпки височина и се приземи точно пред кобилата на Оливър. Двете животни се сблъскаха. Хал скочи и се претърколи, щом докосна земята. Изправи се и вдигна меча си.

Оливър също бе на крака, спуснатото забрало покриваше лицето му, а мечът му бе готов за бой. Двата коня избягаха в гората.

Хал не се поколеба. Нападна.

Драконите се издигаха в спирала, хаос от пъстроцветни криле, които плющяха като гръм, докато пореха небето. Начело летеше големият златен дракон, Рилан, на чиято шия яздеше последният жив валхеру, Ашен-Шугар.

— Разкажи ми за заплахата за моя свят — нареди Господарят на драконите.

— Ужасът атакува, господарю — отвърна драконката. — Опитва се да проникне през портал, сътворен от елфите.

— Глупаци! Ще набия главите им на пики — рече Ашен-Шугар.

— Те вече са мъртви — поясни драконката. — Загинаха, докато създаваха разлома.

— Тогава отведи ни до Ужаса и аз ще го унищожа!

— Първо трябва да се справим с един риск, господарю — отвърна драконката. — Помните ли свен-га’ри?

— Пеещите кристални създания, да — каза Ашен-Шугар. — Заповядах да ги пазят. Те са твари с… опасна сила.

Основната причина за решението на валхеру да оставят свен-га’ри на мира остана неизречена. Езикът им бе неразбираем за Господарите на дракони, но пробуждаше чувства, чужди за тях. Копнежите и въжделенията бяха в разрез с онова, което тласкаше

тяхната раса: жаждата за кръв и завоевания, за върховна власт сред звездите.

— Това, което трябва да знаете, господарю — каза драконката, — е, че свен-га’ри са били поставени в планините на Куор от Ужаса като средство за проникване в този свят. Те трябва да бъдат унищожени, преди да изтласкате Ужаса обратно откъдето е дошъл.

— Тогава към Върховете на Куор! — извика Ашен-Шугар.

В някакво много мрачно и студено място умът на един човек бе засмукван надолу към пустотата. Той се бореше да запази самосъзнанието си.

„Аз съм Томас. Само още мъничко“.

* * *

Хал знаеше, че отстъпва на този по-едър и по-свеж противник. Беше яздил отчаяно в продължение на дни, след тежка битка, докато Оливър бе спал спокойно в шатрата си. Единственото му предимство бе, че знаеше, че е много по-добър с меча от принца на Маладон и Симрик. Ако бе отпочинал, схватката вече щеше да е решена, но умората забавяше реакциите му и в резултат ударите му попадаха малко встрани, а Оливър беше достатъчно опитен, за да разбере какво трябва да направи — да го изтощи.

Оливър, от своя страна, знаеше, че е изправен срещу по-добър боец, но също така знаеше, че времето е на негова страна, затова изчакваше Хал да атакува, парираше и отстъпваше. Дърветата също бяха негови съюзници, защото той маневрираше по такъв начин, че като отскочи, между него и Хал да се изпречи някой ствол.

Хал не можеше да види лицето на противника си, но знаеше, че сигурно се подхилква. Това го ядоса достатъчно, за да отложи изтощението още малко. Но въпреки всичко ръката му, държаща меча, се уморяваше и той осъзна, че понеже знае какво прави Оливър, влиза в предсказуема атака. Щеше да започне с удар отгоре и Оливър щеше да го отрази с щита си, преди бързо да го върне на мястото му, за да се

предпази от комбинирана атака, после щеше да изчака няколко мига и да отстъпи назад.

Тогава Хал разбра какво трябва да направи. Започна удара си и щитът на Оливър се надигна леко, но Хал спря замаха и се приведе. Оливър си въобрази, че е зърнал пролука, каквато всъщност нямаше, и пристъпи напред, точно както искаше Хал. Хал се хвърли с щита си срещу този на Оливър, влагайки цялата си тежест, и мечът на противника му разсече въздуха. Оливър залитна. Опита се да отстъпи, но ботушът му закачи корена на дървото, зад което бе възнамерявал да се скрие, и той тупна тежко по задник. Инстинктивно протегна ръце настрани да се подпре и за миг остана открит.

Хал не опита удар с меча. Вместо това ритна към оголената част от брадичката на Оливър, под шлема му, и бе възнаграден със силен пукот, когато върхът на ботуша му намери целта си. Ако бе пропуснал, можеше да си счупи крака или мечът на Оливър да го пониже в слабините.

Оливър се претърколи настрани, загубил ориентация, и се изправи замаяно на крака. Хал нападна отново, стовари щита си върху шлема на противника и го повали на колене.

Това не беше турнир по фехтовка в Двора на майсторите, а бой без правила, и както бе изморен, Хал не смяташе да дава нито миг отдих на по-едрия, по-силен и по-свеж съперник, за да успее онзи да се съвземе и да отвърне на удара. Халоса го още веднъж с щита, което го завъртя наполовина, а после замахна странично с меча си и го улучи с плоското на острието по шлема. Все едно бе ударил по наковалня или стар дъб — ръката му изтръпна и го заболя и той трябваше да напрегне цялата си воля, за да не изтърве оръжието. Оливър се просна на земята и остана да лежи, като потръпваше леко.

Хал затисна с коляно гърдите му и му смъкна шлема. Разфокусираните очи на Оливър се взираха нагоре, а от лявото му ухо и ноздрите течеше кръв. Хал остави меча, сви бронираната си ръкавица в юмрук и фрасна с всичка сила Оливър по челюстта. Беше възнаграден със силен пукот — ако ритникът не я бе счупил, то сега вече със сигурност беше счупена. Очите на Оливър се подбелиха и той загуби съзнание.

Хал остана така за миг, като се опитваше да си поеме дъх. Щом се увери, че принцът на Маладон и Симрик наистина е в несвяст, се

надигна и се отдалечи със залитане, за да потърси конете. Те обаче бяха избягали.

Накрая въздъхна примирено и се върна при пленника си, вдигна го за едната ръка, после го пусна.

— И дума да не става да те мъкна обратно с цялата тази броня — промърмори младежът, клекна и почна да разкопчава доспехите на Оливър.

Хал вървеше бавно назад към звуците на битката и пъхтеше от усилието да носи на рамене принца на Маладон и Симрик. Неведнъж изпита благодарност, че баща му бе настоявал да се научи как да изнася елен от гората, иначе бе сигурен, че гърбът му досега щеше да се е предал.

Бяха минали едва петнайсет минути, откакто бе повалил Оливър в гората, но мъжът бе толкова едър, че му се струваше, че го мъкне вече цял час. Хал мълчаливо се зачуди не можеше ли Оливър да е дребен и мършав.

Отряд ездачи в крондорско синьо се приближи в лек галоп и ездачите дръпнаха юздите, щом видяха Хал.

— Ваша светлост — извика мъжът начело, някакъв сержант. — Търсихме ви.

— Как върви битката?

— Спечелена е, милорд. Лорд Батира разгроми центъра, след като графът на Ламът удари фланговете. Врагът бяга в пълен безпорядък. Пленихме много благородници и офицери.

— Добавете и този към улова — каза Хал.

— Това принц Оливър ли е? — попита сержантът. — По долни дрехи?

— Конят ми избяга, а не ми се щеше да го мъкна заедно с доспехите.

Мъжете се засмяха.

— Ще се погрижим за него, милорд. — Сержантът даде знак на един от хората си. — Качи се при някой друг и дай коня си на херцога. — После се обърна към втори: — Метни този тук върху задницата на коня си и бъди по-нежен: все пак е кралска особа.

Войниците продължиха да се смеят, докато изпълняваха заповедите; подобно на всички войници след победа бяха въодушевени от успеха и оцеляването си и уморени до мозъка на костите.

Хал хвана юздите на коня, който му дадоха, и се метна на седлото.

— Как е принц Едуард?

— Лекарите полагат грижи за него, но нямам никакви вести.

— Отведете ме при него — заръча Хал.

Последва сержанта в галоп, докато другите подкараха Оливър с по-умерен ход. Докато минаваха покрай бойното поле, Хал почти не можеше да повярва на очите си колко мъртви и умиращи осейват някога плодородните земи на Полята на Албалин. Тук лежаха пет-шест хиляди окаляни и окървавени тела, някои от които още мърдаха. Момчета от обоза помагаха за откриването на онези, които могат да бъдат излекувани, докато други обикаляха с хладна решимост, стиснали дълги тънки ками, които забиваха под мишницата в сърцата на прекалено тежко ранените, за да ги избавят от дълга и мъчителна смърт — Бързата милост на бойното поле.

Чувството за порядък бавно се възвръщаше. Пленниците бяха събрани и охранявани, мъжете, които можеха да стоят на пост, го правеха, докато други лежаха задъхани или просто благодаряха мълчаливо на почитаните от тях богове, че са опазили живота им през този ден. Трети обикаляха с изписан на лицата им шок, дирейки нещо: другар, загубено оръжие или пък обзети от някаква невидима неудовлетворена нужда. По-късно момчетата от обоза щяха да се върнат и да ги отведат там, където другите можеха да се погрижат за тях, но засега, докато не се положат грижи за ранените, тези загубени души щяха да бъдат оставени да се лутат още малко.

Хал стигна до голям клонест дъб на върха на един хълм, разположен зад хълма, където бяха опожарени шатрата на принца и другите палатки. Под едно голямо платнище, може би парче от неизгоряла палатка, лежеше принц Едуард. Цялата долна половина на тялото му бе покрита с просмукани с кръв парцали. Бяха го облегнали на дънера и двама лекари се грижеха за него. Наблизо чакаха верните му благородници. Брендан стоеше край дървото и на лицето му бе изписано горчиво разочарование от неспособността му да опази принца.

Хал хвърли поглед към Чарлз от Батира, който му кимна мълчаливо за поздрав, и слезе от коня. Един лакей отведе животното, а Хал се приближи и коленичи до принц Едуард. Погледна въпросително лекаря отдясно на принца и той отвърна:

— Краката и тазът му са смазани, ваша светлост. Конят му падна и се претърколи върху него. Той никога не е бил як човек, но търпи.

— Няма ли жреци лечители? — попита Хал.

Отговори му Батира.

— Докато ти беше да ловиш Чадуик, жреците лечители от ордените на Сунг, Дала и Латимса изчезнаха до един.

— Изчезнаха ли? — Хал го погледна объркано.

Чарлз му обясни.

Хал едва успя да сдържи гнева си.

— Нашият принц умира, а не можем да намерим и един-единствен жрец!? Ами онези с Оливър?

На лицето на Батира бе изписано искрено съжаление.

— Веднага щом Оливър побягна и победата бе наша, започнахме да разпитваме, но и техните жреци също са изчезнали преди битката.

Докато Хал чакаше Едуард да покаже някакви признаци на свяст, пристигна крондорският ездач, който носеше принц Оливър на задницата на коня си, и съвсем не изтънчено изсипа все още безчувствения враг на земята.

— Виждал съм Оливър и в по-добра форма — отбеляза Чарлз. — Какво е станало с бронята му?

Хал каза само:

— Бях уморен.

Очите на Едуард се отвориха и се фокусираха върху Хал.

— Херцог Хенри — прошепна той.

— Тук съм, ваше височество — отвърна Хал и се приведе, за да чува по-добре.

— Битката…?

— Спечелихме, ваше височество. Оливър е пленен.

— Къде е Джим Дашър? — попита принцът.

От сянката на дървото излязоха Джим и лейди Франсиезка Сорбоз. Хал стана и им кимна за поздрав, като се чудеше как не ги е видял досега.

— Свършихте ли работата? — попита принцът.

— Да, ваше височество. — Джим се наведе и зашепна в ухото му, после се изправи.

— Хенри — промълви немощно принц Едуард и му махна да дойде по-наблизо.

Хал коленичи пак до него. Едуард посегна и го стисна за рамото.

— Каквото направих, беше за доброто на Кралството. Трябва да разбереш това. Ще зачетеш ли решението ми?

Хал нямаше представа за какво говори принцът, но каза просто:

— Аз съм ви верен, принце мой, и ще подкрепя всичко, което решите да сторите.

— Закълни се — прошепна Едуард.

— Кълна се в честта си, ваше височество.

— Тогава ми остава само една надежда, млади ми приятелю. Че някой ден ще ми простиш. — Едуард затвори очи за момент, после ги отвори пак. — Може никога вече да не проходя — каза той на лекаря, — но ще доживея да се изправя пред Събранието на лордовете. Погрижи се за това.

Лекарят кимна и отвърна:

— Намерете ни заслон.

Херцогът на Батира посочи една голяма палатка от обоза, която в момента мъжете разпъваха малко по-надолу по хълма.

— Моята шатра още е цяла. Отнесете го там.

Под надзора на лекаря четирима войници вдигнаха внимателно принца и го понесоха към шатрата на Батира.

Мартин и Тай дойдоха при Хал и Брендан и всички се прегърнаха. Лицето на Хал бе вцепенено от изтощение и от гледката на прекалено много смърт. Той погледна Джим Дашър и попита:

— Значи печелим битката и губим войната, така ли?

— Бяхме съставили планове — каза Джим. — Принц Едуард е тежко ранен, но е жив и днес постигна победа. — Усмихна се. — В немалка степен благодарение на твоите усилия, млади ми приятелю.

— След като Едуард е ранен, какво ще стане? — попита Мартин. — Дали Оливър ще предяви наново претенциите си?

— Едва ли — изсумтя лорд Батира. — Късметлия ще е, ако помни и собственото си име след боя, който му е хвърлил брат ти.

— Какво ще стане с Оливър? — попита Брендан.

— И с Чадуик? — додаде Хал.

Батира се опита да потисне усмивката си, но не успя.

— Мисля, че Оливър ще прекара известно време като гост в Риланон.

— Докато Маладон и Симрик успеят да съберат достатъчно злато, за да платят откупа му — добави Джим. — Чадуик ще се задържи малко по-дълго, докато Едуард не реши съдбата му.

Чарлз се приближи до Хал и сложи ръка на рамото на младежа.

— Загубихме някои лордове в битката, а мнозина са във вериги заедно с Оливър. Ще… разговаряме с тях — той хвърли поглед към Джим — и всичко ще бъде наред, уверявам те.

— Трябва да си починете — каза Джим на братята и Тай. — Бихте се храбро и всички тук го знаят. Но не сте от стомана. Пътят до Риланон е дълъг. Дайте си малко отдих и ще потеглим призори.

Хал погледна Джим, Франсиезка и Батира, а после Тай и братята си. Накрая се взря отново към полето, осеяно с мъртъвци, и каза:

— Сънят може да почака. Има доблестно загинали, за които трябва да се погрижим.

Обърна се и тръгна надолу по склона, за да помогне за пренасянето на мъртвите до погребалните клади. Братята му и Тай го последваха.

Чарлз застана до Джим и каза:

— Едуард беше прав. Те са различна порода.

— Мисля, че ние също трябва да дадем своя принос — отвърна Джим и тръгна към бойното поле подир тримата братя.

28.
УНИЩОЖЕНИЕ

Небето бе пълно с дракони.

Дим се кълбеше над планините, докато огненият ад обхващаше Върховете на Куор. Ашен-Шугар гледаше надолу, докато вълна след вълна от драконовите пълчища пикираха и окъпваха в пламъци създанията, известни като свен-га’ри. Без никакво угризение той им бе заповядал да сторят онова, което би било невъзможно за всеки смъртен: да унищожат същества, чиито гласове пееха на ума и сърцето.

Валхеру бяха безмилостни, а Ашен-Шугар бе устоял там, където негови събратя бяха погинали, защото не го беше грижа за съдбата на другите, а само за неговата собствена. Не бе изпитал жалост, нито чувство на загуба, докато убиваше последния от своя вид. Окончателното унищожение на Дракен-Корин му бе донесло само притъпено чувство на триумф, защото сега той бе несъмненият владетел на света.

Освен това вселената криеше неразгадани тайни и може би някой ден Ашен-Шугар щеше да открие начин да призове към съществуване още от своя вид, ако почувства нужда. Засега обаче не се отдаваше на подобни размишления, защото бе зает с унищожаването на клина, забит в тази вселена преди векове от Ужаса. В момента единствената му цел бе да отърве тази планета от нашествениците, да подчини целия живот на нея и да смаже всеки, противопоставил се на волята му. Накара драконката Рилан да кръжи, за да може да види по-добре унищожението, което бе заповядал.

Създанията, известни като Куор, бяха безпомощни срещу могъществото дори на един-едничък дракон, камо ли цяла армия. Слънчевите елфи или оказваха съпротива и умираха мигновено, или побягваха надолу по планината, разбрали, че вековната им задача да пазят куорите, както те пазеха свен-га’ри, е стигнала своя край.

„Глупци — помисли си Ашен-Шугар. — Глупци сме били да се боим от онова, което не разбираме“. В тези чувства на любов,

състрадание и милосърдие, тези чужди емоции, за които бе узнал, споделяйки ума си с човека Томас, нямаше нищо страшно: такива безполезни връзки с другите бяха разсейващи и се налагаше да бъдат унищожени.

С неохота той призна пред себе си, че врагът, Ужаса, е постъпил умно да сложи маркери в това селение и да ги защити, като ги направи прекрасни, вдъхващи обич и радост у онези, които научат за тях: дори валхеру се възхищаваше на тази гениалност, докато гледаше как тя се превръща в пепел под него.

После дойде тишината и той осъзна, че и последният свен-га'ри си е отишъл.

Вой изригна дълбоко в рубинения купол, звук на такъв гняв и отчаяние, че накара всяко живо същество да замре и да впери поглед в Е'бар. Черупката затрептя, образуващата я енергия се закъдри на вълнички, които се усилваха с всеки миг.

— Какво е това? — попита Лиалан.

Беше седнала да похапне в една набързо издигната шатра, в най-странната компания от същества, която си бе представяла: принц на Елвандар, човешка жена рицар от религиозен орден, трима таределски владелци на магия и разни други, които цял ден ту идваха, ту си отиваха.

Един вестоносец се приближи забързано и коленичи пред нея.

— Говори — нареди му тя.

— Гецвая казва, че в купола е имало някакво сътресение. Била е освободена могъща магия и трябва да сме готови.

— Заповядай на воините да заемат местата си.

Лиалан стана и излезе от шатрата, последвана от гостите си.

— Трябва да намеря Аркан — каза Калис.

Лиалан погледна сина на най-омразния си враг и отвърна:

— Той ще е при клана си, някъде ей там. — Посочи голямата скална издатина, която магьосниците ползваха за ориентир, за да прехвърлят провизии и други магьосници. — Защо?

Калис сви рамене.

— Май свикнах да е до мен. — И изведнъж се усмихна. — Освен това той малко бързо съсредоточава вниманието си наляво и

пренебрегва заплахите отдясно. Това може да му докара беля.

Принцът на Елвандар се отдалечи с пъргава крачка и жената воин, Сандрина, зае неговото място, като спря, за да надене бронираните си ръкавици.

— Прекарала съм достатъчно време в близост до тези двамата, за да знам, че биха умрели, за да се защитят един друг. Никога няма да проумея кръвната вражда между вашите народи.

Без да откъсва очи от гърба на отдалечаващия се Калис, Лиалан отвърна:

— Права си, човешка жено. Никога няма да го проумееш.

Сандрина забърза напред. Владелците на магия я последваха, оставяйки Лиалан сама със слугите й. Накрая тя се обърна и каза тихо:

— Донесете ми бронята. — Вдигна поглед към небето. Събираха се буреносни облаци, изглежда, привлечени от битката долу. Рубиненият купол започна да проблясва и да трепери и водачката на Снежните леопарди промълви: — Малцина ще останат живи да довършат онова, което започваме тук и сега.

Пъг почувства сътресението и видя как Гецвая дава указания на различни владелци на магия, докато моределските воини се разгръщаха, за да реагират на всякаква възможна заплаха. Даде знак на Магнус, Миранда и Накор да се приближат и каза на дребосъка:

— Доведи Руфио, моля те.

Накор се върна след минутка с Руфио и Пъг каза:

— Предполагам, че всички тук почувствахте онова… каквото и да е било то?

— Усещането беше все едно нещо… се изтръгна на свобода — рече Миранда.

— Аз изпитах чувството, че нещо се мята бясно там вътре, татко. — Магнус погледна към купола. — Променя се.

Пъг хвърли поглед към магьосниците, поддържащи купола, и видя, че у тях започват да се проявяват признаци на изтощение.

— Магнус, опитай се да разбереш какво става. Виж елфските чародеи. Те сякаш…

Изведнъж се чу раздиращ звук, придружен от писъци, и в купола се появи пролука. През нея изригна рояк тъмни фигури и битката

започна.

Изчадията, които се изсипаха през пробива, представляваха фигури от дим с пламтящи червени очи и широки рамене, изтъняващи до дълги опашки, върху които фигурите се плъзгаха без никакво усилие. Размахваха ноктести лапи и се мятаха да впият зъби в нечия плът, но там не се появяваха рани. Вместо това плътта на засегнатите нещастници се сбръчкваше и те усещаха от раната да плъзва вцепенение. Един срез по гърлото или дълбока рана в гърдите и поразеният умираше, останал без дъх или със спряло сърце. Удар в главата и празният поглед оповестяваше мозъчна смърт. Стоманата нараняваше тези твари, но не ги убиваше. Все пак ги караше да отстъпят, докато непоколебимите елфски стражи и моределски воини атакуваха яростно. Виж, магията ги унищожаваше — огнена струя от някой магьосник, заклинание за погибел от някой духовник или чародейството на някой Тъкач на заклинания. Постепенно роякът от димни изчадия бе изтласкан обратно към купола.

Пъг, Магнус, Миранда и Накор крачеха бавно нататък, като унищожаваха всяко димно привидение пред себе си. Пъг намери свободен момент да погледне покрай атакуващите Ужаси и да проучи купола. Въпреки под държащата го магия той трепкаше. Пъг можеше да усети, че нещото, което лежи в сърцето на купола, в разлома в самия му център, се опитва да се надигне и да се измъкне от ямата, за да навлезе изцяло в този свят. Долавяше се някакво чувство на отчаяние, което го нямаше преди изблика на енергия, усетен от всички преди малко.

Пъг отиде до една група магьосници и Тъкачи на заклинания, защитавани от дузина моределски воини, махна с ръка и прати вълна от искряща, нажежена до бяло енергия, която помете голяма група Ужаси, заплашващи да ги надвият.

Един от моределите хвърли поглед към него и за миг на Пъг му се стори, че вижда на лицето му благодарност. После воинът насочи вниманието си към следващата вълна нападатели. Пъг сложи ръка на рамото на най-близкия магьосник и затвори очи, отдавайки сетивата и магията си на заклинанието, поддържащо купола.

„Открива ни се възможност“, каза наум Пъг на сина си, Руфио, Миранда и Накор.

„Какво?“ дойде отговорът от всичките четирима.

„Създанието в центъра на ямата е обезумяло. Мисля, че има нещо общо с онова внезапно усукване, което почувствахме. Опитва се да се измъкне преждевременно“.

Гласът на Накор проникна в умовете им:

„Докато лежах умиращ в света на дасатите, видях Господарят на ужаса да се надига през разлом в пространството и това отне доста време. Жизнената енергия, която използваше, бе огромна и въпреки това то се движеше бавно. Ако си прав, Пъг, Ужаса в ямата се нуждае от още енергия. Бъди предпазлив“.

„За какво си мислите?“, попита Миранда.

„Руфио — каза Пъг, — прати вест на чакащите магьосници и жреци по целия свят, че е време да започнем да навързваме магическата верига. Ще ни отнеме около час-два, но щом свършим, мисля, че Ужаса в ямата ще е уязвим“.

„Добре“, отвърна Руфио.

„Последния път ти пусна част от луната на Келеуан в разлома, Пъг — каза Накор. — Какво смяташ да правиш сега?“

„Няма да сме в състояние да възстановим напълно този купол в близките час-два. Когато все пак си възвърнем контрола над него, искам да обърнем заклинанието наопаки, да натиснем с всичко, което можем да съберем, и да изтласкаме Ужаса обратно в онази яма, а после да закрепим здраво обърнатото заклинание, като запушалка, и да срутим тези планини отгоре му“.

„Ами джуджетата на изток?“, попита Накор.

„Руфио, можеш ли да пратиш вест на крал Долган и народа му, че трябва да се преместят в южния край на долината си?“

„Добре“ — пак каза по-младият магьосник и те почувстваха пустота, сякаш е изчезнал.

Гласът на Накор се върна в съзнанието на Пъг.

„Не споделям това с другите. Можеш ли да държиш нещата под контрол?“

„Трябва — отвърна Пъг. — Нямам избор. Ако Ужаса нахлуе в това селение, ние и всяко друго живо същество на света ще загине. А оттук той ще поеме и към други светове“.

„Видях пустотата в Петия кръг, Пъг. Движи се бавно. Може би ще успеем да намерим друго решение?“

„Когато Миранда го описваше, каза, че движението било бавно, но неумолимо — отбеляза Пъг. — Трябва да му попречим да проникне напълно“. Помълча, после добави: „Всичко, с което сме се сблъскали досега, от първия му опит да се добере до Камъка на живота до нападението върху демоните и дасатите, е било с цел да разчисти пътя на Ужаса до това селение. Тук е мястото, където трябва да се намира, за да се слее отново с онова, което Макрос нарече Ума, и нещата да се върнат към онова идеално състояние на безвременно блаженство“.

„Безвременно блаженство — изкиска се наум Накор. — Не звучи толкова зле“.

„Само дето всичко, което познаваме, ще престане да съществува. Ако времето се върне в онази сфера, нищо от случилото се някога няма да се е състояло. Всичко, което познаваме, няма изобщо да го е имало. Обръщането на разлома е единствената ни надежда“.

„Никой не знае за разломите повече от теб, Пъг — каза Накор, — но това е нещо безпрецедентно“.

„И заплахата е безпрецедентна“, отвърна Пъг и Накор нямаше какво да каже срещу това.

Продължиха да изтласкват Ужасите, появяващи се от купола, и когато най-сетне го запечатаха отново, Пъг се гмурна умствено в плетениците от енергия. Описа видяното на другите, докато те се грижеха за нуждите на отпадналите магьосници. Неколцина бяха загубили съзнание или бяха извадени от строя от яростната атака другояче, затова се наложи да поискат от магьосници, които не са напълно възстановени, да се върнат да поддържат преградата.

Пъг работи близо час, преди да му се наложи да си вземе почивка и да оттегли ума си от енергийната матрица, образувана от пресичането на елфската магия с енергията на купола. Огледа се наоколо и видя, че десетина мъртви моредели са събрани на едно място и другарите им струпват погребална клада. Приближи се и склони глава за кратко, за да почете саможертвата им, а после се отправи с тежки стъпки нагоре по хълма, където стоеше Магнус и наблюдаваше купола.

— Как си, татко? — попита високият магьосник.

— А ти?

— Като гледам, по-добре от теб. Трябва да си починеш.

— Няма кога — отвърна Пъг. — Засега затворихме купола, но не знам дали всичко необходимо ще е готово навреме. Имам чувството, че скоро той ще се пропука отново, и не мисля, че ще ни стигнат силите да го затворим втори път. Когато се пропука, трябва да обърнем заклинанието срещу самото него, дори да не сме съвсем готови. Трябва да се опитаме да запечатаме разлома и да изтласкаме Ужаса обратно в пустотата.

— Знам за разломите повече от всеки друг, с изключение на теб — каза Магнус. — И изпитвам силни опасения дали това ще сработи.

— Аз също, но ако куполът се разкъса отново, няма да имаме друг избор, освен да действаме веднага. Ето защо искам от теб да направиш някои неща, за да подобриш шансовете ни.

— Какво? — попита Магнус и слезе от скалата, от която наблюдаваше купола.

— Това начинание се състои от два етапа — тихо каза Пъг. — Върху подготовката можем да работим всички — и ти, и аз, и Миранда, и Руфио, и Накор, и Тъкачите на заклинания, и шаманите. Но когато сме готови, само двама можем да свършим онова, което следва.

— Това не ми харесва, татко.

— И на мен — призна Пъг. — Но нямаме избор. Искам от теб да служиш като проводник на цялата магическа енергия, която ще бъде насочена към нас през веригата от магьосници и жреци по целия свят. Ти си единственият магьосник с достатъчно сили и способности, за да не бъде надвит и погълнат от нея, Магнус. Дори на Руфио, който е изумителен талант, ще са му нужни още години, докато се научи да борави с такива енергии. Не съм сигурен дали аз самият бих успял да ги поддържам дълго. А и така или иначе трябва да съм в разлома, за да се погрижа енергията, която ми пращаш, да свърши каквото е нужно.

— В разлома ли? — попита Магнус невярващо. — Ще притеглиш всичко върху себе си?

— Трябва да съм близо до разлома, за да преценя как най-добре да приложа обръщащото заклинание, а после трябва да изтикам Ужаса в ямата.

— Защо просто не помолиш слънцето да тръгне назад? — каза горчиво Магнус. — Колко дълго смяташ, че ще оцелееш дори само в опита си да стигнеш до разлома?

— Имам си начини да се защитя от създанията, изливащи се от купола — каза Пъг. — Достатъчно, за да стигна до центъра на града, а след това…

— Вярваш ли, че можеш да оцелееш от това, татко?

Пъг помълча за кратко.

— Честно казано, не, но пък и друг път съм си мислил така. — Погледна Магнус в очите. — Когато отидохме в родния свят на дасатите, не бях сигурен, че някой от нас двамата ще оцелее. — Въздъхна. — И Накор не оцеля, макар да си мислим, че по някакъв начин е оцелял.

— Знам — рече Магнус. — Колкото по-дълго се мотаем около тези демони, толкова по-трудно ни е да помним, че не са тези, които изглеждат. Но винаги сме обмисляли рисковете.

— Рискове няма — тросна се Пъг, обзет от внезапно нетърпение. — Има сигурност, че всички ще умрем, ако Ужаса проникне с цялата си сила в това селение. Той ще погълне всичко, което докосне, и мощта му ще расте с всеки миг, докато ние ще слабеем. Бихме могли да избягаме в Коридора и да намерим някой друг свят, и в крайна сметка да умрем от старост или някаква злополука, но онова нещо в ямата ще поглъща светове и столетия, след като нас вече ни няма, всичко в това селение ще изчезне! — Той поклати глава и понижи глас. — А и това е различно — добави. — Според показаното ни от Макрос то ще представлява толкова коренно нарушаване на равновесието, че всичко, което смятаме за реално, ще се върне към първичното си състояние. Тъкмо преди няколко минути го обсъждахме с Накор.

— Няма значение дали ще отнеме ден, година или хиляди години, но рано или късно всички ще се озовем в онази идеална блажена топка от… каквото е там или каквото е било преди съзиданието. И нищо от това — той махна с ръка — няма да се е случвало. Времето ще стане каквото е било преди. Това… нещо ще заличи не само всичко съществуващо, но и всичко, което го е имало някога.

Магнус мълча няколко дълги секунди. После каза:

— Нима някога е съществувал толкова мрачен възможен изход? — Погледна баща си и се усмихна. — Може ли да предложа нещо?

— Разбира се.

— Като бях малък, неведнъж ми разправяше за първото си преживяване в пустотата, как си затворил цуранския разлом и си се върнал, воден от тоягата на Кълган. Как тя те свързвала с него. Аз бих искал да съм твоя връзка, ако мога.

— Слушам те — каза Пъг.

— Познаваш ме по-добре от всеки друг. Ако можеш само да се пресегнеш към мен в последния момент, ще направя всичко по силите си да те изтегля на безопасно място.

Пъг се усмихна.

— Ще се опитам.

— Добре — каза само Магнус. И двамата знаеха, че няма нужда да казват нищо повече по въпроса, защото разбираха, че шансовете за успех са почти нулеви.

— Дотогава — рече Пъг — ти си единственият, на когото мога да се доверя да води другите, да поеме енергията, която ми е нужна, и да ми я прати. Така че на първо място, каквото и да се случи, трябва да свършиш това. След като вече нямам нужда от енергията, трябва да бягаш, защото или ще съм се провалил и Ужаса ще е сред нас, или разломът ще рухне в себе си и по-голямата част от земята, върху която стоим, ще бъде засмукана във вихър с невъобразима мощ. Ясно ли е?

— Ясно. — Магнус се огледа. — Ами останалите?

Пъг поклати глава със съжаление.

— За някои неща е по-добре човек да не мисли, защото болката е непоносима.

— Миранда?

— Тя може да измъкне мнозина оттук. — Млъкна и се замисли за момент, после каза: — Благодаря ти, синко. Ти ми даде идея.

И Пъг забърза да открие Миранда.

— Говорих с Магнус и измислихме план за затваряне на разлома, който не изисква твоето участие, затова ще те помоля за някои услуги.

— Какви? — попита Миранда и подозрението върху лицето й подсказа на Пъг, че трудно ще я убеди, че в плана им има дори трошица надежда.

— Когато вляза в купола… — започна той.

— Какво? — прекъсна го Миранда. — Ще влизаш вътре? Това кога го включихте в плана?

— Трябва да се добера до разлома, за да съм сигурен, че планът ще сработи.

— И как се предполага да сработи, ако онова нещо вътре те унищожи, преди да си имал възможността да изследваш разлома? — попита тя, повишавайки глас, докато накрая буквално крещеше.

Пъг помълча за кратко, за да даде възможност на ума си да се пребори с прилива на емоции. Беше достатъчно стар и опитен, за да разграничава чувствата от вземането на решения. Беше загубил толкова много приятели през годините, първите си три деца и двете си съпруги, но в този момент, макар да знаеше, че това всъщност не е Миранда, изпита почти всепоглъщащ страх, че никога повече няма да зърне това лице. Насили се да изтласка чувствата настрани и да се съсредоточи върху предстоящата задача.

— Знам, че в много отношения за теб това е също толкова трудно, колкото и за мен — започна той.

Тя го сграбчи в обятията си и го целуна страстно, а после прошепна:

— И представа си нямаш. — Една сълза се търкулна по бузата й. — Не помня почти нищо от живота си като демон. През всяка минута, която прекарвам в тази форма, спомените… моите спомени! Те са мои! — Опря буза в неговата. — Знам, че това е наранило теб и Магнус по начин, който мога само да си представям, но ето — тя се удари с юмрук в гърдите, — аз живея и дишам като Миранда. Аз съм твоята съпруга, Пъг, и майката на Магнус. — Вдигна очи към небето, сякаш търсеше помощ оттам. — Помня как прекарах в родилни мъки повече от ден и всичката онази болка изчезна в мига, когато той се роди. — Затвори очи. — Калеб ми липсва всеки ден. — Направи половин крачка назад и го бутна с юмрук в гърдите. — А сега ти ми казваш да… се престоря, че и двамата не знаем, че ще отидеш в онзи купол и няма да се върнеш. — Пое си дълбоко дъх и прошепна: — Съжалявам. Ще направя каквото поискаш, разбира се. Само не искай от мен да не ми пука.

С насълзени очи той прошепна:

— Досега не разбирах… колко точно болезнено е това за теб. Извинявай. — Целуна я. — Знам, че не си Миранда, но искам да ти кажа онова, което така и не се наканих да кажа на нея. Когато тя… ти умря, част от мен умря заедно с теб. Никога през живота си дори и за

миг не съм мислил, че любовта има граници, че човек има в сърцето си ограничено място за другите хора. Обичам Томас като брат и все още ми липсват принц Арута и Мартин Дълголъкия, отец Тъли и Кълган. Иска ми се да можех да видя Хочопепа и Шимоне за последен път и да гледам как Фантус плаши слугите в Крондор. Липсват ми Карлайн и Лаури, а Катала ми липсва не по-малко от теб. Двете сте толкова различни, и все пак и двете ме направихте по-добър и ми попречихте… да прекарвам твърде много време затворен в себе си. Нещата, които ни се наложи да сторим, местата, където ходихме, болката и загубата, които претърпяхме… — Сълзите вече се търкаляха по бузите му. — Калеб ми липсва всеки ден, както и Мари. — Той се разхлипа. — Липсват ми момчетата, Зейн, Тад, Джоми и семействата им. Но искам да са на сигурно място далеч оттук. Аз може да не преживея това. Но искам ти също да си в безопасност. Обещай ми, че когато ти кажа, ще се махнеш оттук и ще вземеш със себе си колкото можеш от другите.

— Пъг… — прошепна тя.

— Обещай ми! — настоя той с глас, натежал от емоции. Знаеше, че е прокълнат да гледа как всички, които обича, умират пред него — точно затова не се сближаваше много с онези, с които се бе запознал след срещата си с Лимс-Крагма след битката с демона Джакан. От хората, които смяташе за свои обични, живи бяха останали само Томас и Магнус. Пъг странеше от осиновените си внуци и не си бе позволил да развие лични връзки с близките си сътрудници като Руфио, тъй като отказваше да ги гледа как умират. Но Миранда вече бе умряла и освен ако боговете не бяха жестоки отвъд всякакво човешко разбиране, то каквото бе останало от нея — спомените, душата и сърцето й — щеше да продължи да живее в това тяло. — Обещай ми — повтори той.

— Обещавам — каза тя, сълзите се стичаха по лицето й. — Може да съм живяла кратко според стандартите на смъртните, но имам памет, която обхваща векове. И най-вече, познах любов, каквато не бих могла да си представя в родното си селение.

— Просто остани жива — прошепна той.

Тя отстъпи, бършеше очите си.

— Ще остана.

Пъг се огледа.

— Моментът на разплата е близо. — Посочи мястото, където стоеше изтощената Лиалан, докато чакаше нова атака откъм купола. —

Тя трябва да бъде спасена.

— Защо точно тя?

— Тя е бъдещето на Тъмните елфи — обясни Пъг. — Знам нещичко за онова, което става там горе. Има един Тъмен елф, Нараб… той не бива да вземе короната на моредел. Тя може да ги направи нещо много повече, отколкото са сега. Освен това сме й задължени. — Той посочи кладата, която палеха в момента. — Те са тук и дават живота си не само за себе си, а и за най-омразните си врагове на този свят. Имаме дълг.

— Ще направя каквото мога — отвърна Миранда.

Пъг се освободи от прегръдката й и се озърна да види дали някой не ги гледа. Забавно как дори сега, когато от катаклизма ги деляха може би часове, той все още се тревожеше за усамотението им.

— Разполагаме с много малко време — каза Пъг. — Приготви се.

Тя кимна, после попита:

— Ами синът ни?

— Казах му какво искам от него. — Отказа да сподели с нея в този момент, в тази й форма, онова, което не бе споделил, когато тя бе още човек: че Магнус е обречен да умре пред очите му.

— А сега какво? — попита Миранда.

— Ще чакаме и при следващото сътресение ще използвам всичките си сили, за да стигна до ямата, да огледам разлома и да започна трансформацията. Магнус ще служи като проводник за всичката магия, която събираме, и ако всичко върви по план, ще успея да уловя в нея онова, което излезе през разлома, да го окача между пустотата и тук и да стоваря цялата тази планина отгоре.

— Последния път, когато направи нещо подобно, беше унищожен цял свят, Пъг — напомни му Миранда.

Болка пробяга по лицето му, когато се сети за милионите, загинали, за да предотвратят предишното нахлуване на Ужаса в това пространство и време.

— Знам — каза той тихо. — Бях по-слабо подготвен и разбирах по-зле прехода от онова селение към това. Общо взето, нямах никаква друга идея как да затворя онзи разлом и да унищожа връзката. Но тук имаме предимство. Онова червено нещо е негово творение, на Ужаса, и с късмет или гениалност първият елф, който се е опитал да го възпре, е създал съвършеното оръдие, с което да го манипулираме. Ще

използвам заклинанието, за да го обърна срещу самото него, да изтласкам Ужаса обратно в пустотата и образувалият се вртоп би трябвало да засмуче по-голямата част от тази долина и част от околните планини, като по този начин запечата прохода.

— Много предположения има тук. Ако сметките ти излязат погрешни… — Тя остави мисълта си недовършена, защото и двамата знаеха възможните последици.

— Откакто пристигнах, не правя почти нищо друго, освен да изучавам това — каза той. — Рисковете са ми известни, но нямаме избор. Ако разполагах с друг вариант за действие, щях да избера него.

— Кога?

— Скоро. Ако не настъпи ново сериозно раздвижване в купола или друг пробив в него, ще заповядам да го отворят от тази страна и ще се опитаме да направим необходимото.

— Щом можеш да го направиш, защо чакаш?

— Ще е нужна огромна енергия, за да го повдигнем от тази страна. Ако чакаме, ще оставим Ужаса да свърши половината работа вместо нас. Но ако се съди по това, което виждам в тази матрица, предполагам, че ще е скоро. — Погледна нагоре към мястото, където Накор, Магнус и Руфио бяха потънали в задълбочен разговор с двама жреци. — Трябва да говоря и с някои други, така че ако нямаме възможност да поговорим пак…

— Знам. — Тя го хвана за ръката и я стисна, после я пусна.

Пъг отиде при тримата магьосници и кимна за поздрав. Пристигна тъкмо навреме, за да чуе как Руфио казва:

— Трябва да се погрижите само онези в храмовете ви да са готови. Според мен скоро ще пристъпим към действие. — Хвърли поглед към Пъг.

— Съвсем скоро — потвърди Пъг. — Всъщност дойдох да ви помоля да разпространите вестта. — Погледна към купола и добави: — След броени часове.

Двамата жреци се поклониха и тръгнаха. Пъг се обърна към Руфио и Накор.

— Искам да помоля и двама ви за нещо.

— Каквото кажеш — отвърна Руфио.

— Аз и Магнус ще се нагърбим с атаката на разлома. Вие, макар и да сте магьосници с изумителна сила, не можете да допринесете

много, ако се свържете към мрежата от магия, която ще използваме. Магнус ще насочи енергията към мен и това ще ми позволи да издигна защитна преграда около себе си и да стигна до ямата и разлома. Искам вие двамата да опазите живи колкото се може повече хора, щом куполът бъде отворен.

— А след като бъде затворен отново? — попита Руфио.

— Искам да вземете колкото можете моределі, елфски стражи и всеки магьосник или жрец, който е прекалено тежко ранен или слаб, за да бъде част от мрежата, и да ги пренесете възможно най-далеч оттук.

Накор вдигна един малък цурански глобус.

— Мога да го направя.

— Откъде взе това? — попита Пъг. — Мислех, че сме ги разпределили всички.

— Имам го от години — отвърна Накор. — Нося си го в торбата. Но тъй като винаги пътувам с някой друг, не ми се е налагало да го използвам.

— Добре — каза Пъг. — За къде е настроен?

— Води до Крондор, Риланон, Звезден пристан, Острова и още някакво място… — Той го зачовърка и изчезна. Върна се миг по-късно. — Ах, да, Ламът! Онзи хан с входа към Коридора.

— Как се върна тук? — попита Пъг и посочи глобуса.

— Номер — ухили се Накор.

— Тогава имаш ли номер, който да разшири полето на това устройство, така че да обхване не само тези, които се държат за теб?

Усмивката на Накор изчезна.

— Мога да го направя. Колко?

— Колкото успееш — отвърна Пъг. — Отведи моределите и таределите в Ламът, заедно с еледелите. Оттам могат да стигнат до Северните земи или Елвандар, както намерят за добре. Освен това там биха могли да се погрижат за ранените. — Той понижи глас. — Погрижи се двамата елфски принцове да са сред първите. Калин се опитва да помага, но е обикновен воин, а такива имаме повече от необходимото: бих заменил десетима воини срещу един владелец на магия. А Калис… — Заговори още по-тихо. — Няма да рискувам майка му да загуби съпруг и син в един и същи ден.

— Разбирам, Пъг — каза Накор.

Пъг се обърна към Руфио.

— Ти също вземи колкото можеш. След като стигнете в Ламът, искам да се върнеш във вилата.

— Добре — отвърна Руфио. — А после?

— Ще чакаш и ако преживеем всичко това, на теб ще се падне тежката задача да възстановиш Конклава и Академията. Амиранта е там и ще направи каквото му е по силите, за да ти помогне.

— Но… — започна по-младият магьосник, само че Пъг вдигна ръка.

— Повечето от тези тук вероятно няма да оцелеят. Ако пораженията по купола са по-малки, отколкото очаквам, може би някои ще останат живи. Всички са наясно с рисковете. Говорих с водачите и ги помолих да разрешат на желаещите да се оттеглят.

— Колко си тръгнаха? — попита Магнус.

— Трима — отвърна Пъг. — Един много стар жрец на Сунг, който каза, че сърцето му е слабо и не може да ни е от помощ, но би могъл да се грижи за ранените и ако възникне нужда, да го повикаме пак. И двама млади магьосници от Академията, които просто признаха, че са прекалено уплашени и има риск да побягнат в последния момент и да разкъсат мрежата.

— Те може би са най-умните — рече Накор с усмивка.

— Както и да е, мисля, че сме готови — каза Пъг.

— Какво е това? — попита Руфио, като се загледа покрай него.

Пъг се обърна и видя към тях да крачат Калис и Аркан.

— Пъг — каза Калис, — Аркан има един въпрос.

— Да?

Моределският главатар се поколеба за момент, после каза:

— В един сън са ме видели да браня човешки магьосник, облечен в черно. — Посочи първо Пъг, а после Магнус. — Не съм сигурен къде ми е предопределено да се бия.

Пъг не се поколеба. Посочи голямата издатина.

— Там. Синът ми ще стои там и започне ли да използва изкуствата си, концентрацията му не бива да бъде нарушавана. Ако го пазиш, ще съм ти задължен.

— Няма за какво — отвърна вождът на арданиените. — Това е било предречено и предопределено.

Обърна се и тръгна към шатрата на Лиалан.

Пъг погледна Калис, който наблюдаваше отдалечаващия се моредел.

— Интересен образ.

Калин идваше към тях от мястото, където се бе грижил за ранените, и се размина с Аркан, без дори да му кимне. Щом стигна до Пъг и останалите, каза:

— Справяме се толкова добре, колкото можем да се надяваме. Някои от ранените ще останат сакати, но ще живеят. — Видя брат си и Накор да се взират в Аркан и изгледа въпросително Калис.

Брат му кимна.

— Избил съм мнозина негови сънародници през годините. — Сведе поглед за миг и на лицето му бе изписано съжаление. — Но никога не ми е доставяло удоволствие.

Калин не каза нищо: нямаше какво да се каже.

Калис кимна към Накор и каза:

— Той помни времето, когато се бихме за краля.

— Така е — потвърди Накор. — С Боби дьо Лунвил и твоята банда отчаяни мъже. — После добави: — Извинявай, забравих за обичая ви да не споменавате имената на мъртвите.

Калис сви рамене.

— Аз съм наполовина човек, не забравяй.

— Ще те оставя на спомените ти, братле — каза Калин и тръгна обратно нагоре към поляната, където ранените получаваха грижи, а почиващите можеха да хапнат.

По-младият принц на Елвандар се огледа така, сякаш попиваше всяка подробност.

— Оставил съм зад себе си някои добри мъже, Пъг. Ерик фон Даркмоор, в какъв мъж се превърна само! От бесилото до двореца. И мъже, чиито имена си спомняме може би само Накор и аз, като Били Гудуин и Джером Хенди.

Накор кимна умислено.

— Помниш ли Биго?

— Той бе човек, когото би искал да имаш на своя страна при сбиване — рече Калис с усмивка, — но в сърцето си бе нежен. И Луис де Савона, както и онзи дребосък, Рупърт.

— Ейвъри — допълни Накор. — Чух, че станал много богат. На два пъти. И Шо Пи, който накрая стана велик майстор в един

монашески орден, служещ на Сунг Чистата.

— Предвождал съм добри мъже и съм имал честта да служа с още по-добри — каза Калис. Хвърли пак поглед след Аркан, после погледна Пъг. — Не би могъл да искаш по-добър воин, който да защитава Магнус. Може цял живот да са го учили да мрази хората, но ще загине, бранейки сина ти.

— Висока похвала — отбеляза Пъг.

— Какво искаш от мен? — попита простичко Калис.

— Стой близо до Миранда и когато стане време да се махате, недей да спориш, просто тръгни с нея. Майка ти ще има нужда от теб и от брат ти.

Нещо в начина, по който Пъг каза това, стресна Калис, но той не продума. Просто кимна и се отправи към мястото, където чакаше Миранда.

— Накор — каза Пъг. — Когато това свърши, ако решиш да останеш, би ли отишъл при Руфио във вилата?

— Добре — отвърна Накор. Знаеше какво има предвид Пъг под „да останеш“, защото демонската част от него, Белог, разбираше, че това, което се опитват да сторят тук, ще отекне в Петия кръг и ако Пъг успее, може би пустотата ще бъде спряна и там.

Пъг зачака. На бузата му капна капка дъжд и той видя, че над тях се събира буря и притъмнява. Въздъхна и започна да прехвърля наново в ума си онова, което смяташе да направи.

29.
ПОГИБЕЛ

Часовоят извика предупредително.

— Дракони! — донесе се вик откъм един от моределските стражи и Пъг погледна към небето. Тъмнината и падащият дъжд ги бяха скривали, докато не се спуснаха под нивото на облаците. Скоро стана ясно, че към тях се насочва огромно ято дракони.

Пъг погледна първо към Магнус, после към Миранда, Накор и Руфио и извика:

— Внимавайте! Нямам представа какво вещае това.

Пристигането на драконите накара няколко магьосници да загубят концентрация и изведнъж повърхността на купола затрепка. При отслабването му драконите се спуснаха да посрещнат Ужасите, измъкнали се през пролуките. Магьосници и жреци побягнаха, уплашени, че огромните зверове ще ги пометат.

Пъг се озърташе трескаво, опитваше се да сглоби хаоса пред себе си в смислена картина, но не можеше да разбере какво става, докато не зърна един гигантски златен дракон, който кръжеше, за да кацне наблизо. На гърба му различи фигура в бяло и златно.

— Томас! — извика той.

Калис бързо дойде при Пъг и двамата загледаха как драконът наведе шия и ездачът слезе с лекота от гърба му. Направи две крачки и Калис каза:

— Това не е баща ми.

Пъг се подготви за нов сблъсък, защото ако Калис бе прав и този воин в бяло и златно вече не бе баща му, това можеше да означава единствено, че е пак онзи валхеру, Ашен-Шугар.

Ашен-Шугар местеше поглед от лице на лице и когато очите му се спряха на Калис, забави ход и изражението му на едва сдържана ярост се смени с любопитство.

— Какво… — Той се взря в Калис. — Ти хем си от расата, хем не си. Кой си?

— Аз съм синът ти — отвърна безизразно Калис.

Очите на Ашен-Шугар се затвориха за момент и той се олюля.

Дълбоко в тъмното море едно съзнание заплува нагоре, търсейки светлината, и когато изскочи на повърхността, полетя нагоре, сякаш сдобило се с криле, и кацна на самотна скала над черните води. В ума на това двулико същество Томас отново се наложи и установи контрол.

Очите на воина в бяло и златно се отвориха и се фокусираха и някакъв далечен дрезгав глас прошепна:

— Пъг, Калис, нямам много време.

— Томас?

— Татко?

— Бях скрит дълбоко в Ашен-Шугар и скоро вече няма да ме има.

— Какво? — попита Калис, докато Пъг просто кимна с разбиране.

— Нямам време да ви обяснявам, но драконите… Пъг, драконите са силата, стояща зад всичко това. — Той махна с ръка към битката, разразила се между драконите и Ужасите. — Само те са свързани с този свят по-дълбоко от елфските народи. Само те притежават магия, по-стара от човешката.

— Само те се движат през пустотата! — прошепна Пъг.

— Само те могат да изкривяват времето — добави Томас.

— Винаги са били драконите — рече Пъг.

— Те служат на сила по-изначална и древна, отколкото някога сме си въобразявали — каза Томас. — Каквато и върховна сила да се противопоставя на Ужаса в тази вселена, драконите са нейни слуги. — Той погледна към бурното небе и усети капките дъжд по лицето си. — Дори това — добави, — този последен миг от живота ми, е изпълнен с красота.

— Татко?

Калис видя как баща му го погледна, взря се в очите му, а после се обърна отново към Пъг.

— Трябва да вървим. Не знам защо, но аз бях… Ашен-Шугар бе призован, за да се изправи срещу Ужаса.

Кръвта се отцеди от лицето на Пъг.

— Аз знам защо — каза той. Огледа се да види кой може да го чуе и забеляза, че само Миранда, Накор, Руфио и Магнус са достатъчно близо. — За Ужаса времето не съществува по начина, по който ние мислим за него. Само за миг, според нашите представи, цялото му внимание трябва да бъде насочено към едно нещо, и това ще отекне през времето и ще му попречи да продължи да си пробива път към нашата вселена.

— Но ако това е станало… — започна Миранда.

Пъг вдигна ръка.

— Няма време. — Погледна Томас. Той му беше като брат, откакто се помнеше, първият, прегърнал неговата кауза и станал негов защитник, още когато бяха момчета. Томас кимна мълчаливо, за да покаже, че разбира какво предстои. Очите на Пъг се наляха със сълзи и той каза: — Ще… ще бъдеш ли принуден да изтърпиш това?

Очите на Томас също се насълзиха.

— За щастие, не. Скоро ще съм мъртъв във всеки смисъл на тази дума. Каквото и да са подготвили боговете за мен, ще стане, но този ужас ще ми бъде спестен.

Пъг усети, че по бузите му се стичат сълзи.

— За това поне съм благодарен, мой най-стари приятелю.

Томас затвори очи, лицето му се изкриви за момент и той прошепна:

— Време е.

— Сега ли? — попита Пъг.

— Сега! — отвърна Томас и погледна Калис. — Майка ти знае какво изпитвам към нея. Както и ти. Помнете го винаги.

Пъг хвърли поглед към Миранда, която направи крачка към него. Той вдигна ръка и тя трепна, после спря. Погледите им се срещнаха за един дълъг момент, а после Пъг и Томас тръгнаха към битката по ръба на купола.

Пъг прати сигнал на Магнус, който на свой ред се зае да свързва магьосниците и жреците по целия свят, които щяха да дадат своята сила за затварянето на разлома. Томас изтегли меча си и захвърли щита: всяка частица от Ужаса, която се приближеше, изчезваше в ярък бял пламък и малко облаче дим в мига, щом мечът му я докосне. Пъг издигна около себе си защитна черупка и всеки Ужас, допрял се до нея, също избухваше в бял проблясък.

До Пъг стигнаха мислите на Томас: „По някое време ще загубя контрол и в този момент Ашен-Шугар трябва да е изправен срещу Ужаса, иначе ще се обърне срещу теб“.

Пъг отговори на глас:

— Разбирам. — Погледна към Магнус и между двамата премина неизречено сбогуване.

После Пъг и Томас влязоха в купола.

Призраците на Ужаса ги връхлитаха на рояци и предпазният мехур от енергия на Пъг взривяваше всяка димна фигура при допир.

— Как може този Ужас да е едно нещо и все пак да се проявява като много отделни части, това не го разбирам.

Томас кимна.

— Има неща, които никога няма да узнаем, Пъг. Аз пък се питам на кого служат драконите и как са се превърнали във фокус на всичко това. Трябва да приемем, че някои загадки са отвъд нашето разбиране.

— Времето ни е малко — каза Пъг.

Тръгнаха към центъра на града, където се виждаше червеният лъч, бликащ нагоре, за да се разпростре и да образува купола.

— Тогава побързай — рече Томас напрегнато.

Затичаха. Пъг усещаше всеки контакт с форма на Ужаса като физически сблъсък. Разходът на енергия обаче бе нищожен в сравнение с онова, което започваше да приема чрез Магнус. Все пак боравенето с тази енергия се оказа по-трудно, отколкото очакваше, и той се насили да се успокои. Знаеше какво е заложено тук, но ако се поддадеше на паниката или се разсееше, Това щеше да е най-бързият начин да загуби битката.

Доближиха центъра на града и се озоваха на ръба на ямата, огромен кратер в сърцето на някога великолепния дом на таредел. Черни димни създания с всякакви размери и форми изпълзяваха през ръба и веднага щом зърнеха Пъг и Томас се хвърляха в атака.

Макар да бяха може би двете най-могъщи същества на този свят в дадения момент, чувството бе все едно плуваш нагоре по водопад, толкова бързо извираха Ужасите. Томас бе ограничен просто от физическия си обсег — не можеше да удря в различни посоки едновременно с меча си. Пъг, от своя страна, бе изтощен от нуждата да

поддържа защитната си черупка цяла. Така избягваше физическо нараняване, но натискът на телата заплашваше да го изтласка от ръба на ямата.

— Трябва да стигнем там долу! — извика той на Томас.

— Не се съмнявам, че си прав — извика в отговор воинът в бяло и златно през шумотевицата. — Едва успявам да запазя контрол. Имам нужда от помощта ти.

Пъг отдели малко енергия от потока, който му пращаше Магнус, и издигна себе си и Томас над нивото и на най-високия Ужас, изпълзял от ямата. Някои заподскачаха, опитвайки се да ги достигнат, но не успяха, а няколко дори се изтърколиха обратно в дупката. Малкото, които имаха криле, полетяха към защитната сфера и изчезнаха сред рой искри, но не оказаха достатъчна съпротива, за да забавят Пъг.

Двамата се издигнаха още по-нагоре и видяха, че ямата е огромна, поне двеста разкрача в диаметър.

— Какво е това? — попита Томас и посочи нещо, което приличаше на тъмна фигура, надигаща се от центъра й.

— Мисля, че това е сърцето на Ужаса, което се опитва да се измъкне — отвърна приятелят му. — Изчакай още момент.

Спусна ги надолу, като през цялото време наблюдаваше тъмносивата пара или дим, който се виеше и кълбеше нагоре.

— Това е самата пустота — каза Пъг. — Веществото, от което е изградена тя, се процежда в нашата вселена.

— Побързай — каза Томас. — Не мога да го удържам още дълго.

Докато се спускаха бавно в ямата, Пъг попита:

— Как така му позволи да поеме отново контрол?

Томас се засмя и Пъг чу в този смях смесица от момчето, което бе обичал като роден брат, и мъж, примирен със съдбата си.

— Просто го пуснах, Пъг. С Ашен-Шугар се борихме през първите години от войната с цураните, докато се учех как да използвам силите му, и най-сетне го надвих. Тогава, преди толкова много години, той заспа и аз открих съвършеното равновесие в живота си с магията, дадена ми от драконите, подсилена от защитното чародейство на Елвандар. Това бе една от причините да излизам оттам толкова рядко. Но след като го събудих и му дадох контрол, трябваше да се скрия в ума му. — Тези думи бяха последвани от емоция, която накара Пъг да осъзнае, че Томас е изтърпял нещо неописуемо, докато е отстъпвал

контрола на Драконовия господар. — Трябваше да „умра“, за да добие той онази свирепост, която ни е нужна, за да се справим с онова под нас. Докато контролирах това тяло, можех само да устоявам на Дракен-Корин, но щом освободих Ашен-Шугар, битката приключи бързо.

— Дракен-Корин ли? — попита Пъг.

— Не мога да ти обясня — рече Томас. — Просто бъди готов, защото онова, което ще направя, може да донесе не по-малка опасност от онова, което виждаме долу. Но знай следното, Пъг: ти ми беше като брат.

— И ти на мен, Томас.

— След малко вече няма да ме има. Сбогом, Пъг.

В ума на воина в бяло Томас почувства, че губи контрол над прилива, напиращ под нозете му. Пое си дълбоко дъх и затвори очи. Черните води се надигнаха внезапно и заляха скалата, на която стоеше. Бързо стигнаха до коленете му, после до кръста, после до гърдите, докато накрая се оказа потопен целият. Вместо да се бори, той се отпусна и се остави на вечността, теглеща го надолу, към мрак толкова дълбок, че вече дори не можеше да си представи светлина. Докато потъваше в нищото, благодари на които богове могат да го чуят за живота, който бе изживял. Съзнанието, което бе Ашен-Шугар, бавно изплува отново на фокус, утвърди властта си над ума на съществото, което ги бе побирало двамата повече от век.

„Аз съм Ашен-Шугар!“, чу да отеква сякаш от огромно разстояние.

Докато усещаше как животът му най-сетне гасне, той промълви тихичко: „Аз съм Томас“.

Пъг почувства изчезването на приятеля си.

„Сбогом, Томас“.

Насочи вниманието си надолу и стомахът му се вледени. Взираше се в нещо, което би уплашило и бог.

Под тях, вперила поглед нагоре, стоеше великанска фигура от черна ненавист и димно отчаяние. Формата й бе приблизително човешка, но нямаше ясни очертания. Вместо от кожа, тя бе ограничена

от постоянно трепкаща, гърчеща се, разливаща се димна повърхност, от която се издигаха пипала и плъзваха в различни посоки. Където трябваше да е главата и лицето, имаше само изкривена форма, понякога продълговата, мигове по-късно сферична.

Единственото неизменно нещо бяха две големи пламтящи червени кълба там, където би трябвало да се намират очите. Венец от искри, подобни на мълнии и пламъци, обгръщаше главата като корона. Съществото беше огромно: десетократно по-голямо от онова, което бе видял да се бие с драконката Риатх под град Сетанон. Ако онова проявление е бил Господар на ужаса, то това трябваше да е Кралят на ужаса; независимо че Ужаса успяваше да се прояви на различни места в пространството и времето, това бе истинското му сърце, същината на битието му. В това Пъг бе сигурен.

Създанието посегна нагоре, сякаш се опитваше да се счепка с Пъг и Ашен-Шугар. От дълбините отекна далечен звук на безсилен гняв, който бързо се извиси и усили, докато не разтресе стените на ямата.

Пъг погледна към Ашен-Шугар и видя, че лицето му е изкривено от концентрация и гняв и пот се стича по челото и бузите му. Пъг пусна онова, което някога бе Томас, тъй като един валхеру в пълната си мощ не се нуждаеше от неговата защита срещу атакуващите частици от Ужаса; всъщност изражението му показваше, че смята самия него за дребна грижа пред лика на чудовището, което се опитваше да се изкатери от ямата.

Ашен-Шугар стисна здраво меча си, насочил върха надолу, към създанието. По лицето, което виждаше в момента Пъг, не бе останала и отсянка на човечност. То представляваше озъбена маска на омраза и гняв. Пъг не бе виждал нищо подобно, откакто се бе изправил срещу демонския крал Маарг. А още по-смразяващо бе да я зърне върху толкова познати и обични черти.

Ашен-Шугар се взря в грамаданската фигура на Ужаса под себе си и изкрещя:

— Върви обратно в пустотата, чудовище!

И последният валхеру се хвърли в битка. Скочи в ямата, за да се счепка със създанието, което се мъчеше да навлезе в Мидкемия.

Пъг се изтегли малко назад, докато двете титанични могъщи фигури се сбориха, без да обръщат внимание на реещия се наблизо

незначителен магьосник.

Задържа се за момент на място, преценявайки как е най-добре да действа. Посегна с ума си и изследва околността, докато защитната му сфера унищожаваше няколко атакуващи летящи Ужаса.

Още му бе трудно да възприеме, че Ужаса е едно създание, при всички тези негови въплъщения с най-разнообразни форми наоколо. Също така му бе трудно да проумее идеята, че всяко проявление на Ужаса в пространството и времето се случва „сега“ от гледна точка на самия Ужас, както и защо точно това проявление, Кралят на ужаса, е ключово за борбата. Той дори не бе сигурен какво се случва с поразените части на Ужаса. Дали биваха унищожени? Можеше ли изобщо някоя част от Ужаса да бъде унищожена? Или просто се връщаха там, откъдето са тръгнали, за да си пробият отново път до тази плоскост и да атакуват пак?

За един кратък миг Пъг почувства смазващо чувство за безнадеждност. Как бе възможно планът му изобщо да сработи?

Магнус почувства мрежата от магия да се стабилизира и разбра, че всеки, който ще снабдява Пъг с магията, нужна за обръщането на разломното заклинание, вече се е свързал към нея. Използва удивителните си способности, за да премине бързо от точка до точка по магическата плетеница, като докосваше всекиго за един кратък миг, за да прецени издръжливостта му и какъв принос може да даде. Това му отне само минута, но когато свърши, осъзна колко уморително е това за всички и колко ограничен е шансът им.

Отдели няколко секунди да огледа битката пред себе си, тъй като скоростта на атаките откъм купола сякаш се увеличаваше драстично. Извика наум към Руфио: „Започваме всеки момент, бъди готов“.

Пред него Аркан вдигна лъка си и застреля една димна фигура, която се опита да доближи чародея в черно.

„Татко — прати той мисълта си към Пъг, — ние сме готови. Имаме много малко време — струва ми се, само минути“.

Пъг чу Магнус и отвърна:

„Започвам. Няма да имам време да говоря, докато не ме чуеш да ти казвам да пратиш цялата енергия към мен. След това направи каквото ти е по силите, за да измъкнеш възможно най-много хора от този район“.

Не изчака отговор, а протегна сетивата си към границите на заклинанието на разлома и мястото, където то се преобразуваше в рубинената енергия, оформяща купола. Искаше му се да има повече време, за да изучи по-подробно плетеницата от енергия и как тя пресича купола, но знаеше, че времето за проучвания е отминало и разполага само с минути, за да действа.

Ашен-Шугар и Ужаса водеха яростна битка. Валхеру нападаше свирепо чудовището от пустотата. Пъг осъзна, че те сякаш се отдалечават, потъват по-дълбоко в ямата. Зачуди се дали борбата им изтласква Ужаса надолу, или това е само трик на възприятието и перспективата. Напрегна волята си и се понесе надолу, след тях.

Внезапен изблик на енергия изпод битката изненада Пъг и той почувства, че е издигнат леко нагоре. Видя, че това са още от стелещите се струйки, които бе видял да излизат от ямата. Съсредоточи се върху една от тях и след секунди разбра. Не гледаше нищо, а по-скоро гледаше през всичко към самата пустота. Тези струйки всъщност бяха малки разкъсвания в онова, което Пъг доскоро смяташе за реалност. „Димът“ или „струйките“ представляваха просто триизмерни късчета реалност. Сега вече разбираше. Пустотата обгръщаше Ужаса. Пустотата бе невидимото лепило, което свързваше Ума и Ужаса. Ето как щеше да свърши вселената, с пустота, процеждаща се през милиони, милиарди мънички разломи като тези, за да завлече реалността, каквато я познаваше Пъг, обратно в онази съвършена, хармонична, блажена топка от всичко.

Нещо позова Пъг отнякъде по-дълбоко в ямата. Той гледаше как Ашен-Шугар и Ужаса се борят, вкопчени един в друг като борци в клинч.

Усети ново подръпване. Бързо прецени контрола си върху енергията, пращана му от Магнус, и насочи вниманието си към източника на онова, което го дърпаше. Увисна относително неподвижен, докато схватката сякаш продължаваше да отнася Ашен-Шугар и Ужаса все по-дълбоко в ямата.

Тогава го осени прозрение: в тази яма не можеше да има „по-дълбоко“, защото тя представляваше отворен вход към пустотата. Макар че късчетата и струйките можеха да са части от пустотата, а димните чудовища — част от Ужаса, тук бе ясната граница между пустотата и обективния свят. Когато някой я пресечеше, щеше да се намира или на едното, или на другото място.

Тогава се сети за урока на Миранда, както му го бе разказала: че всичко е въпрос на възприятие.

Опита се да промени възприятията си, както бе правил и друг път, когато си имаше работа със същества, живеещи на различни енергийни равнища, особено когато той, Магнус и Накор се бяха прехвърлили в родния свят на дасатите. После намери състоянието, което търсеше. Възприятията му се изместиха.

Пълната промяна в контекста около него му подейства почти като физически удар. Нямаше нито горе, нито долу, нито голямо, нито малко, само енергийни потоци, а борбата сега представляваше мащабен катаклизъм на съперничещи си състояния на битието.

Линии от сила, едновременно величествени и деликатни, пулсиращи от енергии в цветове, които човешкото око не може да възприеме, заляха Пъг. Красотата им късаше сърцето. Пъг изпита благоговение. Умът му сякаш се отдели от тялото, можеше да се пресегне и да докосне изменчивите състояния на битието. Той отчасти разбра какво се е опитвал да постигне Макрос, когато извисяваше съзнанието си до това на бог.

Но разбра също и клопката. Човешкият разум, дори и толкова забележителен като неговия, не бе пригоден да се справи с това ниво на разбиране и осъзнаване. Като пеперуда, привлечена от пламък, ако се задържеше прекалено дълго в това състояние, щеше да бъде погълнат от огъня.

Пъг се насили да се върне към предишното си състояние и се загледа пак за кратко в борбата. Сега можеше да усеща тези състояния, но не можеше да ги проумее, нито пък имаше време да опита.

После го осени: пустотата съществуваше без време. Времето я бе напуснало при сътворението на неговата реалност и онова, което бе останало, можеше да възприема времето, защото не бе уловено в него! Пъг моментално измести перспективата си обратно към различно енергийно състояние и видя пипалата не като празно пространство в

нормалното му възприемане на реалността, а като късчета от онова, което е било изоставено и сега копнее да се съедини с онова, създало вселената, за да се върне всичко към първичното състояние на блаженство.

Посегна и се издърпа по-навътре в пустотата. Обзе го същото чувство, което бе изпитал за първи път, когато навлезе в пустотата, за да унищожи цуранския разлом към Мидкемия. Използва връзката си с Магнус, за да поговори с него.

„Можеш ли още да ме чуваш?“

„Да, татко“.

„Мисля, че открих нещо — каза Пъг. — Искам да измерваш течението на времето“.

„Моят детски номер с броенето ли?“

„Да. Започни сега“.

Пъг откри, че му е почти невъзможно да се справя с пустотата, без да затъне в навика на човешките възприятия, които настояваха за отправна рамка. Той се „спускаше в“ пустотата и разбираше абстрактно, че всъщност не се движи и че времето и пространството тук нямат смисъл. Но беше пленник на собствените си човешки възприятия. Затвори очи, признавайки физическите си ограничения, и откри, че това помага. Умът му видя игра на образи в странно убити цветове на черен фон, като остатъчни послеобрази, които прелитаха през субективното му зрително поле. В тях имаше нещо трескаво и все пак бяха някак си познати. Лицето на принцеса Карлайн се преобрази в това на Катала, първата му жена, после в лицето на студент, на когото бе преподавал в Академията преди век. Изкривени пейзажи и изопачени образи на различни места се нижеха покрай него: улица в Свещения град Кентосани се появи преобърната над главата му, белите стени сега бяха черни, цветовете заменени с противоположните си, червеното беше зелено, синьото — оранжев, хората имаха същите изкривени, разливащи се фигури.

Изведнъж той разбра.

„Магнус! Колко време мина?“

„Николко, татко. Едва преброих «едно» и ето че пак си тук“.

„Разбирам“, каза Пъг и влезе във времето.

Нищо не помръдваше. Пъг бе очарован от новото си възприятие. Ашен-Шугар и Ужаса бяха застинали неподвижно, вкопчени в борба, но замръзнали в настоящия момент. Пъг се зачуди дали Ужаса вижда времето по този начин.

Още бе ограничен от човешкото си възприятие, но като приложи воля, откри, че Ашен-Шугар се движи на обратно, и осъзна, че се премества назад във времето. Пое напред и се върна в секундата, когато бе осъзнал способността си да се движи през времето.

За един субективен миг се поколеба, чудейки се какви ли ще са последствията от действията му. Изучи борбата около себе си, протегна ума си нагоре, където чакаха синът му и другите, и стигна до едно странно неудовлетворително осъзнаване: способността му да не се движи с времето му пречеше да си взаимодейства с онези, които се движеха нормално през него. Нещо във всичко това му се струваше погрешно, но не знаеше какво. Затова пък разполагаше с цялото време, което му е нужно, за да изучи проблема.

И като започна от късчетата пустота, пърхащи около него, Пъг се зае да изследва… всичко.

След необичайния разговор с баща си Магнус чакаше. Да го питат колко време е минало насред битка с колосални мащаби бе най-странното нещо, което можеше да си представи.

Предвид обстоятелствата около този конфликт той се беше подготвил както за собствената си смърт, така и за смъртта на баща си. Сега се тревожеше за другите: Миранда, Накор, Калис и дори сдържаната моределска предводителка на Снежните леопарди. Ако намереше начин да измъкне някого от тях, или всичките, когато Пъг свършеше каквото там прави в ямата, би дал живота си, за да го стори. В края на краищата беше син на своя баща.

Докато се движеше по времевите линии, Пъг откри, че съзнанието му се разраства, и това преживяване му се стори почти главозамайващо. Погледна Ашен-Шугар и Краля на ужаса, замръзнали във времето, и откри, че може да маневрира около тях, да ги кара да изглеждат гигантски или съвсем мънички, да се отдалечава и

приближава към тях от всеки ъгъл. Ако изменеше леко възприятията си, можеше да види милиарди нишки време и пространство да се отдалечават във всички възможни посоки. Можеше и да ги проследи: можеше да види милиарди разклонения на възможни последствия от всяко действие. Това бе смазващо чувство за проникновеност и сила.

Усети в него да се надига еуфория. Сега знаеше какво е да имаш божествени сили и все пак разбираше, че с тази божественост идва и липса на самосъзнание. Сега разбираше какво се бе опитвал да постигне Макрос на бреговете на езерото преди много години. Осъзна капана на силата; знаеше, че не бива да се отдава прекалено на това изследване на новото знание, понеже ако се бавеше с чувството, че разполага с цяла вечност да учи, изследва и търси по-добро решение, това също бе капан. По някое време щеше да осъзнае, че се е загубил сред това ново разбиране, или по-лошо, нямаше да го е грижа, че се е загубил.

Сътвори маяк от магическа енергия и го замрази в състояние, което го закотвяше на място, също както Ужаса бе създал свен-га’ри като маркери или, както таределите бяха разположили порталните си флагове, така че да може да намери пътя си обратно към тази конкретна пресечна точка на времето и пространството, а после пое по една времева нишка. Видя Ашен-Шугар да изчезва горе, видя и себе си до него, и последва Ужаса обратно към сътворяването на разлома, ослепителната експлозия от енергии, разкъсала преградата между разширяващата се вселена на реалността и онова, което е оставила зад себе си: Ужаса.

„Мога да спра това още преди да е започнало!“, осъзна изведнъж Пъг. Със сигурност имаше достатъчно сила, за да може просто да унищожи таределската портална зала преди лорд-регентът да е предал народа си.

„Това е забранено“, обади се един много познат глас в ума му.

„Оракулът“, каза Пъг.

„Да — дойде отговорът. — Сега разбираш тайната и бремето на моя народ. Аз ти дадох тази перспектива, за да можеш да проумееш напълно защо онова, което ти предстои да направиш, е жизненоважно“.

„Но защо не ми позволяваш да сложа край на това още преди да е започнало? Мога да предотвратя смъртта на хиляди, на десетки

хиляди!“

„Защото колкото и да е ужасен сегашният ти курс на действие, е най-добрият от всички, с които разполагаш“.

Изведнъж умът на Пъг се изпълни с калейдоскоп от образи и чувства: безброй възможни времеви линии плъзваха от всяка точка, в която той избираше да направи нещо. Всеки образ, избор и резултат се мярваха само за съвсем кратък миг и все пак той разбираше напълно видяното. Стана свидетел на ужасяващи последици, гаснещи светове, погълнати слънца и само в един от тези варианти видя светът му да оцелява. Времевата линия, в която се намираше сега и правеше онова, което му е предопределено.

Но на ужасна цена.

„Защо?“, попита той.

„Моята раса е най-старата във вселената, Пъг. Ние бяхме първите, достигнали разум, когато се оформяха първите частици на реалността. Станахме свидетели на сблъсъка между силите на съзиданието и разрушението, които във вашето знание се наричат Двата слепи бога на началото.

Видяхме как се изтъкава самата структура на реалността, щом се надигнаха нови могъщи същества, и само ние можехме да видим най-ранните проявления на времето, докато се разгъваше от сърцевината, където се роди всичко. Само ние можехме да вземем времето, да се взрем по пътищата му към наглед безкрайно множество възможни бъдещета и да преценим кой е най-вероятният изход.

Ето защо сме още тук, докато вселената навлиза в нова фаза от съществуването си, а последните останки от онова съзидание, валхеру, старите богове, първородните, древните раси на милиард светове заглъхват в миналото.

Ти си тук, за да направиш едно нещо; отлагането и проучването, колкото и дълго да отнемат, няма да променят изхода, защото когато свършиш с проучванията си, ще е пак същият миг, в който си започнал, и нищо няма да се е променило. Видели сме всеки възможен избор и има само един изход, който не обръща разширяването на реалността и не връща всичко към изначалното му състояние отпреди сътворението“.

Томас трябваше да умре, за да може цялата ярост на Ашен-Шугар да бъде насочена към Краля на ужаса, ярост, несмекчена от

човешката чувствителност.

Пъг се поколеба със свито сърце и осъзна единственото, което не бе разбирал досега. Ашен-Шугар не бе нужен за отвличане на вниманието, така че Пъг да може да дойде в ямата и да изследва пустотата и пресичането й с реалността; Драконовият господар бе единственото същество в Мидкемия, достатъчно могъщо, за да се превърне в онова нещо, което да обсеби цялото внимание на Краля на ужаса, така че той да изостави всичко друго в пространството и времето и по този начин да лиши пустотата от други възможности да постигне целта си. Ашен-Шугар и Кралят на ужаса трябваше да останат заключени в този миг навеки.

„Магнус! — повика Пъг сина си. — Какво става?“

Магнус видя пипалата от дим и сенчестите създания, изливащи се от разпукания купол, а после те изведнъж застинаха неподвижно.

„Татко, атаката спря!“

„Измъкни колкото хора можеш“, нареди Пъг.

В ума му отново се разнесе гласът на Оракула.

„Сега трябва да ги запечаташ в битка, която да продължи до края на времето. Само по този начин безумната фикс идея на Ужаса ще бъде съсредоточена завинаги в една определена времева точка и останалата част от съзиданието ще може да расте“.

„Знам“, каза Пъг и осъзна с примирение, че нищо не се е променило, освен че повече от биещите се горе могат да оцелеят.

„Когато свършиш, аз ще се събудя в пещерата си под Сетанон и оттам ще видя нов низ от времеви линии, избори и възможности. Но само ако свършиш това“.

Пъг помълча, после каза: „Знам“.

„Ако това ще те утеши, трябва да осъзнаеш преди всичко следното: само едно нещо дели селението, в което живееш, движещия се и развиващ се свят, от онова, което е било изоставено и което жадува за съвършеното безвременно блаженство. Ти правиш това, което правиш, от любов. Вие смъртните допускате ужасяващи грешки от любов и страдате от любов, но поне имате любов. Ужаса има само копнеж, а копнежът поражда неудовлетворение, неудовлетворението поражда гняв и накрая не остава нищо друго, освен ярост и жажда. Саможертвата е най-висша форма на любов“.

„Разбирам“, каза Пъг.

Магнус чакаше, а моределският воин Аркан стоеше пред него, оставил на земята празния си колчан и лъка, и стискаше меча, готов да посрещне следващата вълна Ужаси.

„Сега!“ разнесе се в ума му гласът на баща му и Магнус пое всяка трошица енергия от магическата матрица и я насочи към него.

Настъпи продължителна пауза, като че ли вселената затаяваше дъх.

А после се разрази хаос.

Потокът от магия, който Пъг изля върху Ужаса и Ашен-Шугар, бе като тежък чук, стоварващ се върху гвоздей, за да го забие през дъска, така че да излезе от другата й страна. И двете могъщи създания бяха ударени толкова силно, че почти изчезнаха, пометени надолу в ямата, изхвърлени от тази вселена, навън в пустотата.

Ужаса беше пустотата. Пустотата беше Ужаса. Той се сгъна в себе си, чувството му за време и пространство се сви до тук и сега, тъй като бе изправен срещу враг, който изискваше цялото му внимание.

Ашен-Шугар бе увиснал във времето, в мехур от реалност, като муха в кехлибар, вкопчен в Ужаса.

Двамата полетяха надолу и изчезнаха от взора на Пъг.

А после той почувства вътрешна.

Дупката в селенията засмукваше всичко около него в пустотата. Сега идеше краят, защото трябваше да запуши тази пролука. Пъг посегна с мощта, подавана към него, и я изля директно в пустотата, ускорявайки колапса на цялата материя наоколо.

Светът започна да се срива отгоре му.

Магнус почувства как магията, която насочваше, бе изтръгната от ръцете му и чу писъци. Рубиненият купол хлътна в земята, засмуквайки всички останали Ужаси, които полетяха назад, сякаш дърпани с невероятна скорост от някакво невидимо въже, за да изчезнат там, откъдето са дошли.

Шумът бе като от хиляда земетресения, грохот толкова мощен, че заглуши тътнежите откъм наближаващите буреносни облаци. Дъждът се лееше на порои, в небето проблясваха мълнии и накъдето и да погледнеше, Магнус виждаше магьосници и жреци, изпопадали на земята и гърчещи се от болка или застинали в неподвижността на смъртта.

Драконите бягаха, устремяваха се към небето, плющейки с гигантските си криле. Вятърът от крилете им брулеше онези, които все още стояха на крака, и поваляше дори най-могъщите моределски воини и таределски стражи.

Земята под Магнус се размърда като жива и той падна. Претърколи се по гръб и задрапа да се отдалечи от ужасната фуния на бурята, която с всеки миг набираше мощ. Обърна се и видя, че всеки, който може, бяга нагоре към по-високата ливада. През рамо зърна моределския главатар Аркан да лежи на земята, неспособен да се изправи. Протегна ръка и Аркан откри, че се издига във въздуха, неуязвим за силния вятър, породен от засмукващата енергия на вихъра.

С движение на ръката си Магнус премести воина до мястото, където стоеше Миранда, редом с Лиалан и група от нейните бойци. Близо до тях бяха Калин и Калис, заедно с двама зашеметени, но все още държащи се на крака Тъкачи на заклинания. Магнус махна с ръка, за да покаже, че е време да ги отведе на сигурно място, и докато мигне, Миранда и над дузина моределі, еледели и таределі бяха изчезнали.

Магнус видя, че Накор и Руфио също ги няма, затова предположи, че са последвали указанията и отвеждат хората оттук. Почувства как напрежението в енергийното поле около него расте и се пресегна с ума си, за да се опита да установи контакт с баща си, обаче срещна странна празнота, не сякаш баща му е мъртъв, а сякаш е някъде наблизо, но той не може да го достигне.

Осъзна, че въпреки всичкото планиране, извършено от баща му за този момент, той не е предвидил разкъсването на плетеницата от магия и пораженията, които можеше да нанесе това заклинание. Бяха планирали да използват енергията, която Магнус вече не контролираше, за да запушат вътрешния, дори да съборят планината, ако се наложи, но нито един от двамата не бе очаквал този прилив на магия и неспособността им да го удържат, щом Ужаса бъде изтикан обратно в пустотата. Това бе реакция, каквато нито Магнус, нито баща му

очакваха, и ефектите от нея бяха опустошителни. Магьосници и жреци, Тъкачи на заклинания и шамани лежаха по земята, гротескно изкривени и с празни очи, които без съмнение показваха, че са мъртви. Магнус и Пъг знаеха, че могат да загубят някои магьосници, но не в такива мащаби. Стотици, ако не и хиляди владелци на магия по целия свят бяха платили ужасяваща цена.

Но това бе свършило работа. Купола вече го нямаше и от мястото си Магнус виждаше как дърветата се огъват към ямата в земята и знаеше, че само след няколко минути всичко в района ще бъде засмукано в зейналата дупка. Свистенето на вятъра в ушите му заглушаваше всеки друг звук, но вибрациите под краката му го накараха да разбере, че самата почва и скали са теглени към ямата.

Използва магията си, за да се издигне над земята, и изведнъж му се наложи да се бори срещу дърпането на вътопа. Прецени позицията си и колко сила му е нужна, за да се задържи на място, и разбра, че само минути го делят от това той също да изчезне в мрачната паст, зейнала в сърцето на планините Сиви кули. Още веднъж се пресегна към Пъг и още веднъж намери празнота там, където трябваше да е баща му. Усети мрачното жилване на несигурността, защото вече бе свършил каквото можеше. Сега оставаше само да види дали планът им е сработил и дали тази засмукваща всичко яма пред него може да бъде запушена и запечатана.

Пъг се бореше срещу сили, с каквито нямаше почти никакъв опит: стени от магическа енергия, които го връхлитаха, линии от чародейство, които биха изкривили реалността, ако бъдат пуснати в света, гигантски вълни от пресичаща се енергия и материя, размотаващо се време и виещи се спирали от мисъл. Смазващите сили, които се вихреха около него, бяха тъй всепоглъщащи, че той едва успяваше да запази чувството си за самоличност, камо ли да помни целта си.

От своята перспектива Пъг ставаше свидетел на поглъщането на своя свят от пустотата, засмукване на всяка частица материя около вече унищожения град Е’бар, от най-могъщата кула или високо дърво до най-мъничката паяжинна нишка или прашинка. Все повече камъни, вода, почва, растения и животни бяха завличани все по-бързо в ямата.

Той премести фокуса си и се придвижи по времевия поток назад до магическия си маркер, за да се върне в синхрон със ставащото на повърхността. Страх се надигна в него, щом осъзна, че е допуснал ужасна грешка в преценката си как ще манипулира силата, предоставена му от толкова много други. Ако оставеше нещата да продължат така, този свят щеше да претърпи далеч по-голяма разруха от вече нанесената. Пъг предположи, че планинската долина, в която се бе намирал Е'бар, мястото на първоначалния цурански разлом, сега представлява зейнала дупка в кората на света и тази дупка от минута на минута става все по-дълбока, докато създаденият от него вртоп разкъсва силите, които държат скалите цели, стрива за миг гранита на фин пясък и прах, втечнява всичко по-неиздръжливо и дори разприда самия въздух, предизвиквайки изригвания на огнени езици и пръски вода, докато газовете се разпадат и съчетават наново само за секунди.

Оглушителният грохот, който изпълваше въздуха и понякога заглушаваше даже мислите му, бе предсмъртният вик на един свят.

„Магнус!“

„Тук съм, татко! Мислех, че съм те загубил“.

„Къде си?“

„Северно от ямата, върху голямата скална издатина. Използвам всичките си сили, за да се задържа тук. Не мога да изтрая още дълго“.

Пъг почувства болката, която изпитваше синът му.

„Не можеш да направиш нищо повече. Време е да прережеш всичко, което още ме свързва със света, и да бягаш“.

„Не знам дали ще мога“, отвърна Магнус.

„Трябва“.

Пъг направи една последна сметка и разбра, че трябва да действа, преди да е загубил всяка надежда да запечата зева между тук и пустотата.

„Веднага!“

Магнус затвори очи, протегна съзнанието си за миг и видя, че енергията, която бе изтръгната от неговия контрол, в по-голямата си част е разпиляна, но една тънка нишка продължава да свързва Пъг с остатъка от световната магическа мрежа.

„Разбирам, татко“, каза той накрая и разсече последната връзка на Пъг със света.

Целият свят потрепери.

После за момент всичко замря.

Изведнъж цялата магия на Мидкемия, която бе пленена и използвана от Пъг, се отметна назад, от ямата бликнаха енергии и една гигантска мълния прониза Магнус, докато се опитваше да се освободи. Разтърси го, както териер разтърсва плъх, и страдалческите му писъци изпълниха въздуха, и някъде дълбоко в ямата Пъг почувства как синът му умира.

После мракът се стовари отгоре му.

Мълниите се сипеха като рояци стрели, облаците пращаха към земята толкова енергия, че подпалиха горите на Сиви кули. Пламтящи дървета се носеха към ямата, от клоните им валяха огън и жар и всичко бе засмуквано надолу. Един огромен мехур от гневно червена магия излетя от ямата, издигна се през облаците по-бързо и от най-бързата стрела, докато най-сетне на мили над повърхността на Мидкемия достигна границата на възможностите си и загуби инерция.

Последните оцелели, които не бяха евакуирани от Миранда, Накор, Руфио и останалите, се взряха в ярката рубинена колона сред хаоса на тази грамадна буря. После червената магия се стовари обратно на повърхността и светът хлътна навътре.

Там, където още отпреди идването на човека в Мидкемия се бяха издигали планините Сиви кули, остана гигантски кратер с ронещи се ръбове, който сега бележеше границите на магията на Пъг. Невъобразимият катаклизъм бе преобърнал геологията на местността, образувайки вдлъбнатина, дълбока цяла миля. На дъното й милиони тонове скали и натрошен камънак лежаха под дебел слой прах.

Сега реките се изливаха в онова, което щеше да стане известно като Потъналите земи, и планетата сякаш застена, докато започваше трансформацията си.

После от купищата останки по дъното на кратера се надигна вълна от енергия и магията започна да прескача с трепкане по повърхността на скалите. Огромно количество от магията, която Пъг бе обуздавал, бе отхвърлено назад и сега се вихреше свободно. Събра се, сякаш се свиваше, а после се изстреля към небето като искрящ син фонтан. Сякаш изхвърлена от вулканично изригване, енергията полетя около света, падайки на случайни места.

Горите на Зелени предели, които бележеха границата между Кралството и Велики Кеш, бяха окъпани в синя светлина: дърветата започнаха да избуяват и да се вият; някога малките лиани станаха огромни и трънливи. Сякаш сдобила се с разум, гората плъзна навън и онези, които предната вечер си бяха легнали в кешийския град Джонрил, заобиколени от открити поля, на следващия ден се събудиха, за да открият дървета, издигащи се на двайсет-трийсет стъпки по-високо отпреди. Там, където някога растяха приятни горички, сега непроходим лес покриваше всяка квадратна миля между планинските вериги, известни като Планините на спокойствието, и Звездните стълбове, чак до брега на Великото звездно езеро. Всеки керванский път и горска пътечка, фермерски или имперски път бе обрасъл и изчезнал за една нощ.

На запад от Далечния бряг вълничка от енергия пробяга по водата и Островите на залеза започнаха да потъват. Отначало малцина забелязаха това, но след час корабите в пристанището поемаха с издути платна, а тези в залива край Фрийпорт вдигаха котва. След два часа хората бягаха, търсейки кораб, който да ги вземе, а призори на следващия ден тук се виждаше само открит океан.

На юг от Е’бар, в рудниците на Сиви кули, древните проходи, които някога подслоняваха покоите на Владетеля на Орлови предели, последен от своя вид, се срутиха в прах и изчезнаха в кратера. Джуджетата, които се бяха вслушали в предупреждението на Пъг, почувстваха стоновете на земята и побягнаха и мнозина от тях оцеляха, за да стигнат до своите роднини в Дорджин или Камен връх. Но и мнозина не успяха.

Последният джуджешки крал Долган загина в този ден, а легендарният Чук на Толин бе загубен под камъните и пръстта.

От Острова на змийските хора на юг, та чак до Степите на адския тътен на север, неестествена магия порази земята. Стадо лосове внезапно бе превърнато в камък, а върху плаващите ледени късове разцъфтя маково поле, за да бъде попарено от студа само след секунди.

Един керван, прекосяващ Джал-Пур на път от Ипити към Дърбин, бе връхлетян от огромна вълна морска вода, която преобърна фургони и едва не удави камилите и мъжете, преди внезапно да изчезне, оставяйки всички прогизнали и потресени, но все пак живи.

В Тимонс един старец се надигна в леглото и запя на език, който никой смъртен не е чувал, и докара сълзи в очите на онези, които го чуха, след което легна отново и умря в мир.

В Свободния град Валинор огромна гранитна стена, висока триста стъпки, щръкна от земята, а градът потъна с две стъпки, унищожавайки основи, поваляйки стени и убивайки десетки граждани. Когато прахът се слегна, пътуването на запад стана невъзможно и от този ден нататък слънцето залязваше в средата на следобеда, щом се спуснеше над източния ръб на гигантския кратер.

Магията обиколи цялата планета, като ту се протягаше високо във въздуха, за да обагри за миг облаците в златно и розово, ту се гмурваше в земята, за да накара да избликне извор или да пресъхне някое блато.

Един кораб в Кралско море видя създание с размерите на планина да изскача от водите като кит, твар с медни люспи и златни перки, но вместо да падне обратно във водата, продължи да се издига, докато не се изгуби в облаците.

От другата страна на света северната половина на стръмния бряг на континента Винет се издигна с още двеста стъпки. Сааурските воини и семействата им усетиха сътресението и се зачудиха каква ли нова заплаха ги е последвала в този свят.

Там, където по Далечния бряг и Свободните градове се бе възправяла могъща планинска верига, сега се издигаха само хълмове и те заобикаляха онова, което отсега нататък щеше да се знае като Потъналите земи — кратер с невъобразими размери и дълбочина, който пречеше на пътуването между двата бряга.

В сърцето на разрухата, под купчините натрошени камъни, докато водата търсеше нови пътища, прахът се слегна и странен чужд живот, сътворен от необузданата магия, пусна корени.

Изпод всичко това се разнесе звук, който донякъде приличаше на въздишка. После настъпи тишина.

30.
ПОСЛЕДИЦИ

Пъг се събуди.

Или поне така се чувстваше, щом усети, че има тяло и самоличност. Знаеше името и историята си, а в случай, че таеше някакви съмнения, имаше и главоболие, толкова силно, че му напомняше за първия му набег в бараката с ейл на херцог Боррик.

Само че бе заобиколен от пълна неподвижност и абсолютен мрак. Пое си дълбоко дъх и беше възнаграден с усещането за въздух, изпълващ дробовете му, затова реши, че не е пленен в пустотата. Пък и освен това пустотата бе безлично сива, а не непроницаемо черна.

Тогава зърна точица светлина пред себе си и се опита да я използва като ориентир и да се придвижи към нея. Без резултат. Вдигна дясната си ръка пред лицето си, закривайки за миг светлината, после се опита да създаде своя светлина.

Не се случи нищо.

Пъг забеляза, че светлинката сякаш става по-ярка. След няколко минути вече можеше да види, че тя също така расте. Реши да почака. Не че имаше друг избор, призна си печално той.

Имаше въпроси, безброй въпроси, но първият и най-важният сред тях, по-важен дори от този къде се намира, бе как е оцелял? Беше съборил върху себе си половин Мидкемия, или поне такова бе чувството. Образът, останал в него, беше на валхеру и Ужаса, запечатани във времето, борещи се в миг, който никога нямаше да се промени, докато една планина се стоварваше върху него и го смазваше…

Пъг се чувстваше в забележително добра форма за човек, току-що смазан под планина.

Докато светлината растеше, той осъзна, че се приближава, и скоро чу стъпки: приглушен звук от кожа, шляпаща по каменен под. Скоро видя, че освен че се приближава, светлината леко се поклаща, а после различи силует на човек или човекоподобно същество.

Набит мъж в роба, стиснал тояга, оформена горе-долу във вид на овчарска гега, от която висеше фенер, вървеше към Пъг с равномерна крачка, явно без да бърза. Щом се доближи, Пъг започна да различава чертите му, но не го позна. Беше набит, дори пълничък, с почти херувимско лице. Косата му бе подстригана в тонзура и носеше кафява роба с тройно омотан кафяв кожен колан. На краката си имаше сандали, пристегнати към прасеца с каишки, а на лицето му бе изписана лека усмивка.

— Ето те и теб — рече мъжът. — Не се озова точно където трябваше.

Пъг още не можеше да помръдне, а сега откри, че не е в състояние и да говори. Беше обездвижен и нищо от магията му не действаше. Можеше само да гледа и да слуша.

Монахът махна с ръка.

— Ела — каза той, после му обърна гръб и тръгна натам, откъдето бе дошъл.

Пъг полетя след него, макар че думата „полетя“ не описваше точно начина, по който се чувстваше. По-просто казано, той беше, където беше, и освен монаха, когото едвам различаваше над пръстите на краката си, щом сведеше поглед, нямаше нищо друго за гледане.

После изведнъж мракът изчезна и Пъг откри, че се рее над под, застлан с бели плочки. Монахът махна с ръка и обхваналата Пъг парализа се стопи. Той започна да пада. Инстинктивно се опита да използва магия, за да забави падането си, но не успя и тупна по задник.

— Съжалявам — каза монахът.

Докато ставаше, Пъг се огледа. Цялата голяма стая бе бяла и в нея имаше бяла маса и два стола от бяло дърво с бели сатенени възглавнички, бял бюфет и бяло легло с балдахин.

— Хващаш ме в бяло настроение — каза монахът, седна на един от двата стола и посочи на Пъг също да седне. — Случва се от време на време. Идва ми до гуша от цветове и избори. — Махна с ръка и изведнъж подът стана вишневочервен, а стените с цвят на тъмно бургундско. Дървото на мебелите бе покрито с черен лак, а балдахинът над леглото бе ръждивокафяв. На стените внезапно се появиха златни аплици, пламтящи от светлина. — Виждаш ли? — рече монахът. — Хубаво е, но човек бързо се отегчава, а съществуват безброй комбинации и съчетания. — Махна пак и черното дърво стана светло и

лъскаво, балдахинът и покривките — черни, а стените и подът бяха от приятно контрастиращо дърво с цвят на пчелен мед. Накрая той махна още веднъж и всичко отново стана бяло.

— Кой си ти? — попита Пъг. — И къде сме?

— Относно „къде“ можем само да предполагаме. Аз самият се боря с тази концепция много години и още не съм стигнал до смислен отговор. Само до нови предположения и догадки. — Въздъхна. — Мисля за това място като за своя чакалня.

— Чакалня ли? — попита Пъг, сякаш самата идея за стая, в която да чакаш, бе странна.

— Преддверие?

— Аха — рече Пъг. — Чакал съм в преддверия и преди. Мисля, че разбирам. — Той изучи монаха. — Предполагам, знаеш кой съм, щом дойде да ме вземеш.

— Да — отвърна онзи. — Пъг, магьосникът. Известен като Миламбер на Келеуан, преди да взривиш планетата. — Размаха пръст срещу него. — Прощавай за нахалството, но това ми се стори доста недодялан начин да се справиш с нашествието на Ужаса от третото селение.

— Беше най-доброто, което можех да направя за толкова кратко време — рече безизразно Пъг.

— Предполагам, че е така — съгласи се монахът.

— Къде се намирах преди малко? Когато дойде да ме вземеш?

— Честно казано, не знам как да го нарека. Определено не е пустота, тъй като тя си има определени характеристики, макар и да са ужасно трудни за схващане. Аз наричам мястото, където се намираше ти, Бездната, защото смятам, че се намира дори под пустотата. Или може би Бездейната, защото там не се случва нищо! — Изглеждаше развеселен. — Прощавай. Отдавна чакам да използвам тази шега.

— Щом сме в чакалня — рече Пъг, — то какво чакаме?

— Уф, къде са ми маниерите? — възкликна монахът. — Аз чакам да се преродя, или по-скоро съм в процес на прераждане, макар да върви много бавно. Аз съм Ишап.

Пъг онемя. Накрая успя да промълви:

— Уравновесяващия?

— Същият — отвърна монахът, стана и се поклони.

— Мислех, че ти… че Регулаторите не са персонифицирани.

— Е, обикновено е така, пък и някой ден, когато довърша завръщането си, ще съм прекалено зает, за да контактувам със смъртните, а в повечето случаи дори и с Нисшите богове. Но за момента чакам.

— А какво правя аз тук?

— Много добър въпрос — каза Ишап. — Само че засега нямам никаква представа какво правиш в чакалнята ми.

— Мидкемия е странен свят в много отношения — каза Ишап.

— Разбрал съм го вече — съгласи се Пъг.

От известно време седяха мълчаливо край масата, всеки погълнат от собствените си мисли. Пъг смяташе за много странно, че не изпитва кой знае какви емоции към преживяното, преди да пристигне тук. Беше почувствал как синът му умира, а преди това бе видял да умира най-добрият му приятел, беше станал свидетел на ужас и болка, надхвърлящи всякакво въображение, и въпреки това, докато чакаше, се чувстваше спокоен и безгрижен. Дори чувството му, че това е странно неуместна реакция, бе далечно и притъпено. Беше доволен да седи мълчаливо и да се взира в белите стени, или да отговаря от време на време на някоя забележка на Ишап, но дори не бе сигурен дали в случая може да използва думата „доволен“. Простичко казано, бе съзнаващ и равнодушен. Любопитството му също бе притъпено, редом с другите емоции. И все пак изпитваше някакво желание за логичен завършек.

— Би ли искал да хапнеш нещо? — попита Ишап. — Не ни се налага да ядем, но понякога това разсейва скуката.

— Скучаеш ли?

Монахът сви рамене.

— В известен смисъл. Съществувам такъв, какъвто ме виждаш, защото съм едва-едва жив, имам предвид според стандартите на божествения живот. На този етап съм само малко повече от смъртен. От друга страна, няма да има нужда от мен, докато не се прероди Арч-Индар. Не мога да уравновесявам, докато не съществуват всички сили. Дори времето, което един бог може да отдели на възвръщане на битието си и събирането на своята същност, си има граници. От време

на време едно нарушаване на рутината е добре дошло. Какво ще кажеш за малко грозде?

Появи се поднос с грозде. Ишап откъсна едно зърно, лапна го и подкани с жест Пъг да си вземе.

— Още едно предимство е, че храната винаги е идеална. Много е вкусно.

Пъг отклони поканата.

— Намирам за странно, че не изпитвам особен интерес към нищо от това, защото такова поведение изобщо не ми е в природата. А може би още по-необичайно е, че го намирам просто за странно, а не за крайно смущаващо.

— Подозирам, че е защото си мъртъв. Мъртвите нямат големи амбиции.

— Мъртъв ли съм? — Пъг изгледа дясната си ръка, после я доближи до лицето си и докосна бузата си. — Не се чувствам мъртъв.

— Откъде знаеш? По-рано бил ли си мъртъв?

— Мисля, че да — отвърна Пъг. — Аз…

Ишап махна пренебрежително с ръка.

— А, тази работа с демона и проклятието ти. Да, знам за това, но тогава не беше мъртъв. Просто се намираше на ръба.

— Щом сега съм мъртъв, защо не съм пред Лимс-Крагма?

— Не знам — каза Ишап. — Може би трябва да питаме нея.

Махна с ръка и вече не се намираха в малката чакалня, а стояха в позната обстановка, в Павилиона на боговете. Пъг се огледа и промълви:

— Не разбирам.

Ишап се ухили.

— Понякога наистина ми додява от прераждането ми и твоята поява е чудесно извинение да разчупя еднообразието. Не знам защо не съм се сетил по-рано. Зарадвах се да те открия, щом усетих, че се рееш в Бездната. Помислих, че едно малко гостуване и разговор ще са добре дошли, но това е много по-забавно. — Огледа се и извика: — Лимс-Крагма? Ако обичаш!

Лимс-Крагма се появи в цялото си величие: черни воали, прилепнала рокля със сребърен тюл, пришит към подгъва и ръкавите.

— Ще ви отделя един момент.

— Момент ли? — попита Пъг. За първи път след пристигането си усети в него да се размърдва някакво чувство: гняв.

Появиха се и другите богове и Калкин каза:

— Чувствахме, че заслужаваш да знаеш, че затвори разлома. Имаше голямо унищожение и много живот бе погубен, но светът и цялата вселена засега са в безопасност.

— Засега? — промърмори Пъг.

Ишап се усмихна весело.

— Въпрос на мащаб. „Засега“ означава няколко милиона години, така че всички можем да си поемем дъх, образно казано.

Пъг имаше чувството, че у него липсва нещо ужасно важно.

— Не мисля, че ме е грижа особено. Трябва ли?

— Мъртвите не ги е грижа — заяви Богинята на смъртта.

— Тогава защо съм тук? — попита Пъг. — Защо не съм в залите ти? Защо не съм съден, за да бъда върнат в Колелото на живота или пратен по-нататък, към наградата ми?

Калкин, който сега пак изглеждаше като Джими Ръчицата, се усмихна.

— Е, има един проблем, Пъг. Ти не си съвсем мъртъв.

— Жив ли съм?

— Не, не си и жив — каза Калкин.

Древната фигура на Арч-Индар се появи и го смъмри:

— Кажи му истината, Мошенико!

— Тя бързо се превръща в съвест — рече намръщено Калкин и се обърна към Пъг. — Когато ти манипулираше времевия поток — между другото, беше много впечатляващо, — успя да направиш две неочаквани неща. Първо, изтласка почти целия Ужас обратно в пустотата.

— Почти?

— Остана едно… късче от Ужаса, пленено на дъното на кратера, създаден от теб. То е спящо, несъзнаващо и погребано под стотици стъпки скала. В сравнение с онази целокупност, срещу която се изправи ти, то е само една мъничка частица. По стандартите на онова, срещу което си се изправял преди, имаш един спящ Господар на ужаса на дъното на гигантски кратер.

— Но той би могъл да се събуди, нали?

— Би могъл. — Калкин сви рамене. — Но това не е твоя грижа.

Пъг усети в него да трепва интерес и възрази:

— А би трябвало.

— Ще има други, които ще му берат грижата в бъдеще — каза една горда на вид русокоса богиня, която много приличаше на Сандрина в бронята й. — Закрилата на слабите е в моята област и ще се погрижа тези други да ги има.

— Кой? — попита Пъг. — Останаха малцина с някаква сила и никой със сила и опит, за да пазят този свят.

— Отлично съзнаваме това — отвърна Лимс-Крагма.

— Споменахте за две неочаквани неща. Кое е второто?

— Ти замрази онзи Ужас във времето, ето защо той спи и докато тази времева нишка не достигне завършека си, ще остане така. А когато ти замрази нишката, замрази и себе си в нея. — Калкин посочи лявата ръка на Пъг и магьосникът я вдигна, за да я огледа. Осъзна, че я е стискал в юмрук през цялото време след пробуждането си и че вътре мърда нещо мъничко, но удивително. Пъг изпита слабо задоволство.

— А само драконите могат да боравят с времето — каза тихичко той.

— Значи… — Калкин сви рамене.

— Докато съм тук, не съвсем мъртъв, ти нямаш власт над мен — каза Пъг на Лимс-Крагма.

— Да — призна тя. — Ти не си нито в царството на живите, нито в това на мъртвите. — Приближи се да застане пред Пъг и той отново се удиви на студената й красота. — Но преди да го сметнеш за начин да ме измамиш, осъзнай следното: ти си пленен между царствата на живите и мъртвите и трябва да направиш избор.

— Да живея или да умра ли? — попита Пъг. — Изборът ми изглежда лесен.

— Не — отвърна Калкин, — защото не си и жив. Можеш да останеш тук, да делиш мястото с другите чакащи богове или да се носиш като дух и да наблюдаваш живите, но не можеш да се върнеш сред тях без наша помощ.

— Да разбирам ли, че ми предлагате тази помощ?

Един бог, в който Пъг позна Асталон Справедливия, каза:

— Ако я искаш. Ние разгледахме твоята саможертва и гласувахме: шестима за живот и шестима за смърт. Така че решението остава за теб. Така е справедливо. Ако избереш смъртта, това твое

съществуване ще свърши и ще продължиш нататък. Заслугите ти са големи, Пъг, и макар някои тук да имат чувството, че си накърнил достойнството им в миналото — той хвърли поглед към Лимс-Крагма, — наградата ти в следващия живот ще е огромна.

— Настоятелно те моля да обмислиш това — каза Калкин. — Ужаса спи в ямата под Потъналите земи, както ще стане известен този кратер, и ако се събуди, само ти сред смъртните можеш да се изправиш срещу него. Избери живота. — Той се усмихна също както Джими преди толкова много години и добави: — Освен това нещата са много по-интересни, когато си наоколо.

Пъг се замисли и отвърна:

— Не.

— Не ли? — попита Лимс-Крагма. — Тогава да те отведа ли в залите си?

— Не — каза Пъг. — Ще сключа сделка с вас.

— Каква сделка? — попита Сунг Чистата.

Пъг огледа боговете и каза:

— Има друг, който е много по-добър, отколкото бях аз на неговата възраст, и ще стане много по-добър, отколкото съм сега, като стигне настоящата ми възраст. Магнус трябва да бъде спасен, за да пази този свят. Той ще възстанови Академията и Конклава и в крайна сметка ще имате по-могъщ пазител, отколкото аз бих могъл да бъда някога.

— Би дал живота си за живота на сина си? — попита Лимс-Крагма.

— Винаги и безусловно — отвърна Пъг. — Договорихме ли се?

Дванайсетте бога се спогледаха, а сенчестият спомен за Арч-Индар заблещука, като че ли внезапно бе станал по-ярък спомен, отколкото допреди миг.

— Той си го е заслужил!

Една възрастна жена в прости одежди, от която лъхаше лек аромат на пшеница, пристъпи напред, взря се в Пъг и рече:

— Да. Тъй казва Силбан Майката. — И изчезна.

Млада русокоса жена в бяло, с големи сини очи с палав намек в тях, кимна и рече:

— Аз, Рутия, казвам да, и нека късметът следва сина ти, Пъг, поне известно време. — После изчезна.

Мъж със зачервени очи и сиви одежди, които напомняха най-вече на одеждите на ужасяващите Нощни ястреби, пристъпи напред.

— Аз, Кахули, казвам да. — И Ловецът на бегълци изчезна.

Асталон пристъпи напред.

— Аз, Справедливия, казвам да. — И също изчезна.

Килиан, облечена в рокля от зелени листа, с венец от цветя в тъмната й като пръст коса, рече:

— Аз казвам да. — И изчезна.

Следващата, излязла напред, беше слабичка жена, също облечена в бяло, но без палавото излъчване на Рутия. Поведението й бе сдържано.

— Аз, Латимса, казвам да. — После изчезна.

Воин с огромни плещи, с червена броня и с великански меч на гърба, излезе пред Пъг и сложи ръка на рамото му.

— Войната сама по себе си е безсмислена. Ако не служи на по-висша цел, тя е най-ужасното нещо — всички истински воини го знаят. Ти ми служи по-добре от всеки жив смъртен, но винаги за общото благо, освен това скърбиш за загубата на невинните и носиш това бреме. Ти си добър човек. Тит-Онанка казва да. — После богът на войната изчезна.

Богинята, която приличаше на Сандрина, застана пред Пъг и той усети в него да трепва веселие.

— Дала.

Тя кимна и му отвърна с усмивката на Сандрина.

— От онези, които не са на моя служба, ценя най-високо теб, пазителю на този свят. Казвам да. — И тя също изчезна.

Един бог в сребърно, слаб и потаен на вид, рече:

— Гуисва казва да. — И изчезна.

Следващият бог пристъпи напред.

— Прандур казва да! — И изчезна в огнен стълб.

— Той винаги обича да театралничи — отбеляза Калкин. Обърна се и погледна Ишап и Арч-Индар. — Вече няма нужда от вас. — И двамата богове Регулатори изчезнаха.

Калкин, известен още като Банат, се усмихна.

— От всички смъртни, които съм познавал, Пъг, ти си ми сред любимците. Ще зачета молбата ти и ще кажа да. — После изчезна и той.

Пъг погледна към Лимс-Крагма.

— Ти си последната, Богиньо на смъртта.

Тя кимна.

— Не ми е в природата да сключвам сделки със смъртните, тъй като моята власт е неумолима. Достатъчно ми е само да чакам. Ти обаче създаде уникална ситуация и ще призная, че намирам това нарушаване на правилата за дразнещо. — Хвърли поглед към мястото, където допреди малко бе стоял Калкин. — Но Арч-Индар е права; ти си заслужи да обмисля сериозно молбата ти. Нещо повече, имаш право: твоят син ще бъде по-могъщ защитник. Той ме подчини на волята си още преди да разбира напълно какво прави — подвиг, който никой друг смъртен не е постигал, дори и ти. Смятам, че изборът ти е най-мъдрият възможен. Ти ще получиш смърт, а Магнус ще получи живот.

— Какво да правя? — попита Пъг.

— Трябва да пуснеш това пипало на времето.

Пъг сведе поглед и осъзна, че онова, което стиска в лявата си ръка, чудната малка енергия, затворена в юмрука му, е самото време.

— Наистина ли? Това ли е всичко?

— Да — отвърна тя.

Пъг отвори ръка и пусна късчето време.

Изведнъж се озова пак в рухващата яма, със стенещата планета около себе си, която виеше, сякаш самата тъкан на съществуването се късаше и бе засмуквана надолу в дупката към пустотата.

Пъг осъзна, че това е мигът преди смъртта му. Посегна натам, където Магнус бе на секунди от гибелта, и с всяка останала му трошица сила изгради защитна сфера около сина си и го запрати колкото можеше по-надалеч.

После смъртта дойде.

Лимс-Крагма се обърна и Павилионът на боговете отново бе пълен с другите. Тя се огледа и каза:

— Той няма да се измъкне толкова лесно, колкото си мисли.

Споменът за Арч-Индар се обади:

— Той заслужава много. Пожертвал е повече от всеки друг. Заслужава да бъде щастлив.

По устните на Богинята на смъртта заигра тъничка усмивка.

— Това може да се уреди.

Магнус нямаше представа какво се е случило. Беше почувствал как енергията, която обуздаваше за баща си, бе изтръгната от него, беше направил всичко по силите си да измъкне всички, после бе почувствал вълната от енергия, която го връхлиташе, за да го унищожи. В един миг смъртта му изглеждаше неминуема, а в следващия изведнъж се озова в защитна сфера от магия, която летеше през небесата като камък, метнат от великан.

Носеше се през буреносните облаци и едва успяваше да запази съзнание, докато се премяташе и въртеше, а когато се приземи на мили оттам, бе зашеметен и изтръпнал.

Лежеше неподвижно на земята и полагаше усилия да си събере ума, но тежките задачи, които бе изпълнявал, шокът от прекъсването на магическата мрежа, всичко това го надви и той загуби съзнание.

Часове по-късно се размърда. Вдиша дълбоко. Въздухът бе натежал от влага, сякаш току-що бе отминала някаква буря. Отне му минута да се съвземе и да седне. Осъзна, че е оплескан в кал и прогизнал до кости.

Видя слънцето над хоризонта на изток и осъзна, че е проспал остатъка от нощта. Беше нов ден и той беше жив.

Огледа се за някакъв ориентир и прецени, че се намира някъде между унищожената долина, където се бе намирал Е’бар, и северната граница на Кралството, близо до предпланините на Камен връх.

Пое си дълбоко дъх и пожела да се пренесе обратно на върховете над долината.

Материализира се насред въздуха и успя да спре, преди да полети във въртопа долу. Кратерът бе огромен, беше погълнал планинска верига, широка повече от сто мили, и бе заличил всичко от Кралския път към Ябон до земята на джуджетата.

Магнус се взря надолу към кълбящите се облаци от прах и пушек, под които играеха мълнии, озарявайки праха отвътре. Можеше да усети вилнеещата магия, остатъчните ефекти от безпрецедентното чародейство, което баща му бе използвал, за да отблъсне нашествието на Ужаса в този свят. Приложи воля, за да се спусне по-ниско.

Като се рееше над прахта и пепелта, протегна сетивата си надолу и моментално разбра две неща: първо, имаше някакво зло присъствие,

огромно проявление на Ужаса, което още бе там, на мили под него, но спеше и не помръдваше; второ, магията бе побесняла и промените, предизвикани от нея, вече започваха да личат. Един ден Магнус щеше да се върне да изследва това място, защото знаеше без никакво съмнение, че каквото намери в този кратер, ще е уникално за Мидкемия. Всичко щеше да е променено, от самите камъни и почвата до целия живот, от най-дребните насекоми до най-едрите създания.

Издигна се и отново си пое дълбоко дъх. Щеше да има време за това.

Пожела да се премести и изведнъж се озова в кабинета на баща си. Затвори очи и прати умствен въпрос, но получи в отговор само пълна тишина. Дълбоко натъжен, Магнус осъзна, че това вече ще е неговият кабинет.

Миг по-късно се появи изтощеният Руфио.

— Усетих присъствието ти… Радвам се да те видя, Магнус.

Прегърнаха се като отдавна изгубени братя, всеки от тях облекчен да види другия жив.

— Като не се появи вчера, се страхувах от най-лошото — каза Руфио.

— Вчера ли? — попита Магнус.

— Разломът бе затворен преди два дни, Магнус.

— Явно съм прекарал в безсъзнание цял ден повече, отколкото си мислех. — Той поведе Руфио навън и излязоха под обедното слънце. Вдиша дълбоко свежия океански въздух и каза:

— Хубаво е да си жив.

— Така е — съгласи се Руфио.

— Кажи ми: колко…? — Остави въпроса си недовършен.

Не се налагаше Руфио да го пита какво има предвид.

— Повечето от студентите ни тук загинаха, тъй като бяха най-добрите и участваха най-активно. Мнозина от Звезден пристан също загинаха. Имам само предварителна информация, но храмовете също са пострадали тежко. Много духовници са умрели.

Магнус се взря в лицето на приятеля си.

— Какво друго?

— Може би още по-лошо — голям брой от участниците в магическата мрежа, която изградихме, са полудели. Някои ломотят несвързано, други се свиват уплашено като деца пред невидими ужаси

или беснеят като животни, или седят и се взират с празен поглед. Опитваме се да ги лекуваме, доколкото можем. — Изглеждаше, сякаш се мъчи да потисне сълзите си. — Останахме по-малко от една трета.

Магнус бе потресен. Бяха знаели, че ще има риск, и се бяха подготвили да загубят битката — и света, — но това не го беше очаквал.

— Благодаря на боговете, че си тук — каза Руфио. — Ще имаме нужда от твоите напътствия и умения повече от всякога. — Пое си дъх, после попита: — А баща ти?

Магнус не намери сили да заговори. Само поклати глава.

Появи се Амиранта и от изражението му личеше колко се радва да види Магнус. Поздравиха се и Руфио каза:

— Амиранта се справи чудесно с грижите за острова, докато бяхме заети.

— Не е толкова трудно да ръководиш остров, на който няма почти никого — подхвърли шеговито чародеят. — Вие не оставихте тук чак толкова хора, за които да се грижа.

— И все пак — каза Руфио — много бих се радвал да разполагам с твоята помощ през идните години.

— Години ли? — рече Амиранта и брадатото му лице се намръщи. — Вече се задържах тук по-дълго, отколкото възнамерявах.

— Че какво друго имаш да правиш? — попита безцеремонно Магнус.

— Мислех си като свърши всичко това да се върна в Новиндус и да проверя как я карат Брандос и семейството му.

— А след това? — попита Руфио. — Опитът ти ще ни бъде от полза.

— Имаш дом тук, ако го желаеш — каза Магнус.

— Ще си помисля.

— Ами Сандрина? — попита Магнус.

— Вътре е — отвърна Амиранта. — Организира грижите за… пострадалите.

Магнус бе доволен да чуе това, защото всъщност питаше дали е оцеляла.

— Тя ще остане тук известно време — каза Амиранта, — но в крайна сметка иска да тръгне пак по света да защитава слабите. Това е призванието й.

— Ами ти? — попита Магнус.

С примирена въздишка Амиранта, чародеят от Сатумбрия, каза:

— О, вероятно ще се върна, след като посетя Брандос.

Магнус се усмихна.

— Хубаво.

— А Миранда и Накор? — попита Руфио.

Магнус затвори очи за момент, после се усмихна.

— И двамата са живи. — Пое си дълбоко дъх, скривайки облекчението си. — Ще се върна след малко.

И изчезна.

Руфио и Амиранта кимнаха и насочиха отново вниманието си към предстоящата работа. И двамата знаеха, че ще минат години, дори десетилетия, докато Конклавът и Звезден пристан станат пак такива, каквито бяха преди последните няколко дни.

Ханът беше разпердушинен. Миранда и Накор седяха в един ъгъл и когато се появи Магнус, Миранда скочи и се метна на врата му.

Той отвърна на прегръдката й, доволен да остави бъдещите им отношения да се развият от само себе си, а засега просто да се наслади на този момент на близост с каквото бе останало от майка му.

— Толкова се тревожех — прошепна тя.

— Жив съм, макар че нямам представа как.

Накор се ухили.

— Без съмнение баща ти има пръст в това. Той винаги е умеел да постига такива неща, независимо от шансовете.

— Може би никога няма да разберем — каза Магнус. Огледа помещението. — Какво е станало тук?

— Множество уморени, ранени, болни и нетърпеливи моределски воини, плюс малко от онези от Елвандар и Е’бар в добавка, както и няколко от нашите момчета и момичета от острова — отвърна Накор.

Магнус прехвърли наум каквото знаеше за участниците, после погледна Накор и попита:

— Предложил си да черпиш всички по едно питие?

Миранда едва успя да скрие веселието си.

— Като за начало.

— Да не би вече да сме във война с Лиалан и народите на Севера?

— Не, но имахме няколко напрегнати момента през първата нощ и вчера сутринта, докато всички поемаха по своите пътища — заяви Миранда.

— Градската стража, или каквото е останало от нея, реши, че най-доброто, което може да направи, е да заобикаля отдалеч няколкостотин Тъмни елфа — добави Накор.

— А Калис и Калин?

— Тръгнаха си веднага заедно с оцелелите Тъкачи на заклинания — отвърна Миранда.

Магнус кимна.

— За майка им ще е облекчение да ги види. — Не каза нищо за Томас, защото бе сигурен, че величественият воин не е оцелял. Дори не бе сигурен дали Томас е бил жив, когато започна схватката с Ужаса.

— Ами вие двамата? — попита Магнус. — Ще се върнете ли на Острова на чародея?

На лицето на Миранда се изписа тъга.

— Точно това обсъждахме. — Махна към масата. — Заповядай, седни. Не, няма да се връщаме там.

— А какво ще правите? — Магнус изпита смесица от съжаление и облекчение при този отговор, защото колкото и да му бе трудно да приеме истинската й самоличност, за него бе утеха да има до себе си онази част от нея, която бе майка му.

— Трябва да се върнем в Петия кръг — каза Накор. — Там ще цари разруха и ще е в доста по-лошо състояние, отколкото когато го напуснахме, но след като Ужаса е победен, може би ще съумеем да оправим нанесените щети.

— Ние сме уникални в толкова много отношения, че не би трябвало да ни е проблем да организираме нещата там — рече Миранда.

— О, за това не се и съмнявам — съгласи се Магнус.

— Дахун беше посвоему нещо като учен — каза Накор. — Опитваше се да осигури ред, който знаеше, че ще е благотворен, да имитира онова, което е съществувало в най-вътрешния кръг на Петото селение.

— Но му е липсвала перспектива — отбеляза Миранда с крива усмивка. — Знаел е, че семействата, грижата за потомството и предаването на знанията са хубаво нещо; просто не е знаел защо са хубаво нещо. — В очите й имаше обич към мъжа, който всъщност не беше неин син. — Въпрос на перспектива.

— А вие ще донесете тази перспектива — каза Магнус.

— Любов — каза Миранда. — Никой демон не разбира… реалността на любовта. Това е нещо, което трябва да научим.

— Достойно дело — отбеляза Магнус, без да е съвсем сигурен каква промяна ще донесе внедряването на подобна идея в Петия кръг. — Радвам се, че вие двамата си намерихте нова цел след това, което вече свършихме.

— Да — каза Миранда, хвана ръката му и я стисна за последен път. — Не бях сигурна дали си оцелял и чаках подходящ момент да разбера. Ако беше на острова, можехме да се сбогуваме там, но след като сега си тук…

— Няма смисъл да протакаме — довърши Накор.

Магнус стана.

— Не знам какво да кажа. Нямаше да преживеем всичко това без вашето знание и мъдрост и ако в бъдеще мога да направя нещо, за да помогна на… амбициите ви, ще го направя с готовност.

Миранда изгледа мъжа, който не беше неин син, но го чувстваше като такъв, и очите й се наляха със сълзи.

— Мисля, че никога повече няма да се видим.

Магнус й позволи да го прегърне, а после изведнъж се оказа сам. Едно магическо усукване, което той почувства както друг би почувствал порив на вятъра, му показа, че те вече се намират толкова далеч от Мидкемия, колкото е възможно. Огледа хана за последен път и се пренесе обратно на Острова на чародея.

Останал за кратко сам край семейното си жилище, загледа как следобедното слънце праща трепкащи отблясъци по морската повърхност, леко накъдрена от освежаващия бриз. Вдиша дълбоко, наслаждавайки се на това простичко удоволствие. Знаеше, че ще му е нужно дълго време, за да се възстанови от загубите, които бе претърпял — които бе претърпяла цялата тукашна общност, — но въпреки това се чувстваше добре.

Беше толкова хубаво да си жив.

31.
ВЪЗРАЖДАНЕ

Звъняха камбани.

Риланон празнуваше, тъй като заплахата от война бе отминала и войските, които в продължение на месеци бяха лагерували пред града, ги нямаше. От гърба на коня си Хал устоя на желанието да се зарадва на победата. Херцогството му все още се владееше от чужденци, а наскоро бе станал свидетел на гибелта на твърде много добри хора. Не беше в настроение за политическите игри в Събранието на лордовете, на което бе длъжен да присъства като благородник на Островното кралство и възможен претендент за трона по кръвно родство. Кимаше на ликуващата тълпа, но умът му бе далеч.

Джим Дашър го бе уверил, че в този случай одобряването на новия крал ще е сравнително кратко, тъй като въпросът вече е решен и всякакви политически маневри, които могат да се случат на Събранието, ще са просто за спечелване на благоразположението на краля, а не размяна на подкрепа срещу услуги, което според Джим бе съвсем различно нещо.

Хал хвърли поглед наляво и видя братята си да се усмихват и да махат на тълпата, наредена покрай улицата от пристанището до двореца. Яздеха зад паланкина, в който бе принц Едуард. Накрая щеше да се състои церемония по коронацията, Едуард щеше да бъде обявен за крал, а после щяха да се опитат да върнат Кралството в що-годе нормално състояние.

Докато влизаха през главната порта на двореца, Хал се зачуди как ли ще стане това. Докладите от запад съобщаваха за чудовищен катаклизъм, може би вулканично изригване в района на Сиви кули. Подробностите бяха оскъдни, но изглежда имаше огромни разрушения. Дори и без това допълнително бедствие все още му предстоеше да се справи с проблема от хиляди кешийски заселници в Крудий и някои части на Ябон. Знаеше, че ще трябва да използва новосъздадения съюз с ябонския херцог и особено с графа на Ламът, за

да си възвърне някаква значима част от Крудий. А в настоящия момент последното, за което му се искаше да мисли, бе нова война.

Е, поне гражданската война бе свършила, заключи Хал с известно облекчение, докато един лакей се приближи да вземе коня му. Оливър беше във вериги, в един фургон, който скоро щеше да влезе в този двор, и оттук щяха да го ескортират до малък, но добре обзаведен апартамент, където да живее под стража, докато семейството му разори Маладон и Симрик, за да събере откупа за връщането му. Това абсурдно богатство щеше да помогне за възстановяване на щетите, нанесени на Кралството, а също и да гарантира, че Маладон и Симрик ще имат да плащат дългове в течение на години преди изобщо да си помислят за финансиране на нова война.

Чадуик от Ран не се радваше на чак такова уважение и сред съветниците на Едуард имаше една групичка, която смяташе, че кратък процес и дълго въже или брадвата на палача са подобаващ начин да се приключи този въпрос, докато други бяха заели позицията, че Чадуик само е подкрепял човека, когото е смятал за най-добър претендент за трона.

Хал се радваше, че не му се налага да взима тези решения. Едуард се оправяше бавно и още бе много слаб, но разполагаше с Джим Дашър и дядо му да го съветват, както и с други предани благородници като херцозите на Батира и Силден.

Хал и братята му бяха отведени в покои в изненадваща близост до кралския апартамент и си отдъхнаха там, преди да си спретнат тиха вечеря, само тримата. Не приказваха много, тъй като най-после започваха да осъзнават мащабите на преживяното след кешийското нашествие в Крудий и изведнъж пред тях се възправи застрашително въпросът какво ще правят оттук нататък.

— Не мисля, че някога съм бил толкова уморен — подхвърли Хал.

Мартин само кимна разсеяно.

Брендан се засмя.

— Той чака да пристигне Бетани, заедно с майките ни.

Хал се ухили.

— Липсва ли ти?

— Все едно е лявата ми ръка — отвърна Мартин. — Още не знам как майка й е приела новината.

Хал се засмя и наклони стола си назад.

— Няма значение. Твоят суверен е дал разрешението си.

Мартин трепна.

— За теб тя може да е жена на твой васал, но на мен ще ми бъде тъща.

Брендан се засмя.

— Гледай да си родите скоро бебе. Жените винаги са щастливи да станат баби.

— Ще го имам предвид — отвърна Мартин с усмивка.

— Утре ни предстои тежък ден — каза Хал. — Знаете, че трябва да присъстваме.

Нито един от братята не изглеждаше доволен от този факт.

— Знаем — промърмори Мартин.

— Това е само формалност — оплака се Брендан.

— Само че важна — заяви Хал. — Това е най-дългият период, който сме карали без крал, и втората ни гражданска война от основаването на Кралството. Трябва да покажем подкрепата си за Едуард. Дори далечни братовчеди като нас трябва да застанат категорично зад новия крал.

— Нали няма други претенденти за трона — освен ако Монтгомъри не е развил някакви амбиции? — попита Мартин.

Хал поклати глава.

— Е, тогава церемонията ще е сравнително кратка.

— Така поне ме уверява Джим Дашър — отвърна Хал.

Брендан стана и се прозя.

— Кога сте виждали храмова церемония, която да е кратка? Аз отивам да си лягам.

— И аз — каза Мартин.

Двамата братя пожелаха на Хал лека нощ и се оттеглиха. Той повика слугите да разчистят посудата и се отправи към спалнята си. Отиде до прозореца, през който се виждаше изгряващата бледа Голяма луна — Малката вече бе високо в небето, — и се взря към корабите, пуснали котва в залива. Чувстваше се толкова различен от последния път, когато бе зърнал тази гледка, докато се подготвяше да изиграе своята роля във войната.

Въздъхна и реши да си ляга. Войната може и да бе свършила, но службата му на Короната щеше да продължи още години. Мартин и

Бетани щяха да се венчаят при първа възможност, може би някъде в близките седмици, като се имаше предвид хаосът по Далечния бряг и пристигането на баща й за Събранието. А Брендан? Хал се усмихна. Най-малкият му брат вероятно щеше да стане другар по оръжие на Тай Хокинс и да гуляе във всяка кръчма, хан, игрален дом и бордей по крайбрежието на Кралско море, преди да уседне.

Хал се взря към малкото светлинки по бордовете на корабите в пристанището и мислите му неволно полетяха през морето към Ролдем, където… Той остави тази мисъл да отмине. Бъдещето му бе да служи на своя народ, а това не включваше да е с жената, която обича, затова той се опита да отклони ума си от най-красивото лице, което бе зървал, и да го насочи към една среща със съдбоносна важност на заранта.

Сънят дойде много бавно.

На Събранието на лордовете се говореше приглушено и под повърхността кълкреше гняв. Някои от присъстващите в залата се бяха срещнали като противници на бойното поле само преди седмица или пък бяха яростни политически съперници отпреди това. Водачите, които подкрепяха Оливър, бяха или мъртви, или в затвора, но много от васалите им получиха прошка от Едуард, тъй като просто се бяха подчинявали на законните си господари.

И все пак всички тук се прекланяха пред неизбежното: бяха дошли да видят коронясването на един крал. Трима младежи стояха в готовност да предявят претенциите си към трона по кръвно право, макар че и тримата щяха да отстъпят пред мъжа, който се бе отпуснал върху истинско море от възглавници наблизо. На Хал му се струваше, че в цвета на Едуард има подобрение, макар че още изглеждаше много слаб. Седеше търпеливо в една носилка, носена от четирима дворцови стражи.

И четиримата претенденти носеха червените мантии на принцове на Кралството, макар че Хал се смущаваше от своята. На Мартин, изглежда, му бе безразлично, очите му бяха насочени единствено към Бетани, която стоеше в галерията с други семейства на дребни благородници; докато Брендан определено се перчеше в своята. Хал прошепна на най-малкия си брат:

— Не можеш да я носиш, за да впечатляваш кръчмарските прислужнички в града обаче.

Брендан зяпна.

— Как…

Отекнаха гонгове и влязоха върховните жреци на Ишап. Древната сводеста зала се използваше само за официални срещи между краля и Събранието и за коронацията на нов монарх. Беше пропита с история. Ишапийците бяха следвани от още шестнайсетима жреци, по един от четирите велики и дванайсетте по-малки ордена. Хал забеляза, че някои от тях са много млади и нервни, и се зачуди колко ли истина има в слуховете, че голям брой жреци са загинали при някакъв все още неразкрит катаклизъм.

В залата отекна звукът от преместването на големи греди, за да се залостят страничните врати, както бе по традиция, и над церемонията се спусна атмосфера на тържественост. Един ишапиец затвори последната врата към залата и я запечата с восъчен печат и Хал се зачуди дали печатът е магически, както се разправяше в старите истории, и никой, освен жреца не може да го счупи, преди да бъде коронясан нов крал.

Най-старшият ишапиец се приближи и застана пред трона, с лице към четиримата претенденти. Удари равномерно с жезъла си по пода шестнайсет пъти, по веднъж за всеки от боговете, и изрече напевно:

— Дошли сме да коронясаме краля!

— Ишап да благослови краля — отвърнаха другите жреци.

— В името на Ишап, върховния бог, и в името на четирите велики и дванайсетте нисши богове, нека всички, които имат претенции към трона, излязат напред!

Четирима стражи вдигнаха носилката на Едуард и я преместиха две крачки напред, докато тримата братя пристъпиха като един.

Ишапиецът дойде и застана пред Брендан.

— Сега е часът и тук е мястото. — Докосна Брендан по рамото с жезъла си. — По какво право идваш пред нас?

Брендан почувства внезапна принуда и осъзна, че жезълът притежава магия, която му пречи да изрича друго, освен истината. Както го бяха учили, отвърна:

— По рожденото си право.

Жрецът повтори въпроса и на останалите трима, а после се върна да застане пак пред Брендан.

— Обяви името си и претенциите си — каза той.

— Аз съм Брендан Кондуин, син на Хенри, от кралската кръв — отвърна Брендан според получените указания.

После жрецът застана пред Мартин и повтори въпроса.

Мартин отвърна:

— Аз съм Мартин Кондуин, син на Хенри, от кралската кръв.

Още една крачка вдясно и жрецът се озова пред Хал. Потрети въпроса.

— Аз съм Хенри, син на Хенри, от кралската кръв — отвърна Хал и в залата се разнесе тихо мърморене.

Жрецът застана пред Едуард, който се надигна в носилката, доколкото можеше. Допря жезъла до рамото му и каза:

— Обяви името си и претенциите си.

— Аз съм Едуард, принц на Крондор, и нямам претенции.

Залата изригна.

Жрецът тропна няколко пъти по пода с железния накрайник на жезъла, за да накара тълпата да замълчи. После попита Едуард:

— Не предявявате ли претенции?

— Майка ми беше от кралската кръв. Аз имам по-слаби претенции.

Върховният жрец на Ишап, изглежда, не бе сигурен какво точно чува. Традицията диктуваше само хора с претенции да излизат напред и той нямаше представа какво да каже. Едва не запелтечи, а после попита:

— Не предявявате ли тази претенция, принце на Крондор?

Настъпи кратка тишина и принц Едуард отвърна:

— Не. — Даде знак на Чарлз дю Батира, който излезе напред и подаде на жреца един свитък. — Накарах херцога да ми стане свидетел за това още преди да ме ранят, в случай че не доживея до този ден. Отказвам се от претенциите си като наследник. Нещо повече, тъй като нямам мъжко потомство, обявих Хенри Кондуин, втори с това име, за свой наследник. Не бих могъл да съм по-сигурен, че е достоен да носи короната, дори да имах честта да съм негов баща, а той да е мой син.

Залата отново се изпълни с тихи гласове, които мърмореха въпроси и обвинения, подкрепа и отричане. Железният накрайник на

жезъла удари по камъните. Жрецът огледа лицата едно по едно и каза:

— Тъй като наследникът се отказва от претенциите си, както е засвидетелствано и потвърдено тук, тъй да бъде.

Върховният жрец на Ишап даде знак на един от другите жреци да му донесе възглавничката, върху която лежеше древната корона на Островите.

— Сега е часът и тук е мястото. Дошли сме, за да станем свидетели на коронацията на негово величество Хенри, петия с това име, като наш истински крал. Има ли някой тук, който оспорва правото му? — Неколцина лордове изглеждаха намусени, но всички, които биха се възпротивили яростно, бяха или мъртви, или във вериги. Той се обърна към Хал. — Хенри, ще поемеш ли това бреме и ще бъдеш ли наш крал?

Хал стоеше онемял. Няколко дълги мига се опитваше да осмисли ставащото. Херцогът на Батира прошепна:

— Съгласявай се, Хал, преди да сме започнали нова гражданска война!

Хал погледна Мартин, който му кимаше окуражително, после Брендан, който, изглежда, бе разкъсван между шока и въодушевлението; а след това видя натъртеното „да“, изречено само с устни от лейди Бетани. Зад тях, почти в сенките, стоеше Джим Дашър и разговаряше под сурдинка с Тай Хокинс. И двамата му кимнаха бързо. Хал си пое дълбоко дъх, преглътна тежко и каза:

— Ще бъда ваш крал.

След миг на затишие стаята се изпълни с гласове, отначало само няколко, но после бързо се увеличиха, щом дори противниците на Едуард осъзнаха, че е избегната голяма опасност и мирът е възстановен.

Приближи се един жрец на Сунг и даде знак на двама други, които свалиха червената мантия от раменете на Хал и я замениха с пурпурната кралска мантия. Простичкият стар златен обръч бе положен на челото му.

Жрецът произнесе:

— Сега е часът и тук е мястото. Хенри Кондуин, син на Хенри, от кралското потекло, заклеваш ли се да браниш и защитаваш Островното кралство, да служиш вярно на народа му, да се грижиш за неговото добруване и благополучие?

— Аз, Хенри, се кълна в това.

Върховният жрец го отведе до трона и той седна на него. После жрецът коленичи, хвана ръката му и целуна херцогския пръстен, който щеше да бъде заменен с кралски, а после стана. Един древен меч, за който легендата твърдеше, че някога е принадлежал на Данис, първия кондуински крал, бе изнесен и положен върху коленете на Хенри.

— Отмина часът на нашия избор — рече старият жрец. — Обявявам Хенри, петия с това име, за наш истински, законен и неоспорим крал!

— Да живее Хенри! Да живее кралят! — завика тълпата.

Жрецът на Ишап поде напев и восъчният печат бе счупен. Всички присъстващи на Събранието излязоха напред да се поклонят на новия крал. Хал бе толкова зашеметен, че едва му стигна умът да махне на Мартин и Брендан да застанат до него. Когато най-сетне донесоха принц Едуард на носилката му, Хал стана от трона, приближи се и протегна ръката си с пръстена, за да не се налага на Едуард да се опитва да изкачи стъпалата до трона.

— Защо? — попита Хал.

Едуард се усмихна.

— Както казах, надявам се да ми простиш. Защо ли? Защото това бе единствената ми възможност, кралю мой. Един древен и уважаван род възкръсва и заема полагащото му се място, за да управлява земята ни. Аз не мога да имам синове, но и да имах, не бих могъл да съм по-горд с тях, нито да ги обичам повече, отколкото теб, кралю мой. — Сълзи се стичаха по лицето на Едуард. — Аз съм твоят най-верен слуга.

— Ще останеш с мен — каза Хал, чиито очи също се бяха напълнили със сълзи, — и още дълги години ще разчитам на твоята мъдрост.

Херцогът на Батира дойде и застана пред Хал.

— Ваше величество, преди да започне празненството тази вечер, имаме някои не толкова приятни задължения. Става въпрос за някои благородници, които са настанени в не особено гостоприемни покои тук в двореца, най-вече Чадуик от Ран.

— Погрижете се за удобството му — каза Хал, — а когато пристигне откупът за Едуард, прибавете Чад като подарък. Може да отиде да живее при Оливър в Маладон. Прокуден е от Кралството под

смъртна заплаха. Другите случаи ще ги разгледам утре. Ще изслушам защитите им един по един. Онези, които ми се закълнат във вярност, могат да запазят титлите и имуществото си. Другите са свободни да последват Оливър и Чадуик на изток.

Батира кимна.

— Ще поговорим по-подробно на сутринта, ваше величество. Неколцина от тях наистина трябва да бъдат обесени. — Поклони се и се оттегли.

Сякаш отникъде се появиха слуги, следвани от стария херцог Джеймс Риланонски.

— Нещата се развиха по-добре, отколкото се надявах — каза той. Поклони се. — Ваше величество. Вървете да почивате и се пригответе. Ще откриете, че тазвечерното празненство е само първото от многото, които ще се устройват в идните години, а те могат да са отегчителни като голяма меса на църковен празник.

Когато тримата братя стигнаха до личните покои на краля, там чакаха Джим Дашър и лейди Франсиезка Сорбоз. Хал не им даде време да се поклонят, а каза:

— Ти ли пусна тази идея в главата на Едуард, Джим?

Джим се усмихна.

— Напротив, ваше величество. Моята идея бе Едуард да вземе короната, да ви обяви тихомълком за наследник, а след няколко години да абдикира. Той възрази заради здравословното си състояние, очевидно, но също така и защото това би дало на заговорниците време да се реорганизират, което може да доведе до нова война. — Хвърли поглед към лейди Франсиезка. — Всъщност, да ви кажа, неговата идея беше наистина по-добра. Освен ако не смятате да се затриете по някакъв начин, ваше величество, политическите ви врагове ще трябва да чакат много дълго, преди да се опитат да заграбят короната.

Хал осъзна, че още носи на челото си традиционния златен обръч, свали го и го хвърли на масата, което едва не накара един слуга да припадне от ужас. Мъжът се втурна да го вземе и да го сложи отново върху кадифената му възглавничка.

— Политически врагове ли? — попита сухо Брендан. — Издигнал си се, братко.

— Той си ги спечели преди по-малко от час — обясни лейди Франсиезка и добави: — Както и съюзници. Принц Албер Ролдемски

ще действа като посланик на баща си на Островите и ще ви предложи вечното приятелство на Ролдем пред всички присъстващи на празненството довечера.

— Тази вест е добре дошла — заяви Мартин. — Според каквото съм видял и са ми казвали, шансовете ни за победа щяха да са много по-малки без помощта на Ролдем.

Джим кимна.

— Мисля, че пак щяхме да надделеем, но не толкова лесно. Участието на Ролдем ни осигури по-бърза победа и по-малко загинали.

Хал седна и осъзна, че всички други още стоят прави.

— О, я сядайте — каза той и махна с ръка. — Ще ми трябва известно време да свикна с това.

Джим се приближи и сложи ръка на рамото на новия крал.

— Така е, сир, но вие имате години пред себе си, а също и приятели.

В стаята бавно влезе лорд Джеймс. Поклони се толкова ниско, колкото му позволяваше здравето, и прие с радост стола, донесен му от един слуга.

— А сега, преди всичко останало, ваше величество, трябва да стигнем до някои решения, които да бъдат обявени на празненството довечера. — Усмихна се, щом видя да внасят поднос с чаши и кана вино. Изчака, докато предложиха първата на Хал и той я отклони с махване на ръка, после с радост прие една. — Може би ще искате да размислите, ваше величество.

— Лорд Джеймс — каза току-що коронясаният крал. — Когато сме насаме, наричай ме Хал.

— Няма да стане, ваше величество — отвърна старият благородник. — Отсега нататък вие сте нещо повече от Хенри Кондуин от Крудий: вие сте самото Островно кралство. Когато императорът на Кеш разговаря с вас, всъщност Кеш разговаря с Островите. — Размаха пръст и го сгълча: — Не можете да си позволите да забравяте, че вече не сте просто човек, а въплъщението на цял народ. — После старият херцог се облегна в стола си. — И така, докъде бях стигнал? А, да. Първата работа, сир, е, че трябва да приемете оставката ми. Напускам службата. Прекалено съм стар вече за тези глупости.

Хал осъзна, че сега той е единственият съдник по някои от най-важните държавни въпроси.

— Съжалявам да го чуя, милорд. Съветите ви винаги са добре дошли.

— Сир — каза Джеймс, — не смятам да умирам поне още няколко седмици. — Сви рамене. — Може да устискам даже годинка-две. Но се налага да направим промени, и то веднага, защото в момента дворът е толкова замаян от промени, че още няколко няма да имат значение.

Хал погледна Джим Дашър.

Мъжът с множество титли и роли вдигна ръце.

— Аз също се оттеглям, ваше величество, ако ми позволите. — Видя объркването на Хал и каза: — Ролята ми не беше компрометирана, но свърши. Не мога повече да се преструвам на дребен благородник от Кралството, който заема служба благодарение на високопоставения си дядо. След катастрофата със сър Уилям Алкорн и нападенията срещу благороднически родове в Кеш и Ролдем целият ни разузнавателен апарат има нужда от преустройство, от върха надолу.

Хал помълча за момент, после каза:

— Предполагам, че имаш наум подходящ заместник?

— Напълно сте прав, ваше величество. Ще поговорим за това по-късно насаме, ако позволите.

— А ти какво ще правиш? — попита Хал.

— Смятам да напусна Риланон и да си построя дом на едно кокетно малко островче югозападно оттук. — И погледна лейди Франсиезка.

Тя се усмихна.

— Моята роля също стигна своя край, ваше величество. Аз също ще се оттегля и ще се преместя в… нов дом.

Хал се засмя.

— Е, предполагам, че щом ние губим услугите ви… — Видя как херцог Джеймс поклати глава и повтори безмълвно с уста „ние“.

Без да спира да се смее, Хал продължи:

— Предполагам, че щом ние губим услугите ви, е хубаво, че и двамата заминавате за някакъв остров, където не можете да причините

много вреда. — Погледна лорд Джеймс. — Тогава, милорд, кой ще ви замести в Риланон?

— Граф Монтгомъри — отвърна Джеймс. — Той е способен администратор, ваш много далечен братовчед и макар че никой не би го нарекъл гений, е посвоему умен човек. Намерете някой да го замести като граф на града и всичко ще е наред.

— Ще се вслушам в съвета ви… ще се вслушаме в съвета ви — поправи се Хал. — Уф, ще ми трябва известно време да свикна с това.

— Крондор — продължи Джеймс. — Ще ви трябва силна ръка в Крондор.

Без никакво колебание Хал каза:

— Мартин. Не може да е никой друг. Той е най-силният, умен и достоен човек, който може да желае един брат, и ще бъде нашата твърда опора на запад. Освен това е наследник на трона, докато се оженя и ми се роди син.

Брендан се ухили на изненадата на Мартин.

— Предполагам, това означава, че графиня Мариан ще надделее над Бет в спора им да не се жени за херцог. — Обърна се и видя Хал да се взира в него. — Какво? — Усмивката му помръкна. — Тоест, какво, ваше величество?

— Ти си новият ми граф на Риланон.

— Защо, ваше величество? Има много други…

Хал вдигна ръка.

— Имаме нужда да си наблизо. Създаваше достатъчно проблеми като херцогско синче. А като брат на краля? Искам да те държа изкъсо. Освен това под момчешкото ти държане и безотговорност се крие практичен ум и твърда решимост. Ще имам нужда и от двете.

Брендан не изглеждаше доволен, но другите се усмихнаха. Джим Дашър каза:

— Ваше величество, подготвил съм списък с имена на хора, които заслужават специално признание за ролята си в последната война. Ще го прегледаме по-късно, но има няколко вакантни поста за запълване и тези имена заслужават внимателно обмисляне. — Докато останалите си бяха почивали след завръщането от битката в Полята на Албалин, Джим бе чел доклади до късно през нощта и бе съставял подробни бележки и списък с препоръки за Хал. Някой си капитан Дю Гал от Силден и някой си сержант Крибс от Саладор, както и други,

които Джим бе срещнал при пътуванията си по време на войната или бе чел за тях в разни доклади, щяха да открият, че имената им са в този списък. Дю Гал още не го знаеше, но щеше да стане новият херцог на Саладор, а Крибс — рицар-маршал на града. И двамата бяха призовани в Риланон и сега чакаха в квартири в града да бъдат извикани в двореца.

— Погрижете се името на графа на Ламът също да е там — каза Хал. — Той е забележителен човек.

— Ще бъде изпълнено, ваше величество.

Обади се лорд Джеймс:

— Ако негово величество позволи, нека се оттеглим и оставим момчето да си почива.

Хал им разреши с махване на ръка, после се обърна към братята си.

— Вие останете.

Другите се изнизаха и Хал махна на Джим Дашър да се приближи.

— Още едно име: Тайрън Хокинс.

— Не съм виждал Тай, откакто сме тук — каза Мартин, — освен на церемонията, когато се спотайваше в ъгъла заедно с теб.

Джим се усмихна.

— Неговото име е първо в списъка, ваше величество.

— Твой заместник? — попита Хал. Джим кимна. — Ама разбира се. — Той се засмя. — Никога не бих предположил.

— Това беше идеята, ваше величество — отвърна Джим. — Подготвям го от години. Ако бяхте предположили, значи не съм го обучил достатъчно добре.

— Баща му знае ли?

Джим поклати глава.

— Мисля, че Тал подозира, но не знае със сигурност. И двамата Хокинс са добри хора, но служат поравно на Конклава, Островното кралство и Ролдем. Тай ще постави нуждите на Короната над всичко. Верността на Тал е по-раздвоена: като момче Конклавът му е спасил живота.

— И къде е Тай сега?

— В покоите ми, довършва някои доклади, за които не ми стигна времето, и добавя собствените си препоръки към онзи списък, но ще

бъде облечен и готов навреме, за да го обявите за барон при кралския двор на празненството довечера, като възнаграждение за службата му към Короната. По-висока титла би привлякла внимание, но тъй като е безземен, ще може да обикаля лесно при нужда.

— Планирал си го от доста време, а?

— Това си е част от занаята, ваше величество — ухили се Джим Дашър. — Тай избира собствения си наследник и ще започне да го подготвя много скоро. Необходимо е. — Приведе се към Хал, така че да го чува само той. — Като му дойде времето, Тай ще ви каже всичко, което е нужно да знаете. И ще има някои неща, които можете да знаете само той и вие, ваше величество.

После Джим се обърна към Мартин.

— Не ви завиждам, ваше височество. Малко по малко започват да пристигат сведения. Западът е в руини. Нещо с невъобразим мащаб се е случило на изток от стария ви дом. Когато узная повече, разбира се, ще съставя пълен доклад. Но може би ще откриете, че Ябон и Крудий не са каквито бяха.

— Наистина трябва да пратим някого да погледне какво става, Хал — каза Брендан.

— Ще пратим — съгласи се кралят. — А сега, има ли още нещо, което трябва да знам, преди да се опитам да си почина поне малко?

— Само още стотина срещи, няколко държавни брака за уреждане и няколко заповеди за екзекуция за подписване, но те могат да почакат.

Джим се поклони и докато се обръщаше към вратата, Хал каза:

— А лейди Франсиезка? Ще се ожените ли?

Джим се усмихна и това бе най-искреният израз на удоволствие, който Хал някога бе виждал у него.

— Не мисля, че имам избор, нали? — После се поклони и излезе.

На вратата се почука. Брендан погледна към Мартин и Хал и накрая каза:

— Добре де, аз ще отворя.

Братята му се засмяха.

Брендан отвори. В стаята влезе майка им и го прегърна. Херцогиня Каралин едва сдържаше радостните си сълзи. Пренебрегвайки всякакви рангове и официалност, прегърна момчетата си в реда, в който ги намери, Мартин след Брендан.

Хал я прегърна последен и каза:

— Майко, защо не дойде веднага?

— Казаха ми, че си зает с държавни дела… ваше величество.

— Никога не чакай никого, когато имаш нужда да ме видиш, майко.

Брендан подаде глава през вратата и извика:

— Още вино за краля! — Дори не си направи труда да забележи кой слуга забърза да изпълни поръчката. Затвори вратата и се усмихна. — Тази работа с кралския брат си има някои предимства.

Празненството беше пищно — церемониалмайсторът го бе планирал в продължение на месеци поради дългото забавяне на коронацията на новия крал. Хал трябваше да изтърпи почитта на всички присъстващи; часове наред седеше и гледаше как хора, които почти не познава, коленичат пред него и му се вричат в любов и вярност.

Когато най-сетне официалната част приключи, той стана и прочете прокламация, съставена от Джим, с която даваше прошка на някои благородници, които почти не познаваше, обявяваше край на враждите и обещаваше да е мъдър и справедлив владетел.

Принц Албер Ролдемски, представен малко по-рано като посланик на баща си, крал Карол, размени няколко думи с Мартин, който кимна, изкачи се по трите стъпала на подиума и прошепна:

— Хал, Албер току-що ми каза нещо много странно.

— Какво? — попита крал Хенри, петият с това име.

— Каза, че майка му му заръчала да ти предаде следното: „Попитай пак“.

Хал положи всички усилия да не се захили като глупак.

ЕПИЛОГ
КРУДИЙ

Бурята бе отминала.

Мъжът с черна роба и шапка с провиснала периферия се подпря на тоягата си и загледа как момчето се движи пъргаво между скалите, спира да грабне някой рак, скален нокът или друго ракообразно, изхвърлено в разливите от бурята, бушувала по-рано през деня. Беше дребно момче с черна коса и загоряла кожа, облечено в избелели къси панталони и туника.

Мъжът тръгна бавно към него, за да не го стресне, като се покаже изневиделица измежду дърветата. Момчето пъхна в торбата си един особено голям рак и вдигна очи. Щом видя непознатия, се усмихна и му кимна. Имаше тъмни очи и обикновени черти, макар че държането му му придаваше някакво очарование.

— Здравейте! — извика то весело.

Мъжът в черно му се усмихна в отговор и отметна настрани дългата си бяла коса.

— Събираш нещо за вечеря?

— Да, господине. Бурята винаги изхвърля много раци в плитчините и днес ми е паднало да събера колкото мога да нося, за да си хапнем топла супа довечера. — Държеше се бодро и непринудено и изглеждаше искрено весел.

— Заблудих се в гората по време на бурята — каза високият мъж и се подпря на тоягата си. — Къде точно се намирам?

Момчето се засмя и в смеха му имаше много радост.

— В Крудий сте, господине. Как може да не знаете?

Мъжът се усмихна.

— Да, предполагах, че съм в Крудий, но къде по-точно?

— О — рече момчето. — На няколко мили южно от града и замъка. Ще ви заведа дотам.

— Приемам с радост.

Тръгнаха нагоре по пътеката, извеждаща на големия път, и високият мъж каза:

— Казвам се Магнус.

Момчето килна глава за миг.

— Необичайно име, господине, ако ми позволите да отбележа. Аз се казвам Филип.

— За мен е удоволствие, Филип — отвърна Магнус. Излязоха на пътя и свиха на север, и той попита: — Кой управлява тук?

— Че как? Крал Хенри и кралица Стефани, господине. Крал Хенри беше херцог на Крудий, преди да вземе короната в далечния Риланон, както и баща му по-рано. Сега управителят се грижи за замъка вместо него, а баронът на Карс е негов рицар-маршал на Запада.

— Значи няма херцог на Крудий?

Момчето сви рамене.

— Титлата още се държи от краля, господине, но по-добре питайте управителя. — После лицето му светна. — Или можете да питате баща ми. Той знае всичко.

— Баща ти ли?

— Баща ми е готвачът на замъка — каза момчето.

— Значи си чирак на готвача на замъка?

— Не точно — отвърна Филип. — Остава ми още месец до Подбора. Истината е, че не съм много добър готвач.

— За какво си мечтаеш, момче?

Момчето се засмя високо.

— Мечтая си за много неща, господине. Мечтая за далечни земи и за места, които никога няма да видя. Чудя се какво ли има отвъд звездите и ми се иска да знаех повече за… всичко! — Засмя се пак.

— Обичаш да се смееш — отбеляза Магнус.

— Честно казано, майка ми твърди, че съм се родил със смях на уста. Всички разправят, че се радвам на нещата повече от другите. — Лицето му грееше. — Че защо не? Имам си семейство и дом и се храня добре — каза, като претегли торбата с ракообразни. — Иска ми се да пътувам, но не можем да имаме всичко, което искаме, нали?

— Може и да се изненадаш — рече Магнус. Стигнаха до билото на малко възвишение и градът и замъкът се появиха пред очите им. — Мислил ли си да чиракуваш някъде другаде, освен в кухнята?

— Нямам особени наклонности към нищо. Непохватен съм в управлението на лодки и нямам голяма дарба с оръжията. Прекалено съм дребен да работя в ковачница и… ами, единственото, в което ме бива, е четенето.

— Ти четеш?

— Всичко! Отец Игнатий ме научи. В замъка има една кула, пълна с книги, и съм ги изчел всичките.

Магнус го погледна.

— Разбираш ли ги?

— Почти — отвърна Филип. — Понякога ми се струва, че почти знам какво означават някои неща. Някои от книгите са за други места, за история и география, но други описват как работят нещата. Точно тези ми се ще да ги разбирах по-добре.

— Може би, ако отец Игнатий не възразява, бих могъл да хвърля око на тези книги и да ти помогна?

— Мисля, че няма да има проблем, господине — каза момчето, докато крачеха по калния път към град Крудий. — Идвали ли сте тъдява и друг път?

— Преди много години — отвърна Магнус. — Преди много, много години.

— Сега трудно се стига до Крудий — отбеляза Филип, перчейки се със знанията си. — Трябва да дойдеш с кораб, през Тъмните проливи. По-рано имало път от Крудий до Илит, в херцогство Ябон, но вече го няма.

— Защо? — попита Магнус, докато наближаваха покрайнините на града.

— Никой не знае със сигурност. Разправят, че била някаква велика магия. — Момчето сви рамене. — Сега има само една грамадна яма, под една издатина. Баща ми ме заведе там веднъж и успях да застана на скалите и да погледна в кратера. Хората го наричат Потъналите земи, кратера де.

— Интересно — промълви Магнус.

— Скалите също имат интересно име.

— Какво е то?

— Наричат ги Края на магьосника.

Магнус затвори очи за момент. После каза:

— Наистина, странно име. — Помълча малко и попита: — Някога мислил ли си да станеш магьоснически чирак?

Момчето се засмя високо. Идеята сякаш му допадаше.

— Можете ли да го уредите?

— Ще видим — каза Магнус, докато наближаваха покрайнините на града. — Аз съм малко нещо магьосник, или поне другите твърдят така, и ми е нужен чирак, Филип.

— О, никой не ме нарича Филип — рече момчето. — Макар че това ми е името и майка ми казва, че е важно да се представям с него.

— Как те наричат тогава?

— Всички в града ми викат Пъг, господине.

Магнус спря и сложи ръка на рамото му.

— Защо?

— Не знам точно, господине. Това е едно от онези неща, дето просто се случват. Някой ме нарече така и името ми се лепна. — Изглеждаше доволен, че може да разкаже историята.

— Изглеждаш ми щастливо момче — рече Магнус.

— Мама казва, че съм най-щастливото момче, което е виждала. — Усмивката му се стопи и той добави: — Сериозно ли говорехте, че мога да стана магьосник, господине?

Магнус кимна и двамата продължиха да крачат мълчаливо.

Щом влязоха в града, Магнус се огледа и каза:

— Толкова много се е променило. — После сведе очи към момчето. — И все пак някои неща са ми много познати. — Потупа Пъг по рамото. — Хайде да вървим да видим баща ти, управителя и отец Игнатий, а като му дойде времето, двамата с теб ще седнем и ще си поговорим за магията. Може пък да ти иде отръки.

Магнус знаеше със сигурност, че случаят ще се окаже точно такъв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.